

ASTRID LINDGREN

Maailman
paras
Katto-
Kassinen

WSOY

ASTRID LINDGREN

Maailman paras
Katto-Kassinen

Kuvittanut
Ilon Wikland

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Yhteislaitos kirjoista
Pikkuveli ja Katto-Kassinen, 1956
(Lillebror och Karlsson på taket, 1955)
Suomentanut Laila Järvinen

Katto-Kassinen lentää jälleen, 1975
(Karlsson på taket flyger igen, 1962)
Suomentanut Kristiina Rikman

Katto-Kassinen kujeilee, 1979
(Karlsson på taket smyger igen, 1968)
Suomentanut Kristiina Rikman

Kahdestoista painos

© Astrid Lindgren 1986
ISBN 978-951-0-13581-5
WS Bookwell Oy
Juva 2009

ASTRID LINDGREN

MAAILMAN PARAS KATTO-KASSINEN

PIKKUVELI JA KATTO-KASSINEN

Ensimmäinen luku

KATTO-KASSINEN

Aivan tavallisessa talossa aivan tavallisen kadun varrella asui aivan tavallinen perhe, jonka nimi oli Penttinen. Siihen kuului aivan tavallinen isä ja aivan tavallinen äiti ja kolme aivan tavallista lasta, Poka, Pipsa ja Pikkuveli

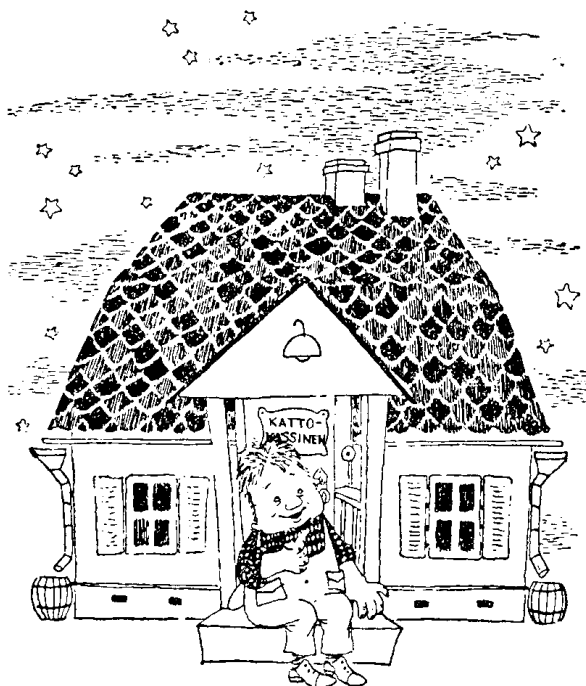
— En minä ole aivan tavallinen Pikkuveli, sanoo Pikkuveli. Mutta hän narraa. Kyllä hän on aivan tavallinen. Onhan maailmassa monia seitsenvuotiaita poikia, joilla on siniset silmät ja nykerönenä ja likaiset korvat ja housut, jotka ovat aina polvista rikki. Pikkuveli on siis aivan tavallinen.

Poka on viisitoistavuotias ja pitää jalkapallosta, mutta selviää huonosti koulussa. Hänkin on siis aivan tavallinen. Pipsa on neljäntoista ja hänellä on ponikampausta täsmälleen kuten kaikilla muillakin aivan tavallisilla tytöillä.

Koko talossa on ainoastaan eräs henkilö, joka ei ole tavallinen, ja se on Katto-Kassinen. Hän Kassinen, asuu katolla, ja johan se yksistään on aika tavatonta. Jollakin puolella maailmaa saattavat asiat tietenkin olla toisella tavalla, mutta meillä sattuu tuskin koskaan, että joku asuu talossa, joka on katolla. Mutta Kassinen asuu. Hän on hyvin pieni ja hyvin pullea itsevarma herra, ja hän osaa lentää. Kaikkf ihmiset osaavat lentää lentokoneessa tai helikopterissa, mutta kukaan muu kuin Kassinen ei

osaa lentää aivan itse. Kassinen kääntää vain nappia, joka on suunnilleen keskellä Kassisen napaa, ja vips vain, niin pieni moottori, joka hänellä on selässään, alkaa käydä. Kassinen seisoo hetken hiljaa kunnes moottorin käynti kiihtyy. Ja sitten — kun moottori on saanut kylliksi vauhtia — Kassinen lähtee lentoon ja leijailee tiehensä niin hienosti ja arvokkaasti kuin joku toimistopäällikkö, jos nyt voi kuvitella toimistopäällikköä, jolla on moottori selässä.

Kassinen viihtyy tavattoman hyvin pienessä kattotalossaan. Iltaisin hän istuu sen portailla polttamassa piippua ja katselemassa tähtiä. Katolta näkee tähdet tietenkin paljon selvemmin kuin mistään

muualta talosta, ja siksi on oikeastaan kummallista, etteivät useammat ihmiset asu katolla. Mutta talon vuokralaiset eivät tiedä, että katolla voi asua. He eivät tiedä edes sitäkään, että siellä on Kassisen tupa, sillä se on hyvässä piilossa suuren savupiipun takana. Ja ihmiset eivät useinkaan kiinnitä huomiotaan niin pie niin taloihin kuin Kassisen talo on, vaikka he kompastuisivat niihin. Kerran eräs nuohooja huomasi Kassisen talon juuri kun hänen piti ruveta nuohoamaan savupiippua, ja hän hämmästyti todella aika tavalla.

— Ihmeellistä, hän sanoi itsekseen, täällähän on talo. Sitä on vaikea uskoa, mutta toisesta tämä on talo. Talo katolla! Mitenhän se on tänne joutunut?

Mutta sitten hän alkoi nuohota savupiippua ja unohti koko talon, eikä ajatellut sitä enää koskaan.

Pikkuveljestä oli hauskaa, että hän tutustui Kassiseen, sillä minne Kassinen vain lensikin, siellä oli aina jännitystä ja seikkailua. Ehkä Kassisestakin oli hauskaa tutustua Pikkuveljeen, sillä oli miten oli, ei liene kovinkaan hauskaa asua aivan yksin talossa, jonka olemassaolosta ei kenelläkään ole pienintä aavistusta. On paljon hauskeempaa, kun lentäessään kuulee jonkun huutavan: »Heipä hei Kassinen! »

Tällainen oli Kassisen ja Pikkuveljen kohtaaminen.

Oli juuri sellainen ikävä päivä, jolloin ei ollut hiukkaakaan hauskaa olla Pikkuveli. Tavallisesti se ei ollut niinkään ikävää, sillä Pikkuveli oli koko perheen lemmikki, jota kaikki hemmottelivat niin paljon kuin jaksoivat. Mutta joinakin päivinä kaikki meni päin mäntyä. Silloin sai toruja äidiltä, koska housuissa oli uusia reikiä, ja Pipsa sanoi: »Niistä nenäsi, vauva», ja isä rähjäsi siitä, ettei hän ollut tullut ajoissa koulusta kotiin.

— Mitä sinä oikein vetelehdit kaduilla? sanoi isä.

Vetelehdit kaduilla — isähän ei voinut tietää, että Pikkuveli oli tavannut erään koiran. Kiltin, kauniin koiran, joka oli nuuskinut Pikkuveljeä ja heiluttanut häntäänsä ja ollut sen näköinen kuin se olisi tahtonut mielellään tulla Pikkuveljen omaksi koiraksi.

Ja jos asia olisi riippunut Pikkuveljestä, olisi se saanut heti tulla hänen koirakseen. Mutta nyt oli tilanne sellainen, etteivät isä ja äiti ollenkaan tahtoneet koiraa taloon. Ja kaiken lisäksi eräs täti sukelsi esille ja huusi »Hupi, tule tänne», ja silloin Pikkuveli ymmärsi, ettei se koskaan voinut olla hänen koiransa.

— Näyttää siltä, etten koko elämässäni voi saada omaa koiraa, sanoi Pikkuveli katkerasti sinä päivänä, jolloin kaikki meni hassusti. Sinulla, äiti, on isä, ja Poka ja Pipsa ovat aina yhdessä, mutta minulla ei ole ketään.

— Rakas Pikkuveli, sinullahan on meidät kaikki, sanoi äiti.

— Eikä ole, sanoi Pikkuveli vieläkin katkerampana, sillä hänestä tuntui äkkiä siltä kuin hänellä ei olisi todellakaan ollut ketään koko maailmassa.

Eräs asia hänellä sentään oli Hänellä oli oma huone, ja sinne hän nyt meni.

Oli valoisa ja kaunis kevätilta, ja ikkuna oli auki. Valkoiset verhot liehuivat hiljaa edestakaisin aivan kuin ne olisivat vilkuttaneet pienille, kalpeille tähdille kevättäivaalla. Pikkuveli meni ikkunan luo ja katseli ulos leuka käsiin nojaten. Hän ajatteli kilttiä koiraa ja mietti mitä se mahtoi nyt tehdä, makasikohan se koirankorissa jossakin keittiössä ja istuikohan joku poika — joku muu poika kuin Pikkuveli — lattialla sen vieressä ja taputti sen pörröistä päätä ja sanoi: »Hupi, sinä olet eri kiva

koira.»

Pikkuveli huokasi raskaasti Mutta juuri silloin hän kuuli pientä surinaa. Surina voimistui, ja äkkiä hän näki pienen, pullean sedän, joka lensi hiljaa ikkunan ulkopuolella. Se oli Kassinen, mutta sitähan Pikkuveli ei tiennyt vielä silloin.

Kassinen katsahti vain Pikkuveljeä ja purjehti sitten edelleen. Hän teki pienen kierroksen vastapäisen talon katon yli, kiersi savupiipun ja suuntasi sitten takaisin Pikkuveljen ikkunaa kohti. Hän oli lisännyt vauhtia ja mennä vihelsi nyt Pikkuveljen ohi melkein kuin oikea pieni lentokone. Hän lensi ohi useita kertoja, ja Pikkuveli seiso i vain hiljaa ja odotti odottamistaan ja tuns i, miten hänen vatsassaan kiersi jännityksestä, sillä eihän sitä joka päivä lentele pieniä, pulleita setiä ikkunan ulkopuolella. Lopulta Kassinen hiljensi vauhtia aivan ikkunalaudan kohdalla.

— Heipä hei, hän sanoi. Saako tähän istuutua hetkeksi?

— Kyllä, olkaa hyvä, sanoi Pikkuveli. Eikö ole vaikeata lentää tuolla tavalla? hän sanoi sitten.

— Ei minulle, sanoi Kassinen tärkeänä. Minulle se ei ole ollenkaan vaikeata, sillä minä olen maailman paras taitolentäjä. Mutta en neuvoisi mitä heinäsäkkiä hyvänsä yrittämään.

Pikkuveli tuns i, että hän itse oli kyllä tuollainen »mikä heinäsäkki hyvänsä» ja päätti heti, ettei hän yrittäisi tehdä Kassisen lentotemppeja.

— Mikä sinun nimesi on? sanoi Kassinen.

— Pikkuveli, sanoi Pikkuveli. Vaikka oikeastaan minun nimeni on Pentti Penttinen.

— Ajatella, miten erilaista — minun nimeni on Kassinen, sanoi Kassinen. Vain Kassinen eikä mitään muuta. Heipä hei, Pikkuveli.

— Heipä hei, Kassinen, sanoi Pikkuveli

— Kuinka vanha sinä olet? kysyi Kassinen.

— Seitsemän vuotta, vastasi Pikkuveli.

— Hyvä. Jatka samaan tyyliin, sanoi Kassinen.

Hän heitti nopeasti paksut jalkansa Pikkuveljen ikkunalaudan yli ja kiipesi huoneeseen.

— Kuinka vanha sinä sitten olet? kysyi Pikkuveli, sillä Kassinen vaikutti hänestä aika lapselliselta ollakseen setä.

— Kuinka vanhako minä olen, Kassinen toisti. Siinäpä kysymys. Olen mies parhaassa iässä,

en voi muuta sanoa.

Pikkuveli ei oikein ymmärtänyt mitä se merkitsi — olla mies parhaassa iässä. Hän mietti mahtoiko hän itsekkin olla tietämättään mies parhaassa iässä, ja hän kysyi varovaisesti:

— Mikä on paras ikä?

— Kaikki iät, Kassinen sanoi tyytyväisenä. Ainakin minun kohdallani Minä olen kaunis ja ihmeen viisas ja sopivan lihava mies, hän sanoi.

Sitten hän otti esille Pikkuveljen höyrykoneen, joka oli kirjahyllyllä.

— Panemmeko sen käyntiin, hän ehdotti

— Isä on kieltänyt minua panemasta sitä yksin käyntiin, sanoi Pikkuveli. Isän tai Pokan pitää olla mukana, kun minä leikin sillä.

— Isän tai Pokan tai Katto-Kassisen, sanoi Kassinen. Sano isällesi terveisiä, että Katto-Kassinen on maailman paras höyrykoneen hoitaja.

Hän sieppasi kiireesti punaspriipullon, joka seiso i koneen vieressä, täytti pienen sprii lampun ja sytytti sen. Vaikka hän oli kin maailman paras höyrykoneen hoitaja, sattui häneltä kaatumaan kirjahyllylle kokonainen pieni järvi sprii tä, ja iloiset siniset liekit tanssivat höyrykoneen ympärillä, kun järvi syttyi tuleen. Pikkuveli huudahti ja ryntäsi hätään.

— Älä hän hätäile, älä hän hätäile, sanoi Kassinen ja ojensi torjuvasti palleroisen kätensä.

Mutta Pikkuveli ei voinut rauhoittua. Hän sai käsiinsä vanhan rievun ja tukahdutti pienet iloiset liekit. Niiden paikalla oli nyt kirjahyllyn kiiltävässä pinnassa pari suurta, rumaa läiskää.

— Katso miltä kirjahyll y näyttää, Pikkuveli sanoi huolissaan. Mitähän äiti sanoo?

— Voi, tuohan on vain maallista, sanoi Katto-Kassinen. Pari mitätöntä läiskää kirjahyll yssä. Sano äidillesi terveisiä, että se on vain maallista.

Hän laskeutui polvilleen höyrykoneen viereen, ja hänen silmänsä loistivat.

— Nyt se alkaa pian puhista oikein kunnolla, hän sanoi. Ja niin kävikin. Pian höyrykone alkoi käydä. Puh-puh-puh, se sanoi Se oli hienoin höyrykone mitä ajatella saattoi, ja Kassinen näytti niin onnelliselta ja ylpeältä kuin hän olisi tehnyt sen itse.

— Minun täytyy tarkistaa varoventtiili, Kassinen sanoi ja kiersi innokkaasti pientä laitetta Varoventtiili on aina tarkistettava, ettei tapahdu onnettomuuksia.

Puh-puh-puh, sanoi höyrykone. Se puhkui yhä nopeammin ja nopeammin, puh-puh-puh. Lopulta kuulosti aivan siltä kuin se olisi nelistänyt, ja Kassisen silmät säteilivät. Pikkuvelikään ei enää välittänyt kirjahyll yn läiskistä, hän tuns i vain itsensä tavattoman iloiseksi höyrykoneestaan ja Kassisesta, joka oli maailman paras höyrykoneen hoitaja ja joka oli tarkistanut varoventtiilin huolellisesti.

— Juu, juu, Pikkuveli, Kassinen sanoi, tämä vasta on puhinaa, tämä! Maailman paras höyrykoneen hoi...

Pitemmälle hän ei ehtinyt, sillä samassa kuului kauhea paukahdus, ja äkkiä siinä ei ollutkaan enää höyrykonetta vaan ainoastaan höyrykoneen sirpaleita pitkin huonetta.

— Se on räjähtänyt, Kassinen sanoi ihastuneena, aivan kuin se olisi ollut hienoin taidonnäyte mitä höyrykoneelta saattoi odottaa. Se on todellakin räjähtänyt!

Mikä paukku, mitä!

Mutta Pikkuveli ei voinut olla aivan yhtä iloinen. Hänelle tuli kyynelet silmiin.

— Minun höyrykoneeni! hän mutisi. Se on rikki.

— Se on maallista, Kassinen sanoi ja heilautti huolettomasti pienellä, pullealla kädellään. Sinä saat pian uuden höyrykoneen.

— Mistä? ihmetteli Pikkuveli.

— Minulla on monia tuhansia asunnossani.

— Missä asunnossasi, sanoi Pikkuveli.

— Talossani, joka on katolla, Kassinen sanoi.

— Onko sinulla talo katolla? kysyi Pikkuveli. Ja useita tuhansia höyrykoneita?

— Niin, on niitä ainakin pari sataa, sanoi Kassinen.

— Voi, minä tahtoisin kovin mielelläni nähdä sinun talosi, sanoi Pikkuveli.

Tuntui niin kummalliselta, että katolla saattoi olla talo ja että Kassinen asui siellä Ajatella, että talo on täynnä höyrykoneita, Pikkuveli lisäsi. Useita satoja höyrykoneita.

— Niin, en minä ole laskenut tarkkaan kuinka monta on jäljellä, mutta kyllä niitä ainakin pari tusinaa on.

— Ehkä minä voin sitten saada yhden, Pikkuveli sanoi.

— Totta kai, sanoi Kassinen. Tietenkin!

— Nyt hetikö? Pikkuveli kysyi.

— Jaa, minun täytyy ensin katsoa niitä, sanoi Kassinen. Tarkistaa varoventtiilit ja niin edespäin. Älähän hätäile, älähän hätäile! Sinä saat sen jonakin toisena päivänä.

Pikkuveli alkoi kerätä entisen höyrykoneensa sirpaleita.

— Mitähän isä mahtaa sanoa, hän mutisi huolestuneena. Kassinen kohotti ällistyneenä kulmiaan.

— Höyrykoneestako? hän kysyi. Sano hänelle terveisiä, että se on vain maallista, eikä hänen ollenkaan kannata menettää sielunrauhaansa sen takia. Minä sanoisin sen hänelle itse jos minulla olisi aikaa jäädä tapaamaan häntä. Mutta nyt minun täytyy lähteä huolehtimaan kodistani.

— Oli hauskaa että tulit, Pikkuveli sanoi, vaikka höyrykone... Tuletko joskus takaisin?

— Älähän hätäile, älähän hätäile, Kassinen sanoi ja väänsi nappia, joka oli keskellä hänen napaansa. Moottori alkoi yskiä, ja Kassinen seiso hiljaa odottamassa lähtövauhtia.

— Moottori yskii, hän sanoi. Minun täytyy mennä korjauspajaan öljyttäväksi. Tietenkin voisin voidella koneen itsekin, hän sanoi, sillä olen maailman paras moottorinhoitaja, mutta minulla ei ole oikein aikaa... ei, menen luultavasti korjauspajaan.

Pikkuvelikin uskoi, että se oli viisainta.

Kassinen ohjasi ulos avoimesta ikkunasta, ja hänen pieni pullea vartalonsa näytti hyvin kauniilta kevättaivasta ja tähtiä vasten.

— Heipä hei, Pikkuveli, hän sanoi ja vilkutti pullealla kädellään. Ja niin Kassinen oli poissa.

Toinen luku

KASSINEN RAKENTAA TORNIN

Minähan olen sanonut, että hänen nimensä on Kassinen ja että hän asuu katolla, sanoi Pikkuveli Mitä ihmeellistä siinä on? Saavathan ihmiset asua missä haluavat!

— Pikkuveli, älä nyt ole tyhmä, äiti sanoi Olet pelästyttänyt meidät melkein hengiltä! Sinähän olisit voinut kuolla kun höyrykone räjähti, etkö käsitä?

— Käsitän, mutta Kassinen on joka tapauksessa maailman paras höyrykoneen hoitaja, Pikkuveli sanoi ja katsoi vakavana äitiinsä. Äidin täytyi käsittää, ettei hän ollut voinut kieltää, kun maailman paras höyrykoneen hoitaja tarjoutui panemaan koneen käyntiin.

— Täytyy vastata teoistaan, Pikkuveli, isä sanoi, eikä syyttää Katto-Kassista, jota ei ole olemassakaan.

— Kyllä hän on olemassa, Pikkuveli sanoi

— Ja hän osaa lentääkin, virnisti Poka pilkallisesti

— Niin osaakin, Pikkuveli vakuutti Minä toivon, että hän tulee takaisin, niin saat itse nähdä.

— Tuleekohan hän huomenna? kysyi Pipsa. Saat minulta markan Pikkuveli, jos annat minun nähdä Katto-Kassisen.

— Ei hän tule huomenna, sanoi Pikkuveli, sillä hänen pitää mennä korjauspajaan voideltavaksi.

— Kyllä sinäkin sietäisit saada oikein perusteellisen voitelun, katso nyt miltä kirjahylly näyttää!

— Kassinen sanoi, että se on vain maallista.

Pikkuveli huitaisi kädellään ylimielisesti aivan kuten Kassinenkin oli tehnyt, että äiti käsittäisi, ettei tuossa kirjahyllyssä ollut todellakaan mitään torumisen syytä. Mutta se ei tehonnut.

— Vai niin Kassinen sanoo, äiti vastasi. Sano terveisiä Kassiselle, että jos hän vielä kerran pistää nenänsä tänne, niin minä voitelen hänetkin niin että hän sen muistaa.

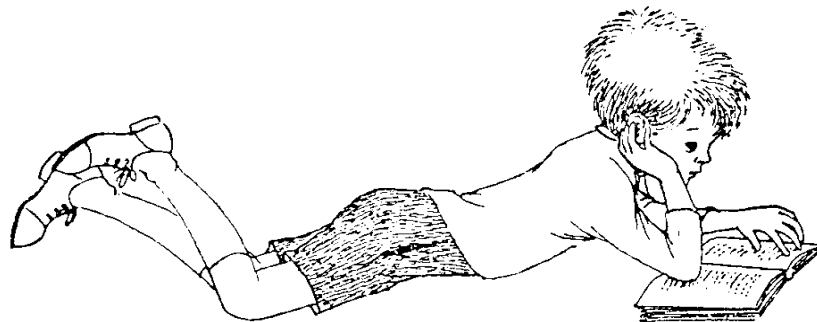
Pikkuveli ei puhunut enää mitään. Hänen mielestään oli kauheata, että äiti saattoi puhua tuolla tavalla maailman parhaasta höyrykoneen hoitajasta. Mutta mitä muutakaan saattoi odottaa tällaisena päivänä, jolloin kaikki nähtävästi olivat päättäneet olla häntä vastaan.

Äkkiä Pikkuveli kaipasi Kassista, joka oli hupaisa ja iloinen ja sanoi, että onnettomuudet ovat maallisia asioita eikä niistä tarvinnut välittää. Pikkuveli kaipasi häntä oikein kovasti. Ja samalla hän tunsu itsensä hieman rauhattomaksi. Entä jos Kassinen ei tulisikaan enää koskaan takaisin!

— Älähän hätäile, älähän hätäile, Pikkuveli sanoi itselleen aivan kuten Kassinen oli sanonut. Kassinenhan oli luvannut tulla.

Ja Kassinen oli mies, johon saattoi luottaa, se oli selvä. Ei kestänytään enempää kuin pari päivää, kun hän jo sukelsi esille. Pikkuveli makasi vatsallaan huoneensa lattialla ja luki, kun hän kuuli jälleen tutun surinan, ja siinä Kassinen tuli ikkunasta sisään suristen kuin jättiläiskokoinen kimalainen. Hän hyräili pientä iloista säveltä risteillessään ympäri huonetta. Silloin tällöin hän pysähtyi katsomaan tauluja.

Hän kallisti päänsä ja siristi silmiään.

— Kauniita tauluja, hän sanoi. Hirmuisen kauniita tauluja! Vaikka eivät ehkä aivan yhtä kauniita kuin minun tauluni.

Pikkuveli oli hypähtänyt lattialta aivan hurjana innostuksesta. Hän oli tavattoman iloinen siitä, että Kassinen oli tullut takaisin.

— Onko sinulla montakin taulua siellä katolla? hän kysyi

— Useita tuhansia, sanoi Kassinen. Maalaan niitä vapaa-aikoinani. Ne ovat täynnä pieniä kukkoja ja lintuja ja muuta kaunista. Minä olen maailman paras kukkomaalari, Kassinen sanoi ja laskeutui tyylikkäällä pyörähdyksellä Pikkuveljen viereen.

— Ihmeellistä, Pikkuveli sanoi. Muuten... saisinko minä tulla mukaan katsomaan sinun taloasi ja höyrykoneitasi ja taulujasi?

— Tietenkin, Kassinen sanoi. Sehän on itsestään selvää! Olet sydämellisesti tervetullut. Jonakin toisena päivänä.

— Mutta pian, sanoi Pikkuveli.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Minä siivoan ensin hieman, mutta ei se kestä kauan. Arvaapa kuka on maailman paras pikasiivoaja, Kassinen sanoi kujeillen.

— Ehkä se olet sinä, Pikkuveli sanoi.

— Ehkä, Kassinen huusi, ehkä... sitä sinun on turha epäillä. Jokikin ihminen tietää, että Katto-Kassinen on maailman paras pikasiivoaja.

Ja Pikkuveli uskoi kernaasti, että Kassinen oli »maailman paras» joka suhteessa.

Hän oli varmasti myös maailman paras leikkiveri, sen tiesi heti. Kyllähän Risto ja Kaisa olivat hyviä, mutta he eivät olleet niin jännittäviä kuin Katto-Kassinen. Pikkuveli päätti koulumatkalla kertoa Ristolle ja Kaisalle Kassisesta. Risto kertoi tavallisesti hyvin paljon koirastaan, jonka nimi oli Peni. Ja Pikkuveli oli jo kauan kadehtinut Ristolta tätä pikku koira. Jos hän taas huomenna jankuttaa Penistään, silloin minä kerron hänelle Kassisesta, ajatteli Pikkuveli. »Mitä Peni on Kassiseen verrattuna»,

minä sanon.

Pikkuveli ei kuitenkaan kaivannut mitään maailmassa niin paljon kuin omaa koiraa.

Kassinen keskeytti hänen mietteensä.

— Minun tekisi mieleni nähdä jotakin hauskaa, hän sanoi ja katseli uteliaana ympärilleen. Eikö sinulla ole toista höyrykonetta?

Pikkuveli pudisti päätään. Höyrykone, niin! Nyt Kassinen oli täällä, nyt äiti ja isä saisivat nähdä, että hän oli olemassa. Ja Poka ja Pipsakin, jos he olivat kotona.

— Tahtoisitko tulla tervehtimään äitiäni ja isääni? Pikkuveli kysyi.

— Kernaasti, sanoi Kassinen. Heille on suuri ilo saada tavata näin kaunis ja ihmeen viisas mies kuin minä!

Kassinen käveli edestakaisin lattialla tyytyväisen näköisenä.

— Ja parahiksi lihavakin, hän lisäsi. Mies parhaassa iässä. Äitisi ilostuu saadessaan tavata minut.

Juuri samana hetkenä Pikkuveli tunsu vastapaistettujen lihapalleroiden ensimmäisen heikon tuoksun keittiöstä, ja hän tiesi että pian olisi päivällisen aika. Pikkuveli päätti odottaa päivällisen ajan, ennen kuin hän antaisi Kassisen tulla tervehtimään äitiä ja isää. Ei ole koskaan hyvä häiritä äitejä heidän paistaessaan lihapalleroita. Sitä paitsi äiti tai isä saattaisi ruveta puhumaan Kassisen kanssa höyrykoneesta ja kirjahyllyn läiskistä. Ja se täytyi ehkäistä. Se täytyi ehkäistä, maksoi mitä maksoi. Päivällispöydässä Pikkuveli kyllä saisi jollakin viekkaalla tavalla vanhempansa käsittämään miten oli käyttäydyttävä maailman parasta höyrykoneen hoitajaa kohtaan. Hän tarvitsi vain hieman aikaa. Päivällisen jälkeen — silloin se kyllä sujuisi hyvin. Silloin hän veisi koko perheen mukanaan huoneeseensa.

— Olkaa hyvät, tässä näette Katto-Kassisen, hän sanoisi. Kuinka he hämmästyisivätkään, olisi todella hauskaa nähdä heidän ällistystään.

Kassinen oli lopettanut kävelynsä. Hän seisoi hiljaa ja nuuski kuin lintukoira.

— Lihapalleroita, hän sanoi. Minä pidän tavattomasti hyvistä pienistä lihapalleroista.

Pikkuveljeä kainostutti hieman. Tällaiseen saattoi vastata ainoastaan yhdellä tavalla.

— Tahdotko jäädä syömään päivällistä meille, hänen olisi oikeastaan pitänyt sanoa. Mutta hän ei uskaltanut hinata Kassista ilman muuta päivällispöytään. Oli aivan eri asia kun Risto tai Kaisa olivat hänen luonaan. Silloin hän voi mennä aivan viime hetkessä, kun toiset olivat jo istuutuneet pöytään ja sanoa:

— Äiti hyvä, kyllä kai Risto ja Kaisakin voivat saada herneitä ja ohukaisia?

Mutta viedä syömään aivan tuntematon pieni paksu setä, joka oli rikkonut höyrykoneen ja tehnyt läiskiä kirjahyllyyn — ei, se ei kerta kaikkiaan käynyt päinsä!

Ja nyt tämä pieni paksu setä oli juuri sanonut pitävänsä paljon hyvistä pienistä lihapalleroista. Pikkuveljen oli huolehdittava siitä, että hän saisi niitä, muuten Kassinen ei ehkä haluaisi olla enää Pikkuveljen kanssa. Voi, äidin lihapalleroista riippui paljon!

— Odota täällä hetkinen, niin minä menen hakemaan sinulle keittiöstä muutamia, hän sanoi.

Kassinen nyökkäsi tyytyväisenä.

— Hyvä, hän sanoi. Hyvä! Mutta pidä kiirettä! Taulujen katselemisesta ei tule oikein kylläiseksi varsinkaan kun ei niissä ole edes kukkoja tai muuta sen suuntaista.

Pikkuveli pujahti nopeasti keittiöön. Äiti seiso siellä lieden ääressä ruudullinen esiliina edessään ja valmisti mitä ihaninta lihapallerokastiketta. Hän pudisteli kaasuliedellä suurta paistinpannua, joka oli täpösen täynnä pieniä, hienoja, ruskeita hyppelveviä lihapalleroita.

— Hei, Pikkuveli, sanoi äiti. Nyt syödään pian.

— Äiti kiltti, voisinko minä saada pari lihapalleroa lautaselle, veisin ne omaan huoneeseeni, Pikkuveli sanoi kaikkein houkuttelevimmalla äänellään.

— Kultaseni, mehän syömme parin minuutin kuluttua, sanoi äiti.

— Niin, mutta sittenkin, sanoi Pikkuveli. Selitän päivällisen jälkeen mitä varten.

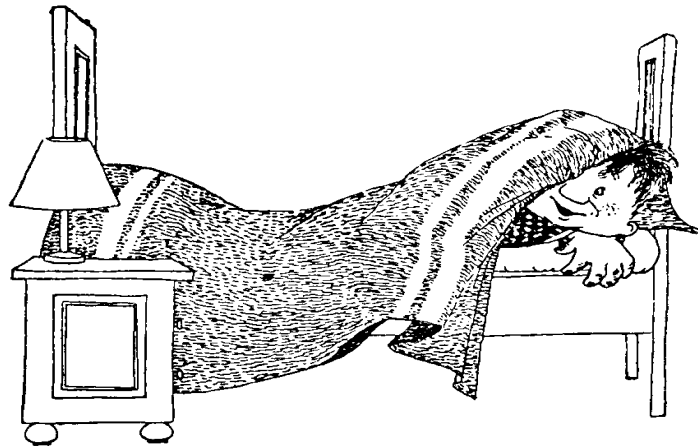
— No, ota sitten pari kappaletta!

Äiti pani kuusi palleroa pienelle lautaselle. Voi, miten ihanilta ne tuoksuivat, ja ne olivat juuri niin pieniä ja hienoja ja ruskeita kuin niiden pitikin olla. Pikkuveli tarttui varovaisesti molemmin käsin lautaseen ja kiiruhti huoneeseensa.

— Kas tässä, Kassinen, hän huusi avatessaan oven. Mutta Kassinen oli kadonnut. Siinä Pikkuveli seiso lihapalleroineen, eikä Kassisesta näkynyt jälkeäkään. Pikkuveli oli hyvin pettynyt, kaikki oli yhdellä iskulla muuttunut ikäväksi.

— Hän on mennyt tiehensä, hän sanoi itsekseen. Mutta silloin...

— Piip, hän kuuli äkkiä jonkun sanovan. Piip! Pikkuveli katsoi ympärilleen. Vuoteensa jalkopäässä — huopien alla — hän näki pienen paksun mytyn, joka liikkui. Ja sekunnin kuluttua pilkistivät Kassisen punaiset kasvot lakanoiden välistä.

— Hihii, sanoi Kassinen. Sinä sanoit »hän on mennyt tiehensä». Hän on mennyt tiehensä — hihii, mutta minäpä en ollutkaan. Minä vain kujeilin.

Sitten hän huomasi lihapallerot. Vips vain, hän väänsi vatsassaan olevaa nappia, moottori alkoi surista, ja Kassinen tuli liitolennossa vuoteesta suoraan lautasta kohti. Hän sieppasi ohimennessään yhden lihapalleron, nousi nopeasti kattoa kohti ja risteili kattolampun ympäri mutustaen tyytyväisenä lihapalleroa.

— Herkullista, hän sanoi. Ihmeellisen hyvä lihapallero! Luulisi melkein, että maailman paras lihapalleron tekijä on valmistanut sen, mutta sitä hän ei todistettavasti ole tehnyt, sanoi Kassinen. Ja sitten hän syöksyi kiihkeästi alas lautasta kohti ja sieppasi toisen. Juuri silloin äiti huusi keittiöstä:

— Pikkuveli, mene kiireesti pesemään kätesi, nyt ruvetaan syömään, tule!

— Minun täytyy taas mennä, sanoi Pikkuveli ja laski lautasen kädestään. Mutta minä tulen pian takaisin. Lupaathan odottaa minua!

— Lupaan, mutta mitä minä teen sillä aikaa? sanoi Kassinen ja laskeutui Pikkuveljen viereen hieman moittivasti mätkähtäen. Minulla täytyy olla jotakin hauskaa puuhattavaa sillä aikaa. Eikö sinulla todellakaan ole enää höyrykoneita?

— Ei, sanoi Pikkuveli, mutta sinä saat lainata minun rakennuspalikoitani.

— Anna tänne, sanoi Kassinen.

Pikkuveli haki rakennuslaatikon kaapista, jossa hänen leikkikalunsa olivat. Se oli todella hieno rakennuslaatikko. Siinä oli hyvin paljon eri kappaleita, joita voi ruuvata yhteen monimutkaisiksi rakennelmiksi.

— Tässä on, hän sanoi. Näistä voi rakentaa autoja ja nostokurkia ja kaikkea mahdollista...

— Luuletko sinä, ettei maailman paras rakentaja tiedä mitä näistä voi rakentaa ja mitä ei? kysyi Kassinen.

Sitten hän pisti nopeasti vielä yhden lihapalleron suuhunsa ja heittäytyi rakennuslaatikon kimppuun.

— Katsotaanpa, katsotaanpa, hän sanoi ja tyhjensi kaikki rakennustarvikkeet lattialle.

Pikkuveljen täytyi lähteä, vaikka hän olisi paljon mieluummin jäänyt katsomaan miten maailman paras rakentaja pani oikein tosissaan töpinäksi.

Viimeinen minkä hän näki kääntyessään ovella oli Kassinen, joka istui lattialla ja lauleli itsekseen tyytyväisenä:

— Eläköön, kuinka hyvin minä osaan... eläköön, kuinka viisas olen... ja juuri, juuri parahultaisen paksu... mums!

Viimeisen sanan hän lauloi sekunnin sen jälkeen kun oli nielaissut neljännen lihapalleron.

Äiti ja isä ja Poka ja Pipsa istuivat jo pöydän ympärillä. Pikkuveli liukui paikalleen ja otti lautasliinansa.

— Lupaa yksi asia, äiti, ja isä myös, hän sanoi.

— Mitä meidän pitää luvata? äiti kysyi.

— Luvatkaa ensin, sanoi Pikkuveli.

Isä ei oikein tahtonut suostua lupaamaan ilman muuta.

— Kuka tietää, vaikka sinä taas karttaisit koiraa, hän sanoi.

— Ei, ei se ele koiraa, sanoi Pikkuveli, vaikka kyllä sinä voit senkin luvata jos

haluat. Ei, tämä on aivan muuta, eikä ollenkaan vaarallista. Lupaa, että te lupaatte!

— Nojaa, luvataan sitten, äiti sanoi.

— No niin, nyt te olette luvanneet, ettette sano mitään Katto-Kassiselle höyrykoneesta, Pikkuveli sanoi tyytyväisenä.

— Haa, sanoi Pipsa, kuinka he voisivat sanoa jotakin Kassiselle, kun he eivät koskaan tapaakaan häntä?

— Kyllä he tapaavat, sanoi Pikkuveli voitonriemuksena. Ruoan jälkeen. Hän on nyt minun huoneessani.

— Ei, nyt minulle taisi mennä lihapallero väärään kurkkuun, sanoi Poka. Onko Kassinen sinun huoneessasi?

— Onpa hyvinkin!

Tämä oli Pikkuveljelle todella voitonriemuinen hetki. Voi, jospa he söisivät oikein kiireesti, niin sitten he saisivat nähdä...

Äiti hymyili.

— On todella hauskaa tavata Kassinen, hän sanoi.

— Niin, niin Kassinenkin sanoi, vakuutti Pikkuveli. Vihdoinkin he olivat syöneet hedelmäkeiton. Vihdoin ja viimein äiti nousi pöydästä. Suuri hetki oli koittanut.

— Tulkaa kaikki, sanoi Pikkuveli.

— Sitä sinun ei tarvitse pyytää, sanoi Pipsa. Minä aivan pihisen uteliaisuudesta. Pikkuveli meni edellä.

— Muistakaa mitä olette luvanneet, hän sanoi ennen kuin aukaisi huoneensa oven. Ei sanaakaan höyrykoneesta!

Sitten hän painoi alas oven kahvan ja aukaisi.

Kassinen oli poissa. Hän oli poissa. Ei edes Pikkuveljen vuoteessa ollut pientä paksua möhkälettä.

Mutta keskellä lattiaa kohosi rakennuspalikoiden sekamelskasta torni. Hyvin korkea ja hyvin kapea torni. Vaikka Kassinen tietenkin osasi rakentaa sekä nostokurkia että muuta, oli hän tällä kertaa tyytynyt vain latomaan rakennuspalikat päällekkäin, niin että niistä oli tullut tämä hyvin korkea ja hyvin kapea torni. Tornin huippua koristeli jokin, joka oli nähtävästi esittävinään kupolia. Se oli pieni, pyöreä lihapallero.

Kolmas luku

KASSINEN LEIKKII TELTTAA

Pikkuveljelle eivät seuraavat hetket olleet erikoisen hauskoja. Äiti ei pitänyt siitä, että hänen lihapalleroitaan käytettiin koristeina, ja hän luuli varmaan, että Pikkuveli oli koristanut tornin niin hienosti

— Katto-Kassinen..., aloitti Pikkuveli, mutta silloin isä sanoi ankarasti:

— Nyt tuo höpötys saa loppua, Pikkuveli!

Poka ja Pipsa vain nauroivat.

— Mokokakin Kassinen, sanoi Poka. Pitikö hänen pujahtaa tiehensä juuri kun me olimme tulossa tervehtimään häntä!

Pikkuveli söi surullisena lihapalleron ja keräsi rakennuspalikkansa laatikkoon. Tällä hetkellä oli turha puhua sen enempää Kassisesta. Mutta hänen jälkeensä tuntui tyhjältä, tavattoman tyhjältä.

— Nyt me menemme juomaan kahvia ja välitämme viis' koko Kassisesta, sanoi isä ja taputti Pikkuveljeä lohduttavasti poskelle.

He joivat aina kahvin olohuoneen takan edessä, ja niin he tekivät tänäkin iltana vaikka oli lämmin, valoisa kevät ja kadun varrella kasvavissa lehmuksissa oli jo pienet, vihreät lehdet.

Pikkuveli ei pitänyt kahvista, mutta hänestä oli hauskaa istua äidin ja isän ja Pokan ja Pipsan kanssa takan ääressä.

— Pane silmäsi hetkeksi kiinni, sanoi Pikkuveli, kun äiti oli asettanut kahvitarjottimen pikkupöydälle avotakan eteen.

— Miksi minun pitää sulkea silmäni?

— Koska sinä olet sanonut, ettet tahdo nähdä minun syövän sokeria, ja minä aion nyt ottaa palasen, sanoi Pikkuveli.

Hän tuns selvästi tarvitsevansa jotakin lohdutukseen. Miksi Kassinen oli pujahtanut tiehensä? Niin ei saisi tehdä — haihtua ja jättää jälkeensä vain pieni lihapallero.

Pikkuveli istui lempipaikallaan takanlaidalla niin lähellä tulta kuin suinkin. Tämä kahvinjuontihetki päivällisen jälkeen oli melkein koko päivän hauskin hetki. Silloin sai puhua isän ja äidin kanssa ja he kuuntelivat mitä heille sanoi; sellaiseen heillä ei muuten ollut aikaa. Oli hauska kuulla Pokan ja Pipsan härnäilevän toisiaan ja puhuvan »pänttäyksestä». »Pänttäys» oli nähtävästi aivan toisenlainen hienempi koulumuoto, josta Pikkuveljellä ei ollut aavistustakaan. Pikkuvelikin olisi tahtonut kertoa omasta »pänttäyksestään», mutta kukaan muu kuin äiti ja isä ei välittänyt kuulla mitä siellä tapahtui. Poka ja Pipsa vain nauroivat hänen jutuilleen, ja Pikkuveli vältti huolellisesti kaikkea mikä voisi saada Pokan ja Pipsan nauramaan ärsyttävällä tavallaan. Eikä heidän muuten kannattanut kiusoitella häntä, sillä hän oli mestari kiusoittelemaan takaisin — se taito täytyi osata jos omisti sellaisen veljen kuin

Poka ja sellaisen sisaren kuin Pipsa.

— No, Pikkuveli, osaitko tänään läksysi? kysyi äiti.

Tämä ei ollut sellaista puhetta, josta Pikkuveli piti. Mutta koska äiti ei ollut äsken sanonut mitään sokeripalasta, oli hänen kai kestettävä kysymys.

— Osasin, tietenkin minä osasin läksyni, hän sanoi happamesti.

Hän ajatteli koko ajan Kassista. Kuinka kukaan ihminen saattoi vaatia, että hän muistaisi jotakin läksyistään niin kauan kun hän ei tiennyt minne Kassinen oli haihtunut.

— Mitä teillä oli läksynä? kysyi isä.

Pikkuveli ärsyyntyi. Jatkaisivatko he tällä tavalla koko ajan? Eivät kai he nyt sitä varten istuneet takan suloisessa lämmössä — että puhuttaisiin läksyistä.

— Meillä oli aapista, ja minä o s a a n sen — ensin tulee A ja sitten tulevat kaikki muut kirjaimet!

Hän otti vielä yhden sokeripalan ja ajatteli jälleen Kassista. Toiset saivat puhua ja surista hänen ympärillään niin paljon kuin tahtoivat, Pikkuveli ajatteli Kassista ja mietti näkisiköhän hän tätä enää koskaan. Pipsa herätti hänet unelmistaan.

— Pikkuveli, etkö kuule? Tahdotko ansaita kympin? Pikkuveli käsitti hyvin hitaasti mitä hän oli sanonut. Ei kai hänellä ollut mitään kympin ansaitsemista vastaan, mutta se riippui siitä, mitä Pipsa tahtoi hänen tekevän.

— Kympin, se on liian vähän, hän sanoi varmasti. Kaikki on nykyisin niin kallista. Paljonko luulet esimerkiksi kolmenkympin jäätelön maksavan?

— Jaa, mitähän minä sanoisin, sanoi Pipsa kujeellisen näköisenä. Ehkä kolmekymppiä?

— Niin juuri, sanoi Pikkuveli. Käsitätkö nyt että kymppi on liian vähän.

— Ethän sinä edes tiedä mistä on kysymyskään, sanoi Pipsa. Ei sinun tarvitse tehdä mitään — sinun pitää vain j ä t t ä ä tekemättä.

— Mitä minun sitten pitää jättää tekemättä?

— Sinä et saa näyttäytyä täällä olohuoneessa tänä iltana.

— Pelle on tulossa, käsitäthän, sanoi Poka. Pipsan uusi heppu!

Pikkuveli nyökkäsi. Vai niin he olivat laskeneet. Äiti ja isä menisivät elokuviin ja Poka jalkapallo-otteluun, ja Pipsa istuisi kuhertelemassa olohuoneessa ja Pikkuveli karkotettaisiin omaan huoneeseensa — kurjaa kympin korvausta vastaan. Oli siinäkin perhe!

— Millaiset korvat hänellä on? kysyi Pikkuveli. Ovatko ne yhtä höröllään kuin sinun entisellä hepuiksikin?

Tämä oli oikea tapa ärsyttää Pipsaa.

— Siitä kuulit, äiti, hän sanoi. Käsitätkö nyt, miksi tahdon Pikkuveljen pois tieltä? Hän säikyttää pois jok'ikisen, joka tulee minun luokseni. Ei kai hän sitä tee, äiti sanoi laimeasti, sillä hän ei pitänyt siitä, että hänen lapsensa riitelivät.

— Kyllä vain, vakuutti Pipsa. Hän säikytti pois Lassen. Hän tuijotti Lassea pitkän aikaa ja sanoi sitten: »Tuollaisia korvia ei Pipsa voi hyväksyä.» Ymmärrätte kai, ettei Lasse tullut enää koskaan takaisin.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Pikkuveli täsmälleen samalla äänensävyllä kuin Kassinen. Älähän hätäile, älähän hätäile! Minä istun omassa huoneessani ihan ilmaiseksi. En minä ota maksua siitä, että ihmiset pääsevät

näkemästä minua.

— Ihanaa, sanoi Pipsa. Peukkua päälle sitten! Peukkua päälle, ettet näyttäydy koko iltana!

— Selvä, sanoi Pikkuveli. Älä usko, että minua kiin nostaa nähdä sinun pellejäsi. Minä voisin maksaa kympin päästäkseni näkemästä heitä!

Hetken kuluttua Pikkuveli istui kuin istuikin omassa huoneessaan — aivan ilmaiseksi. Äiti ja isä olivat menneet elokuviin, Poka oli häipynyt, ja jos Pikkuveli aukaisi olohuoneen oven, hän saattoi kuulla sieltä hiljaista pörinää. Pipsa siellä pörisi Pellensä kanssa. Pikkuveli aukaisi pari kertaa oven ja yritti kuunnella mitä he sanoivat, mutta ei onnistunut. Silloin hän asettui ikkunan ääreen ja katseli ulos hämärään. Mutta siellä oli vain pari isoa poikaa, jotka tappelivat. Se oli aika mielenkiintoista, hänellä oli hauskaa niin kauan kuin tappelua kesti, mutta ikävä kyllä pojat lopettivat aika pian, ja sitten kaikki oli taas tylsää.

Silloin hän kuuli taivaallisen äänen. Hän kuuli moottorin surinaa, ja sekunnin kuluttua Kassinen purjehti ikkunasta sisään.

— Heipä hei, Pikkuveli, tämä sanoi huolettomasti.

— Heipä hei, Kassinen, sanoi Pikkuveli. Minne sinä katosit?

— Kuinka niin? Mitä sinä tarkoitat? kysyi Kassinen.

— Sinähän katosit juuri kun sinun piti tervehtiä äitiä ja isää. Miksi sinä puikit tiehesi?

Kassinen pani kätensä lanteilleen ja näytti suorastaan loukkaantuneelta.

— Onko mokomaa kuultu, hän sanoi. Eikö tässä saisi enää käydä katsomassa taloan? Talonomistajan täytyy kai pitää huolta talostaan, eihän muuten tule mistään mitään. Minkä minä sille voin, että sinun äitisi ja isäsi haluavat tulla tervehtimään minua juuri silloin kun minä olen huolehtimassa talostani?

Hän katsoi ympärilleen huoneessa.

— Apropoo, talo, hän sanoi, missä minun tornini on? Kuka on hajottanut minun hienon tornini, ja missä on minun lihapalleroni?

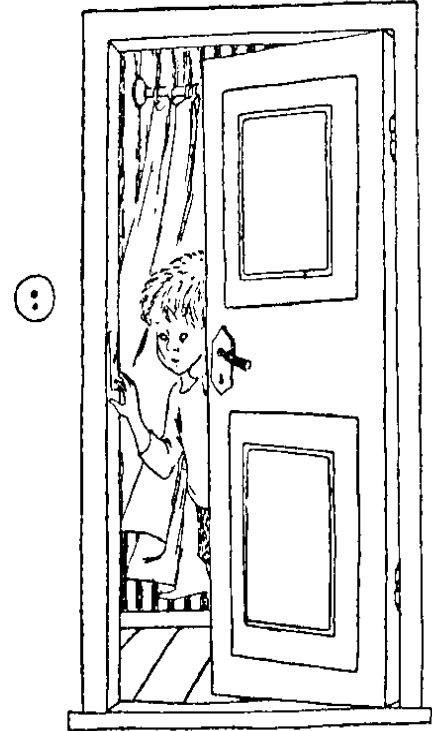
Pikkuveli alkoi änkyttää.

— Minä luulin ettet sinä tulisi enää takaisin, hän sanoi peloissaan.

— Niinpä tietenkin. Maailman paras rakentaja rakentaa tornin, ja mitä tapahtuu? Laitetaanko sen ympärille aita ja valvotaan, että torni saa seistä rauhassa? Ei, kaukana siitä! Se revitään maahan ja hävitetään ja toisten lihapallerot syödään.

Kassinen istuutui pienelle pallille nurkkaan ja murjotti.

— Mutta sehän on vain maallista, sanoi Pikkuveli ja heilautti kättään kuten Kassinenkin. Ei siitä kannata välittää.

— Niinhän sinä sanot, Kassinen sanoi harmissaan. On helppo repiä alas kaikki ja sanoa sitten, että se on vain maallista. Mutta ajattele minua, joka olen rakentanut tornin näillä pienillä käsilläni.

Hän pisti pulleat kätensä aivan Pikkuveljen nenän alle. Sitten hän istuutui jälleen jakkaralle ja murjotti entistä pahemmin.

— Minä en rupea mihinkään, hän sanoi. Minä en rupea mihinkään, jos tämä on tällaista.

Pikkuveli tuli aivan epätoivoiseksi. Hän vain seisoi eikä tiennyt mitä tehdä. Pitkän aikaa oli aivan hiljaista. Lopulta Kassinen sanoi:

— Jos minä saisin jonkin pienen lahjan, niin ehkä minä tulisin jälleen iloiseksi. Ei se ole varma, mutta ehkä minä tulisin iloiseksi, jos saisin jonkin pienen lahjan.

Pikkuveli juoksi pöydän luo ja alkoi penkoa innokkaasti pöytälaatikkoa, sillä siellä oli aika paljon hienoja tavaroita. Siellä olivat hänen postimerkkinsä ja kivipallonsa ja väriliitunsa ja tinasotilaansa. Ja siellä oli myös hänen taskulamppunsa, josta hän piti hyvin paljon.

— Tahtoisitko tämän, hän sanoi ja piteli taskulamppua Kassisen edessä. Kassinen sieppasi sen salamannopeasti.

— Juuri jotakin tämän tapaista sen pitäisi olla, että voisin tulla jälleen iloiseksi, hän sanoi. Tämä ei ole yhtä hieno kuin minun tornini, mutta jos saan tämän, yritän kuitenkin olla iloinen.

— Sinä saat sen, sanoi Pikkuveli.

— Kyllä kai sen voi sytyttää, Kassinen sanoi epäilevästi ja painoi sytytysnappulaa. Kas niin, taskulamppu loisti, ja Kassisen silmätkin alkoivat loistaa.

— Kun minä kuljen syysiltoina katolla pimeässä, voin valaista tällä ja löydän helposti pieneen kotiini enkä eksy savupiippujen välissä, hän sanoi ja taputti taskulamppua.

Pikkuveli tunsu itsensä hyvin tyytyväiseksi kuullessaan Kassisen sanat. Hän toivoi vain, että pääsisi joskus Kassisen mukana näille kattokävelyille ja saisi nähdä hänen valaisevan pimeässä taskulamppulla.

— Heipä hei, Pikkuveli, nyt olen jälleen iloinen, sanoi Kassinen. Tuo nyt tänne äitisi ja isäsi, jotta he saisivat tervehtiä minua.

— He ovat menneet elokuvaan, sanoi Pikkuveli.

— Menneet elokuvaan? Vaikka olisivat saaneet tavata minut, Kassinen sanoi hämmästyneenä.

— Niin, vain Pipsa on kotona... ja hänen uusi heppunsa. He istuvat olohuoneessa, enkä minä saa mennä sinne.

— Mitä minä kuulen, huusi Kassinen. Etkö sinä saa mennä minne tahdot? Siihen me emme suostu minuutiksikaan. Tule nyt vain...

— Niin, mutta minä olen luvannut, sanoi Pikkuveli.

— Ja minä lupaan, että jos jossakin on epäoikeudenmukaisuutta, niin Kassinen

iskee siihen kuin haukka, sanoi Kassinen.

Hän meni ja taputti Pikkuveljeä olalle.

— Sanopa täsmälleen, mitä sinä lupasit.

— Minä lupasin, etten koko iltana näyttäydy olohuoneessa.

— No, älä sitten näyttäydy, sanoi Kassinen. Mutta kyllä kai sinä mielelläsi tahtoisit nähdä Pipsan uuden hepun?

— Kyllä minä oikeastaan tahtoisin, Pikkuveli sanoi innoissaan. Pipsalla oli aikaisemmin sellainen, jonka korvat töröttivät aivan kauheasti. Tahtoisin nähdä millaiset korvat tällä uudella on.

— Sen minäkin totisesti tahtoisin nähdä, sanoi Kassinen. Odotahan, niin minä keksin jotakin vekkulia. Katto-Kassinen on maailman paras vekkulitemppujen keksijä. — Hän katseli ympärilleen. — Huopa... sitä me juuri tarvitsemme. Tiesinhän, että minä keksisin jotakin vekkulia.

— Mitä sinä olet keksinyt, kysyi Pikkuveli.

— Sinä olet luvannut olla näyttäytymättä olohuoneessa koko iltana, eikö niin? Mutta jos sinä kuljet huovan alla, et näyttäydy.

— Niin... mutta... alkoi Pikkuveli

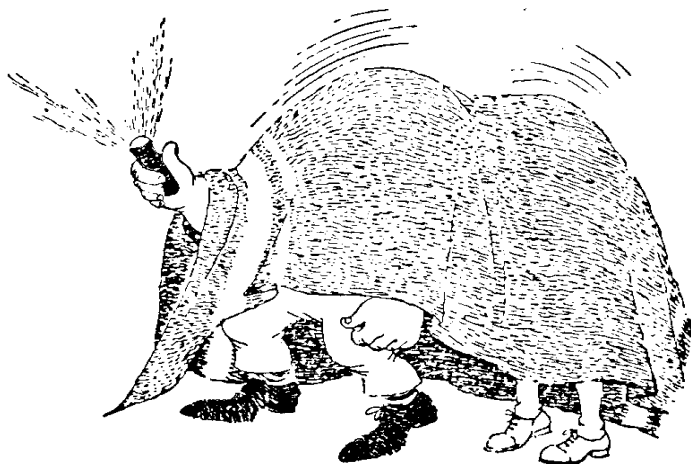
— Jos kuljet huovan alla, sinä et näyttäydy, ei mitään »niin mutta», sanoi Kassinen määrävästi. Ja jos minä kuljen huovan alla, en minäkään näyttäydy, ja se on pahinta mitä Pipsalle voi tapahtua. Koska hän on niin tyhmä, ei hän saa nähdä minua, pieni Pipsa parka!

Hän veti huovan Pikkuveljen vuoteesta ja heitti sen pänsä yli.

— Tule sisään, tule sisään, hän huusi. Tule minun teltaani!

Pikkuveli ryömi huovan alle, ja Kassinen seiso siellä nauraa tirsken tyytyväisenä.

— Ei kai Pipsa ole sanonut, ettei hän halua nähdä teltaa olohuoneessa? Jokainen ihminenhan ilostuu saadessaan nähdä teltan. Varsinkin sellaisen teltan missä on valo, sanoi Kassinen ja sytytti taskulampun.

Pikkuveli ei ollut aivan varma siitä, olisiko Pipsa ihastunut teltaan, mutta hänen omasta mielestään oli jännittävää ja salaperäistä olla Kassisen kanssa huovan alla ja vielä valaista taskulampulla. Hänen mielestään he olisivat aivan hyvin voineet jäädä hänen huoneeseensa leikkimään teltaa ja viis veisata Pipsasta, mutta siihen Kassinen ei suostunut.

— Minä en siedä vääryyttä, hän sanoi. Ja minä menen olohuoneeseen, maksoi mitä maksoi!

Ja niin telttä alkoi vaeltaa ovea kohti. Pikkuveljen tarvitsi vain seurata mukana. Pieni pullea käsi tuli näkyviin, tarttui ripaan ja aukaisi oven hyvin hiljaa ja varovasti. Telttä tuli halliin, jonka erotti olohuoneesta ainoastaan paksu verho.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, kuiskasi Kassinen. Ja telttä kulki aivan äänettömästi yli hallin lattian ja pysähtyi verhon taakse. Mutina kuului nyt hieman selvemmin, mutta ei kuitenkaan niin selvästi, että olisi erottanut sanoja. Olohuoneen lamppu oli sammutettu, Pipsa ja Pelle tyytyivät kai ulkoa tulevaan heikkoon hämäävalaistukseen.

— Se on hyvä, silloin minun taskulamppuni näkyy sitä paremmin.

Juuri nyt hänen taskulamppunsa oli kuitenkin sammutettu.

— Meidän täytyy tulla kuin iloinen ja rakas yllätys, Kassinen kuiskasi myhäillen huovan alla.

Hiljaa, hiljaa telttä tuli esille verhon takaa. Pipsa ja Pelle istuivat pienessä sohvassa vastapäisen seinän vieressä, ja hiljaa, hiljaa telttä suuntasi kulkunsa sitä kohti.

— Minä pidän sinusta, Pipsa, kuuli Pikkuveli rämeän pojan äänen sanovan — kylläpä tuo Pelle oli pötkö!

— Pidätkö, sanoi Pipsa, ja sitten tuli jälleen hiljaisuus. Telttä liikkui yli lattian kuin tumma massa, hitaasti ja mutkittelematta se suuntasi kulkunsa sohvaan kohti, se tuli lähemmäksi ja lähemmäksi, nyt se oli enää vain parin askelen päässä siitä, mutta kaksi sohvassa istujaa eivät nähneet eivätkä kuulleet mitään.

— Pidätkö sinäkin minusta, Pipsa? kysyi Pipsan Pelle hyvin kainosti.

Hän ei ehtinyt saada vastausta, sillä juuri samassa silmänräpäyksessä taskulampun valo välähti läpi huoneen harmaiden varjojen ja sattui suoraan hänen kasvoihinsa. Pelle ryntäsi pystyyn, Pipsa huusi, ja sitten kuului naurunhiihtäystä ja halliin päin juoksevien jalkojen töminää.

Taskulampun häikäisevässä valossa on vaikea nähdä. Mutta kuulla voi. Ja Pipsa ja hänen Pellensä kuulivat naurun, villin, ihastuneen naurun, joka pulppusi verhon takaa.

— Se on minun inhottava pikkuveljeni, sanoi Pipsa, mutta kyllä minä vielä näytän hänelle...

Pikkuveli nauraa hihitti minkä jaksoi.

— Sehän on selvä, että hän pitää sinusta, hän huusi. Miksei hän pitäisi? Pipsa pitää k a i k i s t a hepuista, ja siinä kaikki!

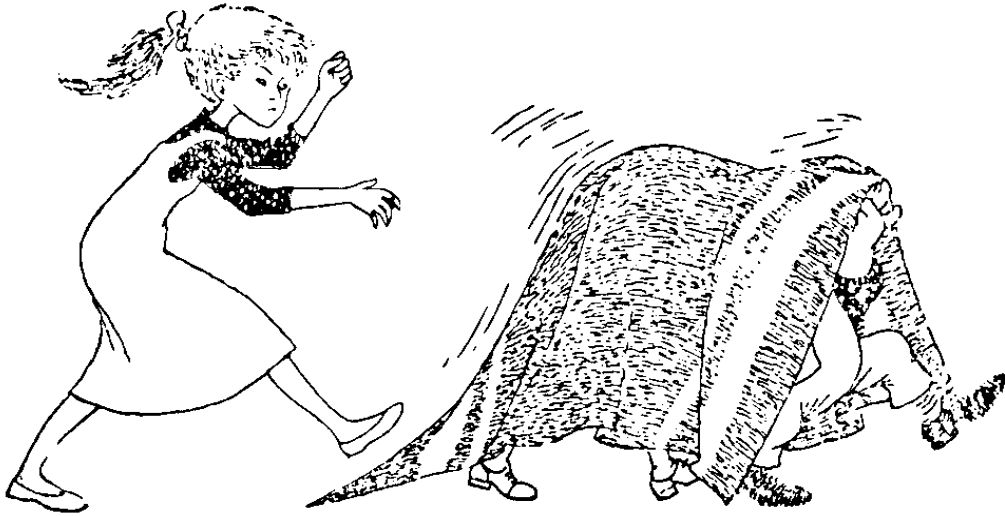
Sitten kuului vain ryskettä ja nauruntyrskinää.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, kuiskasi Kassinen kun telttä romahti kasaan heidän paetessaan hurjasti ovea kohti.

Pikkuveli oli niin rauhallinen kuin suinkin saattoi, vaikka nauru jatkuvasti pulppusi hänestä ja vaikka Kassinen oli romahtanut suoraan hänen niskaansa, eikä hän oikein tiennyt mitkä jalat olivat hänen ja mitkä Kassisen, ja vaikka hän käsitti, että Pipsa saattoi hyökätä heidän kimppuunsa minä hetkenä tahansa.

He kömpivät kiireesti jaloilleen ja ryntäsivät täyden pakokauhun vallassa Pikkuveljen huonetta kohti, sillä Pipsa oli lähellä.

— Älä hätäile, älä hätäile, kuiskasi Kassinen ja hänen pienet paksut jalkansa kipittivät huovan alla kuin rumpupalikat. — Katto-Kassinen on maailman paras pikajuoksija! hän kuiskasi, mutta hän tuntui aika hengästyneeltä.

Pikkuvelikin juoksi aika hyvin. Ja totta totisesti, heillä oli kiire. Aivan viime tipassa he pelastautuivat ovesta Pikkuveljen huoneeseen. Kassinen väänsi kiireesti oven lukkoon ja hihitti hiljaa ja tyytyväisenä, kun Pipsa jyskytti ovea.

— Odotahan, Pikkuveli, kun saan sinut kynsiini, Pipsa huusi vihaisena.

— Mutta enhän minä ole näyttäytynyt, huusi Pikkuveli. Ja sitten he taas hihittivät oven takana.

Heitä oli k a k si nauraa hihittämässä — sen Pipsa olisi voinut kuulla, ellei hän olisi ollut niin vihainen.

Neljäs luku KASSINEN LYÖ VETOA

Eräänä päivänä Pikkuveli tuli vimmastuneena koulusta kotiin. Hänellä oli suuri kuhmu otsassa. Äiti oli keittiössä ja järkyttyi kuhmusta juuri niin paljon kuin Pikkuveli oli toivonutkin.

— Pikkuveli kulta, mitä sinulle on tapahtunut, hän sanoi ja kietoi käsivartensa hänen ympärilleen.

— Risto heitti minua kivellä, sanoi Pikkuveli vihaisena.

— Kylläpä hän on ilkeä poika! Miksi et tullut sisään sanomaan minulle?

Pikkuveli kohautti hartioitaan.

— Mitä se olisi auttanut? Ethän sinä osaa heittää kiviä. Sinä et osuisi edes navetan seinään.

— Voi sinua, pieni tyhmeliini, sanoi äiti. Et kai luule, että minä olisin heittänyt Ristoa kivellä!

— Millä muulla sinä sitten olisit heittänyt, Pikkuveli ihmetteli. Ei ole mitään muuta, ei ainakaan yhtä hyvää kuin kivi.

Äiti huokasi. Ilmeisesti Risto ei ollut ainoa, joka heitteli kiviä tarpeen vaatiessa. Hänen oma lemmikkinsä ei ollut hitustakaan parempi. Mutta miten oli mahdollista että pikku poika, jolla oli kiltit siniset silmät, saattoi olla tuollainen tappelupukari?

— Mitähän jos yrittäisitte olla tappelematta, äiti sanoi. Ettekö sen sijaan voisi puhella asioista? Tiedätkö, Pikkuveli, ettei ole olemassa mitään mitä ei voisi selvittää, jos selittää asian oikein kunnolla.

— Kyllä on, sanoi Pikkuveli. Esimerkiksi eilen. Silloinkin minä tappelin Riston kanssa...

— Aivan turhaan, sanoi äiti. Te olisitte aivan hyvin voineet järkevästi keskustelemalla saada selville kuka oli oikeassa.

Pikkuveli istuutui keittiön pöydän ääreen ja painoi kipeän päänsä käsiinsä.

— Sinä luulet vain, hän sanoi ja mulkoili äitiin. Risto sanoi minulle näin: »Minä voin antaa sinulle selkään», ja silloin minä sanoin: »Etkä voi». Sanopas kuinka me olisimme voineet selvittää asian järkevästi keskustelemalla?

Äiti ei osannut sanoa ja hän lopetti äkkiä saarnansa. Hänen tappelupukaripoikansa näytti aika synkältä, ja hän kiiruhti järjestämään tälle kuumaa suklaata ja tuoreita pullia. Niistä Pikkuveli näet piti. Hän oli tuntenut juuri paistetun vehnäleivän ihanan tuoksun jo tullessaan portaissa, ja äidin ihanat kanelipullat tekivät elämän ainakin hieman helpommaksi.

Pikkuveli pureskeli mietteissään pullaa, ja hänen syödessään äiti asetti laastarin hänen otsassaan olevan haavan päälle. Sitten hän suuteli kevyesti laastarin päälle ja kysyi:

— Mistä Risto ja sinä oikein tänään riitelitte?

— Risto ja Kaisa sanovat, että Katto-Kassinen on vain minun omaa keksintöäni. He sanovat, että hän on vain mielikuvitusta, sanoi Pikkuveli.

— Eikö hän sitten ole, äiti kysyi varovasti. Pikkuveli tuijotti suutuksissaan häneen suklaakupin yli.

— Etkö sinä edes voisi uskoa mitä minä sanon, hän sanoi. Minä olen kysynyt Kassiselta onko hän vain keksintöä...

— Mitä Kassinen sanoi, äiti kysyi.

— Hän sanoi, että j o s hän on keksintö, niin hän on maailman paras keksintö. Mutta hänpä ei olekaan keksintö, sanoi Pikkuveli ja otti uuden pullan. — Kassinen uskoo, että Risto ja Kaisa ovat mielikuvitusta. Aivan hassun mielikuvituksen tuotetta, hän sanoo ja niin minunkin mielestäni.

Äiti ei vastannut. Hän näki, että oli turhaa vastustaa Pikkuveljen kuvitteluja ja siksi hän sanoi:

— Minun mielestäni sinun pitäisi leikkiä enemmän Riston ja Kaisan kanssa, eikä ajatella niin paljon Kassista.

— Kassinen ei ainakaan heittele minua mukulakivillä, sanoi Pikkuveli ja tunnusteli otsassaan olevaa kuhmua. Sitten hänen mieleensä välähti eräs ajatus, ja hän hymyili äidille aurinkoisesti.

— Tänään minä saan muuten nähdä missä Kassinen asuu, hän sanoi, sen minä olin jo melkein unohtanut.

Hän katui heti kun oli sen sanonut. Kuinka hän saattoikaan olla niin tyhmä, että puhui siitä äidille?

Mutta äidin mielestä se ei tuntunut olevan sen vaarallisempaa eikä levottomuutta herättävämpää kuin mikään muukaan, mitä hän oli kertonut Kassisesta, ja hän sanoi sen enempää ajattelematta:

— Vai niin, sehän on hauskaa.

Äiti ei olisi ollut aivan näin rauhallinen, jos hän olisi oikein tajunnut mitä Pikkuveli sanoi ja tiennyt missä Kassinen asui!

Pikkuveli nousi pöydästä kylläisenä ja tunsu olevansa äkkiä maailmaan hyvin tyytyväinen. Otsassa olevaan kuhmuun ei enää koskenut, hänellä oli jatkuvasti suussaan ihana kanelipullan maku, aurinko paistoi keittiön ikkunasta sisään, äidin käsivarret olivat herttaisen pyöreät ja hänen ruudullinen esiliinansa iloinen. Hän

puristi äitiä lyhyesti ja lujasti ja sanoi:

- Minä pidän sinusta, äiti.
- Minä olen siitä hyvin iloinen, sanoi äiti.
- Niin... minä pidän sinusta, koska sinä olet niin herttainen.

Sitten hän meni omaan huoneeseensa ja istuutui odotamaan Kassista. Hän pääsisi tämän mukana katolle — mitä sillä väliä, vaikka Risto sanoikin, että Kassinen oli vain mielikuvitusta!

Pikkuveli sai odottaa kauan.

— Minä tulen noin kello kolmelta tai neljältä tai viideltä, mutta en minuuttiakaan ennen kuutta, Kassinen oli sanonut.

Pikkuveli ei kuitenkaan oikein ymmärtänyt milloin Kassinen aikoi tulla, ja hän kysyi tältä vielä kerran.

— En missään tapauksessa tule enää seitsemän jälkeen, sanoi Kassinen. Mutta tuskin ennen kahdeksaa. Voit odottaa suunnilleen siinä yhdeksän ajoissa, sillä silloin pamahtaa!

Pikkuveli sai odottaa kokonaisen ikuisuuden, ja lopulta hän luuli melkein, että Kassinen olikin vain mielikuvitusta. Mutta juuri silloin hän kuuli tavanomaisen surinan, ja Kassinen tuli sisään pirteänä ja reippaana.

— Voi, miten minä olen odottanut, sanoi Pikkuveli. Milloin sinä sanoitkaan tulevasi?

— Suunnilleen, sanoi Kassinen. Minä sanoin, että tulisin suunnilleen, ja niinhän minä tulinkin.

Hän meni Pikkuveljen akvaarion luo, pisti kasvonsa kokonaan veteen ja joi pitkiä kulauksia.

— Voi, varo minun kalojani, Pikkuveli sanoi pelästyneenä. Hän pelkäsi, että Kassinen joi hänen pieniä kultakalojaan, jotka uivat niin iloisina ympäri akvaariota.

— Kun on kuumetta, täytyy juoda yhtä mittaa, sanoi Kassinen. Jos joku pikkukala luiskahtaa veden mukana, on se vain maallista.

— Onko sinulla kuumetta, kysyi Pikkuveli.

- Onko? Koeta, sanoi Kassinen, ja pani Pikkuveljen käden otsalleen. Mutta Pikkuveljen mielestä Kassinen ei tuntunut erikoisen kuumalta.
- Kuinka paljon kuumetta sinulla on? hän kysyi.
- Jaa, siinä kolmekymmentä neljäkymmentä astetta, sanoi Kassinen.

Vähintään.

Pikkuveljellä oli äskettäin ollut tuhkarokko ja hän tiesi mitä kuume merkitsi. Hän pudisti päätään.

- Minä en usko, että sinä olet sairas, hän sanoi.

- Voi, miten sinä olet hävytön, sanoi Kassinen ja polki jalkaa. Enkö minä saa k o s k a a n olla sairas niin kuin muut ihmiset?

- Tahdotko sinä olla sairas? Pikkuveli kysyi hämmästyneenä.

- Kyllä kai kaikki ihmiset tahtovat, vastasi Kassinen. Minä tahdon maata vuoteessani korkeassa, korkeassa kuumeessa, ja sitten sinä kysyt kuinka minä voin, ja minä sanon, että olen maailman sairain ihminen, ja sitten sinä kysyt haluanko minä jotakin, ja minä sanon, että olen niin kauhean sairas, etten tahdo kerrassaan mitään... muuta kuin ison palan täytekkua ja monta leivosta, jotka ovat täynnä suklaata, ja aimo läjän karamellejä.

Kassinen katsoi odottavana Pikkuveljeen, joka seiso i ällistyneenä eikä tiennyt mistä hän yhtäkkiä saisi kaiken tuon mitä Kassinen halusi.

- Minä tahdon, että sinä olet minulle kuin äiti, Kassinen jatkoi, ja sinun pitää sanoa, että minun t ä y t y y o t t a a jotakin inhottavaa lääkettä... mutta siitä minä saan palkaksi viitosen. Ja sitten sinun täytyy kietoa lämmin villahuivi minun kaulaani, mutta silloin minä sanon, että se kutittaa... ellen saa vielä viitosta.

Pikkuveli tahtoi mielellään olla Kassiselle kuin äiti. Ja se merkitsi sitä että hänen oli tyhjennettävä säästöporsaansa. Se seiso i kirjahyllyllä, painavana ja mahtavana. Pikkuveli haki keittiöstä veitsen ja alkoi sujuttaa rahoja ulos. Kassinen auttoi innokkaasti ja riemuitsi joka lantista, joku sieltä vierähti. Siellä oli paljon markkoja, useita viitosisia ja jokunen kymppi ja kaksikymppinenkin, mutta Kassinen piti eniten viitosisista.

Sitten Pikkuveli juoksi hedelmäkauppaan ja osti karamelleja ja suklaata melkein kaikilla rahoilla. Laskiessaan pääomansa myymäläpöydälle hän ei voinut olla ajattelematta, että hän oli oikeastaan säästännyt kaikki nämä rahat ostaakseen itselleen koiran. Hän huokasi hiukan ajatellessaan tätä. Mutta hän käsitti, että sillä joka tahtoi olla Kassiselle kuin äiti, ei ollut varaa pitää koiraa.

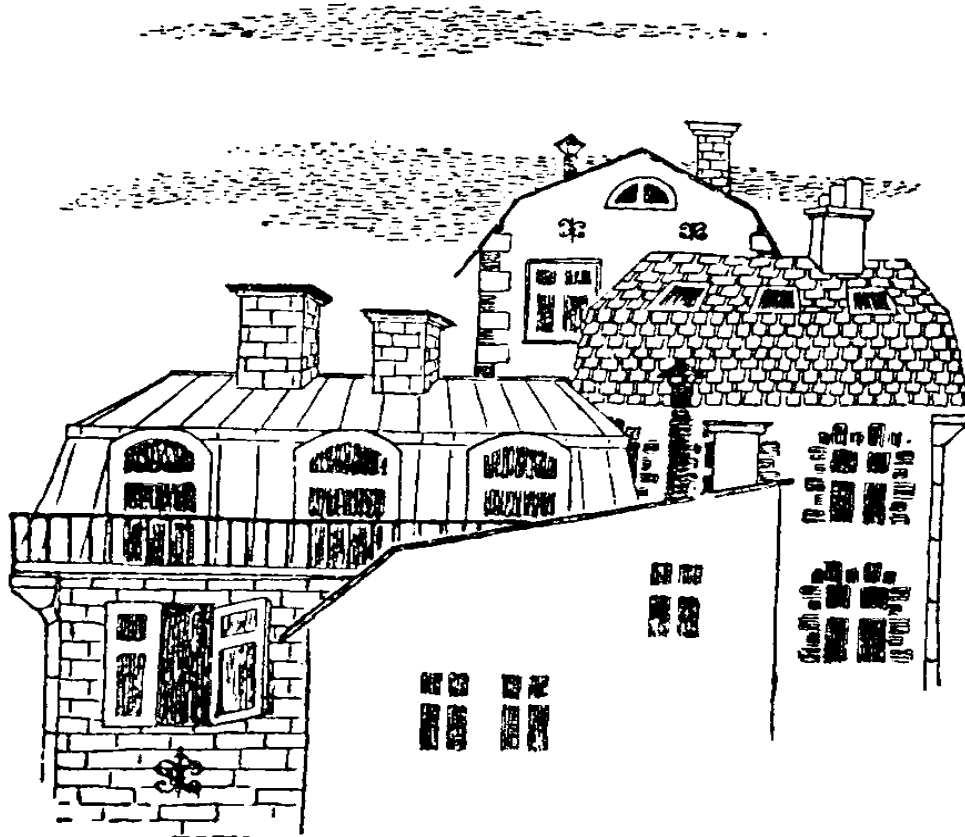
Palatessaan Pikkuveli luovi olohuoneen läpi kaikki herkut piilotettuina housuntaskuihinsa. Siellä istui koko perhe, äiti ja isä ja Poka ja Pipsa juomassa kahvia päivällisen jälkeen. Mutta tänään ei Pikkuveljellä ollut aikaa olla mukana. Hän ajatteli hetken pyytää heitä tulemaan tervehtimään Kassista, mutta tarkemmin mietittyään hän päätti jättää sen tekemättä. He vain kieltäisivät häntä seuraamasta Kassista katolle. Parasta että he tulisivat jonakin toisena päivänä tervehtimään Kassista.

Pikkuveli otti ohimennessään pari mantelileipää kahvitarjottimelta — sillä Kassinen oli sanonut, että hän tahtoi myös leivoksia — ja sitten hän livautti takaisin omaan huoneeseensa.

— Kuinka kauan minun oikein täytyy odottaa vaikka olen sairas ja kurja, kysyi Kassinen moittivasti. Kuume nousee monta astetta minuutissa, ja nyt voisi minun päälläni vaikka keittää muniä.

— Minä kiiruhdin minkä ennätin, Pikkuveli sanoi. Ja minä ostin paljon...

— Mutta kai sinulla on rahoja jäljellä, niin että minä voin saada viitosen kun kaulahuivi kutittaa, sanoi Kassinen hätäntyneenä.

Pikkuveli rauhoitti häntä. Hän oli säästänyt pari viitosta. Kassisen silmät loistivat ja hän hyppäsi tasakäpälää ihastuksesta.

— Voi, minä olen maailman sairain olento, hän sanoi. Meidän täytyy pitää kiirettä, että saamme minut vuoteeseen.

Vasta nyt Pikkuveli alkoi miettiä, miten hän pääsisi katolle kun ei osannut lentää.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Minä otan sinut selkäni, ja sitten me lennämme minun kotiini niin että suhahtaa. Varo vain, ettet pane sormiasi potkuriin.

— Mutta luuletko todella, että jaksat kantaa minut? Pikkuveli kysyi.

— Saa nähdä, sanoi Kassinen. On hyvin mielenkiintoista nähdä jaksanko minä enempää kuin puolitiehen, kun olen niin sairas ja kurja. Mutta ainahan voin tipauttaa sinut alas, jos minusta tuntuu, etten enää jaksa.

Pikkuveljen mielestä ei ollut erikoisen hyvä ratkaisu se, että hänet tipautettaisiin maahan puolimatassa, ja hän alkoi näyttää miettiväiseltä.

— Mutta kyllä kaikki varmasti sujuu hyvin, jollei vain moottorini pysähdy, sanoi Kassinen.

— Ajattele, jos se pysähtyy, silloinhan me romahdamme molemmat alas, sanoi Pikkuveli.

— Läiskis, tietenkin romahdamme, Kassinen sanoi iloisesti. Mutta se on vain maallista, hän lisäsi ja huitaisi kädellään.

Pikkuveli päätti myöskin ajatella, että se oli vain maallista. Hän kirjoitti äidille ja isälle lapun ja pani sen pöydälle.

Parasta olisi, jos hän ehtisi takaisin ennen kuin he näkisivät lapun. Mutta jos he sattumalta kaipaisivat häntä, oli välttämätöntä, että he tietäisivät missä hän oli. Muuten nousisi ehkä samanlainen melu kuin kerran, kun he olivat olleet isoäidin luona ja Pikkuveli oli lähtenyt ominpäin ajelemaan junalla. Äiti oli itkenyt ja sanonut:

— Mutta Pikkuveli, jos sinä tahdoit ajaa junalla, miksi sinä et sanonut sitä minulle?

— Koska minä t a h d o i n ajaa junalla, sanoi Pikkuveli.

Tilanne oli sama nytkin. Hän t a h t o i mennä Kassisen kanssa katolle, ja siksi oli parasta olla sanomatta mitään. Jos he huomaisivat, että hän oli poissa, voisi hän aina puolustautua sillä, että hänhän oli kirjoittanut lapun.

Kassinen oli nyt lähtövalmis. Hän väänsi vatsassaan olevaa nappulaa, ja moottori alkoi surista.

— Hyppää selkään, hän huusi. Nyt sitä mennään!

Ja niin he lensivät ikkunasta ulos. Kassinen teki pienen ylimääräisen kierroksen nähdäkseen kävikö moottori kunnolla. Se papatti tasaisesti ja hienosti, eikä Pikkuveli ollut hiukkaakaan peloissaan, hänen mielestään se oli vain hauskaa.

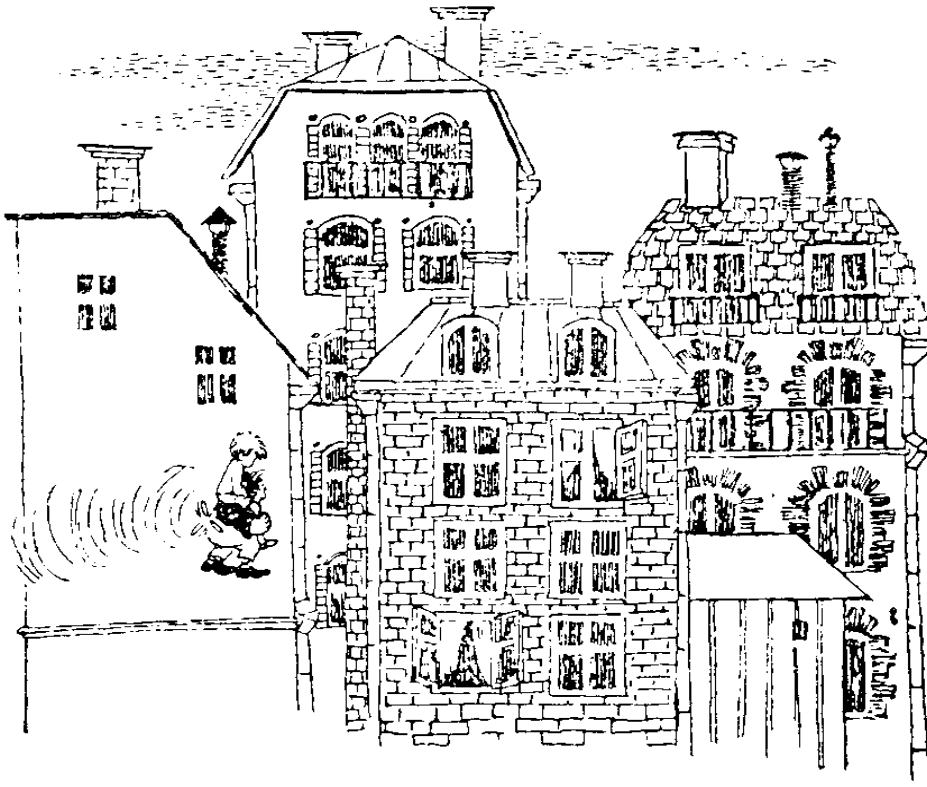
Lopulta Kassinen laskeutui heidän omalle katolleen.

— Saapa nähdä löydätkö minun taloni, sanoi Kassinen. Minä en sano että se on savupiipun takana, se sinun täytyy keksiä itse.

Pikkuveli ei ollut koskaan aikaisemmin ollut katolla. Mutta hän oli joskus nähnyt ukkoja, jotka lapioivat lunta ja kulkivat katolla köysi kiinnitettynä vyöhön. Pikkuveljen mielestä he olivat onnellisia kun saivat kävellä katolla. Mutta nyt hän kse oli aivan yhtä onnellinen — vaikka hänellä ei tietenkään ollut köyttä ja vaikka hänen vatsaansa kutitti kummallisesti, kun hän kulki savupiippua kohti. Ja Kassisen pieni talo oli todellakin sen takana. Voi, miten sen vihreät ikkunaluukut ja pienet portaat olivat hauskat. Mutta tällä hetkellä Pikkuveli tahtoi vain päästä heti sisään ja nähdä kaikki höyrykoneet ja kukkotaulut ja kaiken muun mitä Kassisella oli.

Ovessa oli kilpi, joka tiedotti kuka talossa asui.

KATTO-KASSINEN MAAILMAN PARAS KASSINEN

Kassinen aukaisi oven sepposen selälleen ja huusi:

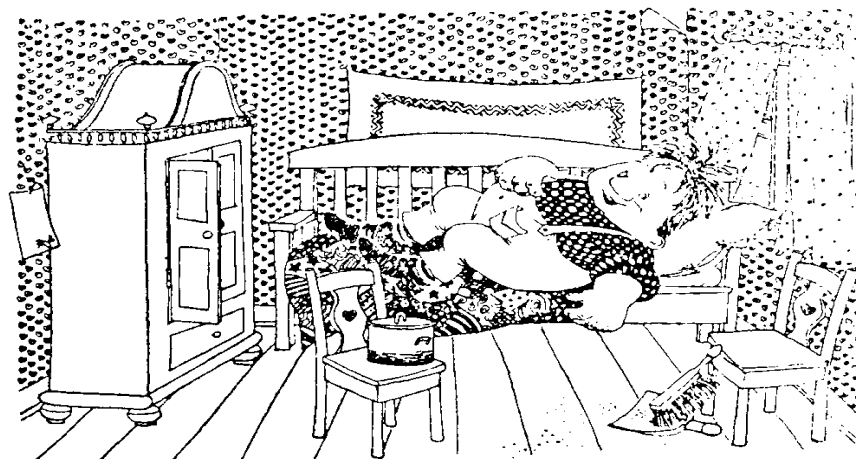
— Tervetuloa, rakas Kassinen... ja sinäkin, Pikkuveli!

Sitten hän ryntäsi sisään ennen Pikkuveljeä.

— Minun täytyy mennä vuoteeseen, sillä minä olen maailman sairain olento, hän huusi ja työnty punaiseksi maalattuun pinnasohvaan.

Pikkuveli meni hänen perästään. Hänestä tuntui kuin hän voisi räjähtää uteliaisuudesta.

Pikkuveli huomasi heti, että Kassisen luona oli hyvin kodikasta. Paitsi pinnasohvaa siellä oli höyläpenkki, jota Kassinen käytti myöskin pöytänä, ja sitten siellä oli kaappi ja pari tuolia ja avotakka, jossa oli rautaristikko. Siinä Kassinen varmaan valmisti ruokansa.

Mutta höyrykoneita ei näkynyt. Pikkuveli katseli pitkän aikaa ympärilleen,

mutta ei nähnyt ainoatakaan. Lopulta hän kysyi:

— Missä sinun höyrykoneesi ovat?

— Hrrrm, sanoi Kassinen. Minun höyrykoneeni... ne ovat kaikki räjähtäneet. Varoventtiileissä oli vika, ei muuta! Mutta sehän on maallista, eikä sitä kannata surra.

Pikkuveli katsoi vielä kerran ympärilleen.

— Entä sinun kukkotaulusi sitten, ovatko nekin räjähtäneet? hän kysyi ja tällä kertaa oikein ivallisesti

— Eivät ole, sanoi Kassinen. — Mikäs tuo sitten on, hän sanoi ja osoitti paperiliuskaa, joka oli naulattu seinään kaapin viereen. Aivan liuskan alakulmassa oli todellakin kukko, pieni punainen kukko. Muuten paperi oli tyhjä.

— Sen taulun nimi on »Hyvin yksinäinen kukko», sanoi Kassinen.

Pikkuveli katsoi pientä kukkoa. Kassisen tuhannet taulut — tässäkö ne olivatkin loppujen lopuksi, vain tämä pieni kukonrähjys?

— Maailman parhaan kukkomaalarin maalaama »Hyvin yksinäinen kukko», Kassinen sanoi vapisevalla äänellä. Voi, miten tuo taulu on kaunis ja surullinen! Mutta minä en saa nyt ruveta itkemään, sillä silloin kuume voi kohota.

Hän heittäytyi taaksepäin tyynyille ja piteli otsaansa.

— Sinun on oltava minulle kuin äiti, panehan töpinäksi, hän sanoi.

Mutta Pikkuveli ei oikein tiennyt miten hänen pitäisi alkaa.

— Onko sinulla mitään lääkettä? hän kysyi epäröiden.

— On, mutta ei mitään sellaista mitä haluaisin ottaa, sanoi Kassinen. Onko sinulla viitosta?

Pikkuveli veti housuntaskustaan viitosen.

— Anna se minulle ensin, sanoi Kassinen. Pikkuveli antoi hänelle viitosen. Kassinen piteli sitä kädessään hyvin ovelan näköisenä.

— Nyt minä tiedän mitä lääkettä voin ottaa, hän sanoi.

— Mitä sitten? kysyi Pikkuveli.

— Katto-Kassisen kukkelimukkeli-lääkettä. Pane siihen puoleksi karamellia ja puoleksi suklaata ja jauha sitten kaikki huolellisesti kakunmurujen kera. Pidä kiirettä, että voin ottaa annoksen heti, Kassinen sanoi. Se auttaa kuumeessa.

— Sitä minä en usko, sanoi Pikkuveli.

— Lyömmekö vetoa suklaalevystä, että minä olen oikeassa, sanoi Kassinen.

Pikkuveli ajatteli, että tätä kai äiti oli tarkoittanut sanoessaan, että järkevällä keskustelulla saattoi ratkaista kuka oli oikeassa.

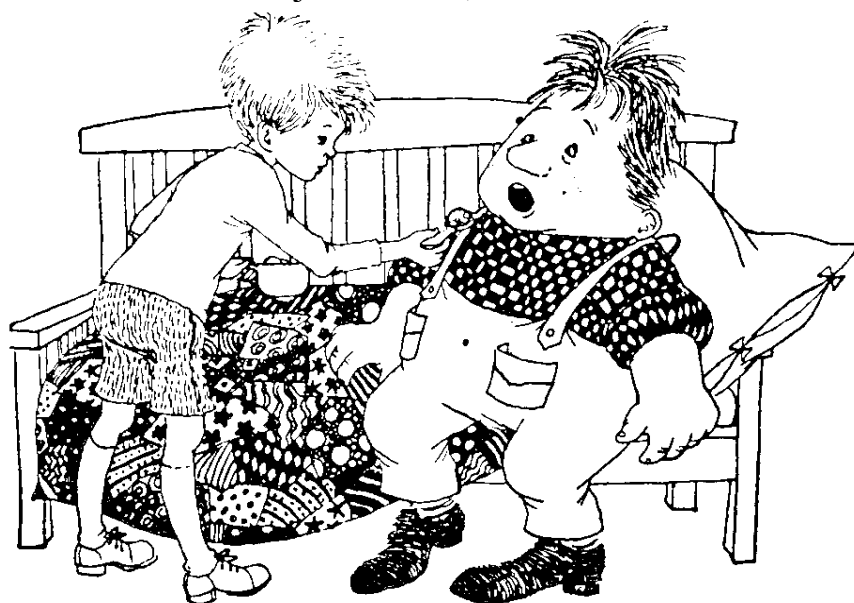
— Lyömmekö vetoa? kysyi Kassinen uudelleen.

— Olkoon menneeksi, sanoi Pikkuveli.

Hän otti esille toisen ostamistaan suklaalevyistä ja pani sen höyläpenkille, ettei jäisi epäselväksi mitä veto koski. Sitten hän sekoitti lääkkeen Kassisen reseptin mukaan. Hän otti happamia karamelleja ja vadelmakaramelleja ja kolaa ja sekoitti ne kupissa yhtä suureen määrään suklaapaloja, ja sitten hän murskasi mantelileivät pieniksi paloiksi ja sirotti ne päälle. Mokomaa lääkettä ei Pikkuveli ollut eläissään nähnyt, mutta se näytti niin hyvältä, että hän melkein toivoi olevansa itsekin pienessä kuumeessa saadakseen maistaa sitä.

Mutta Kassinen istui vuoteessaan ja aukoi suutaan kuin linnunpoikanen, ja Pikkuveli kiiruhti hakemaan lusikkaa.

— Kaada suuhuni oikein suuri annos, sanoi Kassinen. Ja niin Pikkuveli tekikin. Sitten he molemmat istuivat ja odottivat, että Kassisen kuume alkaisi laskea.

Puolen minuutin kuluttua Kassinen sanoi: — Sinä olit oikeassa. Tämä ei auttanut kuumeeseen. Anna minulle suklaalevy.

— Sinäkö otat suklaalevyn, sanoi Pikkuveli hämmästyneenä. Minä hän voitin.

— Jos sinä voitit, ei liene liikaa pyydetty, että minä saan suklaalevyn, sanoi Kassinen. Jotain oikeutta täytyy sentään olla maailmassa. Sinä olet muuten aika ilkeä pikkupoika, kun istut vain siinä ja tahdot saada suklaalevyn vain sen takia, että minulla on kuumetta.

Pikkuveli ojensi vastahakoisesti suklaalevyn Kassiselle. Kassinen iski heti hampaansa siihen ja sanoi pureskellessaan: — Ei mitään happamia ilmeitä, jos saan pyytää. Seuraavalla kerralla minä voitan ja sinä saat suklaalevyn.

Hän pureskeli innoissaan levyjä, ja syötyään jok'ikisen palasen, hän laskeutui pitkälleen tyynyjen varaan ja huokasi raskaasti.

— Sairas parat, hän sanoi. Voi, minua raukkaa! Tietenkin voisi koetella kaksinkertaista annosta kukkelimukkeli-lääkettä, mutta en usko hetkeäkään, että se auttaa.

— Kyllä minä uskon, että kaksinkertainen annos auttaisi, Pikkuveli sanoi kiireesti. Lyömmekö vetoa?

Pikkuvelikin osasi olla ovela. Ei hän uskonut, että Kassisen kuumetta voisi parantaa kolminkertaisellakaan kukkelimukkeliannoksella, mutta hän halusi mielellään hävitä vedon. Hänellä oli näet jäljellä vain yksi ainoa suklaalevy, ja hän saisi sen, jos Kassinen voittaisi vedon.

— Mikäpä siinä, lyödään vain vetoa, sanoi Kassinen. Sekoita kaksinkertainen annos! Kun on kuumetta, ei mitään keinoa saa jättää käyttämättä. Ainoa mitä voimme tehdä, on koettaa ja katsoa.

Pikkuveli sekoitti kaksinkertaisen annoksen lääkettä ja kaatoi sen Kassiseen, joka kiltisti piti suutaan auki ja antoi lääkkeen valua vatsaansa.

Sitten he istuivat hiljaa ja odottivat. Puolen minuutin kuluttua Kassinen hyppäsi

ilosta säteillen vuoteestaan.

— Ihme on tapahtunut, hän huusi. Minulla ei ole kuumetta. Sinä olet jälleen voittanut. Anna tänne suklaalevy.

Pikkuveli huokasi ja antoi viimeisen suklaalevynsä. Kassinen katsoi häneen paheksuvasti.

— Tuollaisten murjottajien kuin sinun ei pitäisi koskaan lyödä vetoa, hän sanoi. Täytyy olla kuten minä, olla kuin pieni auringonpaiste, voittipa sitten tai hävisi.

Syntyi hetken hiljaisuus, jota häiritsi vain Kassisen maiskutus hänen mutustellessaan viimeistä suklaalevyä. Sitten hän sanoi:

— Mutta koska sinä nyt olet tuollainen ahmatti, lienee parasta, että jaamme loput veljellisesti — onko sinulla karamelleja jäljellä?

Pikkuveli tunnusteli housuntaskustaan.

— Kolme, hän sanoi ja otti esille kaksi kolaa ja yhden vadelmakaramellin.

— Kolme, sanoi Kassinen. Niitä ei voi jakaa, senhän tietää pikkulapsikin.

Hän otti vadelmakaramellin Pikkuveljen ojennetusta kädestä ja ahmaisi sen äkkiä.

— Mutta nyt voimme jakaa, hän sanoi.

Sitten hän katsoi kahta kolaa nälkäisin silmin. Toinen oli aavistuksen verran suurempi kuin toinen.

— Koska olen kiltti ja hyväluontoinen, annan sinun valita ensin. Mutta kai sinä tiedät, että sen joka valitsee ensin, on aina otettava pienempi, hän jatkoi ja katsoi ankarasti Pikkuveljeen.

Pikkuveli mietti hetken.

— Minä tahdon, että s i n ä valitset ensin, hän sanoi hyvin kekseliäästi.

— No hyvä on, koska olet noin itsepäinen, sanoi Kassinen, sieppasi suuremman kolan ja pisti sen nopeasti suuhunsa.

Pikkuveli katsoi pientä kolaa, joka oli jäljellä hänen kädessään.

— Kuulehan, minun mielestäni sinä sanoit, että sen joka saa valita, on otettava pienin...

— Kuule nyt, senkin pieni ahmatti, sanoi Kassinen. Jos s i n ä olisit saanut valita ensin, kumman olisit ottanut?

— Minä olisin ottanut pienemmän, olisin varmasti, Pikkuveli sanoi vakavana.

— Mitä sinä sitten rähjää, sanoi Kassinen. Senhän sinä sait.

Pikkuveli ihmetteli taas mielessään, että tätäkö äiti mahtoi tarkoittaa »järkevällä keskustelulla».

Mutta Pikkuveli ei ollut koskaan kauan huonolla tuulella. Oli miten oli, joka tapauksessa oli hauskaa, ettei Kassisella ollut enää kuumetta. Sitä mieltä oli Kassinenkin.

— Minä kirjoitan kaikille tohtoreille ja kerron mikä auttaa kuumessa. »Kokeilkaa Katto-Kassisen kukkelimukkeli-lääkettä», minä kirjoitan. Maailman paras lääke kuumetta vastaan!

Pikkuveli ei ollut vielä syönyt kolaansa. Se näytti niin sitkeältä ja hyvältä ja ihanalta, että hän tahtoi katsella sitä ensin. Sillä karamellissa on se vika, että kun sitä alkaa syödä, ei sitä kohta enää olekaan.

Kassinenkin katsoi Pikkuveljen kolaa. Hän katsoi sitä pitkän aikaa, pani sitten

päänsä kallelleen ja sanoi:

— Lyömmekö vetoa, että minä osaan taikoa pois sinun kolasi aivan sinun huomaamattasi?

— Et osaa, sanoi Pikkuveli. Et, jos minä seison tässä ja pitelen sitä kädessäni ja katson koko ajan siihen.

— Lyömmekö vetoa? kysyi Kassinen.

— Ei lyödä, sillä minä tiedän että voitan, ja silloin sinä haluat kolan...

Pikkuveli tunsi, että heidän vedonlyöntitavassaan oli jotakin vinossa, sillä kun hän löi vetoa Pokan tai Pipsan kanssa, ei koskaan käynyt näin omituisesti.

— Mutta me voimme lyödä vetoa tavallisella, oikealla tavalla, niin että voittaja saa kolan, Pikkuveli sanoi.

— Kuten haluat, senkin ovela pikkupoika, sanoi Kassinen. Lyödään vetoa siitä, että minä osaan taikoa pois kolan niin ettet sinä huomaa sitä.

— Olkoon menneeksi, sanoi Pikkuveli.

— Hokkus pokkus filiokkus, sanoi Kassinen ja sieppasi kolan. Hokkus pokkus filiokkus, hän sanoi ja pisti sen suuhunsa.

— Seis, huusi Pikkuveli, minähän näin sinun taikovan sen pois...

— Näitkö, sanoi Kassinen ja nieleksi nopeasti. Siinä tapauksessa sinä olet voittanut jälleen. Minä en ole koskaan nähnyt tuollaista poikaa, joka voittaa kaikki vedot.

— Niin... mutta... kola, sanoi Pikkuveli aivan hämmennyksissään. Voittajanhan piti saada kola.

— Niin, se on totta, sanoi Kassinen. Mutta minä olen taikonut kolan pois ja lyön vaikka vetoa, etten voi taikoa sitä takaisin.

Pikkuveli vaikenä. Mutta hän ajatteli, että heti kun tapaisi äidin, hän sanoisi tälle, ettei järkevistä keskusteluista ollut mitään hyötyä silloin kun täytyi ratkaista kuka oli oikeassa.

Hän pisti kätensä tyhjiin housuntaskuihinsa. Ja siellä oli vielä yksi kola, jota hän ei ollut huomannut! Suuri, sitkeä, ihana kola. Pikkuveli nauroi.

— Minä lyön vetoa, että minulla on vielä yksi kola, hän sanoi. Ja minä lyön vetoa siitä, että syön sen heti, hän lisäsi ja pisti nopeasti kolan suuhunsa.

Kassinen istuutui vuoteen laidalle ja murjotti.

— Sinun piti olla minulle kuin äiti, hän sanoi. Ja sitten sinä et tee muuta kuin pistelet poskeesi niin paljon kuin jaksat. En ole koskaan nähnyt noin ahnetta pikkupoikaa.

Hän istui hetken hiljaa ja näytti yhä synkemmältä.

— Minä en ole muuten saanut viitosta siitä, että kaulaliina kutittaa, hän sanoi.

— Niin, mutta eihän sinulla ole ollutkaan kaulassasi kaulahuivia, sanoi Pikkuveli.

— Koko talossa ei ole ainoatakaan kaulahuivia, sanoi Kassinen vihaisesti. Mutta jos olisi ollut, olisi se ollut minun kaulassani, ja silloin se olisi kutittanut, ja silloin minä olisin saanut viitosen.

Hän katsoi vetoavasti Pikkuveljeen, ja silloin hänen silmänsä olivat täynnä kyyneliä.

— Pitääkö minun sinun mielestäsi kärsiä sen takia, ettei talossa ole

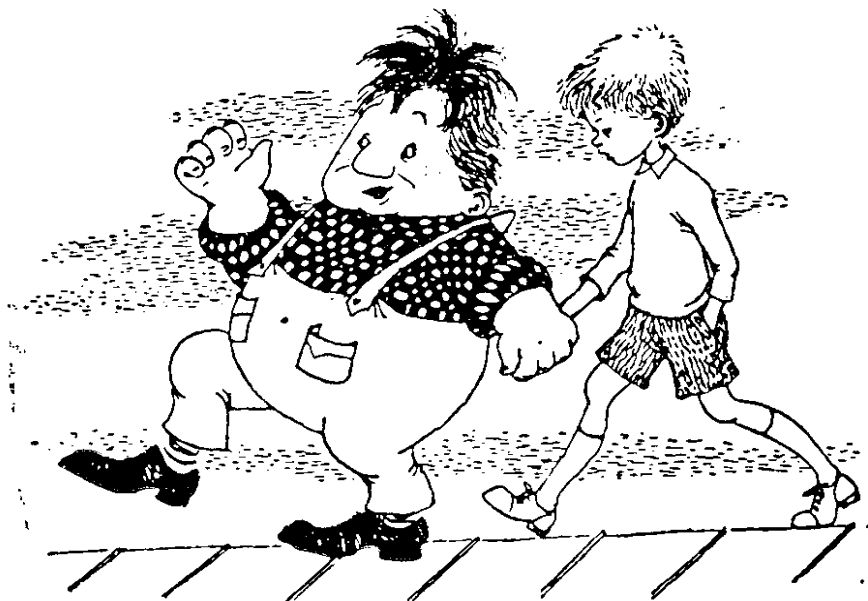
kaulahuivia?

Se oli Pikkuveljen mielestä väärin. Ja hän antoi Kassiselle viimeisen viitosensa.

Viides luku KASSINEN KUJEILEE

Minun tekisi mieleni nyt hieman kujeilla, sanoi Kassinen hetkistä myöhemmin. Lähdetään kävelemään katolle, niin kyllä me jotakin keksimme.

Pikkuveli lähti mielellään. Hän tarttui Kassisen käteen, ja yhdessä he menivät ovesta katolle. Oli alkanut jo hämärtää ja kaikki oli hyvin kaunista. Ilma oli sinertävä kuten se on aina keväisin, kaikki talot näyttivät salaperäisiltä ja jännittäviltä hämärässä. Puisto, missä Pikkuveli tavallisesti leikki, loisti kummallisen vihreänä tuolla kaukana ja Pikkuveljen kotipihan lehmuksesta kohosi hento tuoksu aina tänne katolle saakka.

Se oli ihmeellisen sopiva ilta katolla kävelyä varten. Kaikki ikkunat olivat avoinna ja niistä kuului monia erilaisia ääniä. Ihmiset puhelivat, lapset nauroivat ja lapset itkivät. Jostakin lähellä olevasta keittiöstä kuului posliinin helinää kun joku pesi astioita, ja koira vinkui, ja jossakin joku rimputti pianoa. Alhaalta kadulta kuului moottoripyörän pärinää, ja kun se häipyi, tulla hölkytteli paikalle hevonen kärret perässään, ja hevosen jokainen askel kuului katolle.

— Jos ihmiset tietäisivät miten hauskaa on olla katolla, ei kukaan malttaisi pysyä kadulla, sanoi Pikkuveli. Voi, miten tämä on hauskaa!

— Ja myöskin jännittävää, sanoi Kassinen. Täältä voi näet hyvin helposti tipahtaa alas. Minä näytän sinulle muutamia paikkoja, missä aina on tipahtamaisillaan.

Talot oli rakennettu niin lähelle toisiaan, että saattoi päästä katolta katolle. Siellä oli niin monta kummallista ulkonemaa ja ullakkohuonetta ja savupiippua ja nurkkaa, ettei kävely koskaan käynyt yksitoikkoiseksi. Se oli todella jännittävää, aivan kuten Kassinen sanoi, juuri sen takia että silloin tällöin oli todella tipahtamaisillaan. Eräessä paikassa oli leveä kuilu, joka aukeni kahden talon väliin, ja juuri sinne Pikkuveli melkein tipahti. Mutta Kassinen sai hänestä kiinni aivan viime tipassa, kun Pikkuveljen toinen jalka oli jo katonlaidan ulkopuolella.

— Kivaa, vai mitä, sanoi Kassinen ja hinasi Pikkuveljen katolle. Juuri tuollaista minä tarkoitin. Koeta vielä!

Mutta Pikkuveli ei halunnut koettaa uudestaan. Useissa paikoissa hänen täytyi tarrautua kiinni kattoon sekä käsin että jaloin ettei olisi vierähtänyt alas, ja koska Kassinen tahtoi, että Pikkuveljellä olisi mahdollisimman hauskaa, hän ei valinnut aina helpoimpia teitä.

— Kujeillaan vähän, sanoi Kassinen. Minulla on tapana juoksennella katoilla iltaisin ja kujeilla hieman ullakkohuoneissa asuvien ihmisten kanssa.

— Mitä sinä silloin teet? kysyi Pikkuveli.

— Minä kujeilen eri tavalla eri ihmisten kanssa. Ei koskaan samaa kujetta kahta kertaa. Maailman paras kujeilija, arvaa kuka se on?

Juuri sillä hetkellä joku pieni lapsi alkoi huutaa jossain lähellä. Pikkuveli oli kuullut jo aikaisemmin saman lapsen itkun, mutta sitten se oli hiljentynyt hetkeksi. Lapsi oli kai nukahtanut välillä. Mutta nyt se alkoi uudelleen, ja itku kuului lähimmästä ullakkohuoneesta. Se kuulosti hyvin surkealta ja hylätyltä.

— Pikku raukka, sanoi Pikkuveli. Sillä on ehkä vatsa kipeä.

— Siitä me otamme pian selvän, sanoi Kassinen. Tule tänne!

He kiipesivät pitkin kattokourua aivan ullakkohuoneen ikkunan alle. Kassinen kohotti varovaisesti päänsä ja kurkisti sisään.

— Vauvaraukka on aivan yksikseen, hän sanoi. Sen isä ja äiti ovat kai ulkona juoksentelemassa.

Lapsi itki entistä surkeammin.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen ja kohottautui yli ikkunalaudan. Tässä tulee Katto-Kassinen, maailman paras lastenhoitaja.

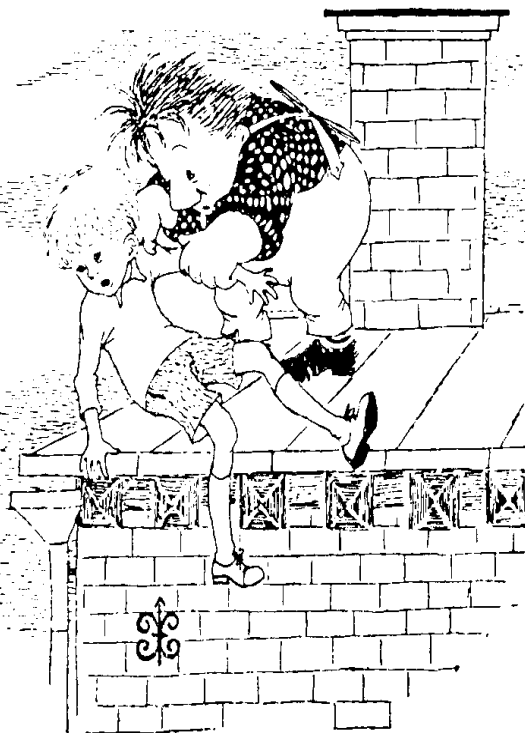
Mutta Pikkuveli ei tahtonut jäädä seisomaan yksin ulkopuolelle. Hän luikersi Kassisen perästä ikkunalaudan yli, vaikka häntä pelotti ajatella mitä tapahtuisi, jos lapsen äiti ja isä tulisivat kotiin.

Mutta Kassinen ei pelännyt hitustakaan. Hän meni vuoteen luo ja pisti pullean etusormensa pienokaisen leuan alle.

— Puti-puti-put, hän sanoi veikeästi. Sitten hän kääntyi Pikkuveljen puoleen.

— Näin sanotaan pikkulapsille, jotta ne viihtyisivät!

Pienokainen hämmästyi niin että lopetti

itkunsä. Mutta itku alkoi pian uudelleen.

— Puti-puti-put... ja sitten tehdään näin, sanoi Kassinen, hän otti lapsen vuoteesta ja heitti sen ilmaan monta kertaa peräkkäin. Ehkä se oli lapsen mielestä hauskaa, sillä se hymyili äkkiä hampaatonta hymyä.

Kassinen näytti ylpeältä.

— Ei ole temppu eikä mikään saada lapset iloisiksi, hän sanoi. Maailman paras lastenhoi...

Pitemmälle hän ei ehtinyt, kun lapsi alkoi taas itkeä.

— Puti-puti-put, karjui Kassinen vihaisesti ja heitti lapsen kiivaasti kohti kattoa. Minähän olen sanonut puti-puti-put ja minä tarkoitan myös sitä!

Pieni lapsi huusi kuin henkensä hädässä, ja Pikkuveli ojensi käsivartensa sitä kohti.

— Saanko minä ottaa sen, hän sanoi. Hän piti hyvin paljon pienistä lapsista ja oli mankunut äidiltä ja isältä monta kertaa pikku siskoa, kun he kerran eivät tahtoneet antaa hänelle koiraa.

Hän otti nyt pienen mytyn Kassiselta ja piteli sitä hellästi sylissään.

— Älä itke, niin olet kiltti, hän sanoi. Lapsi vaikeni ja katsoi häneen kirkailla, vakavilla silmillään, sitten se hymyili hampaatonta hymyään ja jokelteli hiljaa.

— Minun puti-puti-putini auttoi, sanoi Kassinen. Se auttaa aina, olen koettanut sitä tuhansia kertoja.

— Mikähän lapsen nimi mahtaa olla, sanoi Pikkuveli ja silitti etusormellaan sen sileätä pientä poskea.

— Nöpö-Maija, sanoi Kassinen, sehän niiden useimpien nimi on.

Pikkuveli ei ollut koskaan kuullut puhuttavan lapsesta, jonka nimi olisi ollut Nöpö-Maija, mutta hän ajatteli, että kai maailman paras lastenhoitaja tietää minkä nimisiä lapset tavallisesti ovat.

— Pieni Nöpö-Maija, sanoi Pikkuveli, minä luulen, että sinä olet nälissäsi.

Nöpö-Maija oli näet tarttunut hänen etusormeensa ja tahtoi imeä sitä.

— Onko Nöpö-Maija nälissään, no hyvä on, täällä on perunaa ja makkaraa, sanoi Kassinen vilkaisten keittokomeroon. Ei kenenkään lapsen tarvitse kuolla nälkään niin kauan kuin Kassinen jaksaa vetää esille makkaraa ja perunoita.

Pikkuveli ei uskonut, että Nöpö-Maija osaisi syödä makkaraa ja perunoita.

— Näin pienten lasten pitäisi saada kai maitoa, hän sanoi.

— Etkö luule maailman parhaan lastenhoitajan tietävän mitä lasten pitää saada ja mitä ei, sanoi Kassinen. Mutta kaikin mokomin — minä voin lentää hakemaan lehmän!

Hän vilkaisi vihaisesti ikkunaan.

— Vaikka lehmänköntystä taitaa olla vaikea saada sisään tuosta pienestä ikkunapahasesta.

Nöpö-Maija etsi epätoivoisesti Pikkuveljen etusormea ja vikisi surkeasti. Kuulosti sitä kuin hän olisi todellakin ollut nälissään.

Pikkuveli katsoi keittokomeroon, mutta ei löytänyt sieltä maitoa. Siellä oli vain kolme kylmää makkaraviipaleita eräällä vadilla.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Juuri nyt muistin missä on maitoa. Minulla itsellenikin on tapana ottaa sieltä toisinaan muutama siemaus. Heipä hei, tulen pian takaisin.

Niin Kassinen väänsi nappulaa, joka oli hänen vatsassaan ja surahti ikkunasta tiehensä, ennen kuin Pikkuveli ehti edes räpäyttää silmiään.

Pikkuveli alkoi pelätä kovasti. Mitä, jos Kassinen viipyisi poissa tuntikausia kuten hänen tapansa oli! Ja mitä, jos lapsen äiti ja isä tulisivat kotiin ja löytäisivät Pikkuveljen ja Nöpö-Maijan hänen sylistään!

Mutta Pikkuveljen ei tarvinnut olla kauan huolissaan. Tällä kertaa Kassinen piti kiirettä. Hän surahti ikkunasta sisään ylpeänä kuin kukko, ja hänellä oli kädessään tuttipullo, jollaisesta pikkulapset tavallisesti juovat.

— Mistä sinä tuon olet saanut? kysyi Pikkuveli hämmästyneenä.

— Tavallisesta maitopaikastani, sanoi Kassinen. Eräältä parvekkeelta.

— Pihistitkö sinä sen? Pikkuveli kysyi aivan kauhuissaan.

— Minä lainasin sen, sanoi Kassinen.

— Lainasit... milloin sinä aiot viedä sen takaisin? kysyi Pikkuveli.

— En milloinkaan, sanoi Kassinen.

Pikkuveli katsoi häneen ankarasti, mutta Kassinen näpäytti sormillaan ja sanoi:

— Pieni pullollinen maitoa — se on vain maallista! Sillä perheellä, jolta sen lainasin, on kolmoset ja heillä on parveke täynnä jääkulhoissa olevia maitopulloja, eikä heillä varmasti voi olla mitään sitä vastaan, että lainaan heidän maitoaan Nöpö-Maijalle.

Nöpö-Maija ojensi pienet kätensä pulloa kohti ja vikisi nälkäisenä.

— Minä lämmitän sitä hieman, sanoi Pikkuveli reippaasti, ja sillä aikaa kun Pikkuveli lämmitti keittokomerossa maitopulloa, huuteli Kassinen puti-puti-putia ja heitteli Nöpö-Maijaa kattoon.

Hetkestä myöhemmin Nöpö-Maija nukkui vuoteessaan kuin pieni enkeli. Hän oli kylläinen ja tyytyväinen, ja Pikkuveli oli peittänyt hänet hyvin. Kassinen oli kutittanut häntä etusormellaan ja huutanut puti-puti-putia, mutta siitä huolimatta Nöpö-Maija nukkui sillä se oli kylläinen ja väsynyt.

— Nyt me teemme vähän kujeita ennen kuin lähdemme tiehemme, sanoi Kassinen.

Hän meni keittokomeroon ja haki sieltä kylmät makkarapalat. Pikkuveli katseli hänen touhuaan silmät selällään.

— Nyt saat nähdä kepposen, sanoi Kassinen ja ripusti yhden makkarapalan keittokomeron ovenripaan.

— Numero yksi, hän sanoi ja nyökkäsi tyytyväisenä. Sitten hän meni ripein askelin lipaston luo. Sen päällä oli kaunis valkoinen kyyhkynen, ja ennen kuin Pikkuveli ehti huokaistakaan, oli valkoinen kyyhkynen saanut makkarapalan nokkaansa.

— Numero kaksi, sanoi Kassinen. Ja numeron kolmen saa Nöpö-Maija.

Hän pujotti makkarapalan pieneen tikkuun ja pisti tikun nukkuvan Nöpö-Maijan käteen. Se näytti aika hullunkuriselta, olisi melkein luullut että Nöpö-Maija itse oli hakenut makkaran ja nukahtanut sitten, mutta Pikkuveli sanoi kuitenkin:

— Tuo on sentään liikaa!

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Ehkä hänen äitinsä ja isänsä tämän jälkeen juoksentelevat vähemmän iltaisin.

— Kuinka niin? kysyi Pikkuveli.

— Eiväthän he uskalla jättää yksin sellaista lasta, joka osaa itse mennä hakemaan makkaraa. Sillä kuka tietää mitä hän voi keksiä seuraavalla kerralla... ehkä isän sunnuntaipilsnerin.

Hän asetti makkaratikun hieman paremmin Nöpö-Maijan hentoon käteen.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, hän sanoi. Kyllä minä tiedän mitä minä teen, sillä minä olen maailman paras lastenhoitaja.

Juuri samalla hetkellä Pikkuveli kuuli askelia portaista, ja hän pomppasi pelästyksestä ilmaan.

— Voi, nyt he tulevat, hän kuiskasi.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen, ja sitten he molemmat ryntäsivät ikkunan luo. Pikkuveli kuuli miten avainta pantiin lukkoon ja luuli jo kaiken toivon menneen, mutta miten ollakaan viime hetkessä hänen onnistui heilauttaa itsensä ikkunalaudan yli. Sekunnin kuluttua hän kuuli oven avautuvan ja äänen sanovan:

— Äidin pikku Sanna vain nukkuu ja nukkuu.

— Niin, ja nukkuu makeasti, sanoi toinen ääni. Mutta sitten hän kuuli huudon. Ja silloin Pikkuveli käsitti, että Nöpö-Maijan äiti ja isä olivat huomanneet makkaran.

Hän ei jäänyt kuuntelemaan jatkoa, vaan loikkasi maailman parhaan lastenhoitajan perästä, joka juuri oli piiloutumassa erään savupiipun taakse.

— Tahdotko nähdä kaksi jätkeä? kysyi Kassinen heidän levättyään hiukan. Minulla on eräässä toisessa ullakkohuoneessa kaksi ensiluokkaista lurjusta.

Se kuulosti melkein siltä kuin ne olisivat olleet Kassisen omia jätkeä. Eivät ne

tietystikään olleet, mutta Pikkuveli tahtoi kuitenkin mielellään nähdä heidät.

Jätkien ullakkohuoneesta kuului puhetta ja naurua ja melua.

— Iloa ja riemua, sanoi Kassinen. Tule, mennään katsomaan mikä siellä on noin hauskaa.

He hiipivät pitkin kattokourua, ja Kassinen kohotti päänsä ja kurkisti sisään. Ikkunan edessä oli verhot, mutta siinä oli rako, mistä saattoi kurkistaa sisään.

— Jätkillä on vieraita, hän kuiskasi.

Pikkuvelikin kurkisti sisään. Siellä istui kaksi miestä, jotka saattoivat kyllä olla jätkiä, ja sitten eräs pieni, kiltti, sävyisä mies, joka näytti siltä kuin hän olisi ollut kotoisin maalta missä isoäiti asui.

— Tiedätkö, mitä minä luulen, Kassinen kuiskasi. Minä luulen, että nuo jätkät yrittävät itse jotakin kujetta. Mutta siitä ei tule mitään!

Hän kurkisti vielä kerran sisään.

— Syön vaikka saappaani, elleivät nuo yritä tehdä jotakin kujetta tuolle raukalle, jolla on punainen solmio, hän kuiskasi Pikkuveljelle.

Jätkät ja punasolmioinen mies istuivat pienen pöydän ympärillä aivan ikkunan ääressä. He söivät ja joivat, ja jätkät taputtivat punasolmioista miestä sydämellisesti olalle ja sanoivat:

— Olipa hauskaa, että tapasimme sinut, Oskari!

— Hauskaa se oli minustakin, sanoi Oskari. Kun tulee näin kaupunkiin, on hyvä jos löytää luotettavia ystäviä. Muuten ei tiedä mihin saattaa joutua. Vaikka veijarien käsiin.

Jätkät nyökkäsivät.

— Niinpä niin, sitä voi joutua veijarien käsiin, sanoi toinen jätkestä. Mikä onni, että tapasit Villen ja minut!

— Niin, ellet olisi tavannut Rullea ja minua, olisi voinut käydä hyvinkin huonosti, sanoi toinen.

— Mutta nyt sinun täytyy syödä ja juoda ja voida pulleasti, sanoi se mies, jonka nimi oli Ville, ja sitten hän taputti jälleen Oskaria olalle. Mutta sitten hän teki jotakin, joka hämmästytti kovasti Pikkuveljeä. Hän pisti aivan kuin sattumalta kätensä Oskarin housujen takataskuun, veti sieltä lompakon ja pisti sen omien housujensa takataskuun. Mutta Oskari ei huomannut mitään, luultavasti sen takia, että Rulle juuri parhaillaan riippui hänen kaulassaan ja taputti häntä. Mutta kun Rulle oli taputtanut tarpeeksi ja veti kätensä takaisin, sattui Oskarin kello seuraamaan sen mukana. Sen Rulle pisti omien housujensa takataskuun. Eikä Oskari huomannut taaskaan mitään.

Mutta sitten Katto-Kassinen pisti varovasti pullean kätensä sisään verhojen raosta ja otti lompakon Villen housujen takataskusta, eikä Ville huomannut mitään. Ja sitten Kassinen pisti jälleen pullean kätensä sisään ja otti kellon Rullen housujen takataskusta, eikä Rulle huomannut mitään.

Mutta hetken kuluttua, kun Ville ja Rulle ja Oskari olivat syöneet ja juoneet vieläkin enemmän, pisti Ville kätensä takataskuun ja huomasi, että lompakko oli poissa. Silloin hän muljautti vihaisesti Rulleen ja sanoi:

— Kuule, Rulle, tule eteiseen. Tahtoisin puhella sinun kanssasi eräästä asiasta.

Juuri silloin Rulle tunnusteli takataskuaan ja huomasi, että kello oli poissa. Ja hän muljautti vihaisesti Villeen ja sanoi:

— Sopii hyvin, sillä minunkin pitää puhua eräästä asiasta sinun kanssasi!

Niin Ville ja Rulle menivät eteiseen ja Oskari-raukka jäi istumaan yksin. Hänen mielestään se oli ikävää, ja hetken kuluttua hän nousi ja meni eteiseen katsomaan minne Ville ja Rulle olivat jääneet. Silloin Kassinen kiipesi ketterästi ikkunalaudan yli ja pani Oskarin lompakon liemimaljaan. Mutta Ville ja Rulle ja Oskari olivat syöneet liemen loppuun, niin ettei lompakko kastunut. Ja Oskarin kellon hän ripusti kattolamppuun; siinä se riippui heiluen kun he palasivat eteisestä, ja Oskari huomasi sen ensimmäisenä. Mutta Kassista he eivät nähneet, sillä hän oli kömpinyt pöytäliinan alle, joka ulottui aina lattiaan saakka. Ja Pikkuvelikin istui pöydän alla, sillä hän tahtoi olla siellä missä Kassinenkin, vaikka se olikin kurjaa.

— Katsokaa, tuolla riippuu minun kelloni, sanoi Oskari. Miten kummassa se on sinne joutunut?

Ja hän otti kellonsa pois ja pisti sen liivintaskuunsa.

— Ja totta totisesti, täällä liemimaljassa on minun lompakkoni. Kummallista!

Rulle ja Ville katsoivat ihailien Oskaria, ja Ville sanoi:

— Ette te tunnu siellä maalla aivan takapajulla olevan.

Sitten Ville ja Rulle ja Oskari istuutuivat uudelleen pöydän ääreen.

— Kuule, Oskari, sinun täytyy syödä ja juoda hieman enemmän, sanoi Ville.

Ja Oskari ja Rulle ja Ville söivät ja joivat ja taputtivat toisiaan. Ja hetken kuluttua Ville pisti kätensä pöytäliinan alle ja laski varovaisesti Oskarin lompakon lattialle. Hän luuli, että se oli siellä varmemmassa säilössä kuin hänen housuntaskussaan. Mutta niin ei ollut asian laita, sillä Kassinen tarttui heti siihen ja ojensi sen Rullelle, ja Rulle otti lompakon ja sanoi:

— Ville, minä olen tehnyt sinulle vääryyttä, sinä olet kunnian mies.

Hetken kuluttua Rulle pisti kätensä pöytäliinan alle ja laski varovaisesti Oskarin kellon lattialle. Ja Kassinen otti kellon, raaputti hiljaa Villen jalkaa ja ojensi hänelle Oskarin kellon, ja Ville sanoi:

— Sinä olet maailman paras kaveri, Rulle.

Mutta Oskari sanoi hetken kuluttua:

— Missä on minun lompakkoni? Ja missä on minun kelloni?

Ja silloin sekä lompakko, että kello lensivät salamannopeasti pöytäliinan alle, sillä Ville ei uskaltanut pitää kelloa eikä Rulle uskaltanut pitää lompakkoa, koska he pelkäsivät että Oskari alkaisi rähjätä. Ja Oskari alkoikin rähistä aika kovaäänisesti ja huusi, että hän tahtoi kellonsa ja lompakkonsa takaisin, mutta silloin Ville sanoi:

— Emme kai me voi tietää minne sinä olet hukannut lompakkorähjäsi.

Ja Rulle sanoi:

— Emme me ole nähneet sinun kelloromuasi, pidä tavarasi järjestyksessä!

Mutta silloin Kassinen otti ensin lompakon ja sitten kellon ja pisti ne Oskarin käteen, ja Oskari pani molemmat taskuunsa ja sanoi:

— Kiitos, Ville ja kiitos Rulle. Mutta älkää kujeilko tällä tavalla toista kertaa.

Ja sitten Kassinen potkaisu Villeä jalkaan niin kovasti kuin jaksoi, ja Ville huusi:

— Tämän saat vielä maksaa, Rulle!

Sitten Kassinen potkaisu Rullea jalkaan niin kovasti kuin jaksoi, ja Rulle huusi:

— Oletko hullu, Ville, mitä sinä oikein potkit?

Ja sitten Ville ja Rulle ryntäsivät pystyyn ja alkoivat tapella, niin että kaikki

lautaset helähtivät alas pöydältä ja menivät rikki, ja Oskaria alkoi pelottaa ja hän meni tiehensä lompakkoineen ja kelloineen, eikä hän enää tullut takaisin.

Pikkuvelikin pelkäsi, mutta hän ei voinut lähteä tiehensä vaan hänen oli istuttava hiljaa pöytäliinan alla.

Ville oli vahvempi kuin Rulle, ja hän ahdisti Rullen eteiseen ja meni itse perästä mukiloidakseen häntä vielä enemmän. Silloin Pikkuveli ja Kassinen ryömivät esille pöytäliinan alta ja näkivät kaikki lautaset sirpaleina lattialla, ja Kassinen sanoi:

— Mitä virkaa on liemimaljalla, kun kaikki lautaset ovat rikki. Sillä raukalla on vain ikävä yksin.

Ja hän paiskasi liemimaljan lattiaan niin että helähti. Sitten hän ja Pikkuveli ryntäsivät ikkunaan ja kiipesivät ulos minkä kädänsä pääsivät. Ja sitten Pikkuveli kuuli Villen ja Rullen tulevan takaisin huoneeseen, ja Ville sanoi:

— Miksi ihmeessä annoit hänelle kellon ja lompakon takaisin, senkin ääliö?

— Etkö ole aivan täysijärkinen, sanoi Rulle. Sinähän ne annoit. — Silloin Kassinen nauroi niin, että hänen mahansa pomppi ja hän sanoi:

— Nyt minä en enää kujeile tänä päivänä.

Pikkuveljestäkin tuntui, että hän oli saanut tarpeekseen kujeilusta.

Nyt oli jo aika pimeätä, ja Pikkuveli ja Kassinen ottivat toisiaan kädestä ja menivät katon yli takaisin Kassisen taloon, joka oli Pikkuveljen talon katolla. Kun he tulivat sinne, kuului paloauto ajavan ulvoen pitkin katua.

— Saatpa nähdä, että jossakin palaa, sanoi Pikkuveli. Palokunta on täällä.

— Ajatella, jos tässä talossa olisi tulipalo, sanoi Kassinen toiveikkaana. Silloin heidän tarvitsee vain ilmoittaa minulle, niin minä autan heitä, sillä minä olen maailman paras tulensammuttaja.

He näkivät, että palokunta oli pysähtynyt kadulle aivan heidän alapuolelleen. Mutta ei näkynyt tulta. Sen sijaan he näkivät äkkiä paloportaiden, pitkien jatkoportaiden, joita palokuntalaiset käyttävät, kohoavan kattoa kohti.

Silloin Pikkuveli alkoi miettiä.

— Entäpä... entäpä... jos he tulevat hakemaan minua. Hän muisti näet äkkiä lapun, jonka oli jättänyt huoneeseensa. Ja nyt oli jo aika myöhäistä.

— Miksi ihmeessä? kysyi Kassinen. Ei kai kenelläkään voi olla mitään sitä vastaan, että sinä olet katolla.

— Kyllä, minun äidilläni, sanoi Pikkuveli. Hänellä on näet hirveän paljon hermoja.

Hänen tuli sääli äitiä, kun hän ajatteli tämän hermoja, ja hän alkoi ikävöidä äidin luokse.

— Voisihan palokunnankin kanssa hiukan kujeilla, ehdotti Kassinen.

Mutta Pikkuveli ei tahtonut enää kujeilla. Hän seiso hiljaa ja odotti palosotilasta, joka kiipesi ylös pitkin tikapuita.

— Nojaa, sanoi Kassinen, ehkä minunkin on aika mennä kotiin ja vuoteeseen. Tosin me emme ole kujeilleet kovin paljon, mutta meidän on muistettava, että minulla oli vähintään kolmenkymmenen-neljänkymmenen asteen kuume aamulla!

Ja sitten hän luikki tiehensä pitkin kattoa.

— Heipä hei, Pikkuveli, hän huusi.

— Heipä hei, Kassinen, sanoi Pikkuveli.

Mutta hän katsoi koko ajan palosotilasta, joka tuli lähemmäksi ja lähemmäksi.

— Kuule, Pikkuveli, huusi Kassinen ennen kuin hän katosi savupiipun taakse. Älä sano palokunnalle, että minä olen täällä. Minä olen näet maailman paras tulensammuttaja, ja he rupeaisivat vain aina kiusaamaan minua apuun, kun jossakin on tulipalo.

Nyt palosotilas oli lähellä.

— Seiso hiljaa siellä missä olet, hän huusi Pikkuveljelle. Älä liikahta paikaltasi, minä tulen hakemaan sinut.

Pikkuveljen mielestä se oli kilttiä, mutta aika tarpeetonta. Pikkuvelihän oli ravannut ja kävellyt katolla koko iltapäivän, kyllä hän olisi jaksanut kulkea vielä pari askelta.

— Minun äitinikö sinut lähetti? hän kysyi palosotilaan kantaessa häntä sylissä jatkoportaita alas.

— Niin, kukas muu? sanoi palosotilas. Mutta kuule... minusta näytti siltä kuin teitä olisi ollut kaksi pikkupoikaa siellä katolla...

Pikkuveli muisti mitä Kassinen oli sanonut, ja hän vastasi vakavana:

— Ei, ei siellä ollut muita p o i k i a kuin minä.

Äiti oli todellakin hermokimppuna. Hän ja isä ja Poka ja Pipsa ja paljon muita ihmisiä oli alhaalla kadulla ottamassa vastaan Pikkuveljeä. Ja äiti ryntäsi hänen luokseen ja syleili häntä ja nauroi ja itki sekaisin. Ja isä kantoi hänet kotiin saakka painaen häntä koko ajan lujasti itseään vasten. Ja Poka sanoi:

— Sinä osaat todellakin pelästyttää ihmisen hengiltä. Ja Pipsakin itki ja sanoi:

— Et saa enää milloinkaan tehdä tällaista, muista se!

Ja kun Pikkuveli hetkistä myöhemmin makasi vuoteessaan, kokoontuivat kaikki hänen ympärilleen aivan kuin olisi ollut hänen syntymäpäivänsä. Mutta isä sanoi hyvin vakavasti:

— Etkö sinä käsittänyt, että me tulisimme hyvin levottomiksi? Etkö käsittänyt, että äiti itkisi ja olisi hyvin surullinen?

Pikkuveli kiemurteli vuoteessaan.

— En, en luullut teidän tulevan noin levottomiksi, hän mutisi.

Äiti syleili häntä lujasti, ja sanoi:

— Mitä, jos olisit tipahtanut alas! Mitä, jos meillä ei enää olisikaan sinua!

— Olisitteko te silloin olleet surullisia? Pikkuveli kysyi toiveikkaana,

— Koeta nyt arvata, sanoi äiti. Tiedäthän sinä, että emme tahtoisi olla ilman sinua mistään hinnasta maailmassa.

— Etkö edes tuhannestamiljoonasta markasta? kysyi Pikkuveli.

— Ei, emme edes tuhannestamiljoonasta markasta.

— Olenko minä niin arvokas? Pikkuveli sanoi hämmästyneenä.

— Olet, sanoi äiti ja syleili häntä vielä kerran. Pikkuveli mietti. Tuhattamiljoona markkaa, mikä valtava läjä rahaa! Oliko mahdollista, että hän oli sen arvoinen? Ja koiranpennun, oikein hyvän koiranpennun sai kolmella-tuhannella markalla.

— Kuule, isä, sanoi Pikkuveli mietittyään asiaa. Jos minä olen tuhannenmiljoonan markan arvoinen — voin kai saada kolmetuhatta ja ostaa itselleni pienen koiran?

Kuudes luku

KASSINEN LEIKKII KUMMITUSTA

Vasta seuraavana päivänä päivällispöydässä he alkoivat kysellä Pikkuveljeltä miten hän oli päässyt katolle.

— Menitkö ullakolla olevan kattoluukun kautta? äiti kysyi

— En, minä l e n s i n Katto-Kassisen kanssa, sanoi Pikkuveli.

Äiti ja isä katsoivat toisiinsa.

— Ei, nyt tämä ei saa enää jatkua, sanoi äiti. Tuo Katto-Kassinen tekee minut hulluksi.

— Pikkuveli, Katto-Kassista ei ole olemassa, sanoi isä.

— Eikö ole? sanoi Pikkuveli. Kyllä hän ainakin eilen oli siellä.

Äiti pudisti päätään.

— Ihanaa, että koulu loppuu pian ja sinä pääset matkustamaan isoäidin luo, hän sanoi. Minä toivon, ettei Kassinen aio matkustaa sinne mukaan.

Tämä oli asia, jonka Pikkuveli oli unohtanut. Hänen piti matkustaa isoäidin luo kesäksi, eikä hän saisi nähdä Kassista kahteen kuukauteen. Kyllä hän viihtyi isoäidin luona, hänellä oli siellä aina hauskaa, mutta kuinka hän kaipaaisikaan Kassista! Ja mitä ellei Kassinen asuisikaan enää katolla kun Pikkuveli tuli takaisin!

Hän istui käsivarret pöydällä ja pää käsien varassa ja yritti miettiä miltä elämä tuntuisi ilman Kassista.

— Pois käsivarret pöydältä, sanoi Pipsa.

— Pidä huolta itsestäsi, sanoi Pikkuveli.

— Pois käsivarret pöydältä, Pikkuveli, sanoi äiti. Tahdotko lisää kukkakaalia?

— En, mieluummin kuolen, sanoi Pikkuveli

— Hyi, noin ei saa sanoa, sanoi isä. On sanottava »ei kiitos».

Oli tuokin tapa komennella tuhannenmiljoonan lasta, Pikkuveli ajatteli, mutta sitä hän ei sanonut ääneen. Hän sanoi sen sijaan:

— Jos minä sanon että mieluummin kuolen, silloin te ymmärrätte, että tarkoitan »ei kiitos».

— Mutta sillä tavalla eivät herrasmiehet puhu, jyrähti isä. Kyllä kai sinä tahdot olla herrasmies, Pikkuveli?

— En, tahdon mieluummin olla sellainen kuin sinä, isä, sanoi Pikkuveli.

Äiti ja Poka ja Pipsa nauroivat, mutta Pikkuveli ei ymmärtänyt minkä takia. Hän luuli, että he nauroivat hänen isälleen, ja siitä hän ei pitänyt.

— Minä tahdon olla sellainen kuin sinä, isä, vain kiltti, hän sanoi ja katsoi hellästi isäänsä.

— Kiitos, poikaseni, sanoi isä. Etköhän sittenkin ottaisi lisää kukkakaalia?

— En, mieluummin kuolen, sanoi Pikkuveli

— Mutta se on terveellistä, sanoi äiti

— Luultavasti, sanoi Pikkuveli. Sillä mitä pahempaa jokin ruoka on, sitä terveellisempää se on. Tahtoisinpa tietää, miksi on pakko tunkea kaikki vitamiinit juuri sellaiseen ruokaan, joka maistuu pahalta?

— Niin, eikö se olekin kummallista, sanoi Poka. Sinun mielestäsi niiden pitäisi olla kai kolassa ja purukumissa?

— Tuo oli järkevintä mitä sinä olet sanonut pitkiin aikoihin, sanoi Pikkuveli

Päivällisen jälkeen Pikkuveli meni omaan huoneeseensa. Hän toivoi koko sydäimestään, että Kassinen tulisi. Pikkuveli matkustaisi pian pois, ja hän tahtoi tavata Kassista mahdollisimman paljon sitä ennen.

Ehkä Kassinen tunsu sen, sillä heti kun Pikkuveli pisti nenänsä ikkunasta, hän saapui lentäen paikalle.

— Eikö sinulla ole tänään kuumetta? kysyi Pikkuveli

— Kuumetta... minulla, tuhahti Kassinen. Minulla ei ole koskaan ollut kuumetta. Se oli vain kuvittelua.

— Sinäkö vain kuvittelit, että sinulla oli kuumetta? kysyi Pikkuveli hämmästyneenä.

— En, mutta minä kuvittelin sinulle, että minulla oli, Kassinen sanoi ja nauroi tyytyväisenä. Arvaatko kuka on maailman paras kujeilija?

Kassinen ei ollut hiljaa sekuntiakaan. Puhuessaan hän nuuski ympäri huonetta ja nyppi uteliaana kaikkea, aukaisi niin monta kaappia ja laatikkoa kuin saattoi ja tutki kaikkien mitä suurimmalla mielenkiinnolla.

— Ei, tänään minulla ei ole kuumetta, hän sanoi. Tänään olen tavattoman pirteä ja valmis pieneen pilailuun.

Pikkuveli oli myöskin valmis pieneen pilailuun. Mutta ennen kaikkea hän halusi, että äiti ja isä ja Poka ja Pipsa saisivat nähdä Kassisen kaipa hän silloin pääsisi kuulemasta jankutusta, ettei Kassista ole olemassa.

— Odota hetkinen, minä tulen heti takaisin.

Ja sitten hän ryntäsi olohuoneeseen. Poka ja Pipsa olivat, harmillista kyllä, juuri menneet ulos, mutta äiti ja isä istuivat siellä, ja Pikkuveli sanoi innoissaan:

— Äiti ja isä, tulisitteko nyt heti minun huoneeseeni? Hän ei uskaltanut sanoa mitään Kassisesta, oli parempi, että he saisivat nähdä hänet ilman varoituksia.

— Etkö sinä voisi sen sijaan tulla istumaan meidän kanssamme, sanoi äiti. Mutta Pikkuveli kiskoi häntä käsivarresta.

— Ei, teidän on tultava minun huoneeseeni katsomaan erästä asiaa.

Pienen houkuttelun jälkeen hän saikin heidät molemmat mukaansa, ja Pikkuveli aukaisi iloisena ja onnellisena oven huoneeseensa. Nyt he vihdoinkin saisivat nähdä!

Mutta hän pettyi niin että olisi voinut itkeä. Huone oli tyhjä — aivan kuten viime kerrallakin kun hänen piti näyttää Kassista,

— Mitä meidän piti katsoa? isä kysyi.

— Ei mitään erikoista, mutisi Pikkuveli.

Onneksi puhelin soi samassa, niin että Pikkuveli pääsi selityksistä. Isä meni vastaamaan. Ja äidillä oli uunissa sokerikakku, jota hänen piti katsoa. Pikkuveli jäi yksin. Hän istuutui ikkunan viereen ja oli tosissaan vihainen Kassiselle ja päätti sanoa hänelle muutamia totuuden sanoja, kun hän lennähtäisi huoneeseen.

Mutta lentäjää ei kuulunut. Sen sijaan aukeni vaatekomeron ovi ja Kassinen pisti esille hyväntuuliset kasvonsa.

Pikkuveli hämmästyti kovasti.

— Mitä ihmettä sinä olet tehnyt minun vaatekomerossani? hän kysyi.

— Hautonut munia... en! Istunut ja ajatellut syntejäni... en! Maannut hyllyllä ja levännyt... niin, sanoi Kassinen.

Pikkuveli unohti olla vihainen. Hän oli vain iloinen siitä, että Kassinen oli jälleen kunnossa.

— Tuossa komerossa on tavattoman hyvä leikkiä kuurupeittoa, sanoi Kassinen. Käydäänkö leikkimään? Minä menen taas hyllylle ja sinä saat etsiä minua.

Ennen kuin Pikkuveli ehti vastata, Kassinen oli jo kadonnut komeroon ja Pikkuveli kuuli miten hän kiipesi hyllylle.

— Etsi nyt, huusi Kassinen.

Pikkuveli aukaisi komeron oven seposen selälleen ja löysi Kassisen hyllyltä aivan helposti

— Hyi, miten sinä olet ilkeä, huusi Kassinen. Olisithan sinä voinut etsiä ensin vuoteesta ja pöydän takaa ja muista paikoista. Minä en rupea mihinkään, jos sinä teet noin. Hyi, miten sinä olet ilkeä!

Juuri silloin soi ovikello, ja äiti huusi eteisestä:

— Pikkuveli, Risto ja Kaisa ovat täällä.

Enempää ei tarvittu, Kassinen oli jälleen hyvällä tuulella.

— Kujeillaan heidän kanssaan, hän kuiskasi Pikkuveljelle. Sulje ovi minun jälkeeni!

Pikkuveli sulki komeron oven ja heti sen jälkeen astuivat Risto ja Kaisa sisään. He asuivat samalla kadulla ja olivat samalla luokalla kuin Pikkuvelikin. Pikkuveli piti paljon Kaisasta, hän puhui usein äidille »miten mahdottoman herttainen» tämä oli. Kyllä hän piti Ristostakin ja oli jo antanut tälle anteeksi otsassaan olevan kuhmun. Hän tappeli usein Riston kanssa, mutta jälkeen päin he olivat taas yhtä hyvät ystävät. Eihän Pikkuveli toki tapellut yksistään Riston kanssa, hän oli ollut hurjissa taisteluissa melkein kaikkien sillä kadulla asuvien lasten kanssa. Mutta Kaisaan hän ei koskenut.

— Miten se on mahdollista, ettet sinä koskaan anna Kaisalle selkään? hänen äitinsä kysyi kerran.

— Ääi, hän on niin mahdottoman herttainen, ettei häntä raski lyödä, sanoi Pikkuveli

Mutta tietenkin Kaisaakin saattoi toisinaan härnäillä. Eilen heidän tullessaan koulusta oli Pikkuveli kertonut Katto-Kassisesta, ja silloin Kaisa oli nauranut ja sanonut että se on vain mielikuvitusta ja keksintöä. Ja Risto oli ollut samaa mieltä, ja silloin Pikkuveljen oli ollut pakko ojentaa häntä, ja silloin hän oli heittänyt Pikkuveljeä kivellä otsaan.

Mutta nyt he tulivat, ja Ristolla oli Peni mukanaan. Ja Penin takia Pikkuveli unohti jopa Kassisenkin, joka makasi komerossa. Pikkuveljen mielestä koirat olivat ihaninta maailmassa. Peni hyppi ja haukkui, ja Pikkuveli riippui sen kaulassa ja taputti sitä. Risto seiso vieressä ja katseli rauhallisena. Hänhän tiesi, että Peni oli hänen koiransa eikä kenenkään muun, ja niin ollen Pikkuveli sai mielellään taputella sitä niin paljon kuin halusi.

— Missä se sinun vanha Katto-Kassisesi on? Me luulimme, että hän olisi täällä.

Vasta silloin Pikkuveli muisti, että Kassinen makasi komeron hyllyllä. Mutta hän ei voinut kertoa siitä Ristolle eikä Kaisalle, koska hän ei tiennyt miten Kassinen tällä kertaa aikoi kujeilla. Sen takia hän sanoi vain:

— Sss, sinähän sanoit, että Katto-Kassinen on vain kuvittelua. Sinä sanoit eilen,

että hän on vain keksintöä.

— Niin, niin hän onkin, sanoi Kaisa ja nauroi niin että hänen hymykuoppansa tulivat näkyviin.

— Mutta jospa hän ei olekaan, sanoi Pikkuveli

— Onpa, sanoi Risto.

— Eipä ole, sanoi Pikkuveli

Hän mietti oliko mitään aihetta jatkaa tällaista »järkevää keskustelua»; eikö olisi tehokkaampaa keskeyttää Risto suoralta kädeltä. Mutta ennen kuin hän ehti tehdä päätöstä, kuului komerosta kova ja kaikuva »kukkokiekuu»!

— Mikä se oli? sanoi Kaisa, ja hänen suunsa, joka oli pieni ja punainen kuin kirsikka, loksautti hämmästyksestä sepposen selälleen.

— Kukkokiekuu, kuului jälleen aivan kuin oikea kukko olisi kiekunut.

— Onko sinulla kukko komerossa? kysyi Risto hämmästyneenä.

— Minä aukaisen oven ja katson, sanoi Kaisa.

Hän aukaisi oven ja kurkisti sisään. Ja Ristokin juoksi kurkistamaan. Ensimmäin he näkivät vain vaatteita, mutta sitten he kuulivat hihitystä komeron ylimmältä hyllyltä ja siellä kökötti pieni, pullea setä. Hän nojasi mukavasti päätään toiseen kyynärpäähänsä ja heilutteli toista pulleaa jalkaansa, ja hänen iloiset siniset silmänsä loistivat hilpeästi.

Ensiksi eivät Risto ja Kaisa kumpikaan saaneet sanaakaan suustaan, ainoastaan Peni murisi. Kun Kaisa lopulta kykeni puhumaan, hän kysyi:

— K u k a tuo on?

— Vain pieni kuvitelma, sanoi kummallinen olento, joka makasi hyllyllä ja heilutti yhä vilkkaammin jalkaansa. Pieni kuvitelma, joka loikoo ja lepuuttaa itseään. Lyhyesti sanottuna... keksintö!

— Onko se... onko se? änkytti Risto.

— Vain pieni keksintö, joka makaa täällä — kiekumassa, juu, juu, sanoi pieni setä.

— Onko se Katto-Kassinen? kuiskasi Kaisa.

— Mikäs muu? sanoi Kassinen. Luuletko että vanha rouva Kettunen numerosta 32 on hiipinyt tänne ja kiertynyt hyllylle lepäämään?

Pikkuveli vain nauroi, niin hölmistyneiltä Kaisa ja Risto näyttivät.

— Nyt taisitte saada suun täydeltä, Pikkuveli sanoi lopulta. Kassinen hyppäsi alas hyllyltä, meni Kaisan luo, ja nipisti häntä leikillisesti poskesta.

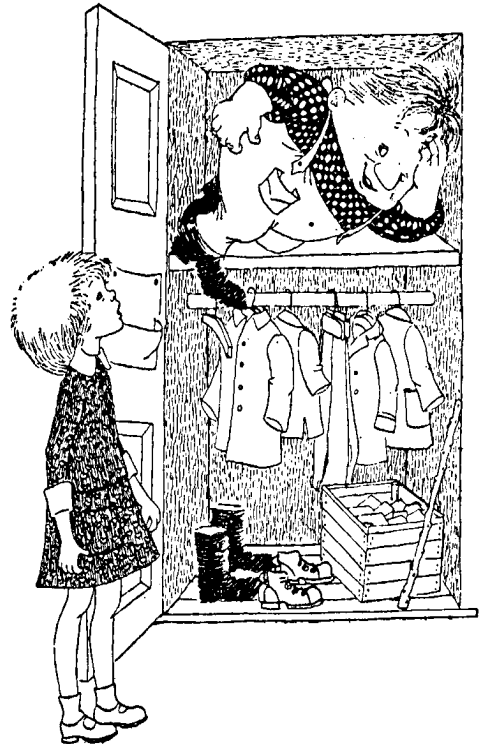
— Mikä pieni, lapsellinen keksintö tämä sitten on? hän kysyi

— M e ... aloitti Risto.

— Onko sinulla muuta nimeä kuin Aarne? kysyi Kassinen.

— Ei minun nimeni ole Aarne, sanoi Risto.

— Hyvä, jatka samaan malliin, sanoi Kassinen.

— Heidän nimensä ovat Kaisa ja Risto, sanoi Pikkuveli.

— Niin, on aivan uskomatonta mitä ikävyyksiä ihmiselle saattaa sattua, sanoi Kassinen. Mutta älkää sitä surko... eiväthän kaikki ihmiset, ikävä kyllä, voi olla Kassisia.

Hän katsoi uteliaana ympärilleen ja jatkoi samaan hengenvetoon:

— Minua haluttaisi hieman hupailia. Emmekö voisi heittää tuoleja ulos ikkunasta tai jotakin?

Pikkuveli ei uskonut, että se olisi todella hupaisaa, ja hän oli varma etteivät äiti ja isäkään olisi kovin ihastuneita.

— Ei, jos he kerran ovat vanhanaikaisia, niin he ovat vanhanaikaisia, eikä sille voi mitään, sanoi Kassinen. Meidän täytyy sitten keksiä jotakin muuta, sillä pilailia minä tahdon. Muuten en rupea mihinkään, hän sanoi ja puristi itsepäisästi suunsa suppuun.

— Keksitään jotakin muuta, sanoi Pikkuveli anovasti. Mutta Kassinen oli kai päättänyt murjottaa.

— Varokaa, etten lennä pois teidän luotanne, hän sanoi. Pikkuveli, Risto ja Kaisa käsittivät mikä onnettomuus se olisi, ja he pyysivät ja kerjäsivät Kassista jäämään. Kassinen istui edelleen aika murjottavan näköisenä.

— En ole varma, hän sanoi, mutta e h k ä minä jään, jos tuo taputtaa minua ja sanoo: »Kiltti Kassinen», hän sanoi osoittaen pienellä, paksulla etusormellaan Kaisaa. Ja Kaisa kiiruhti taputtamaan häntä.

— Kiltti Kassinen, jää tänne niin voimme keksiä jotain hauskaa, hän sanoi.

— No niin, kai minä sitten jään, sanoi Kassinen, ja lapset huokasivat helpotuksesta. Mutta se oli hieman liian aikaista.

Pikkuveljen äiti ja isä menivät tavallisesti iltaisin kävelyille. Ja nyt äiti huusi hallista:

— Näkemiin hetkiseksi! Risto ja Kaisa saavat olla täällä kello kahdeksaan asti, ja sitten sinä menet vuoteeseen, Pikkuveli. Minä tulen sitten sanomaan hyvää yötä.

Ja he kuulivat eteisen oven paukahtavan kiinni.

— Hän ei sanonut kuinka kauaksi aikaa m i n ä saan jäädä, sanoi Kassinen ja työnsi alahuulensa ulos. Minä en rupea mihinkään, jos kerran tapahtuu tällaista vääryyttä. Kassinen pani alahuulensa yhä enemmän törölleen.

— Miksei minua ajeta ulos kello kahdeksalta kuten muitakin ihmisiä, sanoi Kassinen. Minä en rupea mihinkään...

— Minä pyydän äitiä ajamaan sinut kotiin kello kahdeksalta, sanoi Pikkuveli kiireesti. Mitä hauskaa me keksimme?

Mutta äkkiä oli Kassisen huono tuuli kuin pois puhallettu.

— Me voimme leikkiä kummitusta ja pelästyttää ihmiset hengiltä, hän sanoi. Ette tiedä mitä minä voin tehdä vain pienen lakanan avulla. Jos olisin saanut viitosen jokaiselta, jonka olen pelästyttänyt kuoliaaksi, olisin voinut ostaa paljon, paljon limsaa. Minä olen maailman paras kummitus, sanoi Kassinen, ja hänen silmänsä loistivat iloisina.

Pikkuveli ja Risto ja Kaisa halusivat mielellään leikkiä kummitusta, mutta Pikkuveli sanoi:

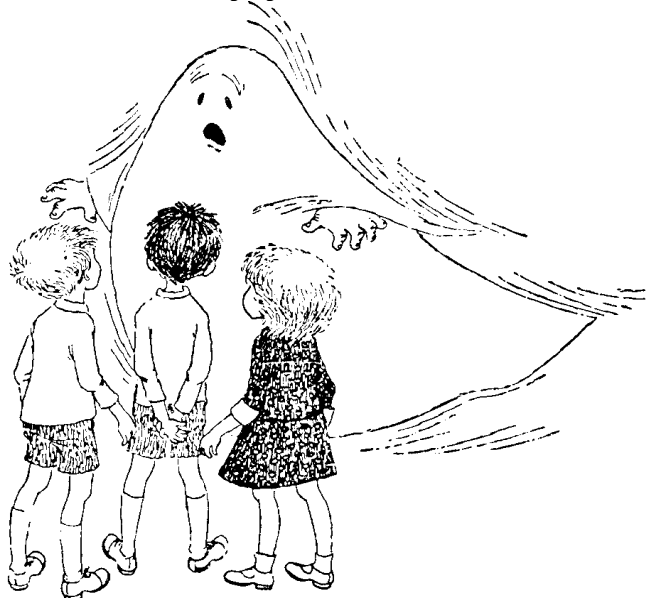
— Eihän meidän tarvitse pelästyttää aivan kauheasti!

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Ei sinun tarvitse opettaa maailman parhaalle kummitukselle kummittelemista. Minä pelästyttän heidät vain aivan pikkusen hengiltä, he tuskin huomaavat sitä.

Kassinen meni Pikkuveljen vuoteen luo ja nykäisi siitä päällyslakanan.

— Tästä tulee pieni siisti kummituspuku, hän sanoi Pikkuveljen kirjoituspöydän laatikosta löytyi musta väriliitu, ja sillä Kassinen maalasi lakanaan kauhean kummituksen kasvot. Sitten hän otti Pikkuveljen sakset ja leikkasi lakanaan kaksi reikää silmiä varten ennen kuin Pikkuveli ehti estää häntä.

— Lakana... sehän on vain maallista, sanoi Kassinen. Ja kummituksen täytyy nähdä, muuten se voi liehua tiehensä ja joutua Taka-Intiaan tai minne hyvänsä.

Sitten hän heitti lakanan päänsä yli viitaksi, niin että hänen pienet pulleet kätensä pistivät esille sivuilta. Vaikka lapset tiesivät, että lakanan alla oli vain Kassinen, heitä pelotti vähän, ja Peni alkoi haukkua aivan hurjasti. Eikä se parantanut asiaa, että kummitus käynnisti moottorinsa ja alkoi lakana lepattaen lennellä ympäri kattolamppua. Se näytti oikein kaamealta.

— Minä olen pieni moottorilla varustettu kummitus, hurja mutta kaunis, sanoi Kassinen.

Lapset seisoivat hiljaa ja katselivat häntä peloissaan, Peni haukkui.

— Oikeastaan pidän siitä, että moottori pörisee lentäessäni, sanoi Kassinen. Mutta näin kummitellessa on ehkä parasta, että panen äänenvaimentajan toimimaan. Kas näin!

Ja sitten hän liehui huoneessa melkein äänettömänä ja vaikutti vielä kummitusmaisemmalta kuin aikaisemmin. Nyt piti vain löytää joku, jolle voi kummitella.

— Minä menen kummittelemaan eteiseen, ainahan sinne joku tulee, sanoi Kassinen.

Puhelin soi, mutta Pikkuveli ei halunnut mennä vastaamaan. Hän antoi sen soida.

Kassinen alkoi kokeilla sopivia huokauksia ja ähkymisiä. Kummitus, joka ei osannut huokailla ja ähkyä, oli täysin arvoton, väitti Kassinen. Se oli ensimmäinen asia, joka pienen kummituksen oli opittava.

Oppiminen kesti aika kauan. Kun he sitten vihdoinkin viimein seisoivat eteisessä valmiina kummittelemaan, he kuulivat omituista raapimista ulko-ovelta. Pikkuveli luuli ensin, että äiti ja isä olivat tulossa kotiin. Mutta sitten hän näki, että pitkä rautalanka pistettiin kirjeluukusta sisään. Ja silloin Pikkuveli muisti, miten hänen isänsä oli jokin aika sitten lukenut äidille lehdestä, että kaupungissa liikkui parhaillaan murtovarkaita. Varkaat olivat hyvin viekkaita, he soittivat ensin puhelimella kuullakseen oliko joku kotona. Ellei vastausta tullut, he menivät asunnolle, johon olivat soittaneet, ja sitten oli vain keinoteltava lukko auki ja mentävä sisään ja pihistettävä kaikki mikä oli arvokasta.

Pikkuveli pelästyi kauheasti käsitettyään, että varkaat yrittivät sisään, ja Risto ja Kaisakin pelästyivät. Risto oli lukinnut Penin Pikkuveljen huoneeseen, ettei se haukkuisi kummittelemista, ja nyt hän katui sitä.

Mutta Kassinen ei pelännyt.

— Älkäähän hätäilkö, älkäähän hätäilkö, hän kuiskasi Tällaisissa tilanteissa on kummitus hyväksi avuksi. Tulkaa, hiivitään olohuoneeseen, siellä kai sinun isäsi säilyttää kultaharkkojaan ja timanttejaan, hän sanoi Pikkuveljelle.

Kassinen ja Pikkuveli ja Kaisa ja Risto hiipivät olohuoneeseen niin hiljaa ja varovaisesti ja nopeasti kuin pääsivät. He ryömivät huonekalujen taakse piiloon.

Kassinen meni kauniiseen vanhaan kaappiin, missä äiti piti liinavaatteita, ja sulki oven huolellisesti. Tuskin hän oli tehnyt sen, kun varkaat jo tassuttelivat sisään. Pikkuveli, joka makasi avotakan vieressä olevan sohvan takana, kurkisti varovasti. Keskellä lattiaa seisoivat kaksi ilkeän näköistä varasta. Ja onko mokomaa nähty — ne olivat Ville ja Rulle.

— Jaa, nyt on vain saatava selville missä he säilyttävät jalokiviään, sanoi Ville matalalla äänellä.

— Varmaankin tuolla, sanoi Rulle ja osoitti antiikkista lipastoa, missä oli monia pieniä laatikoita. Pikkuveli tiesi, että äidin talousrahat olivat siellä eräässä laatikossa, ja toisessa oli hänen kallis, hieno sormuksensa ja rintaneulansa, jotka hän oli saanut isoäidiltä. Ja isän kultainen mitali, jonka hän oli saanut amunnasta, oli myös siellä. Kyllä olisi kauheata, jos varkaat ottaisivat kaiken, ajatteli Pikkuveli, ja hän saattoi tuskin pidättää itkuunsa maatessaan siellä sohvan takana.

— Pidä sinä huolta tuosta, sanoi Ville. Minä menen sillä aikaa katsomaan keittiöön olisiko siellä hopealusikoita.

Ville haihtui ja Rulle alkoi vetää ulos laatikoita. Hän vihelsi tyytyväisenä. — Nyt hän on löytänyt talousrahat, ajatteli Pikkuveli ja tuli yhä surullisemmaksi.

Rulle veti auki seuraavan laatikon ja vihelsi uudelleen. Nyt hän oli kai löytänyt sormuksen ja rintaneulan.

Mutta sitten Rulle ei enää viheltänyt. Sillä liinavaatekaapinovesta liiteli esiin kummitus ja päästi pienen varoittavan ähkäisyn. Ja kun Rulle kääntyi ja näki kummituksen, korahti hänen kurkussaan, ja hän pudotti talousrahat ja sormuksen ja rintaneulan ja kaiken. Kummitus lepatteli edestakaisin hänen ympärillään ja ähkyi ja huokaili ja äkkiä se lensi keittiöön. Sekunnin kuluttua juoksi olohuoneeseen Ville kasvot aivan valkeina ja huusi:

— Kulle, rummitus!

Hän tarkoitti »Rulle, kummitus», mutta hän oli niin peloissaan, että hän sanoi sen sijaan »Kulle, rummitus». Ei ollut ihme, että hän oli peloissaan, sillä kummitus oli aivan hänen kintereillään ja ähkyi ja huokaili aivan kauheasti. Ja Ville ja Rulle ryntäsivät ovea kohti kummituksen lepattaessa koko ajan heidän korviensa ympärillä, ja he juoksivat eteiseen ja ulos ovesta. Mutta kummitus tuli perässä ja ajoi heitä portaita alas ja huusi heidän jälkeensä ontolla, kaamealla kummitusäänellä:

— Älkäähän hätäilkö, älkäähän hätäilkö! Minä saan teidät pian kiinni ja sitten pidämme hauskaa!

Mutta sitten kummitus väsyi ja palasi olohuoneeseen. Pikkuveli oli kerännyt talousrahat ja sormuksen ja rintaneulan ja pannut ne takaisin lipastoon, ja Kaisa ja Risto olivat koonneet kaikki hopealusikat, jotka Ville oli pudottanut juostessaan keittiöstä olohuoneeseen.

— Katto-Kassinen on maailman paras kummitus, sanoi kummitus ja riisui päältään kummituspuvun.

Lapset nauroivat ja olivat iloisia, ja Kassinen sanoi:

— Ei mikään vedä vertoja kummitukselle, kun on pelotettava varkaita. Jos ihmiset tietäisivät miten mainio keino se on, sulkisivat he jok'ikiseen kassakaappiin pienen, vihaisen kummituksen.

Pikkuveli oli niin iloinen siitä, että äidin talousrahat ja sormus ja rintaneula ja

isän kultamitali ja kaikki hopealusikat olivat pelastuneet, että hän hyppeli ilosta ja sanoi:

— Ajatella, että ihmiset ovat niin tyhmiä, että he uskovat kummituksun! Isä on sanonut, ettei ole olemassa mitään yliluonnollista. Hän nyökkäsi painokkaasti

— Olivatpa varkaat tyhmiä kun luulivat, että kaapista tuli kummitus. Eihän se ollut mikään yliluonnollinen olento, Katto-Kassinen vain.

Seitsemäs luku
KASSINEN JA VEKKULIKOIRA AHOVUORI
TAIKUREINA

Seuraavana aamuna tassutteli pieni, pörröinen miehenalku siniraitaisessa pyjamassaan ja paljain jaloin äidin luo keittiöön. Poka ja Pipsa olivat menneet kouluun ja isä konttoriin. Mutta Pikkuveljen tarvitsi lähteä vasta hieman myöhemmin, ja se oli hyvä, sillä hän oli hyvin mielellään äidin kanssa kahden näin aamulla. Vaikka hän olikin iso poika, joka kävi jo koulua, oli hänestä kuitenkin mukavaa istua äidin polvella kun kukaan ei nähnyt. Silloin oli kiva puhella, ja jos oli aikaa, he lauloivat yhdessä ja kertoivat satuja toisilleen.

Äiti istui keittiön pöydän ääressä ja joi aamukahvia lehteä lukien. Pikkuveli kiipesi hiljaa hänen polvelleen ja käpristyi hänen syliinsä ja äiti piteli häntä siinä hiljaa kunnes hän oli kunnolla herännyt.

Eilisiltainen kävely oli venynyt pitemmäksi kuin oli ollut tarkoitus, ja kun äiti ja isä olivat tulleet kotiin, nukkui Pikkuveli jo vuoteessaan. Hän oli potkinut peitteen päältään, ja kun äiti peitteli häntä, näki hän lakanassa kaksi rumaa reikää, ja se oli hirveän likainenkin, joku oli piirtänyt siihen mustalla väriliidulla. Eipä ihme, että Pikkuveli oli nukahtanut niin nopeasti, ajatteli äiti. Mutta nyt hänellä oli syntinen sylissänsä, eikä hän aikonut päästää tätä ilman selityksiä.

— Kuule nyt, Pikkuveli, hän sanoi, tahtoisin mielelläni tietää kuka on tehnyt reiät sinun lakanaasi, mutta älä vain sano, että se oli Katto-Kassinen!

Pikkuveli vaikenä ja ajatteli sitkeästi. Katto-Kassinenhan oli leikannut reiät, eikä hän saanut sitä sanoa! Ehkä sitten oli parasta olla puhumatta varkaistakin, sillä ei äiti uskoisi sitäkään.

— No, sanoi äiti kun vastausta ei kuulunut.

— Etkö voisi kysyä Kaisalta, sanoi Pikkuveli viekkaasti. Kaisa voisi kertoa kaikesta äidille, täytyihän äidin uskoa häntä.

— Vai niin, Kaisa siis leikkasi lakanan rikki, ajatteli äiti. Ja Pikkuveli oli hänen mielestään hieno poika, kun ei kielinyt. Äiti rutisti Pikkuveljeä. Hän päätti olla puhumatta sen enempää lakanasta, mutta Kaisaa hän kyllä nuhtelisi kun tapaisi hänet.

— Sinä taidat pitää hyvin paljon Kaisasta, vai mitä? sanoi äiti.

— Kyllä, aika paljon... sanoi Pikkuveli.

Äiti alkoi jälleen silmäillä lehteä, ja Pikkuveli istui hiljaa hänen sylissänsä ja mietti. Kenestä hän oikeastaan piti? Äidistä ennen kaikkea... ja sitten isästä. Toisinaan hän piti Pokasta ja Pipsasta, niin, useimmiten hän piti heistä... varsinkin Pokasta... mutta toisinaan hän oli niin vihainen heille, että olisi voinut räjähtää! Katto-Kassisesta hän piti. Ja Kaisasta hän piti... aika paljon. Ehkä hän menisi naimisiin tämän kanssa suureksi tultuaan, sillä rouva kai hänellä täytyi olla tahtopa tai oli tahtomatta. Vaikka mieluummin hän tietenkin menisi naimisiin äidin kanssa... mutta ehkä se ei käynyt päinsä.

Kun hän oli ehtinyt näin pitkälle, hän tuli äkkiä ajatelleeksi erästä asiaa, joka teki hänet levottomaksi.

— Kuule, äiti, jos Poka kuolee suureksi tultuaan, täytyykö minun mennä naimisiin hänen rouvansa kanssa?

Äiti laski hämmästyneenä kupin kädestään.

— Miksi ihmeessä sinä sellaista luulet? hän sanoi. Hänen äänensä kuulosti siltä kuin häntä olisi naurattanut, ja koska Pikkuveli pelkäsi sanoneensa jotakin tyhmää, ei hän puhunut asiasta sen enempää. Mutta äiti kysyi itsepäisesti:

— Miksi sinä sellaista luulet?

— Minähän olen saanut Pokan vanhan polkupyöränkin, sanoi Pikkuveli vastahakoisesti. Ja hänen vanhat suksensa... ja hänen luistimensa, jotka hänellä oli silloin kun hän oli minun ikäiseni... ja hänen vanhan pyjamansa ja voimistelukehänsä ja kaiken.

— Mutta hänen vanhaa rouvaansa sinun ei tarvitse ottaa, sen minä lupaan, sanoi äiti. Ja onneksi hän ei nauranut.

— Enkö minä sen sijaan voisi mennä naimisiin sinun kanssasi? Pikkuveli ehdotti.

— En tiedä, kuinka se oikein kävisi päinsä, sanoi äiti. Minähän olen jo naimisissa isän kanssa.

Niin, sehän oli totta...

— Mikä vahinko, että isän ja minun piti rakastua samaan naiseen, Pikkuveli sanoi pahantuulisena.

Mutta silloin äiti nauroi ja sanoi:

— Ei, kuules, minun mielestäni se on oikein hyvä.

— Niinhän sinä sanot, sanoi Pikkuveli. Minun on kai sitten otettava Kaisa, hän lisäsi. Siliä joku kai minulla täytyy olla.

Hän mietti jälleen, eikä hänestä tuntunut yhtään hauskalta asua Kaisan kanssa. Kaisa saattoi olla joskus eri kenkku. Ja sitä paitsi hän tahtoi asua yhdessä äidin ja isän ja Pokan ja Pipsan kanssa. Ei hän kaivannut erikoisesti rouvaa itselleen.

— Minä ottaisin paljon mieluummin koiran kuin rouvan. Äiti, enkö minä voisi saada koiraa?

Äiti huokasi. Kas niin, nyt Pikkuveli alkoi taas puhua tuosta siunatusta koirastaan! Se oli melkein yhtä kiusallista kuin Katto-Kassisesta puhuminen.

— Tiedätkö, Pikkuveli, minä luulen, että sinun on nyt mentävä pukeutumaan, äiti sanoi. Muuten et ehdi kouluun.

— Tyypillistä, sanoi Pikkuveli harmistuneena. Kun minä puhun koirasta, alat sinä puhua koulusta!

Oikeastaan tänään oli aika hauska mennä kouluun, sillä hänellä oli paljon puhumista Riston ja Kaisan kanssa. He tulivat tapansa mukaan yhtä matkaa koulusta, ja Pikkuveljen mielestä heillä oli hauskeempaa kuin pitkiin aikoihin nyt kun Risto ja Kaisakin tunsivat Katto-Kassisen.

— Minusta hän on kiva, sanoi Kaisa. Luuletko, että hän tulee tänäänkin?

— En tiedä, sanoi Pikkuveli. Hän sanoi aina vain tulevansa suunnilleen joskus, ja sehän voi olla milloin tahansa.

— Minä toivon, että hän tulee suunnilleen tänään, sanoi Risto. Me tulemme

Kaisan kanssa sinun kanssasi teille, saammeko tulla?

— Mielellään minun puolestani, sanoi Pikkuveli

Mutta oli vielä eräs, joka tahtoi tulla mukaan. Juuri kun lapset olivat menossa kadun yli, ryntäsi pieni musta villakoira Pikkuveljen luo. Se nuuhki hänen polvitaiteitaan ja haukkui tuttavallisesti.

— Katsokaa miten herttainen pieni pentu! Pikkuveli sanoi aivan haltioissaan. Katsokaa, se pelkää varmasti liikennettä ja tahtoo kulkea minun kanssani kadun yli.

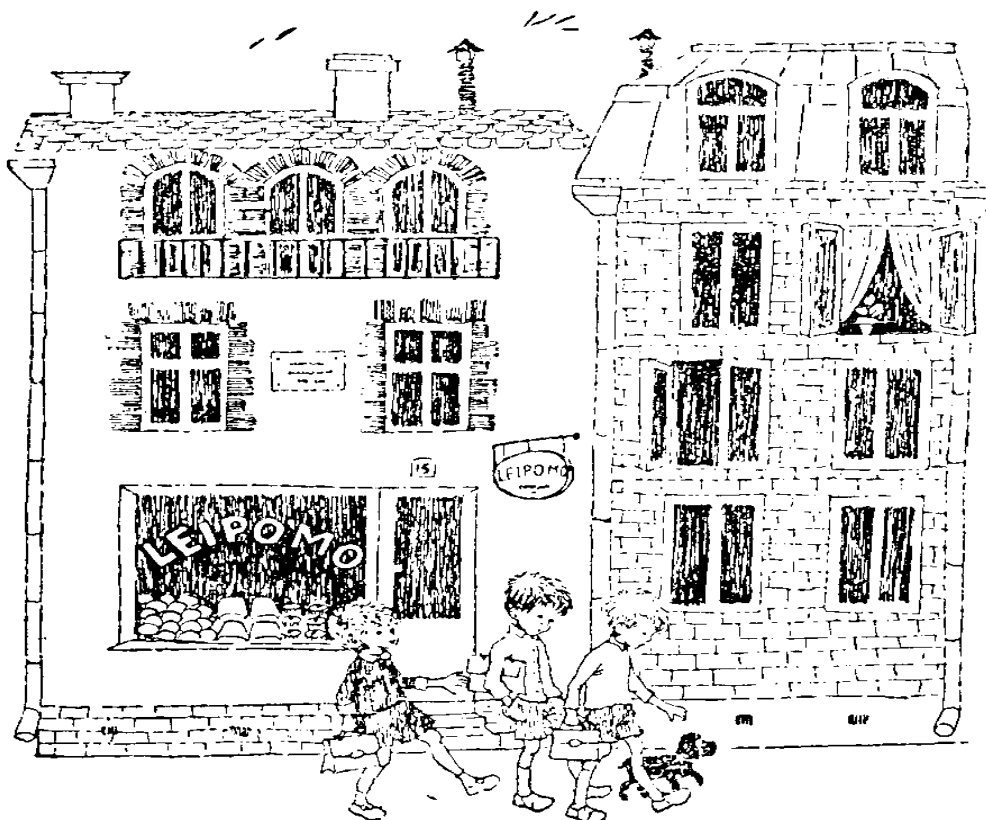
Pikkuveli olisi mielellään saattanut sitä vaikka kuinka monen kadun yli. Ehkä koiranpentu tunsu sen, sillä kadunristeyksissä se kipitti painautuneena tiiviisti Pikkuveljen jalkaa vasten.

— Voi, miten se on suloinen, sanoi Kaisa. Tule tänne, pentu!

— Ei, se tahtoo olla minun luonani, sanoi Pikkuveli ja tarttui lujasti penikkaan, se pitää minusta!

— Kyllä se pitää minustakin, sanoi Kaisa.

Pieni pentu näytti siltä, että se piti kaikista koko maailmassa, jos vain siitä pidettiin. Ja Pikkuveli piti siitä, voi, miten kovasti hän pitikään siitä! Hän kumartui ja silitti pentua ja houkutteli sitä päästelemällä kaikenlaisia helliä ääniä, jotka kaikki merkitsivät, että tämä pentu oli herttaisin, herttaisin koira mitä oli olemassa. Pentu heilutti häntäänsä ja näytti olevan aivan samaa mieltä. Se haukkui ja hyppeli iloisesti, kun lapset kääntyivät omalle kadulleen.

Pikkuveljeen tarttui mieletön toive.

— Ehkä sillä ei ole kotia, hän sanoi Ehkä ei ole ketään, joka huolehtisi siitä!

— Tietenkin on, sanoi Risto.

— Ole hiljaa, Pikkuveli sanoi vihaisesti, mistä sinä sen tiedät!

Risto, jolla oli Peni, ei voinut tietää miltä tuntui olla ilman koira!

— Tule, pikku pentu, houkutteli Pikkuveli ja tunki itsensä yhä varmemmaksi ja varmemmaksi siitä, ettei pennulla ollut kotia.

— Varo, ettei se tule sinun mukana kotiin, Risto sanoi.

— Niin, mutta saahan se tulla, sanoi Pikkuveli. Minä tahdon, että se tulee mukaan.

Ja pentu tuli mukaan. Se seurasi aina Pikkuveljen portille saakka. Ja sitten Pikkuveli otti sen syliinsä ja kantoi portaat ylös.

— Minä kysyn äidiltä saanko pitää sen, Pikkuveli sanoi innoissaan. Mutta äiti ei ollut kotona. Keittiön pöydällä oli lappu, jossa oli ilmoitus, että hän oli pesutuvassa ja että Pikkuveli löytäisi hänet sieltä, jos hänellä oli jotakin asiaa.

Mutta pentu lensi kuin raketti suoraan Pikkuveljen huoneeseen ja Pikkuveli ja Risto ja Kaisa juoksivat perästä. Pikkuveli oli aivan suunniltaan ilosta.

— Se tahtoo varmasti asua minun luonani, hän sanoi. Samassa hetkessä pörräsi Katto-Kassinen ikkunasta sisään.

— Heipä hei! hän huusi. Oletteko pesseet koiran, kun se on noin kutistunut?

— Ei tämä ole Peni, etkö näe, sanoi Pikkuveli. Tämä on minun koirani

— Eipäs ole, sanoi Risto.

— Eihän sinulla ole koiraa, sanoi Kaisa.

— Minulla on kotonani tuhansia koiria, sanoi Kassinen. Maailman paras koirienhoitaja...

— En minä nähnyt mitään koiria, kun olin sinun luonasi, Pikkuveli sanoi.

— Ne olivat ulkona lentämässä, vakuutti Kassinen. Minulla on lentäviä koiria.

Pikkuveli ei kuunnellut Kassista. Eivät tuhannet lentävät koirat olleet mitään tähän pieneen, suloiseen pentuun verrattuna.

— Minä luulen ettei kukaan omista tätä, hän sanoi uudelleen.

Kaisa kumartui koiran puoleen.

— Kaularemmissä on ainakin nimi Ahovuori, hän sanoi.

— Kyllä kai sinä ymmärrät, että he omistavat sen, sanoi Risto.

— Ehkä Ahovuori on kuollut, sanoi Pikkuveli. Olipa Ahovuori kuka tahansa, Pikkuveli ei pitänyt hänestä. Mutta sitten hän tuli ajatelleeksi jotakin.

— Ehkä p e n n u n nimi on Ahovuori, hän sanoi ja katsoi vetoavasti Ristoon ja Kaisaan. Nämä nauroivat ärsyttävästi.

— Minulla on monta koiraa, joiden nimi on Ahovuori, sanoi Kassinen. Heipä hei, Ahovuori!

Pentu hypähti Kassista kohti ja haukkui iloisesti.

— Siinä näette, huusi Pikkuveli. Se tietää itse, että sen nimi on Ahovuori. Tule tänne, pikku Ahovuori!

Kaisa otti koiran kiinni.

— Kaularemmissä on puhelinnumerokin, hän sanoi säälimättömästi.

— Koiralla on oma puhelin, sanoi Kassinen. Sanokaa sille, että se soittaisi taloudenhoitajattarelleen ja sanoisi karanneensa. Minun koirani tekevät aina siten, kun ne ovat karkumatkoilla.

Hän taputti pentua pienellä, pullealla kädellään.

— Eräs minun koiristani, jonka nimi on Ahovuori, juoksi pois tässä eräänä päivänä, sanoi Kassinen. Ja silloin se soitti kotiin kertoakseen sen. Mutta se sekaantui

hieman numeroa ottaessaan ja puhelu meni eräälle vanhalle majurinrouvalle Herttoniemeen, ja kun tämä kuuli, että puhelimesta oli koira, hän sanoi: »Tämä on väärä numero.» »Miksi te sitten vastaatte», sanoi Ahovuori, sillä se on hyvin viisas koira.

Pikkuveli ei kuunnellut Kassista. Tällä hetkellä häntä ei kiinnostanut mikään muu kuin pieni penikka, eikä hän välittänyt edes siitäkään että Kassinen sanoi olevansa valmis pieneen pilailuun. Mutta silloin Kassinen työnsi alahuulensa törrölle ja sanoi:

— Minä en rupea mihinkään, jos sinä koko ajan puuhaat vain koiran kanssa. Pitäähän minulla olla jotakin hauskaa!

Kaisa ja Risto olivat samaa mieltä.

— Voisimmehan pitää taikomisesityksen, sanoi Kassinen kun oli lakannut murjottamasta. Arvatkaa kuka on maailman paras taikuri!

Pikkuveli ja Kaisa ja Risto arvasivat heti, että sen täytyi olla Kassinen.

— Päätetään sitten, että meillä on taikomisesitys, Kassinen sanoi Päätetään, sanoivat lapset.

— Ja päätetään, että pääsymaksu on yksi kola, sanoi Kassinen.

— Päätetään vain, sanoivat lapset.

— Ja päätetään, että kaikki kolat menevät hyväntekeväisyystarkoitukseen, sanoi Kassinen.

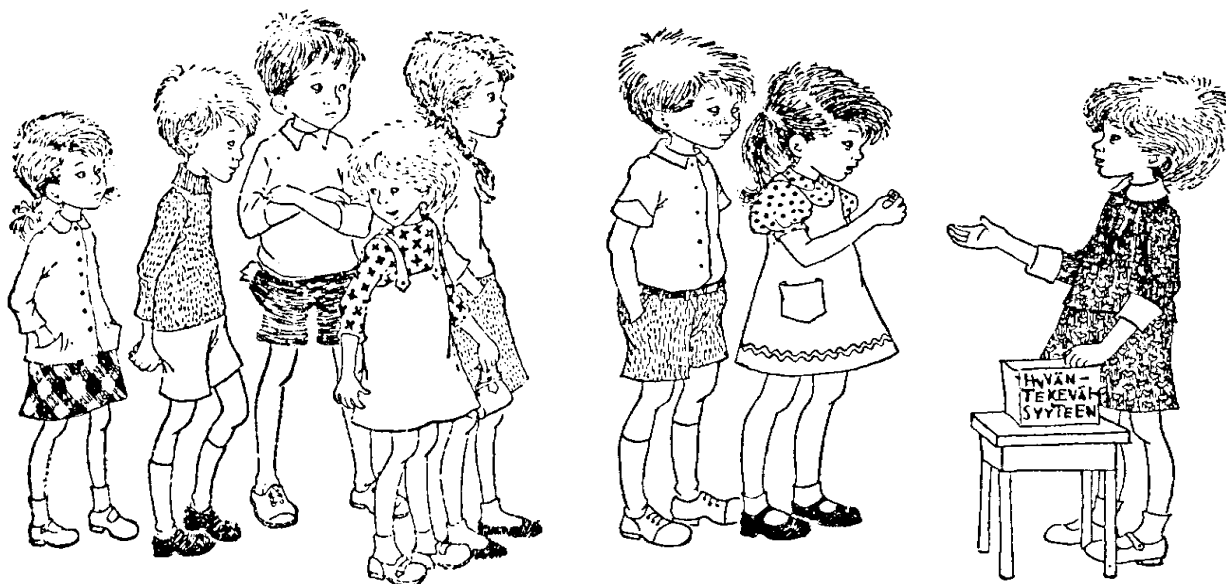
— Jaa, sanoivat lapset hiukan arvellen.

— Ja sitten on olemassa vain yksi varsinainen hyväntekeväisyystarkoitus, ja se on Katto-Kassinen, sanoi Kassinen.

— En oikein tiedä, aloitti Risto.

— P ä ä t e t ä ä n niin, huusi Kassinen, muuten minä en rupea mihinkään.

Ja niin he päättivät, että Katto-Kassinen saisi kaikki kolat.

Risto ja Kaisa menivät kadulle ja kertoivat siellä kaikille lapsille, että Pikkuveljen luona olisi suuri taikomisesitys. Ja kaikki lapset, joilla oli viikkorahoista viisi markkaa jäljellä, juoksivat hedelmäkauppaan ja ostivat sisäänpääsykolan.

Kolat luovutettiin sitten Pikkuveljen huoneen ovella, missä Kaisa seisoi ja otti

ne vastaan laatikkoon, jossa oli kirjoitus: » Hyväntekeväisyystarkoitukseen! »

Risto oli asettanut tuolit riviin keskelle lattiaa, ja yleisö sai istuutua niille. Huoneen erääseen nurkkaan oli ripustettu huopa, ja sen takaa kuului pientä sipinää ja supinaa ja koiran haukuntaa.

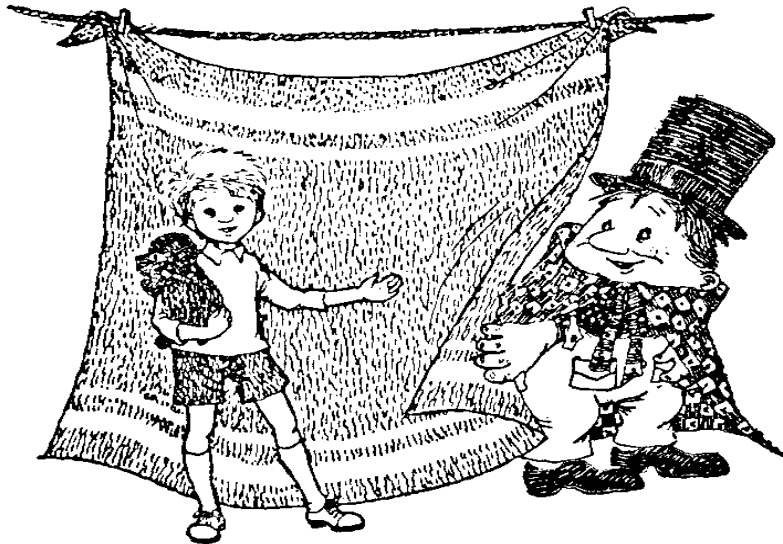
— Mitä me saamme nähdä? kysyi eräs poika, jonka nimi oli Kirre. Jos se on vain pelkkää roskaa, niin minä ainakin tahdon kolani takaisin.

Pikkuveli ei enempää kuin Kaisa ja Ristokaan pitänyt Kirrestä, sillä tämä oli aina niin mahtava.

Pikkuveli, joka oli tähän saakka ollut huovan takana, kömpi nyt esille. Hänellä oli pieni koiranpentu sylissänsä.

— Saatte nähdä maailman parhaan taikurin ja vekkulikoira Ahovuoren, hän sanoi.

— Kuten sanottu... maailman parhaan taikurin, kuului ääni huovan takaa, ja Kassinen kömpi esille. Hänellä oli päässänsä Pikkuveljen isän silinteri, ja hänen hartioillaan riippui Pikkuveljen äidin ruudullinen esiliina, joka oli sievällä rusetilla sidottu Kassisen leuan alle. Esiliina korvasi mustan viitan, jollaista taikurit tavallisesti käyttävät.

Kaikki taputtivat käsiään, kaikki muut paitsi Kirre. Kassinen kumarsi hyvin itsetyytyväisen näköisenä. Sitten hän otti päästään silinterin kuten taikurien on tapana tehdä ja näytti, että se oli tyhjä.

— Olkaa hyvä ja katsokaa, hyvä herrasväki, hän sanoi. Täällä ei ole mitään, ehdottomasti ei mitään!

Nyt hän taikoo hatusta esille kaniinin, Pikkuveli ajatteli, sillä hän oli kerran nähnyt erään taikurin tekevän niin. Olisi hauskaa nähdä Kassisen taikovan kaniinin, hän ajatteli.

— Kuten sanottu... täällä ei ole mitään, sanoi Kassinen synkästi. Eikä tähän tulekaan mitään, ellette te pane siihen jotakin. Minä huomaan, että täällä istuu paljon ahneita lapsia, jotka syövät kolaa. Annamme nyt hatun kulkea ympäri, ja kaikki panevat siihen yhden kolan. Ne tulevat hyvin hyvää tekevään tarkoitukseen.

Pikkuveli kulki ympäri hattu kädessään, ja pian siinä oli aika läjä kolakaramelleja. Hän antoi hatun Kassiselle.

— Se kolisee epäilyttävästi, sanoi Kassinen ja heilutti hattua. Jos se olisi

täynnä, se ei kolisisi.

Hän pisti suuhunsa yhden kolan ja alkoi pureskella.

— Tämä tuntuu todellakin tekevän hyvää, hän sanoi pureskellen tyytyväisenä.

Kirre ei ollut pannut hattuun yhtään kolaa, vaikka hänellä oli koko pussillinen.

— Niin, rakkaat ystäväni... ja Kirre, sanoi Kassinen. Tässä näette vekkulikoira Ahovuoren, koiran, joka osaa tehdä kaikkea. Soittaa puhelimella, lentää, leipoa pullia, puhua, kohottaa käpäläänsä... kaikkea!

Juuri silloin pieni villakoira todellakin kohotti käpälänsä Kirren tuolia vasten, ja lattialle ilmestyi pienen pieni lammikko.

— Siinä näette, etten liioittele, sanoi Kassinen, tämä koira osaa todellakin kaikkea.

— Sss, sanoi Kirre ja siirsi tuolinsa pois lammikosta, tuonhan nyt osaa joka piski. Mutta annahan sen puhua hiukan, se on vaikeampaa, hahaa!

Kassinen kääntyi pennun puoleen.

— Onko sinusta vaikea puhua, Ahovuori?

— Ei ollenkaan, sanoi Ahovuori Muuta kuin silloin kun poltan sikaria.

Pikkuveli ja Kaisa ja Risto suorastaan hypähtivät, sillä kuului aivan siltä kuin pentu olisi puhunut. Mutta Pikkuveli ajatteli, että Kassinen se tietenkin kujeili. Ja se olikin hyvä, sillä Pikkuveli tahtoi itselleen tavallisen koiran eikä sellaista, joka osasi puhua.

— Hyvä Ahovuori, sanoi Kassinen. Olisitko ystävällinen ja kertoisit hieman koiran elämästä kaikille ystävillemme... ja Kirrelle?

— Mielelläni, sanoi Ahovuori Ja sitten se alkoi kertoa.

— Minä olin elokuvissa tässä eräänä iltana, se sanoi hypellen leikkisästi Kassisen ympärillä.

— Vai niin, olitko sinä elokuvissa? sanoi Kassinen.

— Olin, ja minun vieressäni samalla penkillä istui kaksi koirankirppua, sanoi Ahovuori

— Älä nyt, sanoi Kassinen.

— Istui, ja kun me tulimme ulos kadulle, niin minä kuulin toisen niistä sanovan toiselle: »Kävelemmekö kotiin vai ajammeko koiralla?»

Kaikkien lasten mielestä tämä oli hyvä esitys, vaikkei siinä nyt ollut erikoisen paljon taikomista. Ainoastaan Kirre istui mahtavan näköisenä.

— Sano sille, että se leipoisi myöskin pullia, hän sanoi ivallisesti

— Tahdotko leipoa pari pullaa, Ahovuori? kysyi Kassinen.

Ahovuori haukotteli ja paneutui lattialle makaamaan.

— En, en minä voi, se sanoi

— Hahaa, johan minä sanoin, sanoi Kirre.

— Koska minulla ei ole hiivaa kotona, sanoi Ahovuori. Kaikki lapset pitivät tavattomasti Ahovuoresta. Mutta Kirre oli jatkuvasti tuhma.

— Anna sen sitten lentää, hän sanoi. Siihen ei tarvita hiivaa.

— Tahtoisitko lentää, Ahovuori? Kassinen kysyi. Näytti melkein siltä kuin Ahovuori olisi nukkunut, mutta se vastasi kuitenkin.

— Kaikin mokomin, se sanoi. Voinhan minä lentää. Mutta silloin sinunkin on

lennettävä, sillä minä olen luvannut äidilleni, etten koskaan nouse ilmaan yksin.

— Tule sitten tänne, pikku Ahovuori, sanoi Kassinen ja nosti pennun syliinsä.

Ja sekunnin kuluttua he, Kassinen ja Ahovuori, lensivät. Ensin he kohosivat kattoa kohti ja kiersivät pari kertaa kattolampun ja sitten he lensivät suoraan ikkunasta ulos. Silloin jopa Kirrekin kalpeni hämmästyksestä.

Kaikki lapset ryntäsivät ikkunaan ja näkivät Kassisen ja Ahovuoren leijailevan yli kattojen. Mutta Pikkuveli huusi epätoivoissaan:

— Kassinen, Kassinen, tuo takaisin minun koirani!

Kassinen palasikin pian takaisin ja laski Ahovuoren lattialle. Ahovuori pudisteli itseään ja oli niin hämmästyneen näköinen, että olisi voinut luulla sen tehneen elämänsä ensimmäisen lentomatkan.

— Niin, tähän loppui tämän päiväinen esityksemme, meillä ei ole enää mitään tarjottavana, sanoi Kassinen. Mutta sinulla on, hän sanoi ja tönäisi Kirreä.

Kirre ei käsittänyt mitä hän tarkoitti

— Kolaa, sanoi Kassinen.

Ja Kirre otti pussinsa esille ja antoi koko pussin Kassiselle, mutta ensin hän otti siitä yhden kolan itselleen.

— Onpa ahne poika, sanoi Kassinen. Sitten hän katsoi innokkaasti ympärilleen.

— Missä on hyväntekeväisyystarkoitukseen varattu laatikko, hän kysyi

Kaisa meni hakemaan sitä. Hän oli aivan varma että nyt Kassinen tarjoaisi, kun hänellä oli niin monta kolaa. Mutta Kassinen ei tarjonnut. Hän otti laatikon ja laski nälkäisenä kaikki kolat.

— Viisitoista, hän sanoi. Riittää illalliseksi! Heipä hei, minun täytyy lähteä kotiin syömään illallista!

Niin Kassinen katosi ikkunasta.

Kaikkien lasten täytyi lähteä kotiin, myöskin Kaisan ja Riston. Pikkuveli ja Ahovuori jäivät yksin ja se oli Pikkuveljestä hyvin ihanaa. Hän otti pennun syliinsä, istuutui ja kuiskaili sille. Ja pentu nuoli hänen kasvojaan, ja sitten se nukahti. Sen nukkuessa kuului pientä tuhinaa.

Mutta sitten äiti tuli ylös pesutuvasta, ja kaikki muuttui hyvin surulliseksi. Äiti ei ollenkaan uskonut, ettei Ahovuorella olisi ollut kotia. Hän soitti siihen numeroon, joka oli sen kaularemmissä ja kertoi, että hänen poikansa oli ottanut huostaansa pienen mustan villakoiran pennun.

Pikkuveli seisoi puhelimen vieressä Ahovuori sylissään ja kuiskasi koko ajan:

— Rakas hyvä Jumala, suo ettei se olisi heidän pentunsa.

Mutta se o l i heidän pentunsa.

— Kultaseni, äiti sanoi pantuaan kuulokkeen paikoilleen. On olemassa poika, jonka nimi on Timo Ahovuori, ja Popsi on hänen koiransa.

— Popsi? kysyi Pikkuveli

— Niin, se on pennun nimi. Timo on itkenyt koko iltapäivän. Hän tulee

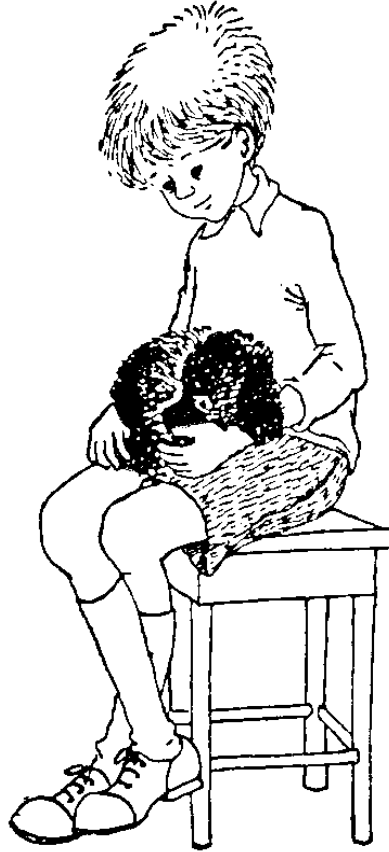

hakemaan Popsia kello seitsemältä.

Pikkuveli ei sanonut mitään, mutta hän kalpeni hieman, ja hänen silmänsä näyttivät epäilyttävän kiiltäviltä. Hän syleili pentua ja kuiskasi sen korvaan kun äiti ei kuullut:

— Pikku Ahovuori, minä tahtoisin, että sinä olisit minun koirani.

Mutta Timo tuli kello seitsemältä ja haki pois pentunsa. Silloin Pikkuveli makasi vuoteessaan ja itki niin, että sydän oli haljeta.

Kahdeksas luku

KASSINEN TULEE SYNTYMÄPÄIVÄKESTEIHIN

Nyt oli tullut kesä, koulu loppui, ja Pikkuveljen piti matkustaa isoäidin luo. Mutta ensin tapahtuisi jotakin hyvin tärkeätä. Pikkuveli täyttäisi kahdeksan vuotta. Voi, miten hän oli jo kauan aikaa odottanut tätä syntymäpäivää... melkein siitä alkaen kun hän täytti seitsemän! Kummallista miten pitkä aika oli syntymäpäivien välillä, melkein yhtä pitkä kuin joulujen välillä.

Hänellä oli pieni keskustelu Kassisen kanssa syntymäpäivän edellisenä iltana.

— Minulla on syntymäpäiväkutsut, sanoi Pikkuveli. Kaisa ja Risto tulevat luokseni, ja pöytä katetaan tänne minun huoneeseeni...

Pikkuveli vaikenä synkän näköisenä.

— Minä kutsuisin sinutkin hyvin mielelläni, hän sanoi, mutta...

Äiti oli hyvin vihainen Katto-Kassiselle. Oli aivan turha pyytää häneltä lupaa saada kutsua tätä syntymäpäiväkesteihin.

Nyt Kassisen alahuuli törrötti hyvin pahaenteisesti.

— Minä en rupea mihinkään, ellen saa olla mukana, hän sanoi. Kyllä kai minullakin täytyy olla jotakin hauskaa!

— Kyllä, kyllä sinä saat tulla, Pikkuveli sanoi kiireesti. Hän puhuisi äidin kanssa — kävi miten kävi. Hän ei voinut pitää syntymäpäiväkutsuja ilman Kassista.

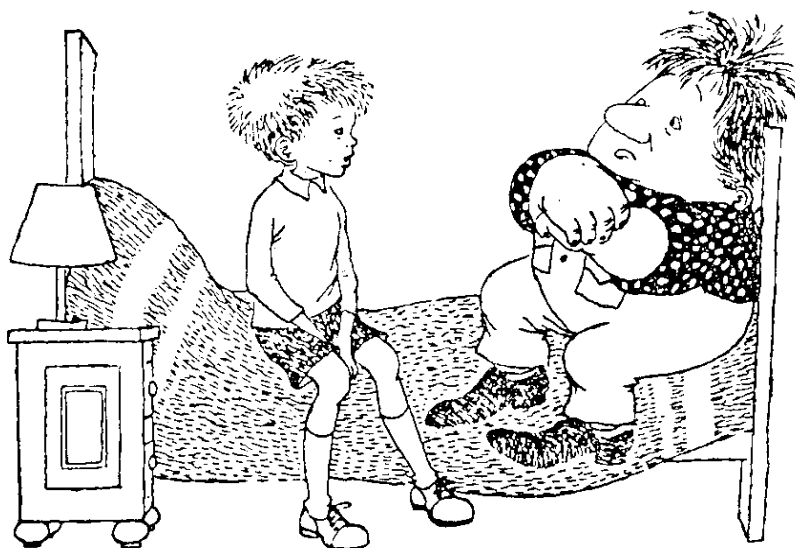
— Mitä me saamme syödä, Kassinen kysyi murjotettuaan tarpeekseen.

— Täytekakkua tietenkin, sanoi Pikkuveli. Minä saan syntymäpäiväkakun, jossa on kahdeksan kynttilää.

— Vai niin, sanoi Kassinen. Kuule, minulla on ehdotus!

— Millainen? kysyi Pikkuveli.

— Etkö voisi pyytää äidiltäsi, että saisit mieluummin kahdeksan kakkua ja yhden kynttilän?

Pikkuveli ei uskonut äidin suostuvan siihen,

— Saatko sitten hyviä lahjoja? kysyi Kassinen.

— En tiedä, sanoi Pikkuveli.

Hän huokasi. Kyllä hän tiesi mitä hän toivoi — enemmän kuin mitään muuta maailmassa. Mutta sitä hän ei saisi.

— Koiraa minä en saa eläissäni, hän sanoi. Mutta tietenkin minä saan aika

paljon muita lahjoja. Olen päättänyt jo etukäteen, että olen iloinen koko päivän enkä ajattele koko koiraa.

— Niin, ja onhan sinulla minut, sanoi Kassinen. Ja uskon, että se on suurempi paukku kuin koira!

Hän pani päänsä kallelleen ja katsoi Pikkuveljeen.

— Mitähän lahjoja sinä mahdat saada, hän sanoi. Saatkohan sinä kolakaramelleja? Siinä tapauksessa niiden pitäisi minun mielestäni mennä suoraan hyväntekeväisyystarkoitukseen.

— Niin, jos minä saan kolapussin, niin sinä saat sen, sanoi Pikkuveli.

Hän saattoi uhrata mitä tahansa Kassisen puolesta, ja nythän he sitä paitsi eroaisivat.

— Kassinen, ylihuomenna minä matkustan isoäidin luo ja jään sinne koko kesäksi, sanoi Pikkuveli.

Kassinen näytti ensin hieman happamelta, mutta sitten hän sanoi tärkeänä:

— Minäkin matkustan oman isoäitini luo. Hän on paljon isoäidillisempi kuin sinun isoäitisi.

— Missä sinun isoäitisi asuu? Pikkuveli kysyi.

— Talossa tietenkin, sanoi Kassinen. Kuvitteletko sinä, että hän voisi juosta ulkona kaikki yöt?

Sitten ei enää puhuttu paljon mitään Kassisen isoäidistä eikä Pikkuveljen syntymäpäivälahjoista eikä mistään muustakaan, sillä kello oli paljon, ja Pikkuveljen täytyi mennä nukkumaan jaksakseen herätä ajoissa syntymäpäivänään.

Ne minuutit, jolloin Pikkuveli makasi ja odotti, että ovi aukenisi ja kaikki tulisivat sisään — kantaen syntymäpäivätarjotinta ja lahjoja ja kaikkea — olivat melkein pitemmät kuin hän jaksoi kestää. Pikkuveli tunsu miten vatsassa suorastaan kiersi jännityksestä.

Mutta nyt he tulivat, nyt he virittivät oven ulkopuolella laulun »Pikkuveli, pikkuveli, herää jo, herää jo», nyt ovi aukeni, ja siinä he olivat kaikki, äiti ja isä ja Poka ja Pipsa.

Pikkuveli nousi istumaan tikkusuoraksi, ja hänen silmänsä säteilivät.

— Onneksi olkoon, rakas Pikkuveli, sanoi äiti.

— Onneksi olkoon, sanoivat kaikki. Ja siinä oli lahjatarjotin ja kakku, jossa paloi kahdeksan kynttilää.

Monta lahjaa. Vaikka ei ehkä aivan niin monta kuin mitä hän tavallisesti sai syntymäpäivänään. Vaikka Pikkuveli kuinka laski, ei siinä ollut enempää kuin neljä pakettia. Mutta isä sanoi:

— Päivemmällä voi tulla lisää. Eihän kaikkia tarvitse saada aamulla.

Ja Pikkuveli oli hyvin iloinen neljästä paketistaan. Hän sai maalilaatikon ja leikkipistoolin ja kirjan ja siniset housut, ja hän piti kaikista. Kyllä he olivat kilttejä sekä äiti että isä ja Poka ja Pipsa! Ei kenelläkään ollut niin kilttiä äitiä ja isää ja sisaruksia kuin hänellä.

Hän ampui pari laukausta pistoolilla, ja se paukahti hienosti. Ja koko perhe istui hänen vuoteensa laidalla ja kuunteli. Voi, miten hän piti heistä kaikista.

— Ajatella, että siitä on jo kahdeksan vuotta, kun tämä pieni veitikka tuli

maailmaan, sanoi isä.

— Niin, sanoi äiti, kyllä aika kuluu! Muistatko miten Helsingissä satoi sinä päivänä?

— Äiti, minähän olen syntynyt Helsingissä, sanoi Pikkuveli.

— Niin olet, sanoi äiti.

— Mutta Poka ja Pipsa ovat syntyneet Turussa?

— Niin ovat.

— Ja sinä, isä, olet sanonut, että sinä olet syntynyt Tampereella.

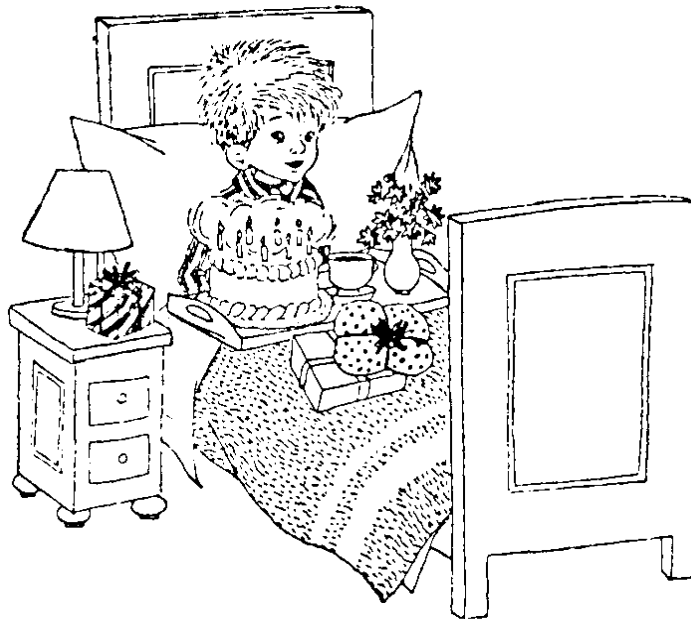
— Niin, minä olen Tampereen poikia.

— Ja missä sinä, äiti, olet syntynyt?

— Kuopiossa, sanoi äiti.

Pikkuveli kietoi kiihkeästi kätensä hänen kaulaansa.

— Meillä oli ilmiömäinen onni, kun kaikki tapasimme toisemme!

Siitä he kaikki olivat samaa mieltä. Sitten he lauloivat vielä »Pikkuveli, pikkuveli herää jo, herää jo», ja Pikkuveli ampui pistoolilla, ja se paukahti valtavasti

Hän ehti ampua pistoolillaan monen monta kertaa odotellessaan, että tulisi syntymäpäiväkutsujen aika. Ja hän ehti miettiä monta kertaa sitä, mitä isä oli sanonut... että päivemmällä saattoi tulla lisää lahjoja. Lyhyen, onnellisen hetken hän ajatteli, että jos sittenkin tapahtuisi ihme ja hän saisi koiran, mutta sitten hän ymmärsi että se oli mahdottomuus. Ja sitten hän torui itseään siitä, että hän oli saattanut ajatella niin tyhmästi — hänhän oli päättänyt, ettei hän ajattelisi koiraa koko syntymäpäivänään, vaan olisi iloinen siitä huolimatta.

Ja Pikkuveli oli iloinen. Myöhemmin iltapäivällä äiti alkoi kattaa hienoa pöytää hänen huoneeseensa. Hän asetti suuren määrän kukkia pöydälle ja parhaat, hienot kupit — kolme kuppia.

— Äiti, siinä pitäisi olla neljä kuppia, sanoi Pikkuveli.

— Mitä varten? äiti kysyi hämmästyneenä. Pikkuveli nieleksi. Hänen oli pakko kertoa, että hän oli kutsunut Katto-Kassisenkin, vaikka äiti ei tietenkään pitäisi siitä.

— Katto-Kassinen tulee myös, Pikkuveli sanoi ja katsoi lujasti äitiä silmiin.

— Oooo, sanoi äiti, oooo! Mutta olkoon menneeksi, koska on sinun

syntymäpäiväsi.

Hän taputti Pikkuveljen vaaleaa päätä.

— Kylläpä sinulla on paljon lapsellisia keksintöjä, Pikkuveli. Eipä uskoisi, että täytät kahdeksan... kuinka vanha sinä oikeastaan olet?

— Minä olen mies parhaassa iässä, Pikkuveli sanoi arvokkaasti. Ja niin on Kassinenkin.

Syntymäpäivä eteni etanan vauhtia. Nyt oli jo aika paljon »päivemmällä», mutta ei hän vielä ollut nähnyt yhtään lisälahjaa.

Lopulta hän kuitenkin sai yhden. Poka ja Pipsa, joiden kesäloma ei ollut alkanut, tulivat koulusta kotiin. Ja he sulkeutuivat Pokan huoneeseen. Pikkuveli ei saanut mennä sinne. Hän kuuli heidän nauraa hihittävän siellä ja rapisuttavan paperia. Pikkuveli oli niin utelias, että hän olisi voinut räjähtää.

Pitkän ajan kuluttua he tulivat ulos, ja Pipsa nauroi ja ojensi hänelle paketin. Pikkuveli ilostui kovasti ja aikoi heti repiä pois käärepaperin. Mutta silloin Poka sanoi:

— Sinun pitää ensin lukea paketin päällä oleva runo.

He olivat kirjoittaneet sen suurilla painokirjaimilla, että Pikkuveli osaisi itse lukea, ja hän luki:

*Miks en koskaan koiraa saa
Pikkuveli jankuttaa.
Sisarukset vanhemmat
koiran sulle antavat,
samettisen koiran hyvän.
Poistivatko murheenjyvän?
Pentu tää on pehmoinen,
pyöreä ja herttainen,
se ei hyppää tuolille
eikä pissaa matoille.*

Pikkuveli seiso iavan hiljaa ja ääneti.

— Aukaise nyt pakettisi, sanoi Poka. Mutta Pikkuveli heitti sen lattialle, ja kyynelet suorastaan ryöppysivät hänen silmistään.

— Mutta, Pikkuveli, mikä sinua vaivaa? huudahti Pipsa.

— Suutuitko sinä? sanoi Poka aivan onnettomana. Pipsa kietoi käsivartensa Pikkuveljen ympärille.

— Anna anteeksi, etkö käsitä, että me laskimme vain leikkiä.

Pikkuveli riuhtaisi itsensä kiivaasti irti. Ja kyynelet virtasivat pitkin hänen poskia.

— Tiesittehän te, hän nyyhkytti, tähän tiesitte, että minä tahdoin saada elävän koiran, eikä teidän olisi tarvinnut ärsyttää minua.

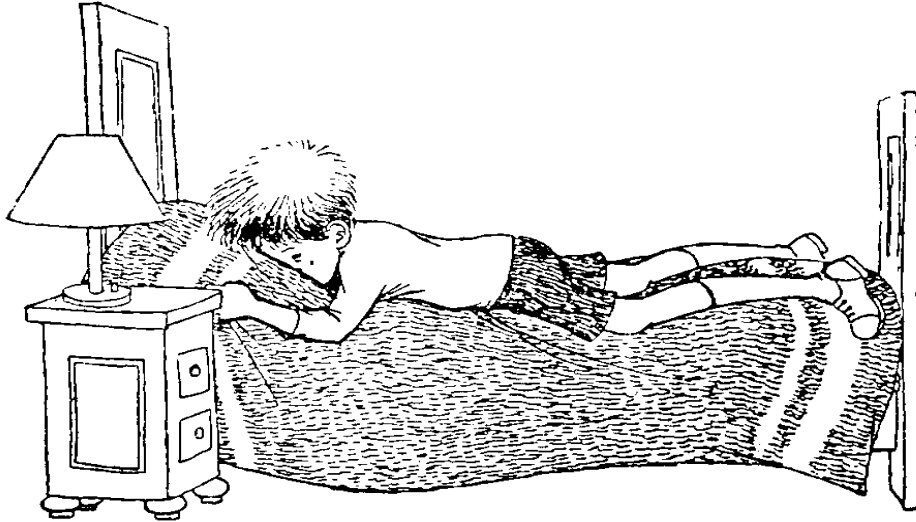
Hän ryntäsi omaan huoneeseensa ja heittäytyi vuoteeseensa. Poka ja Pipsa menivät perästä, ja äitikin tuli sinne juoksujalkaa. Mutta Pikkuveli ei välittänyt heistä. Hän itki niin että hän aivan vapisi. Nyt olivat syntymäpäivät kokonaan pilalla.

Hänhän oli päättänyt olla iloinen, vaikka ei saanutkaan koiraa, mutta kun he antoivat hänelle samettikoiran... Itku muuttui valitukseksi hänen ajatellessaan tätä surkeutta, ja hän kaivoi kasvonsa syvälle, syvälle tyynyyn. Äiti ja Poka ja Pipsa seisoivat vuoteen ympärillä, ja hekin olivat surullisia.

— Minun täytyy soittaa isälle ja pyytää, että hän lähtisi konttorista hieman aikaisemmin, sanoi äiti.

Pikkuveli itki... mitä se auttoi, että isä tulisi kotiin? Kaikki oli nyt surullista ja syntymäpäivä oli auttamattomasti pilalla.

Hän kuuli, että äiti meni soittamaan... mutta hän vain itki Hän kuuli isän tulevan jonkin ajan kuluttua kotiin... mutta hän vain itki Hän ei enää koskaan voisi tulla iloiseksi. Olisi parasta, että hän kuolisi ja Poka ja Pipsa saisivat pitää samettikoiransa, eivätkä he koskaan, koskaan unohtaisi miten ilkeitä he olivat olleet pikkuveljelleen silloin kun hän vielä eli ja vietti syntymäpäiväänsä.

Samassa he kaikki seisoivat hänen vuoteensa vieressä — isä ja äiti ja Poka ja Pipsa. Hän kaivoi kasvonsa yhä syvemmmälle tyynyyn.

— Pikkuveli, joku odottaa sinua eteisessä, isä sanoi. Pikkuveli ei vastannut. Isä pudisteli häntä hartioista.

— Etkö kuule, eräs pieni hyvä ystäväsi on eteisessä!

— Kaisa ja Ristoko? Pikkuveli mutisi äkäisesti.

— Ei, hänen nimensä on Tassu, sanoi äiti.

— En minä tunne ketään Tassua, Pikkuveli mutisi yhä äkäisempänä.

— Voi olla, sanoi äiti. Mutta hän tahtois mielellään tutustua sinuun.

Juuri silloin kuului eteisestä pieni, lyhyt, koiranhaukahdus.

Pikkuveli jännitti kaikki lihaksensa ja piteli lujasti tyynystä... ei, hän ei saisi taas ruveta kuvittelemaan turhia.

Mutta haukunta kuului uudelleen. Pikkuveli nousi kiivaasti istumaan vuoteessaan.

— Onko se koira? hän sanoi. Onko se elävä koira?

— On, se on sinun koirasi, sanoi isä.

Silloin Poka ryntäsi eteiseen, ja kun hän tuli takaisin sekunnin kuluttua, oli hänellä sylissään — voi, ei kai se ollut totta! — hänellä oli sylissään pieni karkeakarvainen mäyräkoiranpentu.

— Onko tuo minun elävä koirani? Pikkuveli kuiskasi. Hänellä oli jatkuvasti kyynel silmissään, kun hän ojensi kätensä ottaakseen Tassun. Hän näytti siltä kuin hän olisi luullut pennun voivan haihtua savuna ilmaan.

Mutta Tassu ei haihtunut. Tassu oli hänen sylissänsä, ja Tassu nuoli hänen kasvojaan ja vikisi ja haukkui ja yritti näykätä häntä korvasta. Tassu oli aivan tavattoman elävä.

— Oletko nyt iloinen, Pikkuveli? kysyi isä. Pikkuveli huokasi. Kuinka isä saattoi kysyä moista? Hän oli niin iloinen, että se aivan koski sieluun tai vatsaan tai mihin nyt oikein koskikaan kun oli oikein iloinen.

— Se samettikoira, käsitätkö Pikkuveli, oli tarkoitettu Tassun leikkikaluksi, sanoi Pipsa. Emme me tarkoittaneet kiusoitella sinua... kovin paljon, hän lisäsi.

Pikkuveli antoi kaiken anteeksi. Eikä hän muuten paljon kuunnellutkaan Pipsaa, sillä hän puheli Tassun kanssa.

— Tassu, pikku Tassu, sinä olet minun koirani. Sitten hän sanoi äidille:

— Minusta Tassu on vielä suloisempi kuin Ahovuori. Karkeakarvaiset mäyräkoirat ovat kaikkein suloisimpia.

Sitten hän tuli ajatelleeksi, että Kaisa ja Risto saattoivat tulla millä hetkellä hyvänsä. Voi, voi, hän ei voinut käsittää, että yhteen ainoaan päivään saattoi mahtua niin paljon hauskaa. Nyt he saisivat nähdä, että hänellä oli koira, koira, joka todella oli hänen, ja joka oli koko maailman herrtaisin koira.

Mutta sitten hän tuli levottomaksi.

— Äiti, saanko ottaa Tassun mukaani kun matkustan isoäidin luo?

— Tietenkin, junamatkalla saat panna sen tähän pieneen koriin, äiti sanoi ja osoitti koirankoria, jonka Poka oli hakenut eteisestä.

— Voi, voi, sanoi Pikkuveli. Voi, voi!

Juuri silloin soi ovikello. Nyt tulivat Kaisa ja Risto, ja Pikkuveli ryntäsi heitä vastaan huutaen:

— Minä olen saanut koiran! Ikioman koiran!

— Voi, miten se on suloinen, sanoi Kaisa. Mutta sitten hän muisti mikä päivä oli ja lisäsi:

— Onneksi olkoon! Tämä on Ristolta ja minulta. Hän ojensi Pikkuveljelle pussillisen kolakaramelleja. Ja sitten hän heittäytyi Tassun kimppuun ja huusi jälleen:

— Voi, miten se on suloinen!

Se oli Pikkuveljestä hauskaa kuultavaa.

— Melkein suloisempi kuin Ahovuori, sanoi Risto. Pikkuveljen mielestä sekä Kaisa että Risto olivat hyvin hauskoja. Ja hän pyysi heitä käymään syntymäpäiväpöytään.

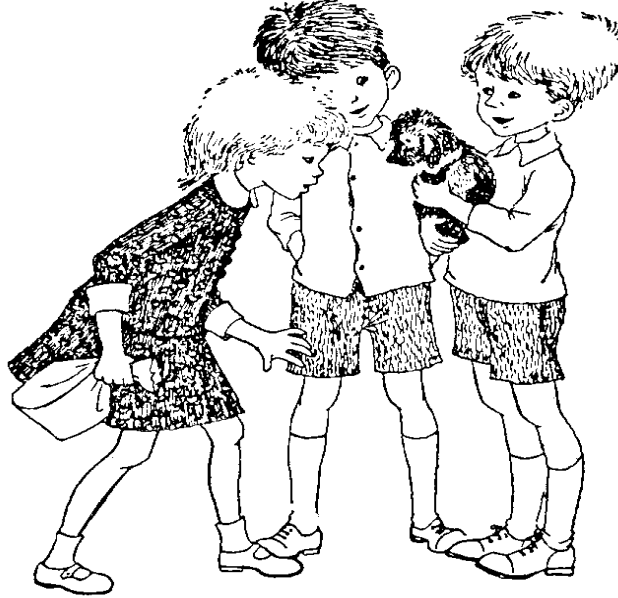
Äiti oli juuri latonut pöydän aivan täyteen pieniä, hyviä voileipiä, joiden päällä oli kinkkua ja juustoa, ja tuonut lisäksi paljon pikkuleipiä. Ja keskellä pöytää seisoi syntymäpäiväkakku, jossa oli kahdeksan kynttilää.

Ja äiti toi keittiöstä suuren kannullisen kaakaota. Hän alkoi heti kaataa sitä kuppeihin.

— Emmekö odota Kassista? kysyi Pikkuveli varovaisesti. Äiti pudisti päätään.

— Minun mielestäni meidän ei tarvitse välittää Kassisesta. Sillä tiedätkö, minä olen melkein varma, ettei hän tule. Tästä lähtien emme välitä hänestä enää ollenkaan. Nythän sinulla on Tassu.

Niin, nythän hänellä oli Tassu... mutta Pikkuveli tahtoi joka tapauksessa, että Kassinen olisi mukana hänen syntymäpäiväkutsuillaan.

Kaisa ja Risto istuutuivat pöytään, ja äiti tarjoili voileipiä. Pikkuveli pani Tassun pieneen koirankoriin ja istuutui myöskin. Sitten äiti meni pois ja jätti lapset yksin.

Poka pisti nenänsä sisään ja huusi:

— Kai sinä säästät vähän kakkua, niin että Pipsa ja minäkin saamme palasen?

— Voinhan minä säästää, sanoi Pikkuveli. Vaikka oikeastaan se on väärin, sillä tehän ehditte popsia kakkua jo seitsemän, kahdeksan vuotta ennen kuin minä synnyin.

— Älä yritäkään, muista jättää minulle suuri pala, sanoi Poka ja sulki oven.

Tuskin hän oli sen tehnyt kun jo kuului tuttu surina ja Kassinen tuli sisään.

— Joko te olette alkaneet? hän huusi. Kuinka paljon te olette syöneet?

Pikkuveli lohdutti häntä sanomalla, etteivät he olleet ehtineet syödä vielä mitään.

— Ihanaa, sanoi Kassinen.

— Etkö sinä sano: »Onneksi olkoon»? kysyi Kaisa.

— Ai niin, onneksi olkoon, sanoi Kassinen. Mihin minä istun?

Kassista varten ei ollut kuppia, ja kun hän huomasi sen, pani hän huulensa törölleen ja alkoi murjottaa.

— Minä en rupea mihinkään, jos tehdään tällaista vääryyttä. Miksi minä en ole saanut kuppia?

Pikkuveli kiiruhti antamaan omansa hänelle. Ja sitten hän hiipi varovaisesti keittiöön ja haki itselleen toisen kupin.

— Kassinen, minä olen saanut koiran, hän sanoi tultuaan takaisin. Se makaa tuolla. Sen nimi on Tassu.

Pikkuveli osoitti Tassua, joka oli nukahtanut koriinsa.

— Vai niin, sehän on hauskaa, sanoi Kassinen. Minulle tu o voileipä... ja tuo... ja tuo... ja tuo!

— Totta tosiaan, hän sanoi sitten. Minullahan on sinulle syntymäpäivälahjakin, sillä minä olen maailman kiltein olento.

Hän veti housunsa taskusta pillin ja ojensi sen Pikkuveljelle.

— Tällä sinä voit viheltää Tassullesi. Sillä minäkin vihellän tavallisesti omia koiriani. Minun koirieni nimi on Ahovuori ja ne osaavat lentää.

— Onko niiden kaikkien nimi Ahovuori? kysyi Risto.

— On, kaikkien tuhannen, sanoi Kassinen. Milloin iskemme kiinni kakkuun?

— Kiitos pillistä, kiltti Kassinen, sanoi Pikkuveli. Voi, miten hauska sillä on viheltää Tassua.

— Vaikka minä ehkä lainaan sitä toisinaan, sanoi Kassinen. Lainaan sitä ehkä aika usein, hän sanoi ja jatkoi levottomana:

— Oletko saanut kolakaramelleja?

— Olen toki, sanoi Pikkuveli. Kaisalta ja Ristolta.

— Ne menevät suoraa päätä hyväntekeväisyystarkoitukseen, sanoi Kassinen ja sieppasi pussin. Hän pisti sen taskuunsa, ja sitten hän kävi käsiksi voileipiin.

Kaisa ja Risto ja Pikkuveli saivat kiirehtiä minkä ehtivät saadakseen itselleen edes jonkin leivän. Mutta onneksi äiti oli tehnyt niitä hyvin paljon.

Olohuoneessa istuivat äiti ja isä ja Poka ja Pipsa.

— Kuulkaa, miten heillä on hauskaa, sanoi äiti. Kyllä minä olen iloinen siitä, että Pikkuveli sai koiransa. Tietenkin siitä on vaivaa, mutta sitähän ei voi auttaa.

— Ja nyt hän unohtaa varmasti tyhmet kuvittelunsa Katto-Kassisesta, sanoi isä.

Pikkuveljen huoneessa puhuttiin ja naurettiin, ja äiti sanoi:

— Mennäänkö katsomaan heitä, he ovat niin suloisia.

— Tulkaa, mennään katsomaan, sanoi Pipsa.

Ja niin he menivät kaikki, äiti ja isä ja Poka ja Pipsa nähdäkseen vilahduksen Pikkuveljen syntymäpäiväkutsuista.

Isä aukaisi oven. Ensimmäisenä kiljahti äiti, sillä hän huomasi heti pienen, pullean sedän, joka istui Pikkuveljen vieressä.

Pienen, pullean sedän, joka oli korviaan myöten kermavaahdossa.

— Ei, nyt minä pyörryn, sanoi äiti.

Isä ja Poka ja Pipsa seisoivat hiljaa ja tuijottivat.

— Kassinen tuli kuitenkin, siinä sen näet, äiti, Pikkuveli sanoi iloisena. Voi, miten nämä syntymäpäivät olivat hauskat.

Pieni, paksu setä pyyhkäisi suunsa ympäriltä pois hieman kuohukermaa, sitten hän vilkutti pienellä, pullealla kädellään äidille ja isälle ja Pokalle ja Pipsalle niin että kerma roiskui.

— Heipä hei, hän huusi. Teillä ei kai ole ollut aikaisemmin kunniaa tutustua minuun? Nimeni on Katto-Kassinen... otahan kohtuullisesti, Kaisa, pitää kai minunkin saada hiukan kakkua.

Hän tarttui Kaisan kakkulapiota pitelevään käteen ja pakotti hänet panemaan sen pois.

— En ole koskaan nähnyt noin ovelaa pientä tyttöä, hän sanoi.

Sitten hän otti itselleen suuren palan.

— Maailman paras kakunsyöjä on Katto-Kassinen, hän sanoi ja hymyili aurinkoisesti.

— Tulkaa, mennään pois, äiti kuiskasi.

— Älkää antako minun häiritä, sanoi Kassinen.

— Lupaa minulle eräs asia, isä sanoi äidille, kun he olivat sulkeneet oven takanaan. Lupaatteko kaikki, sinä Poka ja myös Pipsa? Älkää puhuko tästä kenellekään, ehdottomasti ei kenellekään!

— Miksi ei? kysyi Poka.

— Ei kukaan uskoisi sitä, sanoi isä. Ja jos he uskoisivat, emme koko loppuelämämme aikana saisi olla minuuttiakaan rauhassa.

Äiti ja isä ja Poka ja Pipsa painoivat peukaloa ja lupasivat, etteivät kertoisi kenellekään Pikkuveljen kummallisesta leikkitoiverista.

Ja he pitivät sanansa. Kukaan ei ole koskaan kuullut heidän mainitsevan sanaakaan Kassisesta. Ja sen tähden Kassinen saa rauhassa jatkaa asumistaan pienessä talossaan, jonka olemassaolosta kukaan ei tiedä, vaikka se sijaitsee aivan tavallisen kadun varrella tavallisen talon tavallisella katolla. Kassinen voi kaikessa rauhassa kulkea ympäri ja tehdä kepposia, niin hän tekeekin, sillä hän on maailman paras kepposten tekijä.

Kun kaikki voileivät ja koko täytekakku ja pikkuleivät oli syöty loppuun ja Kaisa ja Risto lähteneet kotiin ja Tassu nukkui, jätti Pikkuveli jäähyväiset Kassiselle. Kassinen istui ikkunapenkillä valmiina lähtöön. Verhot lepattivat hiljaa edestakaisin ilma oli leuto, sillä oli kesä.

— Kiltti, kiltti Kassinen, onhan varmaa, että sinä asut katolla kun tulen takaisin isoäidin luota, kysyi Pikkuveli.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Jos vain minun isoäitini päästää minut. Mutta se ei ole varma. Sillä hänen mielestään minä olen maailman paras lapsenlapsi.

— Oletko sinä sitten, kysyi Pikkuveli.

— Olen, kuka muu sitten voisi olla. Tiedätkö sinä ketään? kysyi Kassinen.

Sitten hän väänsi nappulaa,, joka oli suunnilleen hänen napansa keskellä. Moottori alkoi surista.

— Kun minä tulen takaisin, silloin syödään paljon täytekakkua, sillä tästä ei vielä liho, hän huusi. Heipä hei, Pikkuveli!

— Heipä hei, Kassinen, huusi Pikkuveli. Ja niin Kassinen oli poissa.

Mutta pienessä koirankorissa Pikkuveljen vuoteen vieressä nukkui Tassu. Pikkuveli kumartui sen puoleen. Hän nuuski sitä. Hän silitti pienellä, ahavoituneella kädellään hiljaa pennun päätä.

— Tassu, huomenna me matkustamme isoäidin luo, hän sanoi. Hyvää yötä. Tassu! Nuku hyvin, Tassu!

KATTO-KASSINEN LENTÄÄ JÄLLEEN KATTO-KASSINEN LENTÄÄ JÄLLEEN

Maailma on niin suuri, että siihen mahtuu hirveän paljon taloja. Suuria taloja ja pieniä taloja, kauniita taloja ja rumia taloja, vanhoja taloja ja uusia taloja. Ja yksi pieni pieni kattotalo, jossa asuu Kassinen. Kassisen mielestä se on maailman paras talo ja täsmälleen sopivan kokoinen maailman parhaalle Katto-Kassiselle. Ja Pikkuveli on samaa mieltä.

Pikkuveli taas asuu isän ja äidin ja Pokan ja Pipsan kanssa aivan tavallisessa talossa aivan tavallisen kadun varrella, mutta ylhäällä katolla aivan savupiipun takana on pieni talo ja talon ovesta kyltti, jossa lukee:

*KATTO-KASSINEN
Maailman paras Kassinen*

Joku saattaa ajatella, että onpas kummallista asua katolla, mutta Pikkuveli sanoo:

— Mitäs kummallista siinä on? Saahan sitä asua missä haluaa.

Isä ja äitikin ovat samaa mieltä siitä, että asua saa missä haluaa. Mutta alussa he eivät uskoneet että Kassista oli olemassakaan. Eivätkä häneen uskoneet sen paremmin Poka kuin Pipsakaan. He eivät halunneet uskoa, että ylhäällä katolla asusti pieni paksu setä, jolla oli propelli selässä ja joka osasi lentää.

— Pikkuveli laskee luikuria, sanoivat Poka ja Pipsa. Mielikuvitusta koko Kassinen.

Varmuuden vuoksi Pikkuveli kysyi Kassiselta oliko tämä mielikuvitusta, mutta silloin Kassinen sanoi:

— Itse ovat mielikuvitusta.

Isä ja äiti luulivat, että Kassinen oli sellainen leikkiveri, jollaisia jotkut lapset keksivät, kun tuntevat itsensä yksinäisiksi.

— Pikkuveli-parka, sanoi äiti. Poka ja Pipsa ovat niin paljon vanhempia. Hänellä ei ole ketään jonka kanssa leikkisi. Sen takia hän on luonut itselleen tuon Kassisen.

— Jaa jaa, kai meidän täytyy sittenkin hankkia hänelle koira, sanoi isä. Sitähän hän on toivout pitkään. Kun hän sen saa niin varmaan Kassinen unohtuu.

Sillä tavalla Pikkuveli sai Tassun. Aivan ikioman koiran. Kahdeksantena syntymäpäivänään.

Sinä samaisena päivänä myös isä ja äiti ja Poka ja Pipsakin lopulta näkivät Kassisen. Ihan totta, näkivätpä hyvinkin! Kas näin se kävi.

Pikkuveljellä oli syntymäpäiväkutsut huoneessaan. Hän oli pyytänyt vieraikseen Riston ja Kaisan, jotka olivat samalla luokalla kuin hän. Ja kun isä ja äiti ja Poka ja Pipsa kuulivat, kuinka Pikkuveljen huoneessa naurettiin ja rupatettiin, sanoi äiti:

— Mennään katsomaan! He ovat niin suloisia!

— Mennään vaan, sanoi isä.

Mutta mitä isä ja äiti ja Poka ja Pipsa näkivätään kurkistaessaan Pikkuveljen huoneeseen! Kuka siellä istuikaan syntymäpäiväpöydän ääressä korviaan myöten kermavaahdossa ja söi täytekakkua niin että oli tukehtua! Kukas muu kuin eräs pieni paksu setä, joka huusi ja hoijasi:

— Heipä hei, minä olen Katto-Kassinen. Teillä ei kai vielä ole ollutkaan kunniaa tutustua minuun.

Läheltä piti ettei äiti pyörtynyt. Ja isäkin hermostui.

— Tästä ei saa puhua kellekään, hän sanoi. Ehdottomasti ei kellekään.

— Miksi ei? kysyi Poka. Isä selitti miksei.

— Ajattele nyt mikä elämä nousisi, jos ihmiset kuulisivat Kassisesta. Televisio tietysti nappaisi hänet. Ja me saisimme kompastella tv-johtoihin porraskäytävässä ja joka puolen tunnin päästä joku sanomalehtikuvaaja haluaisi valokuvata Kassista ja Pikkuveljeä, josta tulisi 'Poika joka keksi Katto-Kassisen'... emme enää ikinä saisi hetkenkään rauhaa.

Kyllähän äiti ja Poka ja Pipsa sen ymmärsivät, ja siksi he lupasivat pyhästi, etteivät kertoisi Kassisesta kellekään.

Heti seuraavana päivänä Pikkuveljen oli määrä lähteä maalle isoäidin luo koko kesäksi. Hän iloitsi matkasta kovasti, mutta oli huolissaan Kassisesta. Ties mitä tämä keksisi sillä aikaa! Ajatella, jos hän vaikka katoaisi eikä enää palaisikaan!

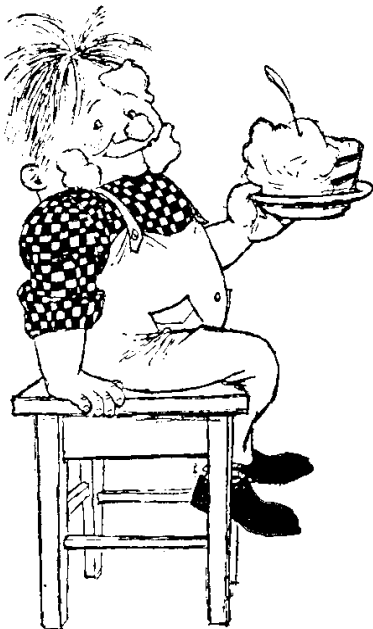
— Kiltti kiltti Kassinen, asuthan sinä varmasti vielä katolla, kun minä palaan isoäidin luota? kysyi Pikkuveli.

— Ei sitä koskaan tiedä, sanoi Kassinen. Minäkin matkustan isoäidin luo. Hän on paljon isoäitimäisempi kuin sinun isoäitisi ja hänestä minä olen maailman paras lapsenlapsi. Niin että ei sitä koskaan tiedä... hassuhan hän olisi jos päästäisi maailman parhaan lapsenlapsen luotaan, vai mitä?

— Missä sinun isoäitisi asuu? kysyi Pikkuveli.

— Talossa, sanoi Kassinen. Luulitkos että hän asuu ulkona ja juoksentelee yöt läpeensä?

Muuta Pikkuveli ei saanut selville. Ja seuraavana päivänä hän matkusti Tassun

kanssa isoäidin luo. Maalla oli mukavaa ja Pikkuveli leikki päivät pitkät. Kassista hän ei muistellut monestikaan. Mutta kun kesäloma loppui ja palattiin kaupunkiin, hän kysyi Kassista heti kun oli päässyt ovesta sisään.

— Oletko sinä äiti nähnyt Kassista? Äiti pudisti päätään.

— Enpä ole sattunut näkemään. Hän on varmaan muuttanut.

— Älä puhu sellaisia, sanoi Pikkuveli. Minä tahdon että hän asuu katolla, hänen täytyy tulla takaisin.

— Mutta onhan sinulla Tassu, äiti yritti lohduttaa. Hänestä elämä ilman Kassista oli oikein ihanaa.

Pikkuveli taputti Tassua.

— Niin onkin. Ja se on hirveän söpö. Mutta Tassulla ei ole propellia eikä se osaa lentää ja Kassisen kanssa voi leikkiä enemmän.

Pikkuveli juoksi huoneeseensa ja avasi ikkunan.

— Kassinen, oletko sinä siellä ylhäällä? hän huusi niin kovaa kuin ikinä jaksoi. Mutta kukaan ei vastannut. Ja seuraavana päivänä alkoi koulu. Pikkuveli oli nyt toisella luokalla ja istui aina iltapäivisin huoneessaan läksyjä lukemassa. Ikkunaa hän piti auki siltä varalta, että Kassisen moottorin surina rupeaisi kuulumaan. Mutta hän kuuli alhaalta kadulta vain autojen pörinää ja silloin tällöin lentokoneitten jyrinää, kun ne lensivät yli kattojen, Kassisesta ei kuulunut surinan surinaa.

— Kai hän sitten on muuttanut, tuumi Pikkuveli suruissaan. Hän ei varmaan tule enää koskaan takaisin.

Iltaisin mentyään vuoteeseen Pikkuveli ajatteli Kassista ja joskus hän itkeä pirautti hiljaa peiton alla, siksi että Kassinen oli ja pysyi poissa. Sillä ravoin päivät kuuluivat koulunkäynnin ja läksyjien parissa eikä Kassista vain kuulunut.

Eräänä iltapäivänä Pikkuveli istui huoneessaan ja järjesteli postimerkkejään. Aika monta oli jo postimerkkikansiossa, mutta osa odotteli vielä liimaamista. Pikkuveli ryhtyi puuhaan ja pian oli työ tehty. Vain yksi merkki oli jäljellä, se kaikkein hienoin, jonka hän oli säästänyt viimeiseksi. Se oli saksalainen merkki, joka esitti Punahilkkaa ja susihukkaa. Voi kun se on kaunis, ajatteli Pikkuveli ja pani sen eteensä pöydälle.

Samassa kuului ikkunan takaa surahdus. Surahdus, joka kuulosti aivan... ihan totta, aivan Kassiselta! Ja se oli Kassinen. Hän huristi suoraan ikkunasta sisään ja huikkasi:

— Heipä hei, Pikkuveli!

— Heipä hei, Kassinen! huudahti Pikkuveli. Hän ryntäsi pystyyn ja katseli ikionnellisena kuinka Kassinen lensi pari kierrosta kattolampun ympäri ennen kuin laskeutui pikkuisen tömähtäen Pikkuveljen eteen. Pikkuveli aikoi syöksyä halaamaan Kassista heti kun tämä oli sammuttanut moottorinsa, mutta Kassinen pukkasi häntä torjuvasti pienellä pullealla kädellään ja sanoi:

— Älähän hätäile, älähän hätäile! Onko mitään syötävää? Esimerkiksi lihapyöryköitä? Tai vaikka pieni pala täytekakkua?

Pikkuveli ravisti päätään.

— Äiti ei tehnyt tänään lihapyöryköitä. Ja täytekakkua meillä on vain syntymäpäivisin.

Kassinen tuhahti.

— Millainen perhe tämä oikein on? »Vain syntymäpäivisin»... entäs kun tulee käymään joku vanha rakas ystävä, jota ei ole näkynyt kuukausiin? Luulisi sen panevan vauhtia äitiisi?

— Niin mutta ei me tiedetty että sinä tulisit... aloitti Pikkuveli.

— Ette tienneet! sanoi Kassinen. Olisitte voineet toivoa! Olisitte toivoneet, että minä tulisin tänään. Eikö siinä muka olisi ollut äidillesi kylliksi aihetta ruveta pyörittelemään toisella kädellä lihapalleroita ja vispaamaan toisella kermaa?

— Meillä oli aamiaiseksi lenkkimakkaraa, Pikkuveli sanoi häpeissään. Ehkä haluaisit...

— Lenkkimakkaraa silloin kun rakas vanha ystävä, jota ei ole näkynyt kuukausiin, tulee käymään!

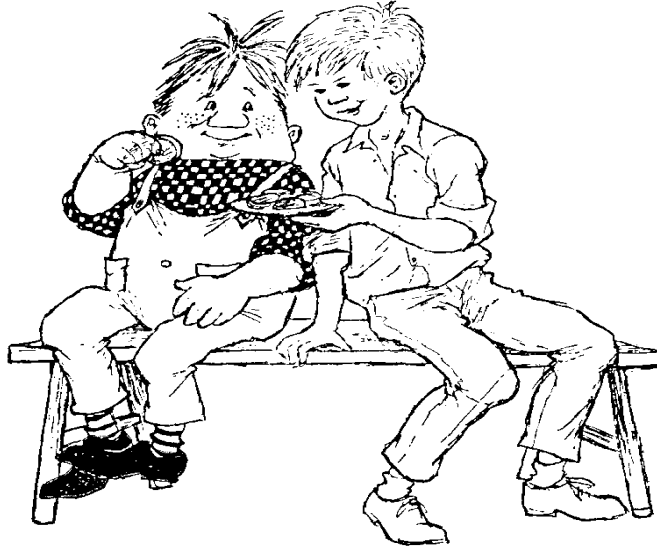
Kassinen tuhahti uudestaan.

— No jaa, jos tässä talossa aikoo vieraillla, saa luvan oppia sietämään yhtä ja toista... tuo se lenkkimakkara tänne.

Pikkuveli kipaisi keittiöön. Äiti ei ollut kotona. Hän oli mennyt lääkäriin, joten häneltä ei voinut kysyä, saisiko Kassiselle tarjota lenkkimakkaraa, mutta Pikkuveli

tiesi että se kyllä kävi päinsä. Lautasella oli viisi tähteeksi jäänyttä viipaletta ja ne hän vei Kassiselle. Kassinen kävi lautasen kimppuun kuin haukka. Hän ahtoi suunsa täyteen makkaraa ja loisti tyytyväisyydestä.

— No jaa, hän sanoi. Ei ollenkaan hullumpaa ollakseen lenkkimakkaraa. Ei tietenkään vedä vertoja lihapyörköille, mutta eräiltä ihmisiltä nyt ei voi liikoja vaatia.

Pikkuveli ymmärsi, että hän oli ne »eräät ihmiset» ja kiiruhti vaihtamaan puheenaihetta.

— Oliko sinulla hauskaa isoäitisi luona? hän kysyi.

— Minulla oli niin hauskaa, ettei sitä voi sanoin kuvata, sanoi Kassinen. Ja siksi en siitä puhukaan, hän lisäsi ja haukkasi nälissään makkaraa.

— Minullakin oli hauskaa, sanoi Pikkuveli ja rupesi kertomaan Kassiselle mitä oli puuhaillut isoäidin luona.

— Isoäiti on kiltti, hirmuisen kiltti, sanoi Pikkuveli. Et usko miten iloiseksi hän tuli kun näki minut. Hän rutisti minua niin kovaa kuin jaksoi.

— Miksi? kysyi Kassinen.

— Siksi, että hän pitää minusta, käsitätkö, sanoi Pikkuveli.

Kassinen lakkasi pureskelemasta.

— Ja sinä et tietenkään usko, että minun isoäitini pitää minusta vielä enemmän, vai mitä? Mutta usko tai älä, hän kaappasi minut syliinsä ja rutisti niin kovaa, että tulin aivan siniseksi kasvoiltani, ja vain siksi että hän pitää minusta niin kovasti. Mutta minun isoäidilläni onkin maailman rautaisimmat pikku nyrkit ja jos hän olisi pitänyt minusta vielä hyppysellisen enemmän, en istuisi nyt tässä, sillä silloin hän olisi rutistanut minut hengiltä.

— Vai niin, sanoi Pikkuveli, onpas sinun isoäitisi rautainen rutistaja.

Yhtä lujaa ei Pikkuveljen oma isoäiti ollut halannut, mutta kyllä hän silti rakasti Pikkuveljeä ja oli hänelle aina kiltti, sen Pikkuveli teki Kassiselle selväksi.

— Vaikka kyllä hän osaa olla maailman pahin jankuttajakin, sanoi Pikkuveli mietittyään vähän aikaa. Hän jankuttaa koko ajan, että pitää vaihtaa sukat ja että ei saa tapella Lassi Jaakkolan kanssa ja muuta semmoista.

Kassinen työnsi tyhjän lautasen sivuun.

— Usko tai älä, mutta minun isoäitini jankuttaa vielä enemmän. Et varmaan

usko, mutta hän pani herätyskellon soimaan joka aamu kello viideltä vain jotta ehtisi jankuttaa kylliksi, että minun pitää vaihtaa sukat ja että en saa tapella Lassi Jaakkolan kanssa!

— Tunnetko sinäkin Lassi Jaakkolan? kysyi Pikkuveli hämmästyneenä.

— En, kiitos ja ylistys, sanoi Kassinen.

— Mutta miksi sinun isoäitisi sitten sanoi... ihmetteli Pikkuveli.

— Siksi että hän on maailman pahin jankuttaja, sanoi Kassinen. Jokos viimein ymmärrät? Kuinka sinulla, joka tunnet Lassi Jaakkolan, on otsaa tulla väittämään, että sinun isoäitisi on maailman pahin jankuttaja? Ehei, kiitoksia vaan, minä kyllä tunnen isoäitini. Hän pystyy jankuttamaan vaikka koko päivän, etten saa tapella Lassi Jaakkolan kanssa, vaikka en ole ikinä koko poikaa nähnytkaan ja toivon sydämestäni, ettei minun koskaan tarvitsisi häntä nähdäkään.

Pikkuveli mietti. Tämöpäs konstikasta... ei ollut tuntunut ollenkaan mukavalta kun isoäiti oli jankuttanut. Mutta nyt äkkiä tuntui siltä, että Kassiselle pitäisi lyödä jauhot suuhun ja tehdä isoäidistä jankuttavampi kuin tämä olikaan.

— Heti kun minun jalkani vähänkin kastuivat, hän rupesi jankuttamaan, että minun pitäisi vaihtaa kuivat sukat, Pikkuveli sanoi varmemmaksi vakuudeksi. Kassinen nyökkäsi.

— Ja sinä et tietenkään usko, jos minä sanon että minun isoäitini pakotti minut vaihtamaan sukkaa? Usko tai älä, mutta hän pinkoi kuin pikajuoksija läpi koko kylän heti kun minä olin löytänyt lätäkön ja jankutti minkä ennätti »Vaihda sukat, pikku-Kassinen, vaihda sukat»... Uskotko?

Pikkuveli kiemurteli.

— No, sattuuhan sitä...

Kassinen painoi Pikkuveljen istumaan tuolille ja asettui itse seisomaan hänen eteensä kädet puuskassa.

— Ehei, et sinä usko. Mutta kuules nyt kun minä kerron kuinka siinä kävi. Minä olin ulkona ja löysin lätäkön... käsitätkö? Ja pidin hirveän lystiä. Mutta kesken kaiken isoäiti puuskuttaa siihen ja huutaa niin että kylä raikuu: »Vaihda sukat, pikku-Kassinen, vaihda sukat!»

— Mitä sinä siihen sanoit? kysyi Pikkuveli.

— Enkä vaihda, minä sanoin, sillä minä olen maailman tottelemattomin Kassinen, vakuutti Kassinen. Ja siksi minä juoksin isoäitiä pakoon ja kiipesin puuhun, jotta saisin olla rauhassa.

— Mahtoi häntä harmittaa, sanoi Pikkuveli.

— Kyllä huomaa ettet sinä tunne minun isoäitiäni, sanoi Kassinen. Isoäiti kiipesi perässä.

— Puuhunko? sanoi Pikkuveli hämmästyneenä. Kassinen nyökkäsi.

— Et tietenkään usko, että minun isoäitini osaa kiivetä puuhun, mitä? Usko tai älä, mutta kun on kyse jankuttamisesta, hän kiipeää kuinka korkealle hyvänsä. »Vaihda sukat, pikku-Kassinen, vaihda sukat», hän sanoi ja kiipesi ylös oksanhaaraan, jossa minä istuin.

— Mitä sinä sitten teit? kysyi Pikkuveli.

— Jaa, mitähän mahdoin tehdä, sanoi Kassinen. Vaihdoin sukat, en enempää enkä vähempää. Korkealla puussa pienellä heiveröisellä oksalla ja hengenvaarassa,

siellä minä istuin ja vaihdoin sukkia.

— Hahhah, nyt kyllä narraat, sanoi Pikkuveli. Ethän sinä puussa voinut sukkia vaihtaa.

— Sinä taidat olla pikkuisen tyhmä, sanoi Kassinen. Ettenkö muka voinut vaihtaa sukkia?

Hän nosti housunlahkeitaan ja osoitti lyhyitä paksuja sääriään ja raidallisia sukkia, jotka olivat makkaralla.

— Mitkäs nämä sitten ovat? hän sanoi. Eivätkö ne mahda olla sukat? Kaksi kappaletta sukkia, ellen väärin näe. Ja enkö minä muka istunut siellä puunoksalla ja vaihtanut vasemman jalan sukkaa oikeaan jalkaan ja oikean jalan sukkaa vasempaan jalkaan, enkö muka vaihtanut? Vain ollakseni mieliksi vanhalle isoäidilleni?

— Mutta eiväthän sinun jalkasi siitä sen kuivemmiksi tulleet, sanoi Pikkuveli.

— Kuka semmoista on väittänyt? Kassinen sanoi. En minä ainakaan.

— Et, mutta sittenhän sinä vaihdoit sukkia ihan turhaan! takelteli Pikkuveli.

Kassinen nyökkäsi.

— Jokos nyt uskot kenellä on maailman jankuttavin isoäiti? Sinun isoäitisi jankuttaa vain siksi, että se on välttämätöntä kun lapsenlapsena on noinkin paatunut tenava kuin sinä. Mutta minun isoäitini on maailman pahin jankuttaja, sillä hän jankuttaa syyttä suotta. Joko se vihdoinkin mahtuu sinun tyhmään kalloosi, mitä?

Mutta sitten Kassinen päästi naurunhohotuksen ja pukkasi leikkisästi Pikkuveljeä.

— Heipä hei, Pikkuveli, hän sanoi. Nyt annetaan piut paut isoäideille ja ruvetaan pitämään vähän lystiä.

— Heipä hei, Kassinen, sanoi Pikkuveli. Ruvetaan vaan.

— Oletko saanut uuden höyrykoneen? kyseli Kassinen. Muistatko kuinka mukavaa meillä oli kun räjäytimme sen edellisen ilmaan? Eikö ole toista, että voisimme kokeilla taas?

Mutta Pikkuveli ei ollut saanut uutta höyrykonetta ja Kassinen näytti jo vallan tyytymättömältä. Sitten hän onneksi huomasi pölynimurin, jonka äiti oli unohtanut Pikkuveljen huoneeseen imuroituaan siellä kotvaa aikaisemmin. Hän syöksyi riemusta kiljahtaen pölynimurin luo ja käänsi virrankatkaisinta.

— Arvaa kuka on maailman paras imuroitsija? Ja hän ryhtyi imuroimaan olan takaa.

— Minä en ala mitään, jollen saa vähän siistiä paikkoja, hän sanoi. Tässä sikolätissä täytyy vähän siivota. Olipa onni, että satuitte saamaan tänne maailman parhaan imuroitsijan.

Pikkuveli tiesi, että äiti oli vastikään imuroinut huoneen oikein huolellisesti, ja sanoi sen Kassiselle, mutta Kassinen nauroi ivallisesti.

— Naiset eivät osaa käsitellä tällaisia kapineita, senhän nyt tietää jokainen. Ei, näin sen pitää käydä, sanoi Kassinen ja rupesi imuroimaan ohutta valkoista ikkunaverhoa, niin että se kurahtaen katosi puoliksi imurin kitaan.

— Ei, älä, huusi Pikkuveli. Verho on liian ohut, etkö näe että se takertuu kiinni pölynimuriin... anna olla!

Kassinen kohautti harteitaan.

— No, jos haluat elää saastassa ja epäjärjestyksessä, niin kernaasti minun puolestani, hän sanoi.

Hän ryhtyi kiskomaan ja repimään ikkunaverhoa irti sammuttamatta pölynimuria. Mutta verho oli juuttunut lujasti kiinni eikä pölynimuri aikonut päästää otettaan.

— Älä yritä, sanoi Kassinen pölynimurille. Minä olen näet Katto-Kassinen, maailman paras köydenvetäjä.

Hän kiskaisi kerran oikein pontevasti ja sai kuin saikin verhon irti. Mutta se oli jo aika musta ja sitä paitsi vähän resuinen.

— Oijoi, katso nyt miltä verho näyttää, sanoi Pikkuveli onnettomana. Sehän on ihan musta!

— Niin niin, ja tämmöistä verhoa ei mielestäsi tarvitse imuroida, senkin sottapekka, sanoi Kassinen.

Hän taputti Pikkuveljeä pääläelle.

— Mutta älä sure, kyllä sinusta voi tulla hyvä mies vaikka viihdytkin liassa.

Minähän voisin imuroida sinua vähäsen... vai ennättikö äitisi jo imuroida sinut?

— Ei, ei totisesti, sanoi Pikkuveli.

Kassinen lähestyi pölynimuri ojossa.

— Tietäähän ne naiset, hän jupisi, huone kyllä imuroidaan, mutta se likaisin kohde unohdetaan! Tulepas tänne niin aloitetaan korvista!

Pikkuveljeä ei ollut koskaan aikaisemmin imuroitu, mutta nyt imuroitiin ja häntä kutitti niin että hän kirkui naurusta. Kassinen teki perusteellista työtä. Hän imuroi Pikkuveljen korvat ja hiukset ja kaulan ja kainalot ja selän ja vatsan ja jalat ylhäältä alas asti.

— Tätä sanotaan syysuursiivoukseksi, sanoi Kassinen.

— Tietäisitpä kuinka se kutittaa, kihersi Pikkuveli.

— Siitä pitäisikin oikeastaan maksaa vähän ylimääräistä, sanoi Kassinen.

Sitten Pikkuveli halusi tehdä syysuursiivouksen Kassiselle.

— Nyt on minun vuoroni. Tule tänne niin aloitetaan korvista!

— Ei tarvitse, sanoi Kassinen. Minä olen pessyt ne viime vuoden syyskuussa. Täällä on varmasti jotakin, joka kaipaa imurointia paljon kipeämmin.

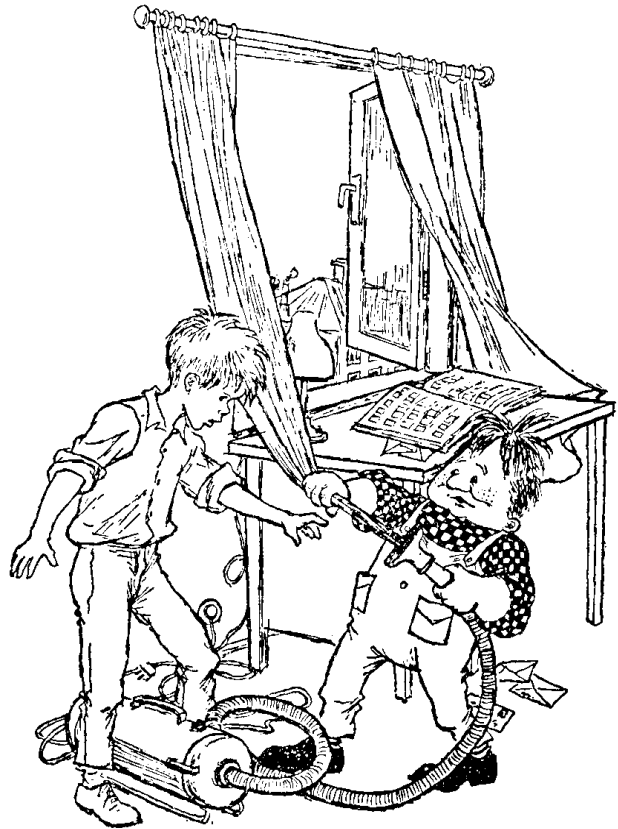
Hän katseli ympärilleen ja keksi Pikkuveljen pöydällä postimerkin.

— Pieniä inhottavia paperilappuja kaikkialla sotkemassa paikkoja, hän sanoi. Ja ennen kuin Pikkuveli ennätti estää, hän oli imuroinut Punahilkan pölynimuriin.

Silloin Pikkuveli joutui aivan suunniltaan.

— Minun postimerkkini, hän huusi. Nyt sinä olet imuroinut Punahilkan. Tätä minä en anna sinulle koskaan anteeksi.

Kassinen sammutti pölynimurin ja risti käsivarret rinnalleen.

— Anteeksi, hän sanoi. Anteeksi vain. Tämän siitä saa palkakseen kun yrittää olla kiltti ja avulias ja siisteyttä rakastava ihminen, joka ei muuta tahdo kuin tehdä parhaansa tässä elämässä, anteeksi vain!

Kuulosti siltä, että hän aikoi ruveta itkemään.

— Ei kannata, hän sanoi ääni väristen. Ikinä ei kuitenkaan kiitosta saa... pelkkää haukkumista vaan!

— Voi voi, sanoi Pikkuveli. Älä ole pahoillasi. Mutta katsos kun Punahilkka...

— Mistä ihmeen vanhasta punahilkasta sinä mekastat? kysyi Kassinen eikä enää itkenyt yhtään.

— Siitä, joka on postimerkissä, sanoi Pikkuveli. Hienoimmassa postimerkissäni.

Kassinen seiso hiljaa ja mietti. Sitten hänen silmänsä alkoivat loistaa ja hän hymyili ovelasti.

— Arvaa kuka on maailman paras leikinkeksijä? Ja arvaa mitä nyt leikitään... Punahilkkaa ja susihukkaa! Leikitään että pölynimuri on susi ja minä olen metsästäjä, joka tulee ja puhkaisee siltä mahan, ja hupsista, Punahilkka kömpii ulos.

Hän katseli innoissaan ympärilleen.

— Onko täällä missään kirvestä? Tuommoiset pölynimurit ovat kivikovia.

Pikkuveljellä ei ollut kirvestä ja siitä hän oli iloinen.

— Voidaanhan me avata pölynimuri ja leikkiä että puhkaistaan suden maha.

— Niin jos fuskataan, sanoi Kassinen. Minulla ei kyllä ole t a p a n a fuskata kun ratkon auki susien mahoja, mutta jos ei tässä kurjassa talossa ole mitään työkaluja, niin täytyy ilmeisesti vain tyytyä kuvittelemaan!

Hän heittäytyi mahalleen lattialle pölynimurin päälle ja puraisi sitä kädensijasta.

— Senkin häijyläinen, hän huusi. Mitä varten sinä Punahilkan nielit?

Pikkuveljestä Kassinen oli hirveän lapsellinen, kun leikki niin lapsellisia leikkejä, mutta häntä oli silti hauska katsella.

— Älähän hätäile, pikku Punahilkka, älähän hätäile, Kassinen huusi. Pistä myssy päähän ja kalossit jalkaan, sillä nyt pääset ulos!

Ja sitten Kassinen avasi pölynimurin ja tyhjensi matolle kaiken mitä sen sisässä oli. Siitä tuli iso harmaa iljettävä kasa.

— Oijoi, sinun olisi pitänyt tyhjentää se paperipussiin, sanoi Pikkuveli.

— Paperipussiin... sanotaanko sadussa niin, mitä? sanoi Kassinen. Sanotaanko siinä, että metsästäjä ratkoi auki suden mahan ja tyhjensi Punahilkkan paperipussiin, niinkö siinä sanotaan?

— Ei, sanoi Pikkuveli. Ei tietenkään.

— No niin, ole hiljaa sitten, sanoi Kassinen. Äläkä yritä keksiä sellaista, mitä ei ole sadussa, sillä silloin minä en ala mitään!

Enempää hän ei ennättänyt sanoakaan, sillä ikkunasta tuli tuulenpuuska ja puhalsi hänen nenänsä täyteen pölyä. Hänen täytyi aivastaa. Ja hän aivasti suoraan pölykasaan. Siitä lähti liikkeelle pieni paperilappu, joka lensi yli lattian ja asettui aivan Pikkuveljen eteen.

— Katso, Punahilkka, huudahti Pikkuveli ja kiiruhti pelastamaan pölyistä pikku postimerkkiä.

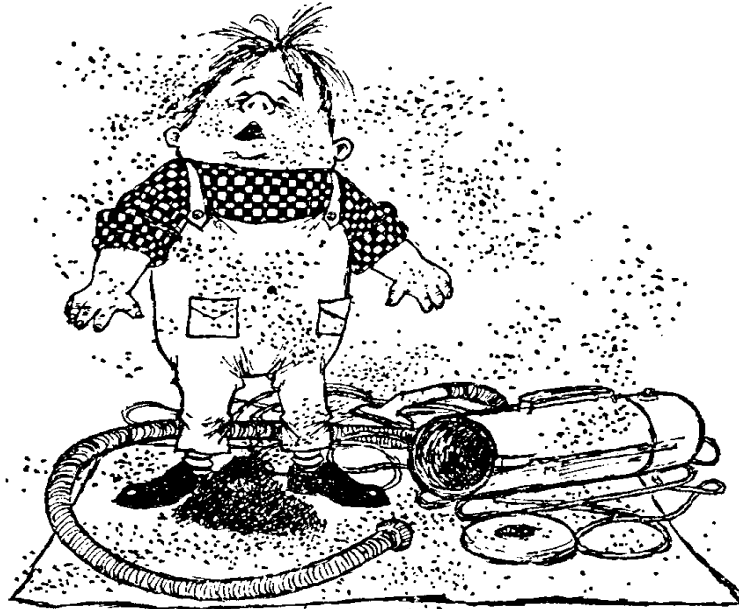
Kassinen näytti tyytyväiseltä.

— Sillä tavalla, hän sanoi. Niin sitä hankitaan tavaroita takaisin yhdellä aivastuksella. Ehkä sinä nyt lopetat sen Punahilkasta jankuttamisen!

Pikkuveli puhdisti merkkinsä hyvin iloisena. Silloin Kassinen aivasti uudestaan ja lattialta tuprahti ilmaan kokonainen pölypilvi.

— Arvaa kuka on maailman paras aivastaja, sanoi Kassinen. Minä voin aivastaa kaiken pölyn takaisin paikoilleen, odotapas vaan niin näet!

Pikkuveli ei kuunnellut. Hän halusi vain liimata postimerkkinsä kansioon.

Mutta pölypilven keskellä seisoivat Kassinen ja aivasteli. Hän aivasti ja aivasti ja kun hän oli aivastanut kylliksi, melkein koko pölykasa oli aivastettu lattialta tipotiehensä.

— Siinä näet ettei tässä mitään paperipussia tarvittu, sanoi Kassinen. Nyt on kaikki pöly siististi siellä missä pitääkin. Järjestys ennen kaikkea, se on minun

tunnuslauseeni. Minä en ala mitään, ellen saa vähän siistiä paikkoja ympärilläni!

Mutta Pikkuveli tuijotti vain postimerkkiään. Nyt se oli liimattu paikoilleen kansioon ja voi miten hienolta se näytti!

— Pitäisikö sinun korvasi imuroida toistamiseen, sanoi Kassinen. Sinähän et edes kuuntele.

— Mitä sanoit? kysyi Pikkuveli.

— Sanoin vain, että ei suinkaan ole tarkoitus, että minä raadan ja aherran niin että saan rakot käsiini. Tässä minä olen siivonnut sinulle minkä ennätän, joten ei kai ole liikaa vaadittu, jos sinä nyt lähdet minun mukana katolle ja teet vuorostasi minulle siivouksen.

Pikkuveli nakkasi postimerkkikansion luotaan. Mitään hän ei hartaammin halunnut kuin päästä ylös katolle. Hän oli ollut Kassisen kanssa katolla tämän pienenä talossa vain kerran. Sillä kertaa äiti oli nostanut hirveän elämän ja hälyttänyt palokunnan hakemaan häntä alas.

Pikkuveli mietti. Siitä oli jo kauan, hänestä oli tullut sillä välin iso poika, joka pystyi kiipeämään mille katolle hyvänsä. Mutta ymmärtäisikö äiti sen, siinäpä se? Mutta äitihän ei ollut kotona, joten häneltä ei voinut kysyä. Ja ehkä oli viisainta olla kysymättäkin.

— No, tuletko mukaan? kysyi Kassinen. Pikkuveli mietti vielä kerran.

— Mutta jos minä tipahdan lennon aikana, hän sanoi huolissaan.

Kassinen ei näyttänyt lainkaan huolestuneelta.

— No jaa, hän sanoi, lapsiahan on vaikka kuinka paljon. Yksi pikkupoika sinne tai tänne, sehän on vain maallista.

Pikkuveli suuttui tosissaan Kassiselle.

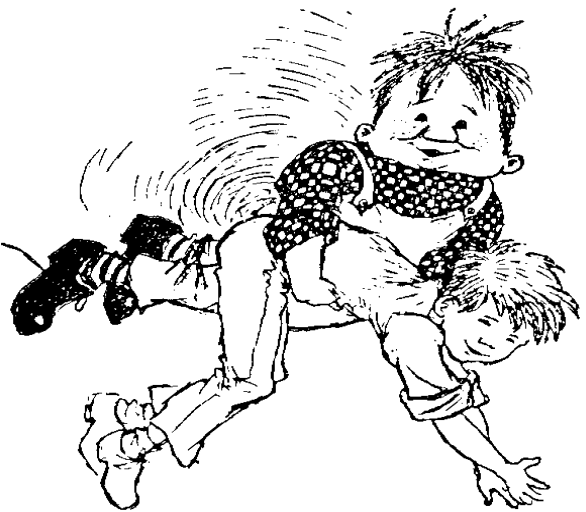
— Minä en ole mikään maallinen asia ja jos keikahtaisin alas...

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen ja taputti häntä päälle. Et sinä mihinkään keikahda. Minä pidän sinusta kiinni yhtä lujasti kuin isoäiti. Tosin sinä olet vain pieni likainen pojannaskali, mutta jotenkin minä pidän sinusta. Erityisesti nyt kun olet käynyt läpi syyssuursiivouksen ja muun.

Hän taputti Pikkuveljeä uudemman kerran.

— Jaa jaa, kumma juttu, mutta minä tosiaan pidän sinusta, vaikka sinä oletkin aikamoinen tyhmeliini. Odotahan kun päästään katolle niin minä rutistan sinua yhtä kovasti kuin isoäiti, niin että muutut siniseksi kasvoiltasi.

Hän väänsi vatsassaan olevaa nappia, moottori lähti käyntiin ja Kassinen otti tukevasti kiinni Pikkuveljestä. Ja niin he lensivät ikkunasta kohti taivaan sineä. Rispaantunut verho vain liehui hiljalleen ikään kuin olisi halunnut huiskuttaa heille jäähyväisiksi.

KASSISEN LUONA KYLÄSSÄ

Pienet katolla olevat talot voivat olla oikein kodikkaita, etenkin jos ne ovat semmoisia kuin Kassisen. Kassisen talossa on vihreät ikkunaluukut ja pienet portaat tai oikeastaan kuisti, jossa sopii mainiosti istuskella. Siellä voi istuskella iltaisin ja katsella tähtiä, ja päivisin siellä voi juoda mehua ja syödä kakkua, nimittäin siinä tapauksessa että kotosalla sattuu olemaan kakkua. Öisin siellä voi nukkua, jos sisällä talossa tuntuu liian kuumalta, ja aamuisin siellä voi herätä ja seurata kuinka aurinko nousee Kulosaaren kattojen takaa.

Niinpä niin, se on todella oikein kodikas talo ja se on kiilattu niin hienosti savupiipun ja palomuurin väliin, että sitä tuskin huomaa. Jollei nyt sitten sattumalta ole kävelyllä katolla ja osu prikulleen piipun taakse. Mutta harvoinpa sellaista sattuu.

— Täällä ylhäällä on niin toisenlaista, sanoi Pikkuveli, kun Kassinen oli laskeutunut talonsa portaille.

— Niin on, kiitos ja ylistys, sanoi Kassinen. Pikkuveli katseli ympärilleen.

— Enemmän kattoja ja semmoista, hän sanoi.

— Kilometrikaupalla kattoja, joilla voi kierrellä ja kujeilla mielin määrin, sanoi Kassinen.

— Mitähän jos kujeiltaisiin vähän, sanoi Pikkuveli toiveikkaasti. Hän muisti miten jännittävää oli ollut viimeksi, kun hän ja Kassinen olivat yhdessä tehneet kepposia katolla.

Mutta Kassinen katsoi häntä ankarasti.

— Jottei sinun tarvitsisi siivota, niinkö? Ensin minä raadan itseni henkiveveriin, jotta sinun luonasi näyttäisi edes vähän siistimmältä, ja sitten sinä vain kuljeskelsit jekkuilemassa lopun päivää. Niinkö sinä olit tuuminut?

Pikkuveli ei ollut tuuminut yhtään mitään.

— Kyllä minä autan kernaasti siivoamisessa, jos on tarvis, hän sanoi.

— No niin no, sanoi Kassinen.

Hän avasi oven ja Pikkuveli astui sisälle maailman parhaan Kassisen taloon.

— Siivotaan vaan kaikin mokomin, Pikkuveli sanoi, jos on tarvis...

Sitten hän mykistyi ja katseli ympärilleen pitkän tovin silmät selällään.

— On tarvis, hän sanoi viimein.

Kassisen talossa oli vain yksi huone. Huoneessa oli höyläpenkki höyläämistä ja syömistä ja kaikenlaisten kapineiden säilyttämistä varten. Ja sohva nukkumista ja pomppimista ja kapineiden kätkemistä varten. Ja sitten siellä oli vielä pari tuolia, joilla saattoi istua ja joille saattoi laskea tavarat kädestään ja joille Kassinen saattoi kivuta, jos halusi tunkea joitakin kapistuksia kaappiinsa. Vaikka se ei kyllä käynyt päinsä, sillä kaappi oli jo täynnä muuta kamaa, semmoisia kapineita, joita ei voinut säilyttää lattialla eikä roikuttaa seinällä naulakossa, koska siellä oli jo ennestään tavaraa... ja aika paljon olikin. Kassisella oli avotakka, jonka päällä oli kaikenlaisia kapineita, ja rautaritilä, jonka päällä hän saattoi laittaa itselleen ruokaa. Takanreunushyllyllä oli monenmoisia kapineita. Mutta katosta ei riippunut oikeastaan mitään. Vain käsipora ja pähkinäpussi ja nallipyssy ja hohtimet ja tohvelit ja höylä ja Kassisen yöpaita ja tiskiräsy ja hellakoukku ja pieni kapsäkki ja pussillinen kuivattuja kirsikoita eikä sitten juuri muuta.

Pikkuveli seisoi pitkään kynnyksellä ja tuijotti.

— Taisit hämmästyä kun menit niin hiljaiseksi, sanoi Kassinen. Täällä sitä on tavaraa, ei niin kuin teillä siellä alhaalla, siellähän ei ole kuin muutama vaivainen kapistus.

— Totta, täällä on tavaraa, sanoi Pikkuveli. No, nyt minä ymmärrän miksi sinä haluat siivota.

Kassinen heittäytyi sohvaan ja ojensi sieltä lauhkeasti Pikkuveljeä.

— Nyt sinä olet käsittänyt minut kokonaan väärin, hän sanoi. Minä en halua siivota. Sinä siivoat... ahersinhan minäkin itseni aivan näännyksiin teillä, vai kuinka?

— Etkö aio ollenkaan auttaa? kysyi Pikkuveli huolestuneena. Kassinen kaivautui tyynyihin ja ällisi tyytyväisesti sillä tavoin kuin ällistään silloin kun löytyy oikein mukava asento.

— Totta kai minä autan, hän sanoi ähistryään kylliksi.

— No, se on hyvä, sanoi Pikkuveli. Minä jo pelästyin, että sinä ajattelit...

— Totta kai minä autan, sanoi Kassinen. Minä laulan sinulle koko ajan ja hauskutan sinua. Hohoo, kaikki käy kuin tanssi.

Pikkuveli ei ollut siitä niinkään varma. Hän ei ollut siivonnut kovinkaan paljon elässään. Tietysti hän korjasi aina kaikki leikkikalunsa pois tieltä; äidin tarvitsi komentaa vain kolmesta viiteen kertaan ja heti hän totteli, vaikka ajattelikin että puuha oli vaivalloista ja tuiki tarpeetonta. Mutta Kassisen luona siivoaminen oli tykkänään eri juttu.

— Mistä minä aloitan, Pikkuveli ihmetteli.

— Tyhmeliini, tietysti pähkinänkuorista, sanoi Kassinen. Mitään perusteellisempaa siivousta ei tarvitse toimittaa, minä näet koetan pitää aina paikat kunnossa, en koskaan päästä romuja liikaa kasaantumaan. Mitä nyt päällisin puolin vähän järjestelet.

Pähkinänkuoria oli lattialla appelsiininkuorien ja kirsikankivien ja

makkarankuorien ja paperitollojen ja palaneiden tulitikkujen ja sen semmoisen seassa. Itse lattiaa ei juuri näkynyt.

— Onko sinulla pölynimuria, Kassinen? kysyi Pikkuveli emmittyyään ensin hetkisen.

Huomasi selvästi ettei Kassinen pitänyt kysymyksestä. Hän katsoi happamasti Pikkuveljeä.

— Eräät sitten ovat patalaiskoja luvalla sanoen! Minulla on maailman paras lattiaharja ja maailman paras rikkalapio, mutta se ei tietysti riitä tietyille laiskureille, ehei, pölynimuri sitä olla pitää, niin ettei itse tarvitse mitään tehdä.

Kassinen tuhahti.

— Minulla voisi olla vaikka tuhat pölynimuria jos vain haluaisin. Mutta minä en ole niin mukavuutta rakastava kuin tietyt henkilöt. Minä pidän liikunnasta.

— Niinhän minäkin, puolusteli Pikkuveli. Mutta... ai niin, eihän sinulla sitä paitsi ole sähköäkään pölynimurille.

Nyt vasta hän muisti, että Kassisen talo oli täysin vanhanaikainen. Siellä ei ollut sen paremmin sähköä kuin vesijohtoakaan. Kassisella oli öljylamppu syysiltojen varalle ja vettä hän haki sadevesitynnyristä tuvan nurkalta.

— Roskakuiluakaan sinulla ei ole, sanoi Pikkuveli, vaikka sen sinä tosiaan tarvitsisit.

— Etteikö muka roskakuilua? sanoi Kassinen. Miten niin? Lakaise sinä vain, niin minä näytän sinulle maailman parhaan roskakuilun.

Pikkuveli huokasi. Sitten hän tarttui harjaan ja kävi työhön. Kassinen makasi kädet niskan takana ja katseli tyytyväisen näköisenä. Ja hän lauloi Pikkuveljelle, kuten oli luvannut:

*Päivän hetket pian kiittää,
sille vain ken ahkeroi
koittaa jälkeen vaivan tuskan
lepo ihanainen oi!*

— Niin se on, sanoi Kassinen ja pöyhi pielusta, jotta voisi maata entistä mukavammin. Sitten hän lauloi saman värssyn uudestaan ja Pikkuveli lakaisi lakaisemistaan. Mutta kesken kaiken Kassinen sanoi:

— Kun sinä nyt kerran olet jalkeilla, voisit oikeastaan kiehauttaa minulle kahvit.

— Voisinko, sanoi Pikkuveli.

— Kyllä kiitos, sanoi Kassinen. Vaikka en toki halua, että sinä näet vaivaa minun vuokseni. Sytytät vain tulen takkaan ja haet vähän vettä ja kiehautat porot. Kahvin juon kyllä itse.

Pikkuveli vilkaisi haluttomasti lattiaa, joka ei ollut vielä lähestulkoonkaan siivotun näköinen.

— Etkö voisi keittää itse kahvia sillä aikaa kun minä lakaisen? hän ehdotti.

Kassinen huokasi raskaasti.

— Miten maailmassa joku toikin olla noin laiska, hän sanoi. Kun sinä joka tapauksessa olet jalkeilla... olisiko nyt niin kauhea vaiva keittää vähän kahvia?

— Ei tietenkään, sanoi Pikkuveli. Vaikka jos saan sanoa mitä minusta...

— Mutta sitä sinä et saa! sanoi Kassinen. Älä rasita sillä itseäsi! Koeta sen

sijaan olla vähän avuliaampi ihmiselle, joka on raatanut itsensä aivan näännyksiin sinun takiasi, imuroinut korvasi ja vaikka mitä.

Pikkuveli pani harjan pois, otti sangon ja kipaisi ulos noutamaan vettä. Hän haki halkoja puuvajasta, latoi ne takkaan ja yritti parhaansa mukaan sytyttää valkeaa, mutta ei tahtonut onnistua.

— En ole oikein tottunut tämmöiseen, hän sanoi anteeksi-pyytävästi, etkö voisi... tarkoitan, voisitko edes sytyttää tullen?

— Älä yritä, sanoi Kassinen. No jaa, jos olisin jalkeilla, asia olisi aivan toinen, silloin voisin kyllä näyttää sinulle kuinka tuli tehdään, mutta kun minä nyt sattumalta makaan täällä, et voi millään vaatia, että nousisin tekemään kaikki työt sinun puolestasi.

Pikkuveli luovutti. Hän yritti vielä kerran ja äkkiä takassa rupesi ritisemään ja suhisemaan.

— Syttyi, sanoi Pikkuveli tyytyväisenä.

— Siinä näet! Ei siinä muuta tarvita kuin hiukkasen lujaa tahtoa, sanoi Kassinen. Nyt kun vielä pistät pannun kiehumaan ja katat pienen sievän tarjottimen ja otat esiin pari pullaa, niin sitten voitkin lakaista lattian sillä aikaa kun kahvi kiehuu.

— Oletko varma, että pystyt juomaan kahvin itse? kysyi Pikkuveli. Hän osasi olla pisteliäskin jos niikseen tuli.

— Kyllä vain, kahvin juon kyllä itse, sanoi Kassinen. Mutta voit sinäkin saada tilkkasen, minä olen näet käsittämättömän vieraanvarainen.

Ja kun Pikkuveli oli saanut lakaisunsa lakaistuksi ja kolistanut rikkalapiolla kaikki pähkinäkuoret ja kirsikankivet ja paperitollot Kassisen suureen likasankoon, hän ja Kassinen istuutuivat Kassisen vuoteenreunalle ja joivat kahvia. Ja söivät monta pullaa. Ja Pikkuveli tunsu viihtyvänsä hurjan hyvin Kassisen luona, vaikka päällisin puolin siivoaminen olikin aika rasittavaa.

— Missä se sinun roskakuilusi nyt sitten on? kysyi Pikkuveli, kun viimeinenkin pullapala oli nielaistu.

— Minä näytän, sanoi Kassinen. Ota roskaämpäri mukaan ja ala tulla! Hän meni edeltä kuistin nurkalle.

— Tuolla, hän sanoi ja osoitti katon räystäskourua.

— Kuinka niin... mitä tarkoitat? sanoi Pikkuveli.

— Sinne vaan, sanoi Kassinen. Maailman paras roskakuilu.

— Pitääkö minun heittää roskat kadulle, sanoi Pikkuveli. Eihän niin voi tehdä! Kassinen sieppasi likasangon itselleen.

— Saatpa nähdä! Tule mukaan!

Hän syöksyi sanko ojossa katon reunaa kohti. Pikkuveli pelästyi. Mitä jos Kassinen ei pystyisikään pysähtymään ennen räystästä!

— Jarruta! huusi Pikkuveli. Jarruta!

Ja Kassinen jarrutti. Mutta vasta aivan räystään reunalla.

— Mitä odotat, hihkui Kassinen. Tule tänne!

Pikkuveli istahti takamuksilleen ja liukui varovasti räystään reunalle.

— Maailman paras roskakuilu... putous kaksikymmentä metriä, sanoi Kassinen ja kumosi reippaasti likasangon. Maailman parhaasta roskakuilusta ryöppysi kirsikankiviä, pähkinänkuoria ja paperitolloja tasaisena virtana alas kadulle suoraan erään sikaria polttavan hienon herran päähän.

— Oijoijoi, sanoi Pikkuveli, oijoijoi, katso nyt, hän sai kaiken päälleen!

Kassinen kohautti harteitaan.

— Kuka käskei mennä minun roskakuiluni alle? Kesken syyssuursiivouksen!

Pikkuveli näytti huolestuneelta.

— Niin mutta nyt hänellä on varmasti pähkinänkuoria niskassa ja kirsikankiviä hiuksissa, onko se nyt mukavaa?

— Se on vain maallista, sanoi Kassinen. Jos ei elämässä muuta murhetta ole kuin pari hassua pähkinänkuorta paidan kauluksen sisällä, niin silloin voi olla vain iloinen.

Ei tosin vaikuttanut siltä, että sikaria polttava herra olisi ollut erityisen iloinen. Hän näkyi ravistelevan vaatteitaan ja kuului sitten huutavan poliisia.

— Toiset sitten jaksavat meluta pikku asioista, sanoi Kassinen. Olisi kiitollinen. Jos kirsikankivet nyt juurtuvat hänen hiuksiinsa, hänen päähänsä voi kasvaa vaikka pieni kaunis kirsikkapuu ja silloin hän voi kuljeskella ja poimia kirsikoita omasta puustaan ja syljeskellä kirsikankiviä päivät pitkät.

Poliisia ei kuulunut alas kadulle. Sikariherra sai lähteä kotiinsa pähkinänkuorineen ja kirsikankivineen.

Kassinen ja Pikkuveli kiipesivät katonharjan yli takaisin Kassisen talolle.

— Oikeastaan minäkin haluan syljeskellä kirsikankiviä, sanoi Kassinen. Kun sinä nyt olet siinä jalkeilla, voisit noutaa sen kirsikkapussin, joka roikkuu katossa tuolla sisällä.

— Luuletko että yletän? kysyi Pikkuveli.

— Kapua höyläpenkille, sanoi Kassinen.

Pikkuveli kapusi ja sitten Kassinen ja hän istuivat kuistin portailla ja söivät kuivattuja kirsikoita ja syljeskelivät kirsikankiviä ympäriinsä. Ne vierivät somasti ropisten pitkin kattoa ja se kuulosti lystikkäältä.

Rupesi hämärtämään. Pehmeä lämmin syyshämärä laskeutui kattojen ja talojen ylle. Pikkuveli siirtyi lähemmäs Kassista. Oli mukava istua siinä kuistin portailla ja syljeskellä kirsikankiviä kun ilta tummeni tummenemistaan. Talot näyttivät äkkiä tyystin vierailta, pimeiltä ja salaperäisiltä ja lopuksi aivan mustilta. Ihan kuin joku olisi leikannut ne suurilla saksilla mustasta paperista ja liimannut sinne tänne kultapaperineliöitä ikkunoiksi. Yhä useampia kirkkaita neliöitä ilmestyi pimeään, sillä nyt ihmiset rupesivat sytyttämään valoja koteihinsa. Pikkuveli yritti laskea. Ensiksi valoja oli vain kolme, sitten kymmenen ja sitten lukemattomia. Näki miten ihmiset liikuskelivat siellä ikkunoitten takana ja puuhasivat mitä lie. Ja se pani tuumimaan, mitä he tekivät ja keitä he mahtoivat olla ja miksi he asuivat juuri siellä, eivätkä jossakin muualla.

Pikkuveli tuumi. Kassinen ei moisella päätään vaivannut.

— Täytyyhän heidän jossakin asua, ihmisparkojen, hän sanoi. Eihän kaikilla voi olla kattotaloa. Kaikki eivät voi olla maailman parhaita Katto-Kassisia.

KASSISEN PULLATÄRSYTYKSI

Sillä välin kun Pikkuveli siivosi Kassisen luona oli äiti lääkärissä. Se vei enemmän aikaa kuin hän oli laskenutkaan ja kun hän vihdoin viimein pääsi kotiin, Pikkuveli istui jo kaikessa rauhassa huoneessaan ja katseli postimerkkejään.

— Hei, Pikkuveli, sanoi äiti. Täälläkö vain istut leikkimässä postimerkkiesi kanssa?

— Täällähän minä, sanoi Pikkuveli ja tottahan se olikin. Siitä, että oli ollut katolla vielä vähän aikaa sitten, hän ei puhua pukahtanut. Äiti oli tosin viisas ja ymmärsi melkein kaiken, mutta katolle kiipeämistä hän ei olisi vuorenvarmasti ymmärtänyt. Pikkuveli päätti olla kertomatta Kassisesta. Hän ei puhuisi tästä juuri nyt. Ei ennen kuin koko perhe olisi koossa. Siitä tulisi mojova yllätys laukaistavaksi päivällispöydässä. Sitä paitsi äiti ei näyttänyt oikein iloiselta. Hänen kulmakarvojensa väliin oli ilmestynyt ennen näkemätön kurttu. Pikkuveli ihmetteli minkä vuoksi.

Sitten muukin perhe kotiutui, tuli päivällisaika ja he istuutuivat kaikki yhdessä päivällispöytään, isä ja äiti ja Poka ja Pipsa ja Pikkuveli. Syötiin kaalikääryleitä ja tapansa mukaan Pikkuveli siirsi kaalin sivuun. Hän ei pitänyt kaalista. Hän piti vain siitä, mitä oli kääryleiden sisässä. Mutta hänen jalkansa juuressa pöydän alla makasi Tassu ja se söi mitä hyvänsä. Pikkuveli kääräisi kaalinlehden pieneksi muhkuraiseksi kääröksi ja pudotti sen Tassulle.

— Äiti, sano Pikkuveljelle ettei noin saa tehdä, sanoi Pipsa. Tassusta tulee aivan mahdoton... ihan niin kuin Pikkuveljestäkin.

— Kyllä sanon, sanoi äiti, kyllä kyllä!

Mutta vaikutti siltä, ettei hän ollut kuunnellut lainkaan.

— Minun oli totisesti pakko syödä ihan kaikkea, kun minä olin pieni, sanoi Pipsa.

Pikkuveli näytti sisarelleen kieltä.

— Sanotko sinä niin! Ei siitä ainakaan mitään hyötyä näy olleen.

Silloin äiti sai äkkiä kyynel silmiinsä.

— Älkää viitsikö kinata, olkaa kilttejä, hän sanoi. Minä en jaksa kuunnella teitä. Ja sitten häneltä lipsahti, miksi hän ei ollut iloinen.

— Tohtori sanoi, että minulla on anemia. Ylirasittunut, niin hän sanoi. Minun täytyy matkustaa lepäämään... jos se nyt sitten käy päinsä.

Pöydässä tuli aivan hiljaista. Kukaan ei sanonut mitään pitkään aikaan. Olipa surullisia uutisia! Äiti sairas, se oli todella surullista kaikkien mielestä. Ja se, että hänen täytyisi matkustaa pois, oli Pikkuveljestä vielä surullisempaa.

— Minä tahdon että sinä seisot keittiössä esiliina edessä joka ikinen päivä kun minä tulen koulusta kotiin ja paistat pullia, sanoi Pikkuveli.

— Sinä ajattelet vain itseäsi, sanoi Poka ankarasti. Pikkuveli painautui äidin kylkeen.

— Niin, mutta muutoin ei saa pullia ollenkaan, hän sanoi. Mutta äiti ei enää kuunnellut. Hän keskusteli isän kanssa.

— Täytyy yrittää saada kotiapulainen, jos se nyt sitten käy päinsä.

Sekä isä että äiti näyttivät kumpikin apeilta. Päivällispöydässä ei vallinnut ollenkaan yhtä mukava tunnelma kuin tavallisesti.

Pikkuveli ajatteli, että mielialan kohentamiseksi täytyisi tehdä jotakin, ja kukas sen asian paremmin pystyisi hoitelemaan kuin hän itse?

— Jotain hauskaa kuuluu kaikesta huolimatta, hän sanoi. Arvatkaa kuka on tullut takaisin!

— Kuka... voi, ei suinkaan vain Kassinen, sanoi äiti. Älä vain sano, että sekin murhe nyt vielä!

Pikkuveli katsoi häntä moittivasti.

— Minusta Kassinen on mukava eikä mikään murhe.

Silloin Poka purskahti nauruun.

— Kyllä tulee taloon vilskettä ja vipinää. Ajatelkaa nyt, äitiä ei mailla halmeilla, vain Kassinen ja kotiapulainen, jotka saavat riehua mielin määrin.

— Älä pelottele minua kuoliaaksi, sanoi äiti. Entäs jos kotiapulainen näkee Kassisen, mitä silloin seuraa?

Isä katsoi ankarasti Pikkuveljeä.

— Ei 'seuraa' mitään. Kotiapulainen ei näe häntä eikä edes kuule puhuttavan mistään Kassisesta. Lupaa se, Pikkuveli.

— Kassinen lentää missä lystää, sanoi Pikkuveli. Mutta minä lupaan, etten kerro hänestä.

— Et niin kellekään, sanoi isä. Äläkä unohda mitä on sovittu.

— En niin kellekään, sanoi Pikkuveli. Paitsi tietysti opettajalle koulussa.

Mutta isä ravisti päätään.

— Ehdottomasti ei opettajalle! Ei missään tapauksessa opettajalle!

— Äh, sanoi Pikkuveli. Sitten en kyllä kerro kotiapulaisestakaan. Apulainen on paljon pahempaa kuin Kassinen.

Äiti huokasi.

— Emmehän me vielä edes tiedä saammeko kotiapulaista, hän sanoi.

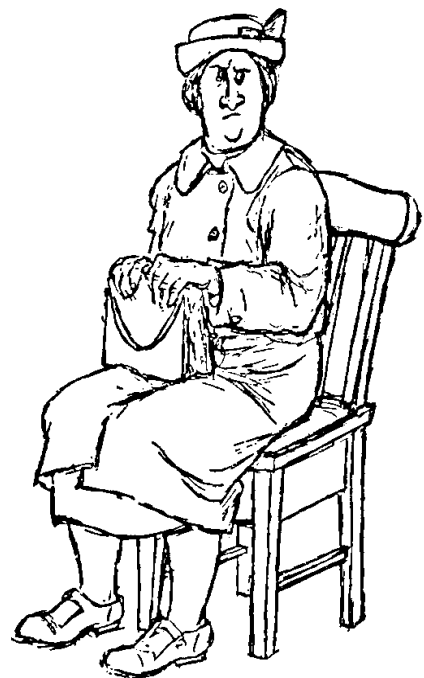
Mutta jo seuraavana päivänä hän pani lehteen ilmoituksen.

Siihen vastasi yksi ainut halukas kotiapulainen, nimeltään neiti Lohi. Ja paria tuntia myöhemmin hän tuli henkilökohtaisesti hakemaan paikkaa. Pikkuveljellä oli sattumoisin juuri silloin korvasärkyä ja hän halusi olla mahdollisimman lähellä äitiä, mieluummin istua tämän polvella, vaikka hän oikeastaan oli aivan liian iso poika semmoiseen.

— Mutta silloin täytyy päästä polvelle kun on korvakipua, sanoi Pikkuveli ja ryömi äidin syliin.

Samassa ovikello soi. Neiti Lohi tuli eikä Pikkuveli saanut enää istua sylissä. Mutta koko neiti Lohen käynnin ajan hän kehriäsi äidin tuolin kupeessa ja painoi kipeää korvaansa hänen käsivarttaan vasten ja aina kun korvaa vihlaasi, hän valitti pikkuisen.

Pikkuveli oli toivonut, että neiti Lohi olisi nuori ja kaunis ja kiltti, vähän samaan

tapaan kuin opettaja koulussa. Mutta neiti olikin päinvastoin karski vanhemmanpuoleinen nainen, joka vaikutti hyvin määrätietoiselta. Hän oli iso ja tukeva, hänellä oli monta leukaa ja sitä paitsi juuri sellaiset tuikeat silmät, jollaisia Pikkuveli pelkäsi. Pikkuveli tunsu heti, ettei pitänyt neiti Lohesta. Tassu tunsu samoin, sillä se haukkui minkä jaksoi.

- Jassoo, vai koira, sanoi neiti Lohi. Äiti näytti huolestuneelta.
- Eikö neiti Lohi pidä koirista, hän kysyi.
- Kyllä, jos ne ovat hyvätapaisia, sanoi neiti Lohi.
- En oikein tiedä onko Tassu niin kovin hyvätapainen, sanoi äiti hämillään.

Neiti Lohi nyökytti tarmokkaasti.

— Mutta siitä tulee, jos minä päätän tulla tänne. Minä olen kasvattanut koiria ennenkin.

Pikkuveli toivoi kiihkeästi, ettei hän päättäisi tulla. Juuri silloin hänen korvaansa vihlaasi, eikä hän voinut olla pikkuisen valittamatta.

— Jaa, jaa, haukkuvia koiria ja marisevia lapsia, sanoi neiti Lohi ja muikisti suutaan. Se oli tarkoitettu leikinlaskuksi, mutta Pikkuveljestä pila ei ollut ollenkaan hauska, ja siksi hän sanoi hiljaa melkein kuin itsekseen:

— Ja narisevat kengätkin minulla on.

Äiti kuuli sen. Hän lehahti punaiseksi ja sanoi kiireesti:

— Toivottavasti pidätte lapsista?

— Kyllä, jos ne ovat hyvätapaisia, sanoi neiti Lohi ja kääntyi katsomaan Pikkuveljeä.

Äiti meni taas hämilleen.

— En oikein tiedä onko Pikkuveli niin kovin hyvätapainen, hän mutisi.

— Mutta hänestä tulee, sanoi neiti Lohi. Saatte nähdä. Minä olen kasvattanut lapsia ennenkin.

Pikkuveli pelästyi. Häntä säälittivät ne lapset, joita neiti Lohi oli kasvattanut. Ja nyt hänestäkin tulisi sellainen lapsi. Ei ihme, että hän oli säikähtäneen näköinen.

Äitikin vaikutti vähän mietteliäältä. Hän silitti Pikkuveljen päätä ja sanoi:

— Hänen kanssaan selviää tavallisesti paraiten lempeydellä.

— Mutta ei se aina auta, olen huomannut, sanoi neiti Lohi. Lapsetkin kaipaavat joskus tiukkaa kättä.

Sitten neiti Lohi ilmoitti paljonko hän tahtoi palkkaa ja määräsi, että häntä piti sanoa taloudenhoitajaksi eikä kotiapulaiseksi ja sillä oli asia selvä.

Isä tuli juuri silloin toimistosta kotiin ja äiti esitteli:

— Taloudenhoitajamme neiti Lohi!

— Kotilohikäärmeemme, sanoi Pikkuveli ja säntäsi tiehensä niin lujaa kuin pääsi, Tassu perässä hurjasti haukkuen.

Seuraavana päivänä äiti matkusti isoäidin luo. Kaikki itkivät kun hän lähti, kaikkein eniten Pikkuveli.

— En tahdo jäädä tänne yksin Lohikäärmeen kanssa, hän niiskutti.

Sillä niin siinä kävisi, kyllä hän sen tajusi. Poka ja Pipsa olivat koulussa myöhään iltapäivään ja isä ei tullut toimistosta ennen kello viittä. Pikkuveljen pitäisi yksin taistella joka päivä monen monta tuntia Lohikäärmeen kanssa. Sen takia hän itki.

Äiti antoi hänelle suikon.

— Koeta nyt olla reipas poika... minun tähteni! Äläkä ainakaan sano häntä kotilohikäärmeeksi!

Kurjuus alkoi heti seuraavana päivänä kun Pikkuveli tuli koulusta kotiin. Keittiössä ei odottanut äiti kaakaon ja pullien kanssa, vaan neiti Lohi, eikä hän näyttänyt ollenkaan ilahtuvan Pikkuveljen tulosta.

— Välipalat pilaavat ruokahalun, hän sanoi. Täältä ei tipu pullia.

Ja kuitenkin hän oli leiponut pullia. Avoimen ikkunan alla oli kokonainen vadillinen jäähtymässä.

— Niin mutta..., sanoi Pikkuveli.

— Ei mitään muttia, sanoi neiti Lohi. Sitä paitsi minä en halua lapsia keittiöön. Mene huoneeseesi lukemaan läksyjä, ripusta takki naulakkoon ja pese kätesi. No, mars mars!

Pikkuveli meni huoneeseensa vihaisena ja nälissään. Tassu oli korissaan nukkumassa, mutta syöksyi ylös kuin raketti kun Pikkuveli tuli sisään. Se ainakin oli iloinen hänet nähdessään. Pikkuveli rutisti Tassua.

— Onko hän ollut sinullekin tyly? Minä en sitten siedä häntä! »Ripusta takki naulakkoon ja pese kätesi»... pitäisikö minun tuulettaa vaatekomero ja pestä jalatkin, mitä? Kyllä minä ripustan takkini käskemättäkin!

Hän viskasi takin Tassun koriin ja Tassu jyrski heti pikkuisen toista hihaa.

Pikkuveli meni ikkunaan ja katsoi ulos. Siinä hän seiso ja tunnusteli kuinka alakuloinen oikeastaan oli ja kuinka paljon kaipasi äitiä. Silloin hän äkkiä näki jotakin pirstävää. Kadun toisella puolella, kattojen yläpuolella, Kassinen piti lentoharjoituksiaan. Hän risteili savupiippujen välissä ja heitti silloin tällöin kuperkeikan ilmassa.

Pikkuveli viittoili hänelle innokkaasti ja Kassinen tuli suhahti semmoista vauhtia, että Pikkuveljen täytyi hypähtää sivuun, ettei olisi jäänyt alle, kun Kassinen rymisti ikkunasta sisään.

— Heipä hei, Pikkuveli, sanoi Kassinen. Olenko minä tehnyt sinulle jotain, kun näytät niin happamalta? Etkö voi hyvin?

— Äh, kaikkea vielä, sanoi Pikkuveli. Ja sitten hän kertoi koko kurjuuden Kassiselle. Että äiti oli matkustanut tiehensä ja että hänen sijalleen oli taloon tullut kotilohikäärme, semmoinen joka jankutti ja oli ilkeä ja saita, niin ettei saanut edes yhtä pullaa kun tuli koulusta kotiin, vaikka ikkunalaudalla oli kukkuravadillinen

vastapaistettuja vehnäsiä.

Kassisen silmät rupesivat tuikkimaan.

— Sinulla on onnea, hän sanoi. Arvaa kuka on maailman paras lohikäärmeenkesyttäj?

Pikkuveli käsitti heti, että kukas muu kuin Kassinen. Mutta sitä hän ei käsittänyt, mitä Kassinen mahtaisi neiti Lohelle.

— Minä rupean tärsyttämään häntä, sanoi Kassinen.

— Tarkoitat kai ärsyttämään, sanoi Pikkuveli. Kassinen ei pitänyt tyhmistä huomautuksista.

— Jos olisin tarkoittanut ärsyttää, olisin myös sanonut niin. 'Tärsyttää' on suunnilleen sama asia, vaikkakin vähän hornamaisempi, senhän jo kuulee itse sanasta.

Pikkuveli maisteli sanaa ja hänen täytyi myöntää, että Kassinen oli oikeassa. 'Tärsyttää' kuulosti hornamaisemmalta.

— Luulen että aloitan pikkuisella pullatärsytyksellä, sanoi Kassinen. Ja sinä saat auttaa.

— Millä lailla? kysyi Pikkuveli.

— Menet vain keittiöön ja juttelet lohikäärmeen kanssa.

— Niin mutta..., sanoi Pikkuveli.

— Ei mitään muttia, sanoi Kassinen. Juttelet hänen kanssaan niin että hän irrottaa hetkeksi silmänsä pullavadista.

Kassinen nauraa kaakatti. Sitten hän käänsi starttinappulaa ja moottori alkoi surista. Kassinen hävisi kaakattaen ulos ikkunasta.

Ja Pikkuveli marssi urheasti keittiöön. Nyt kun hänellä oli maailman paras lohikäärmeenkesyttäj apunaan, hän ei enää pelännyt.

Tällä kertaa neiti Lohi ilahtui vielä vähemmän Pikkuveljen näkemisestä. Hän nimittäin keitti juuri kahvia itselleen ja Pikkuveli tajusi, että hän oli ajatellut viettää ihanan hetken kahvikupposen ja tuoreiden pullien ääressä. Ilmeisesti välipalan syöminen oli epäterveellistä vain lapsille.

Neiti Lohi katsoi happamasti Pikkuveljeä.

— Mitä sinä haluat, hän kysyi ja hänen äänensä oli yhtä hapan kuin ilmeensäkin.

Pikkuveli mietti. Nyt pitäisi ruveta puhumaan. Mutta mitä ihmettä hän sanoisi?

— Arvaako neiti Lohi mikä minusta tulee isona? hän sanoi loppujen lopuksi.

Täsmälleen sillä hetkellä kuului ikkunan takaa surinaa ja sen surinan hän kyllä tunsu. Mutta Kassista ei näkynyt. Näkyi vain pieni pullea käsi, joka pisti sisään ikkunasta ja näpisti vadilta yhden pullan. Pikkuveli tirskahti. Neiti Lohi ei ollut huomannut mitään.

— Mikä sinusta sitten tulee? hän kysyi kärsimättömästi. Ei siksi että hän sitä olisi oikeastaan halunnut tietää. Hän vain halusi päästä eroon Pikkuveljestä niin pian kuin suinkin.

— Koettakaa arvata, sanoi Pikkuveli.

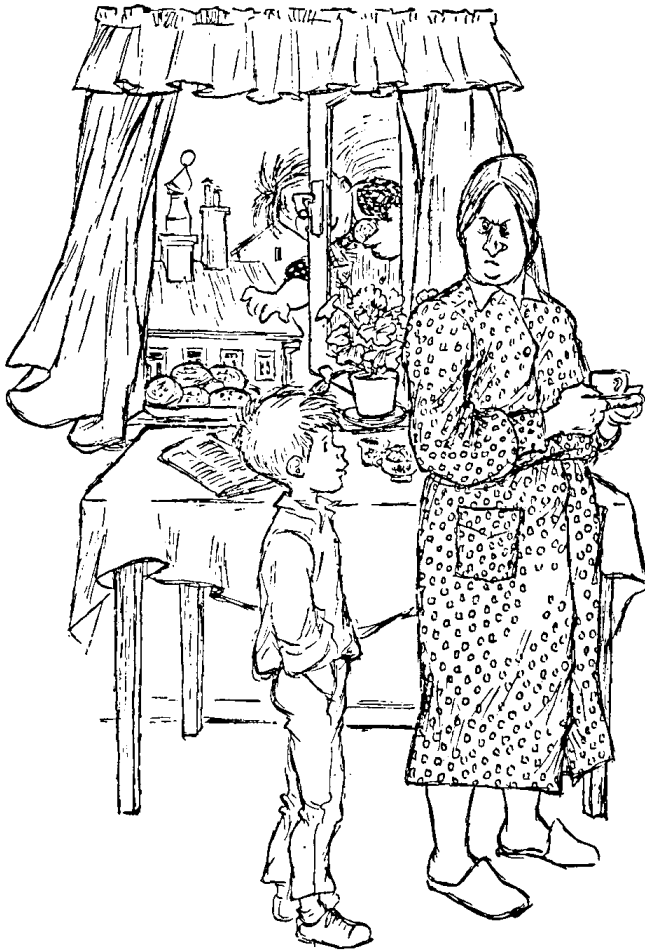
Sitten hän näki taas kuinka pieni pullea käsi viuhahti ikkunan ohi ja nappasi jälleen yhden pullan. Ja taas Pikkuveli tirskahti. Hän koetti olla tirsukumatta, muttei onnistunut. Nauru aivan pulppusi hänestä. Neiti Lohi katsoi häntä vihaisesti. Hänestä

Pikkuveli oli maailman kiusallisin vintiö. Tulla nyt silloin kun hänellä olisi ollut ihana kahvituokio!

— Arvatkaa mitä minä teen kun olen yhtä iso kuin tekin? sanoi Pikkuveli ja tirskahti jälleen. Sillä nyt hän näki kaksi pientä kättä, jotka haalivat vadilta loputkin pullat.

— Ei minulla ole aikaa seistä kuuntelemassa sinun typeryyksiäsi, sanoi neiti Lohi, eikä minua liikuta mitä teet isona. Mutta niin kauan kuin olet pieni, sinun pitää olla kohtelias ja kuuliainen ja lukea läksysi ja kadota keittiöstä.

— Se on tietty, sanoi Pikkuveli ja hihitti niin, että hänen täytyi nojata oveen. Mutta kun minusta tulee yhtä iso kuin te, minä rupean laihduttamaan, se on varma se.

Neiti Lohi oli sen näköinen kuin aikoisi syöksyä Pikkuveljen kimppuun, mutta samassa kuului ikkunan takaa aivan kuin lehmän ammunta. Se sai neiti Lohen kääntymään kiireesti ja silloin hän huomasi, että pullat olivat poissa.

Neiti Lohi ulvahti.

— Voi autuas Ananias, missä minun pullani ovat?

Hän syöksyi ikkunaan. Ehkä hän luuli että näkisi varkaan juoksevan pois syli täynnä pullia. Mutta Penttisen perhe asui neljännessä kerroksessa, jonne asti pitkäjalkaisinkaan varas ei ylettynyt, sen hänkin ymmärsi.

Neiti Lohi vaipui tuolille aivan ymmällä.

— Mahtoikohan se olla pulu, hän mumisi.

— Kuulosti enemmän

lehmältä, sanoi Pikkuveli. Ehkä täksi päiväksi on päästetty ulos joku lentävä lehmä, joka pitää pullista.

— Älä ole typerä, sanoi neiti Lohi.

Silloin Pikkuveli kuuli uudestaan ikkunan takaa Kassisen surinaa ja jotta neiti Lohi ei kiinnittäisi siihen huomiota, hän rupesi laulamaan niin lujaa kuin jaksoi:

*»Lentävä ammu joka pullista pitää
alas taivaasta leijuu eikä muille jätä mitään!«*

Pikkuveli tapasi seipitellä runoja yhdessä äidin kanssa silloin tällöin ja hänestä tämä lehmäruno oli hyvä. Neiti Lohesta se ei ollut.

— Lopeta tuo suun soitto, hän huusi.

Samassa ikkunan luota kuului pieni kilahdus, joka sai heidät molemmat hypäämään säikäyksestä ilmaan. Sitten he näkivät mikä oli kilahtanut. Tyhjällä

pullavadilla oli viisipenninen.

Pikkuveljeä rupesi naurattamaan uudestaan.

— Sehän on kunnan lehmä, hän sanoi. Maksaa pullista.

Neiti Lohen kasvot punastuivat kiukusta.

— Mikä typerä pila tämä on olevinaan, hän kirkui ja ryntäsi ikkunaan. Joku yläkerran asukas varmaan pelleilee minun kustannuksellani. Varastaa pullia ja heittelee alas viisipennisiä.

— Ei täällä yläkertaa olekaan, sanoi Pikkuveli. Me asumme ylimmässä kerroksessa ja sitten on vain katto.

Neiti Lohi joutui aivan suunniltaan.

— Minä en käsitä, hän huusi. Minä en käsitä enää yhtään mitään.

— Ei, se on kyllä huomattu, sanoi Pikkuveli. Mutta älkää surko, eivät kaikki voi olla lahjakkaita.

Silloin Pikkuveli sai korvapuustin.

— Kyllä minä opetan sinut olemaan hävytön, kirkui neiti Lohi.

— Älkää ihmeessä, sillä silloin äiti ei tunne minua kun palaa kotiin, sanoi Pikkuveli.

Pikkuveljen silmät olivat tummenneet. Hän oli itkuun purskahtamaisillaan. Kukaan ei ollut ikinä antanut hänelle korvapuustia, eikä hän pitänyt niistä. Hän mulkoili vihaisesti neiti Lohta. Tämä nappasi Pikkuveljeä käsivarresta ja kiikutti hänet lastenhuoneeseen.

— Nyt sinä istut täällä ja häpeät, hän sanoi. Etköhän lakkaa ravaamasta keittiössä vähäksi aikaa kun lukitsen oven ja otan avaimen mukaani.

Sitten hän katsoi rannekelloaan.

— Tunti varmaan riittää tekemään sinut kiltiksi. Minä tulen avaamaan oven kolmelta. Siihen saakka saat miettiä miten pyydetään anteeksi.

Ja niin neiti Lohi meni menojaan. Pikkuveli kuuli kuinka hän kiersi avainta. Nyt hän oli lukkojen takana eikä päässyt ulos. Olo tuntui ilkeältä. Hän oli niin vihainen neiti Lohelle, että aivan kiehui. Mutta samalla hänellä oli hiukan huono omatunto, sillä ei hänkään ollut kovin kauniisti käyttäytynyt. Äiti olisi varmasti sitä mieltä, että hän oli kiusannut kotilohikäärmettä ja ollut hävytön.

Äiti, niin äiti... Pikkuveli harkitsi pitäisikö hänen sittenkin itkeä pirauttaa.

Mutta silloin kuului surinaa ja Kassinen lensi sisään.

KASSINEN JÄRJESTÄÄ PULLAKESTIT

Miten olisi pienen välipalan laita, sanoi Kassinen. Kaakaota ja pullia minun kuistillani... minä tarjoan!

Pikkuveli ei voinut kuin tuijottaa. Voi, kukaan ei ollut yhtä ihana kuin Kassinen. Pikkuveljen teki mieli halata häntä. Ja hän yrittikin, mutta Kassinen pukkasi häntä torjuvasti.

— Älähän hätäile, älähän hätäile! Nyt ei olla isoäidin luona. No, tuletko?

— Vielä kysyt! sanoi Pikkuveli. Vaikka oikeastaan minä olen lukkojen takana. Oikeastaan minä olen täällä ihan kuin vanki.

— Niinhän se lohikäärme luulee, sanoi Kassinen. Ja saa vielä vähän aikaa luullakin.

Kassinen silmät rupesivat loistamaan ja hän pomppi tyytyväisenä Pikkuveljen edessä.

— Arvaa mitä? Leikitään että sinä istut vankilaloukossa ja sinua vartioi hirvittävä lohikäärmeilkimys ja sitten tulee muuan valtavan rohkea ja voimakas ja sopivan paksu sankari ja pelastaa sinut.

— Mikä ihmeen sankari? ihmetteli Pikkuveli. Kassinen katsoi häntä nuhtelevasti.

— Koeta arvata jos osaat!

— Ai sinä, sanoi Pikkuveli. Minusta sinä voisit pelastaa minut vaikka samantien.

Kassisella ei ollut mitään sitä vastaan.

— Tämä sankari on tietysti myös hirveän rivakka, vakuutti Kassinen. Nopea kuin haukka, totta vieköön, ja rohkea ja voimakas ja kaunis ja sopivan paksu, ja hän tulee kuin tuulispää ja pelastaa sinut ja on kamalan urhoollinen. Hohoo, täältä hän tulee!

Kassinen otti lujasti kiinni Pikkuveljestä ja nousi nopeasti ja rohkeasti ilmaan. Tassu haukkui kun se näki Pikkuveljen katoavan ikkunasta, mutta Pikkuveli huusi:

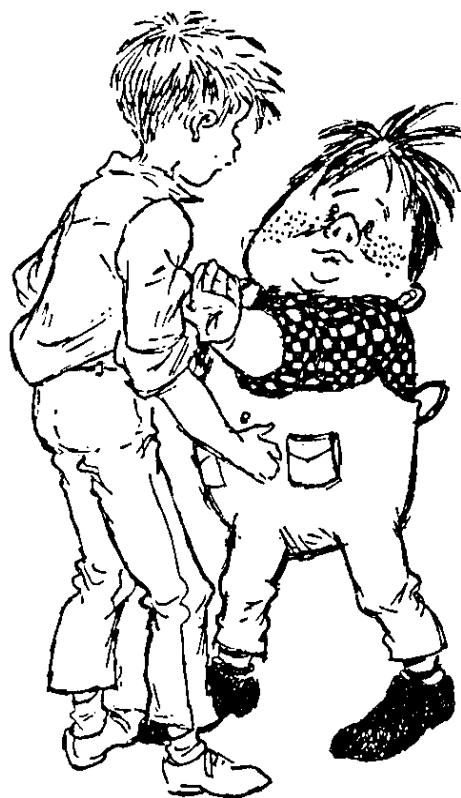
— Älä hätäile, älä hätäile! Tulen pian takaisin!

Ylhäällä Kassinen kuistilla oli rivissä kymmenen oikein hyvän näköistä pullaa. Ja jok'ikinen vielä rehellisesti ostettu, sanoi Kassinen. Jaetaan ne oikeudenmukaisesti, sinä otat seitsemän ja minä seitsemän.

— Ei tule mitään, sanoi Pikkuveli. Seitsemän ja seitsemän tekee yhteensä neljätoista ja tässä on vain kymmenen pullaa.

Kassinen kasasi kiireesti seitsemän pullaa pieneksi keoksi.

— Nämä ovat joka tapauksessa minun, hän sanoi ja asetti pullean kätensä pullakasan päälle. Nykyajan kouluissa lasketaan ihan hullusti. Mutta ei kai minun siitä tarvitse kärsiä. Otetaan kumpikin seitsemän kuten sanottu, ja nämä tässä ovat minun.

Pikkuveli nyökkäsi.

— En minä missään tapauksessa jaksa kolmea enempää syödäkään. Mutta missä se kaakao on?

— Alhaalla lohikäärmeen luona, sanoi Kassinen. Ja nyt haetaan se keittiöstä.

Pikkuveli tuijotti häntä kauhistuneena. Hänellä ei ollut pienintäkään halua tavata taas neiti Lohta ja saada kenties uusia korvapuusteja. Eikä hän käsittänyt miten he pääsisivät kaakaopurkille. Sehän ei ollut ikkunalaudalla kuten pullat vaan hyllyllä sähkölieden vieressä, suoraan neiti Lohen nenän edessä.

— Miten ihmeessä se käy päinsä? kysyi Pikkuveli. Kassinen korskahti tyytyväisesti.

— Niin, eihän sitä tietenkään tuollainen tyhmä pojannassikka ymmärrä! Mutta koska maailman paras veijari on sattumalta ottanut asian hoitoonsa, voit olla aivan rauhallinen.

— Niin kyllä, mutta kuinka..., aloitti Pikkuveli.

— Sanohan, oletko koskaan hoksannut että tässä talossa on siivousparvekkeita? kysyi Kassinen.

Tietysti Pikkuveli oli ne nähnyt. Äiti tapasi ravistella keittiönmattoja heidän siivousparvekkeellaan, joka sijaitsi varsin mukavasti puoli kerrosta ylöspäin keittiönovesta lukien.

— Vain kymmenen porrasaskelmaa teidän oveltanne, sanoi Kassinen. Jopa sinunlaisesi laiskamato ehtii lönkyttää sinne aika nopeasti.

Pikkuveli ei käsittänyt yhtään mitään.

— Miksi minun pitäisi lönkyttää siivousparvekkeelle?

Kassinen huokasi.

— Täytyykö minun selittää sinulle kaikki kädestä pitäen, senkin tyhmä pojannassikka! No, höristä nyt korviasi ja kuuntele mitä minä olen ajatellut.

— Minä kuuntelen, sanoi Pikkuveli.

— No siis, sanoi Kassinen. Tyhmä pojannassikka lentää Kassisen mukana parvekkeelle, lönkyttää sitten puoli kerrosta alaspäin ja soittaa pitkään ja hartaasti ovikelloa, ymmärrätkö? Vihainen lohikäärme kuulee rimputuksen keittiöön ja kiiruhtaa vakain askelin avaamaan... keittiö on siis tyhjänä! Urhoollinen ja sopivan paksu sankari lentää ikkunasta sisään ja samantien ulos, nyt kaakaopurkki hyppysissään. Tyhmä pojannassikka soittaa ovikelloa vielä kerran, ihan vain kiusalla ja juoksee takaisin parvekkeelle. Vihainen lohikäärme avaa oven ja tulee vielä vihaisemmaksi, kun ulkopuolella ei seisokaan tuntematon ihailija ojentamassa ruusukimppua. Hän ärjyy ja paiskaa oven kiinni. Tyhmä pojannassikka hihittää parvekkeella kunnes sopivan paksu sankari tulee noutamaan hänet pullakesteihin katolle. Heipä hei, Pikkuveli, arvaa kuka on maailman paras veijari... nyt lähdetään!

Ja ennen kuin Pikkuveli ennätti inahtaakaan, hän oli matkalla katolta siivousparvekkeelle. Kassinen sukelsi syöksyyn niin että Pikkuveljen korvissa suhisi ja vatsaa kutitti pahemmin kuin Linnanmäen vuoristoradalla. Sitten kaikki sujui juuri niin kuin oli suunniteltukin. Kassinen surisi tiehensä keittiön ikkunaa kohti ja Pikkuveli kiiruhti alas ja soitti ovikelloa pitkään ja hartaasti. Pian rupesi eteisestä kuulumaan askelia. Pikkuveljeltä pääsi oikein kunnan tirskahdus ja hän ryntäsi takaisin parvekkeelle. Sekuntia myöhemmin ovi avautui ja neiti Lohi pisti pänsä

ulos. Pikkuveli näki hänet kun kurkisti varovasti parvekkeen oven lasiruudun läpi. Ja Kassinen oli selvästi ollut oikeassa... vihainen lohikäärme muuttui vielä vihaisemmaksi, kun oven takana ei ollutkaan ketään. Hän jupisi itsekseen ja seisoi pitkän aikaa oviaukossa aivan kuin olisi odottanut, että soittaja äkkiä ilmestyisi hänen eteensä. Mutta soittaja seiso hiljaa hihittäen parvekkeella ja hihitti aina siihen saakka kun sopivan paksu sankari saapui noutamaan häntä pullakesteihin kuistilleen.

Niistä tuli parhaat pullakestit, joissa Pikkuveli oli koskaan ollut mukana.

— Kylläpä nyt on hyvä olla, hän sanoi istuessaan siinä kuistin portaalla Kassisen vieressä. Hän jauhoi pullaansa ja joi kaakaotaan ja katseli kaupungin kattoja ja torneja, jotka kimmelsivät auringonpaisteessa. Pullat olivat hyviä ja kaakao oli vallan erinomaisen hyvää. Hän oli keittänyt sen sisällä Kassisen takassa. Kaikki tarvikkeet, maidon ja kaakaon ja sokerin, Kassinen oli siepannut alhaalta keittiöstä.

— Ja maksanut joka murun keittiön pöydälle jätetyllä viisipennisellä, sanoi Kassinen. Kun on rehellinen niin on, eikä sille mitään mahda.

— Mistä sinä olet saanut kaikki nuo viisipenniset, ihmetteli Pikkuveli.

— Löysin tässä eräänä päivänä kadulta lompakon, sanoi Kassinen. Se oli täynnä viisipennisiä ja muita rahoja!

— Voi sitä raukkaa, joka kadotti lompakkonsa, sanoi Pikkuveli. Hän tuli varmaan surulliseksi.

— No jaa, jos on vuokra-autoilija, saa luvan pitää huolen tavaroistaan! sanoi Kassinen.

— Mistä sinä tiedät, että sen kadotti joku vuokra-autoilija, ihmetteli Pikkuveli.

— Minä näin kun hän kadotti lompakkonsa, sanoi Kassinen. Ja vuokra-autoilijan taas tuntee lakissa olevasta merkistä. Minä en olekaan mikään tyhmyri minä.

Pikkuveli tuijotti hämmästyneenä Kassista. Eihän tuolla lailla saanut itse pitää löytötavaroista, siitä täytyi puhua Kassiselle. Mutta ei juuri nyt... joskus toiste! Nyt hän halusi vain istua kuistin portailla ja nauttia auringosta ja pullista ja kaakaosta ja Kassisesta.

Kassinen oli pian ahtanut mahaansa kaikki seitsemän pullaa. Pikkuveli ei ollut yhtä nopea. Hän söi vasta toistaan. Kolmas oli hänen vieressään rappusella.

— Kylläpä on hyvä olla, sanoi Pikkuveli.

Kassinen kumartui ja tuijotti häntä rävähtämättä suoraan silmiin.

— Ei, siinä sinä erehdyt. Sinulla ei ole ollenkaan hyvä olla.

Hän koetti kädellään Pikkuveljen otsaa.

— Aivan kuten arvelinkin! Tyypillinen pullakuumeetapaus!

Pikkuveli näytti hämmentyneeltä.

— Mikä se semmoinen kuume on?

— Sen saa kun syö liikaa pullia.

— Silloin sinulla on vielä enemmän pullakuumetta, sanoi Pikkuveli.

— Niinhän sinä luulet, sanoi Kassinen. Mutta katsos, minulla oli pullakuume kolmivuotiaana ja sen voi sairastaa vain kerran, kuten tuhkarokon ja hinkuyskän.

Pikkuveli ei tuntenut oloaan ollenkaan sairaaksi ja sitä hän yritti vakuuttaa Kassisellekin. Mutta Kassinen pakotti hänet makuulle kuistin permannelle ja roiskutti innokkaasti kaakaota hänen kasvoilleen.

— Jottet pyörry, selitti Kassinen. Sitten hän kahmaisi Pikkuveljen viimeisen pullan.

— Eikä enää pullia sinulle, se koituisi kuolemaksi! Mutta ajattele mikä onni tälle pienelle yksinäiselle pullaraukalle, että minä olen olemassa, muuten se olisi saanut kuivua täällä kuistilla aivan yksin, sanoi Kassinen ja söi ripeästi pullan.

— Mutta nyt se ei ole enää yksinäinen, sanoi Pikkuveli. Kassinen taputti tyytyväisenä vatsaansa.

— Ei, nyt sillä on seitsemän kaveria ja se viihtyy hyvin!

Pikkuveli viihtyi myös. Hän makasi pitkin pituuttaan kuistilla ja oikein tunsi kuinka voi hyvin, pullakuumeesta huolimatta. Hän oli kylläinen ja soi kernaasti Kassiselle kolmannen pullansa.

Sitten hän sattumalta vilkaisi kelloaan. Se oli muutamaa minuuttia vaille kolme. Pikkuveljeä rupesi naurattamaan.

— Pian neiti Lohi tulee avaamaan minulle ovea. Ai että minä haluaisin nähdä hänen ilmeensä, kun hän tulee huoneeseeni eikä minua olekaan siellä.

Kassinen taputti häntä ystävällisesti olalle.

— Käänny pienine toivomuksinesi Kassisen puoleen, niin kaikki järjestyy. Kipaisepas sisälle hakemaan kiikarini. Se riippuu seinällä neljännessätoista koukussa sohvasta lukien, aika korkealla, kiipeä höyläpenkille.

Pikkuveli hihitti.

— Mutta eikös minun pitäisi maata vain hiljaa paikoillani jos minussa kerran on

pullakuume?

Kassinen ravisti päätään.

— Maata hiljaa hihittämässä... senkö sinä luulet auttavan pullakuumeeseen? Päinvastoin, mitä enemmän kipuilet seinillä ja katoilla sitä nopeammin paranet, sen voi lukea mistä hyvänsä lääkärikirjasta.

Ja koska Pikkuveli halusi kernaasti päästä eroon pullakuumeestaan, hän juoksi kuuliaisesti sisälle taloon, kipusi höyläpenkille ja kurkotti alas kiikarin, joka roikkui seinällä neljännessätoista koudessa sohvasta lukien. Samassa koudessa roikkui myös taulu, jonka yhdessä nurkassa oli pieni punainen kukko. Kassinen oli maalannut sen itse. Pikkuveli muisti äkkiä, että Kassinen oli maailman paras kukkomaalari. Tämä oli 'Hyvin yksinäinen pieni punainen kukko' — niin oli tauluun kirjoitettu. Ja kukko oli todella yksinäisin ja pienin ja punaisin kukko, jonka Pikkuveli eläissään oli nähnyt. Mutta nyt ei ollut aikaa katsella sitä pitempään, kello oli pian kolme ja kiire oli kova.

Kassinen odotti lentovalmiina, kun Pikkuveli palasi kiikari kädessä, ja ennen kuin Pikkuveli ennätti henkäistä, Kassinen oli lentää hurauttanut hänen kanssaan kadun toiselle puolelle ja laskeutunut vastapäiselle katolle.

Silloin Pikkuveli ymmärsi.

— Oi, onpa hyvä tähystys paikka jos omistaa kiikarin ja haluaa tähystää minun huoneeseeni!

— Se meillä on ja sitä me käytämme, sanoi Kassinen ja nosti kiikarin silmilleen. Sitten sai Pikkuvelikin lainata kiikaria. Ja hän näki oman huoneensa yhtä selvästi kuin jos olisi ollut siellä. Siellä nukkui Tassu korissaan, siellä oli Pikkuveljen sänky, pöytä läksykirjoineen ja seinäkello seinällä. Ja nyt se löi kolme. Mutta neiti Lohta ei näkynyt.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Hän on tulossa, sillä minä tunnen väristyksiä selkärangassa ja iho nousee kananlihalle.

Hän nauraa kaakotti.

— Mitäs minä sanoin! Nyt ovi aukeaa, sieltä hän tulee, yhtä suloisena ja herttaisena kuin kannibaalipäällikkö.

Hän korskui naurusta.

— No niin, nyt hän räpäyttää silmänsä selälleen! Missä on Pikkuveli? Ajatella jos hän on pudonnut ikkunasta!

Juuri niin neiti Lohi muuten ajatteli, sillä hän pyyhälsi kauhuissaan ikkunan luo. Pikkuveljeä ihan säälisti. Neiti Lohi kurkotti ulos ja tähyili alas kadulle aivan kuin olisi odottanut näkevänsä Pikkuveljen siellä.

— Ehei, siellä hän ei ole, sanoi Kassinen. Eikö olekin noloa?

Neiti Lohi näytti helpottuneelta ja palasi huoneeseen.

— Nyt hän etsii, sanoi Kassinen. Hän etsii sängystä... ja pöydän takaa... ja sängyn alta, hohhoo... ja odotas, nyt hän menee vaatekomeroon, luulee kai että sinä kyyhötät siellä itkemässä.

Kassinen nauraa kaakatti taas.

— Nyt on aika ryhtyä kujeilemaan, hän sanoi.

— Millä lailla, kysyi Pikkuveli.

— Tällä lailla, sanoi Kassinen. Ja ennen kuin Pikkuveli ennätti henkäistä, surrasi Kassinen hänen kanssaan kadun yli ja paiskasi hänet ikkunasta sisälle lastenhuoneeseen.

— Heipä hei, Pikkuveli, ole kiltti lohikäärmeelle, sanoi Kassinen ja lensi tiehensä.

Pikkuveljen mielestä tällainen kujeilu ei tuntunut ollenkaan mukavalta. Mutta hän sai luvan auttaa niin hyvin kuin taisi. Sen takia hän hiipi hiirenhiljaa lattian poikki, istuutui pöytänsä ääreen ja avasi laskukirjan. Hän kuuli kuinka neiti Lohi mylläsi vaatekomerossa ja odotti jännittyneenä, että tämä tulisi ulos.

Ja hän tuli. Ensimmäiseksi hän näki Pikkuveljen. Silloin hän perääntyi selkä vaatekaapin ovea vasten, seiso i aivan hiljaa ja tuijotti Pikkuveljeä. Sitten hän hieraisi pari kertaa silmiään ikään kuin tarkistaakseen, ettei nähnyt väärin.

— Missä maailmassa sinä piileskelit, hän kysyi lopulta. Pikkuveli nosti viattomasti katseensa laskukirjasta.

— En minä ole missään piileskellyt. Tässä minä las ken kotilaskuja. Mistä minä tiesin, että neiti Lohi leikki kuurupiiloa. Mutta ryömikää vaan takaisin vaatekomeroon... kyllä minä etsin mielelläni.

Neiti Lohi ei vastannut mitään. Hän seiso i hiljaa paikallaan ja mietti.

— En suinkaan minä vain ole tulossa sairaaksi, hän mutisi. Tässä talossa tapahtuu niin paljon kummallista.

Samassa Pikkuveli kuuli kuinka joku lukitsi varovasti oven ulkopuolelta. Pikkuveli tirskahti. Maailman paras kotilohikäärmeenkesyttäj ä oli ilmeisesti lentänyt sisään keittiön ikkunasta opettaakseen lohikäärmeelle, miltä tuntui olla lukittuna sisään.

Neiti Lohi ei huomannut mitään. Hän vain seiso i hiljaa mietteliään näköisenä.

Lopulta hän sanoi:

— Omituista! No jaa, nyt saat mennä ulos leikkimään sillä välin kun minä valmistan päivällistä.

— Kiitos, sepä hauskaa, sanoi Pikkuveli. Minun ei siis tarvitse enää istua lukkojen takana?

— Ei, ei tarvitse, sanoi neiti Lohi ja meni ovelle. Hän laski kätensä

ovenkahvalle ja painoi sitä, ensin kerran, sitten toistamiseen. Mutta ovi ei auennut. Silloin hän heittäytyi koko painollaan sitä vasten. Turhaan. Ovi oli ja pysyi suljettuna. Neiti Lohi parkaisi.

— Kuka on lukinnut oven! hän kirkui.

— Te kai itse lukitsitte sen, sanoi Pikkuveli. Neiti Lohi tuhahti.

— Joutavia! Miten ovi voi olla lukossa ulkopuolelta, kun minä olen sisäpuolella!

— En minä vaan tiedä, sanoi Pikkuveli.

— Olisiko Poka tai Pipsa voinut... , mietti neiti Lohi.

— Ei, he ovat vielä koulussa, vakuutti pikkuveli. Silloin neiti Lohi istahti raskaasti tuolille.

— Tiedätkö mitä, hän sanoi. Minusta tuntuu, että tässä talossa kummittelee.

Pikkuveli nyökkäsi. Kerrassaan ihanaa, jos neiti Lohi luuli Kassista kummitukseksi! Nyt hän ehkä lähtisi tiehensä. Sillä ei kai hän halunnut jäädä taloon jossa kummitteli.

— Pelkäätekö te aaveita? kysyi Pikkuveli.

— Päinvastoin, sanoi neiti Lohi. Minä olen kiitollinen niille! Ajatella, nyt minäkin ehkä pääsen televisioon! Niillähän on siellä sarjaohjelma, jossa ihmiset kertovat kummituskokemuksistaan, ja se mitä minä olen täällä kokenut yhden ainoan päivän aikana, riittää kymmeneen tv-ohjelmaan.

Neiti Lohi näytti erinomaisen tyytyväiseltä.

— Saat uskoa että minun Frida-siskoani harmittaa. Frida on näet kertonut televisiossa omia kokemuksiaan aaveista ja kummitusäänistä ja vaikka mistä. Mutta nyt minä lyön hänet laudalta kerta kaikkiaan.

— Oletteko tekin sitten kuullut kummitusääniä? ihmetteli Pikkuveli.

— Olen olen, etkö muista miten ikkunan takaa kuului ammumista silloin kun pullat katosivat? Minähän voin yrittää matkia sitä televisiossa, niin että ihmiset saavat käsityksen miltä se kuulosti.

Ja neiti Lohi ammui niin että Pikkuveli säikähti ja pomppasi korkealle ilmaan.

— Jotenkin siihen tapaan, sanoi neiti Lohi tyytyväisenä. Silloin kuului ikkunan takaa vielä kamalampi ammuminen ja neiti Lohi kalpeni.

— Se vastaa minulle, hän kuiskasi. Kummitus vastaa minulle. Tästä minun täytyy kertoa tv:ssä. Voi autuas Ananias, miten Frida suuttuu!

Ja hän kertoi Pikkuveljelle, miten Frida oli kerskunut televisiossa kummituskokemuksistaan.

— Jos häntä olisi uskomisen, niin koko Kruununhaka ihan vilisee aaveita ja suurin osa niistä majailee ilmeisesti meidän huoneistossamme. Vaikka ei tietenkään ikinä minun huoneessani, vaan Fridan huoneessa. Kuvittele, eräänä iltana kummituskäsi kirjoitti Fridalle seinään varoituksen! Ja sen hän totisesti tarvitsikin, sanoi neiti Lohi.

— Millaisen varoituksen? kysyi Pikkuveli. Neiti Lohi muisteli.

— Kuinkas se nyt kuuluikaan... juu, näin se oli: Ota tästä vaarin! Häpeämättömän suruttomat päiväsi kaipaavat lisää vakavuutta!"

Pikkuveli ei nähtävästi ollut ymmärtänyt viestistä mitään, eikä hän ollutkaan. Neiti Lohi sai selittää.

— Se oli varoitus Fridalle, jotta hän parantaisi tapansa ja rupeaisi elämään kunniallisesti turhia höpistemättä.

— Totteliko hän? kysyi Pikkuveli. Neiti Lohi tuhahti.

— Ei, ei totisesti. Mahtailee edelleen minkä ehtii ja luulee olevansa oikein televisiotähti, vaikka on esiintynyt siellä vain yhden ainoan kerran. Mutta nyt minä tiedän erään, joka lyö hänet laudalta.

Neiti Lohi hieroi käsiään. Iloitessaan siitä, että saisi viimeinkin lyödä Fridan laudalta, hän ei ollut millänsäkään, vaikka oli nyt lukittuna Pikkuveljen huoneeseen. Hän istui siellä täysin tyytyväisenä ja vertaili Fridan kummitusjuttuja omiinsa, kunnes Poka tuli koulusta kotiin.

Silloin Pikkuveli huusi:

— Tule avaamaan ovi! Minä olen lukkojen takana lohi.. neiti Lohen kanssa!

Poka avasi oven hirveän hämmästyneenä.

— Kuka kummassa teidät sinne lukitsi? hän kysyi. Neiti Lohi näytti salaperäiseltä.

— Sen kuulet sitten joskus televisiosta.

Nyt hänellä näet oli kiire saada päivällinen valmiiksi. Hän marssi keittiöön niin että jytisi.

Samassa keittiöstä kuului vihlova kirkaisu. Pikkuveli juoksi katsomaan.

Neiti Lohi istui tuolilla kalpeampana kuin koskaan ja osoitti sanaa sanomatta seinää.

Toden totta, Frida ei ollut ainoa joka sai kummituskäden kirjoittamia varoituksia.

Neiti Lohi oli saanut omansa hänkin. Seinällä luki suurin horjuvin, kauas näkyvin kirjaimin:

KASSINEN JA TV-PURKKI

Isä tuli kotiin päivälliselle mielessään uusi huolenaihe.

— Lapsiparat, näyttää siltä että saatte selviytyä pari päivää aivan omin nokkinenne. Minun täytyy lentää äkkiarvaamatta Lontooseen-liikeasioille. Luuletteko että se käy päinsä?

— Kyllä se hyvin käy, sanoi Pikkuveli. Kunhan et vain sotkeudu matkalla propelleihin.

Silloin isä purskahti nauruun.

— Minä kyllä etupäässä ajattelin sitä, kuinka teidän käy täällä kotona, kun äiti ja minä olemme kumpikin poissa.

Pokan ja Pipsan mielestä kaikki sujuisi hienosti. Oikeastaan saattaisi olla suorastaan hauskaa saada kerrankin lomaa vanhemmistaan, sanoi Pipsa.

— Mutta entäs Pikkuveli, sanoi isä.

Pipsa taputti hellästi veljensä vaaleaa päälakea.

— Minä olen hänelle äitinä, hän vakuutti. Mutta sitä ei isä oikein uskonut eikä Pikkuveli liioin.

— Sinähän juokset ulkona poikien kanssa aina silloin kun sinua kipeimmin kaivataan, mutisi Pikkuveli.

Poka yritti lohduttaa häntä.

— Onhan sinulla minut.

— Mutta vaan Eläintarhan urheilukentällä, sanoi Pikkuveli. Poka nauroi.

— Jäljelle jää vain kotilohikäärme. Hän ei ainakaan juokse poikien perässä eikä potki jalkapalloa.

— Valitettavasti ei, sanoi Pikkuveli.

Hän yritti arvioida mielessään, kuinka paljon inhosi neiti Lohta. Mutta silloin hän teki merkillisen huomion: hän ei enää ollutkaan vihainen neiti Lohelle. Ei sitten tipan tippaa. Hän hämmästyí. Kuinkas niin oli käynyt? Tarvitsiko vain viettää muutama tunti lukkojen takana jonkun ihmisen kanssa kun jo oppi sietämään tätä? Ei niin, että hän olisi äkkiä ruvennut pitämään neiti Lohesta — kaukana siitä — mutta tämä oli äkkiä ruvennut tuntumaan hänestä paljon inhimillisemmältä. Neiti-rukka, hänenhän täytyi asua yhdessä mokoman Fridan kanssa! Pikkuveli kyllä tiesi mitä merkitsi, kun oli vaivalloisia sisaria. Eikä Pipsa sentään leveillyt kummituksilla tv:ssä kuten Frida.

— Minusta ei ole mukava ajatella, että te olette täällä yöt yksin, sanoi isä. Taitaa olla parasta kysyä, voisiko neiti Lohi asua täällä sillä aikaa kun minä olen poissa.

— Pitääkö minun nyt sietää häntä päivin ja öin, sanoi Pikkuveli. Mutta sisimmässään hän oli tyytyväinen, että edes joku, vaikka vain kotilohikäärme, valvoisi heidän untaan.

Ja neiti Lohi muutti oikein mielellään lasten luo. Jäätyään yksin Pikkuveljen kanssa hän selitti miksi.

— Öisinhän aina eniten kummittelee, eikö niin. Ja nyt minä voin kerätä kokemuksia vaikka kokonaiseen tv-ohjelmaan, niin että Frida putoaa tuolilta, kun näkee minut ruudusta.

Pikkuveli huolestui. Ajatella jos neiti Lohi raahaisi isän poissaollessa taloon

kamalan joukon televisioväkeä ja joku heistä sattuisi näkemään Katto-Kassisen, oijoi, silloin tämä joutuisi televisioon vuorenvarmasti, vaikka ei ollutkaan mikään kummitus vaan pelkkä Kassinen. Ja silloin olisi kotirauha mennyttä, ihan niin kuin isä ja äiti olivat pelänneet. Pikkuveli ymmärsi, että hänen piti varoittaa Kassista ja pyytää tätä olemaan varovainen.

Se ei käynyt päinsä ennen kuin seuraavan päivän iltana, jolloin hän oli yksin kotona. Isä oli jo matkustanut Lontooseen, Poka ja Pipsa olivat kumpikin ulkona omilla teillään ja neiti Lohi puolestaan lähti Fridan luo Rauhankadulle kysymään, oliko tämä sattunut viime aikoina näkemään kummituksia.

— Palaan pian, hän sanoi lähtiessään Pikkuveljelle. Jos joku kummitus tulee käymään, pyydä istumaan ja odottamaan, hahhahhaa!

Neiti Lohi laski harvoin leikkiä ja nauroi tuskin koskaan. Ja kun hän joskus nauroi, oli iloinen ettei sitä sattunut useammin. Mutta juuri nyt hän oli oikein pirteä. Pikkuveli kuuli, kuinka hän nauroi vielä mennessäänkin. Porraskäytävän seinät aivan kaikuivat naurusta.

Hetken päästä lensi Kassinen sisään ikkunasta.

— Heipä hei, Pikkuveli, mitäs nyt tehtäisiin, hän kysyi. Onko sinulla räjäyttämiskelpoista höyrykonetta tai kotilohikäärmettä, jota voisimme tärsyttää! Mitä tahansa, mutta jotakin hauskaa sen olla pitää, muuten minä en ala mitään!

— Voidaanhan me katsoa televisiota, ehdotti Pikkuveli.

Mutta ajatella, silloin kävi ilmi, ettei Kassisella ollut aavistustakaan mistään televisiosta! Hän ei ollut eläissään nähnyt vastaanotinta. Pikkuveli vei hänet olohuoneeseen ja osoitti ylpeänä heidän uutta hienoa 23-tuumaistaan.

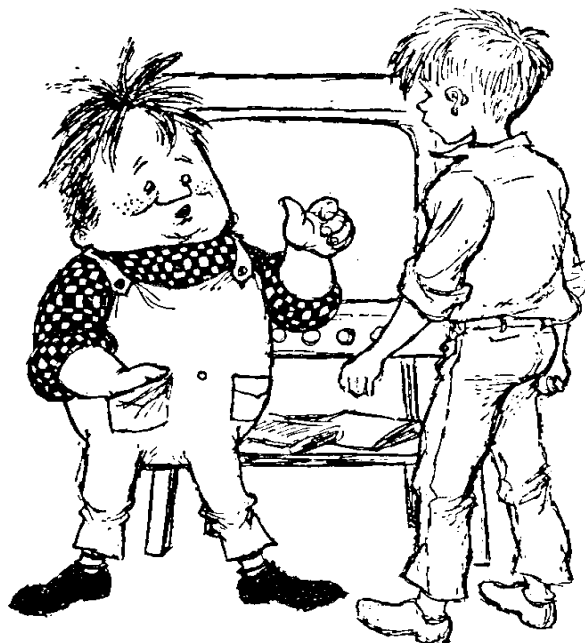
— Katsos tuolla!

— Mikä purkki tuo on? kysyi Kassinen.

— Ei se ole mikään purkki, se on televisio, selitti Pikkuveli.

— Mitä tuollaisissa purjeissa on? kysyi Kassinen, pulliako? Pikkuveli nauroi.

— No ei nyt ihan! Odota niin saat nähdä.

Hän avasi television ja aivan oikein: kuvaruutuun ilmestyi mies, joka kertoi

millaista säätä luvattiin Pohjois-Suomeen. Kassisen silmät pyöristyivät hämmästyksestä.

— Kuinka te olette saaneet hänet purkkiin?

Pikkuveli nauroi täyttä kurkkua.

— Mitäs luulet? Hän ryömi tuonne sisään tietysti pienenä.

— Mitä te syötätte hänelle? halusi Kassinen tietää.

— Ah, etkö nyt käsitä että minä vain lasken leikkiä, sanoi Pikkuveli. Tietenkään hän ei ryöminyt sinne pienenä, emmekä me tarjoa hänelle mitään. Hän vain on tuolla, käsitätkö, ja kertoo millainen sää on huomenna. Hän on katsos semmoinen sääukko.

Kassinen tuhahti.

— Onko teillä purkissa ukko ihan sitä varten, että hän kertoo millainen sää on huomenna... senhän näkee sitten! Yhtä hyvin voitte kysyä minulta... tulee ukkosta ja sadetta ja rakeita ja myrskyä ja maanjäristyksiä, oletko nyt tyytyväinen?

— Pohjanlahden rannikolla myrskyä ja sadetta huomispäivän kuluessa, sanoi sääukko tv-ruudussa.

Kassinen nauroi mielissään.

— Mitäs minä sanoin... myrskyä ja sadetta!

Hän meni aivan vastaanottimen ääreen ja painoi nenänsä sääukon nenää vasten.

— Ja maanjäristyksiä, älä unohda! Pohjalaisparat, semmoisen sään kun saavat! Mutta olkoot iloisia kun saavat edes semmoisen. Ajattele jos jäisivät kokonaan ilman.

Hän taputti ystävällisesti kuvaruudussa puhuvaa setää.

— Tuommoinen soma pikku-ukko, hän sanoi. Pienempi kuin minä. Semmoisesta minä pidän.

Sitten hän laskeutui polvilleen ja kurkisti vastaanottimen alle.

— Mitä kautta hän oikein on ryöminyt sisään?

Pikkuveli yritti selittää, että ruudussa oli pelkkä kuva eikä mikään elävä ihminen, mutta silloin Kassinen melkein suuttui.

— Syötä pajunköyttä muille älä minulle, senkin tyhmeliini! Hänhän liikkuu, näemmä. Ja onko kuolleilla ihmisillä tapana kertoa Pohjois-Suomen säästä, mitä?

Pikkuveli ei tiennyt paljonkaan televisiosta, mutta hän yritti parhaansa mukaan selittää Kassiselle millainen se oli. Ja samalla hän halusi myös päästä varoittamaan Kassista.

— Usko pois, että neiti Lohi haluaisi mielellään esiintyä televisiossa, hän aloitti, mutta silloin Kassinen puhkesi hörönauruun.

— Kotilohikäärme noin pienessä purkissa! Se iso köntys, hänenhän täytyisi taittua ainakin nelinkerroin!

Pikkuveli huokasi. Kassinen ei ollut ilmeisesti käsittänyt yhtään mitään. Pikkuveli sai aloittaa kaiken alusta. Tuntui toivottomalta, mutta lopulta hän sai kuitenkin Kassisen tajuamaan kuinka ihmeellisesti tuommoinen kone toimi. Neiti Lohen ei tarvinnut ryömiä vastaanottimeen, vaan hän saattoi olla kaikessa rauhassa monen kilometrin päässä ja silti hänet saattoi nähdä kuvaruudussa ilmielävänä, vakuutti Pikkuveli.

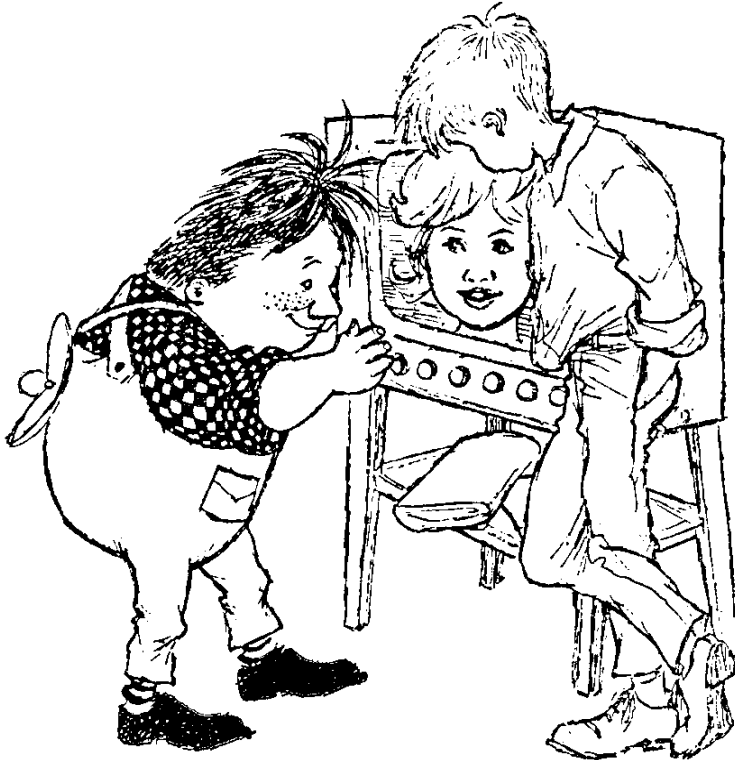
— Ilmielävä kotilohikäärme... hui, miten hirveää, sanoi Kassinen. Heitä mieluummin pois koko purkki tai vaihda semmoiseen, jossa on pullia, siinä kaupassa

voitat.

Juuri silloin ilmestyi kuvaruutuun kaunis kuuluttajaneiti. Hän hymyili oikein ystävällisesti ja Kassinen tuijotti silmät tapilla.

— Vaikka tietysti niitten pullien pitäisi siinä tapauksessa olla erikoisen hyviä pullia. Sillä minä huomaan, että tämä purkki kätkee sisäänsä enemmän kuin aluksi luuleekaan.

Kuuluttajaneiti hymyili yhä Kassiselle ja Kassinen hymyili takaisin. Samalla hän tökki Pikkuveljeä kylkeen.

— Katsopas tuota pikku nöpöläistä! Hän pitää minusta... niin, sillä näkeehän hän että minä olen kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu, mies parhaassa iässään.

Yhtäkkiä kuuluttajaneiti katosi. Tilalle tuli kaksi vakavaa ja rumaa herraa, jotka puhuivat puhumasta päästyään. Heistä Kassinen ei pitänyt. Hän rupesi väentelemään kaikkia nappuloita ja nippeleitä.

— Hei, älä väännä niitä, sanoi Pikkuveli.

— Miksen! Minä ajattelin vääntää esiin taas sen pienen nöpöläisen, sanoi Kassinen.

Hän vänteli villisti, mutta kuuluttaja ei palannut. Ei tapahtunut muuta kuin että rumat herrat muuttuivat vielä rumemmiksi. He saivat pienenpienet, lyhyet jalat ja hyvin korkean otsan. Silloin Kassinen nauroi. Pitkän aikaa hän huvitteli myös sulkemalla ja avaamalla televisiota.

— Ukot tulevat ja menevät ihan minun mieleni mukaan, hän sanoi tyytyväisenä.

Herrat puhuivat minkä ehtivät heti kun Kassinen antoi heille tilaisuuden.

— Minä puolestani olen sitä mieltä, sanoi toinen.

— Ole mitä mieltä hyvänsä, sanoi Kassinen. Mene kotiin nukkumaan!

Hän sulki television niin että paukahti ja nauroi riemastuneena.

— Ajattele kuinka tuota ukkoa sieppaa, kun hän ei saanutkaan sanoa, mitä mieltä oli!

Mutta sitten Kassinen väsyi televisioon ja halusi jotakin muuta hauskaa.

— Missä kotilohikäärme on? Hae hänet tänne niin että minä saan tanssittaa häntä pillini mukaan.

— Tanssittaa... mitä sinä sillä tarkoitat? kysyi Pikkuveli huolestuneena.

— On kolme tapaa kesyttää kotilohikäärmeitä, sanoi Kassinen. Heitä voi tärsyttää tai heitä voi huijata tai heitä voi tanssittaa. Itse asiassa kaikki tähtää samaan, mutta silloin kun tanssittaa pillin mukaan, heidän kanssaan on ikään kuin enemmän lähitaistelussa.

Pikkuveli huolestui entistä enemmän. Jos Kassinen antautuisi lähitaisteluun neiti Lohen kanssa, tämä saattaisi nähdä hänet ja niin ei missään nimessä saanut käydä. Pikkuveljen oli hinnalla millä hyvänsä pidettävä Kassista silmällä sillä aikaa kun isä ja äiti olivat poissa. Kassinen oli jollakin konstilla säikäytettävä niin, että hän älyäisi itse pysyä poissa neiti Lohen näkyvistä. Pikkuveli tuumiskeli ja sanoi sitten ovelasti:

— Kuule Kassinen, et kai sinä haluaisi esiintyä tv:ssä? Kassinen ravisti rajusti päätään.

— Minäkö tuossa purkissa? En niin kauan kuin olen terve ja jaksan puolustautua.

Mutta sitten hän tuli hiukan miettelijäksi.

— Vaikka tietysti... jos se pieni nöpöläinen esiintyisi samalla kertaa!

Pikkuveli vakuutti pontevasti, että semmoisesta ei Kassisen kannattanut uneksiakaan. Ehei, jos Kassinen televisiossa esiintyisi, se tapahtuisi kyllä yhdessä kotilohikäärmeen kanssa.

Kassinen säpsähti.

— Kotilohikäärme ja minä samassa purkissa... uijui, ellei Pohjois-Suomessa vielä ole ollut maanjäristystä, niin nyt tulee, pane se mieleesi! Miten sinä voitkin keksiä noin hulluja?

Silloin Pikkuveli rupesi kertomaan kummitusohjelmasta, jota neiti Lohi suunnitteli televisioon, jotta saisi lyödyksi Fridan ällikällä.

— Onko kotilohikäärme sitten nähnyt kummituksen? kyseli Kassinen.

— Ei, ei n ä h n y t , sanoi Pikkuveli. Mutta hän on k u u l l u t , kuinka joku ammui ikkunan takana. Hän uskoo että se oli kummitus.

Ja Pikkuveli selitti perusteellisesti, miten Frida ja lohikäärme ja Kassinen ja televisio liittyivät toisiinsa. Mutta jos hän oli luullut sen säikäyttävän Kassista, niin hän erehtyi. Kassinen pudottautui polvilleen ja hihkui riemusta ja kyllikseen hihkuttuaan hän hakkasi Pikkuveljeä selkään.

— Pidä huolta kotilohikäärmeestä! Se on talon paras kotieläin! Pidä ihmeessä huolta hänestä! Sillä nyt meille vasta tosi hauskaa tulee!

— Kuinka niin, ihmetteli Pikkuveli peloissaan.

— Hohoo, hihkui Kassinen, pitäkää vaan varanne kaikki kotilohikäärmeet ja tv-ukot, kohta lyödään ällikällä joku muukin kuin Frida, sillä pian saatte nähdä kuka tulla porhaltaa!

Pikkuveli hermostui entistä enemmän.

— Kuka porhaltaa?

— Kruununhaan pikkukummitus, hihkaisi Kassinen. Hohoo!

Silloin Pikkuveli luovutti. Hän oli varoittanut ja koettanut tehdä isän ja äidin mielen mukaan. Nyt sai kaikki käydä niin kuin Kassinen halusi. Sillä niinhän aina kumminkin kävi. Kassinen saisi mielin määrin kujeilla ja kummitella ja tanssittaa pillinsä mukaan. Pikkuväli ei enää aikonut estellä häntä. Ja sen päätettyään hän tunsu, että tästä saattaisi kehkeytyä hauskaakin. Hän muisti miten Kassinen kerran aikaisemminkin oli kummitellut ja pelotellut tiehensä murtovarkaat, jotka olivat aikoneet pihistää äidin talousrahat ja pöytähopeat. Kassinenkaan ei ollut unohtanut sitä.

— Muistatko miten lystiä meillä oli, hän sanoi. Missä muuten on se kummitusasu, joka minulla silloin oli?

Pikkuväli oli pakko tunnustaa, että äiti oli ottanut sen pois. Hän oli ollut sillä kertaa aika vihainen siitä, että Kassinen oli turmellut yhden lakanan. Mutta sitten hän oli paikannut ja parsinut reiän, niin että kummitus puvusta oli jälleen tullut lakana.

Kassinen tuhahti kuullessaan siitä.

— Minua sitten raivostuttaa että työnnetään nenä joka paikkaan. Tässä talossa ei sitten mikään saa olla rauhassa.

Hän istuutui tuolille ja rupesi murjottamaan.

— Jos tällainen peli jatkuu, minä en ala mitään! Saatte hankkia kummituksenne mistä ikinä haluatte.

Sitten hän juoksi liinavaatekaapille ja avasi oven.

— Onneksi täällä on lisää lakanoita.

Hän tempaisi esiin äidin hienoimman pellavalakanan, mutta silloin Pikkuväli puuttui asiaan.

— Oi ei, ei sitä! Anna olla... täällä on vanhoja hylättyjä lakanoita, jotka kelpaavat vallan hyvin.

Kassinen näytti tyytymättömältä.

— Vanhoja hylättyjä lakanoita! Minä olin ajatellut, että Kruununhaan pikkukummitus esiintyisi siistissä pyhäpuvussa. Mutta olkoon... tähän nyt ei mikään hieno talo olekaan... anna ne lumput tänne!

Ja Pikkuveli kaivoi Kassiselle pari kulunutta lakanaa.

— Näistä saat kyllä kummituspuvun, jos ompelet ne yhteen, hän sanoi.

Kassinen seiso happamana lakanat sylissään.

— Jos minä ompelen ne yhteen! Tarkoitit kai jos s i n ä ompelet ne yhteen. Tule, lennetään ylös minun luokseni, niin ettei kotilohikäärme ryntää sisään kesken harsimisen!

Lähimmän tunnin Pikkuveli istui Kassisen luona ja ompeli kummituspukua. Hän oli oppinut koulun käsityötunnilla sekä etupiston että takapiston ja ristipiston, mutta kukaan ei ollut opettanut hänelle, miten kahdesta rikkinäisestä lakanasta ommellaan kummituspuku. Se hänen oli yritettävä suunnitella itse. Hän koetti arasti pyytää Kassiselta apua.

— Voisithan ainakin leikata, sanoi Pikkuveli. Kassinen pudisti päätään.

— Jos minä jollekin leikkaisin lakanoita, niin sinun äidillesi, hänelle minä kyllä haluaisin leikata. Tarvitsiko hänen mennä ottamaan minun kummituspukuani! On oikeus ja kohtuus, että sinä ompelet uuden. Ryhdy työhön nyt äläkä nurise!

Kassinen sanoi, ettei hänellä sitä paitsi ollut aikaa ommella, sillä nyt hänen oli välttämättä maalattava taulu.

— Se on nimittäin maalattava silloin kun on inspiraatio, käsitätkö, ja minä sain

sen juuri äsken. Pulp, vain kuului, ja siinä tuli inspiraatio!

Pikkuveli ei tiennyt mikä semmoinen inspiraatio oli. Mutta Kassinen selitti, että se oli eräänlainen sairaus, joka vaivasi kaikkia taulumaalareita, niin että he tahtoivat vain maalata ja maalata sen sijaan että olisivat ommelleet kummitusasuja.

Ja Pikkuveli istui kyhjötti höyläpenkillä jalat ristissä kuin räättäli ja ompeli ja kuroi, kun taas Kassinen istui kenotti takan nurkassa maalaamassa tauluaan. Ikkunan takana väijyi musta pimeys, mutta sisällä Kassisen luona oli valoisaa ja kodikasta, öljylamppu tuikutti ja takassa paloi tuli.

— Toivottavasti olet ollut ahkera ja taitava käsitöissä, sanoi Kassinen. Minä näet haluan saada siistin kummituspuvun. Pykäpistot tai harakanvarpaat saattaisivat näyttää sieviltä kaula-aukon ympärillä.

Pikkuveli ei vastannut. Hän vain ompeli, tuli ritisi ja Kassinen maalasi.

— Mitä sinä oikein maalaat, kysyi Pikkuveli.

— Näet sitten kun se on valmis, sanoi Kassinen.

Vihdoin viimein Pikkuveli sai kursituksen kokoon kummituspuvun, jonka hän arveli kelpaavan tarkoitukseen. Kassinen kokeili sitä ja ihastui kovasti. Hän lensi pari näytöskierrosta ympäri huonetta.

Pikkuveljeä puistatti. Hänestä Kassinen näytti kauhealta ja hurjan kummitusmaiselta. Neiti Lohi-parka, hän halusi kummituksen ja totisesti hän saisi kummituksen, joka säikäyttäisi hengiltä kenet hyvänsä.

— Nyt saa kotilohikäärme lähettää kutsun tv-ukoille, sanoi Kassinen. Sillä pian esiintyy Kruununhaan motorisoitu pikkukummitus, kauhea ja kaunis ja hirveän, hirveän vaarallinen.

Kassinen lensi ympäri huonetta tyytyväisesti kaakottaen. Taulustaan hän ei enää välittänyt. Pikkuveli meni katsomaan mitä Kassinen oli maalannut.

'Kaniinini' luki aivan maalauksen alareunassa. Mutta se, mitä Kassinen oli maalannut, esitti pientä punaista eläintä, joka muistutti suuresti kettua.

— Eikö tuo tuossa ole kettu, kysyi Pikkuveli.

Kassinen kurvasi alas ja laskeutui Pikkuveljen viereen. Hän seisoi pää kallellaan ja tirkisteli tauluaan.

— Juu, kyllä se on kettu. Epäilemättä se on maailman parhaan kettumaalarin maalaama kettu.

— Niin mutta, sanoi Pikkuveli, tässähän lukee 'Kaniinini'... missä ne kaniinit sitten ovat?

— Ketun sisässä, sanoi Kassinen.

KASSISEN SOITTOKELLO

S seuraavana aamuna sekä Poka että Pipsa heräsivät yltympäriinsä omituisen punaisen ihottuman peitossa.

— Tulirokko, sanoi neiti Lohi tutkittuaan heidät. Samaa sanoi lääkäri, joka kutsuttiin paikalle.

— Tulirokko! Heti paikalla kulkutautisairaalaan! Sitten hän osoitti sormellaan Pikkuveljeä.

— Ja tuo tuossa joutuu eristykseen toistaiseksi.

Silloin Pikkuveli rupesi itkemään. Hän ei halunnut joutua eristykseen. Ei siksi, että olisi tiennyt mitä se tarkoitti, vaan siksi että se kuulosti inhottavalta.

— Ah, sanoi Poka kun lääkäri oli mennyt tiehensä, sehän merkitsee vain sitä, että sinun ei tarvitse mennä kouluun etkä saa tavata muita lapsia. Tartuntavaara, käsitätkö.

Pipsa makasi vuoteessaan kyynelet silmissä.

— Pikkuveli-rassukka, hän sanoi, nyt sinä jäät ihan yksin! Pitäisiköhän meidän soittaa äidille.

Mutta neiti Lohi ei halunnut kuulla moisesta puhuttavankaan.

— Ehdottomasti ei! Rouva Penttinen tarvitsee lepoa ja rauhaa. Muistakaa, että hänkin on sairas. Kyllä minä hoivaan Pikkuveljeä täällä!

Hän nyökkäsi Pikkuveljelle, joka seiso i itkettyneenä Pipsan vuoteen vieressä.

Enempää ei ehditty sanoakaan, sillä ambulanssi tuli hakemaan Pipsaa ja Pokaa. Pikkuveli itki. Toki hän silloin tällöin oli vihainen sisaruksilleen, mutta kyllä hän silti piti heistä kamalasti, ja hänestä oli kovin murheellista, että heidän piti joutua sairaalaan.

— Hei sitten, Pikkuveli, sanoi Poka kun ambulanssimiehet kantoivat häntä ulos.

— Näkemiin, pikkuinen, äläkä suotta sure! Me tulemme pian kotiin, sanoi Pipsa.

Pikkuveli ulvoi täyttä kurkkua.

— Niin sinä luulet! Mutta entäs jos te kuolette!

Neiti Lohi torui häntä myöhemmin... miten Pikkuveli saattoikin olla niin tyhmä, että uskoi jonkun kuolevan tulirokkoon!

Silloin Pikkuveli meni omaan huoneeseensa. Siellä oli Tassu ja hän otti sen syliinsä.

— Nyt minulla on vain sinut, sanoi Pikkuveli ja rutisti Tassua. Ja tietysti Kassinen.

Tassu tajusi kyllä, että Pikkuveli oli apea. Se nuolaisi häntä nenän päähän. Ihan niin kuin se olisi tahtonut sanoa:

— Mutta onhan sinulla joka tapauksessa minut. Ja Kassinen!

Pikkuveli istui siinä pitkän tovin ja hänestä tuntui ihanalta, että Tassu oli olemassa. Mutta silti hän kaipasi juuri nyt kovasti äitiä. Hän muisti, että oli luvannut kirjoittaa äidille ja päätti tehdä sen heti.

»Rakas äiti», hän kirjoitti. »Näyttää siltä että meidän perhe taitaa kuola sukupuuttoon. Poka ja Pipsa on tulirokossa ja sairaalassa ja minä olen eristety. Se ei tee kipeää mutta minä saan vissiin tulirokon kansa ja isä on Lontoossa jos hän nyt vielä on elosa vaika en minä ole kuullut onko hän saras mutta kyllä kai hän on sairas

kanssa kun kaikki muutkin kerran on sraita. Minula on ikävä sinua kuinka muuten voit oletko kovasti kipeä.' Kasisesta minula olisi snulle kerrottavaa mutta en taida viitsiä kun sinä vaan hulestut ja sinä tarvitset lepoa ja rauhaa sanoo kotilohikäärme hän ei ole kipeä eikä ole Kasinenkaan vaikka kyllä ne varmaan pian on. Näkemiin äiti kulta, lepää rauhassa!»

— Enempää en kirjoita, sanoi Pikkuveli Tassulle, sillä en halua pelästyttää häntä.

Sitten hän meni ikkunan luo ja soitti Kassista. Niin niin, soitti todella. Kassinen oli nimittäin edellisiltana tehnyt oikein näppärän keksinnön. Hän oli järjestänyt kattotalonsa ja Pikkuveljen huoneen välille soittokellon.

— Ei sitä voi summamutikassa kummitella, sanoi Kassinen. Mutta nyt kun Kassinen on tehnyt maailman parhaan soittokellon, sinä voit soittaa ja tilata kummittelua juuri silloin kun kotilohikäärme istuu mukavasti ja rupeaa tähystelemään yöstä minun pikku kammottavuuttani.

Soittokellojärjestelmä oli pantu kokoon lehmänkellosta, joka oli ripustettu Kassisen katonharjaan, ja narusta, joka johti lehmänkellosta Pikkuveljen ikkunaan.

— Sinä nykäiset narusta, kello soi ylhäällä minun luonani ja vips, Kruununhaan pikkukummitus tulee lennossa ja kotilohikäärme pökertyy kauhusta, eikö olekin ihmeellistä?

Tietysti se oli ihmeellistä Pikkuveljenkin mielestä. Eikä hän ajatellut vain kummittelua. Aikaisemmin hän oli saanut odottamalla odottaa että Kassinen suvaitsi tulla tervehtimään. Nyt hän voisi soittaa tälle aina kun rupesi tuntumaan, että hän kaipasi juttukumppania.

Ja juuri nyt Pikkuveli tunsu kaipaavansa Kassista. Hän kurottui nykäisemään narusta ja kuuli kuinka lehmänkello kilisi ja kolisi ylhäällä katolla. Pian kuului myös Kassisen moottorin surina, mutta se Kassinen, joka lensi sisään ikkunasta, oli unenpöppörössä ja äreä kuin mikä.

— Luuletko sinä että tämä on tarkoitettu jonkinmoiseksi herätyskelloksi? hän kysyi nenäkkäästi.

— Oi anteeksi, sanoi Pikkuveli, olitko sinä nukkumassa?

— Sitä sinun olisi pitänyt ajatella ennen kuin herätit minut. Sinä joka nukut kuin porsas, et tiedä miltä tuntuu meistä raukoista, jotka emme saa juuri ollenkaan unen päästä kiinni. Sen kerran kun on onnistunut nukahtamaan, odottaisi toki että edes ystävät olisivat hiirenhiljaa ja pidättelisivät vain hengitystään, mutta eikös mitä, silloin sitä ravataan läppäämään kelloja aivan kuin tuli olisi irti.

— Niin huonostiko sinä sitten nukut, Pikkuveli sanoi. Kassinen nyökkäsi jurosti.

— Ei enää huonommin voisi nukkua.

Pikkuveljestä se oli ikävää kuultavaa.

— Sääli... onko sinulla tosiaan niin kurjat unen lahjat!

— Läpeensä kurjat, sanoi Kassinen. Se tahtoo sanoa, että öisin minä kyllä nukun kuin tukki ja aamupäivisinkin, mutta iltapäivällä on pahinta, silloin minä vain heittelehdin vuoteessa.

Hän oli hetken hiljaa aivan kuin olisi murehtinut unettomuuttaan, mutta sitten hän rupesi katselemaan innokkaasti ympärilleen.

— Jos saisin pienen lahjan, en olisi ikinä enää pahoillani siitä että herätit minut. Pikkuveli ei halunnut, että Kassinen oli pahoillaan, ja hän rupesi tutkimaan tavaroitaan.

— Haluaisitko huuliharppuni?

Kassinen tarrasi huuliharppuun.

— Haluan, olen aina toivonut itselleni soittopeliä, kiitoksia vaan, minä otan tämän... eihän sinulla kumminkaan ole bassoviulua.

Hän nosti huuliharpun suulleen ja puhalsi pari kamalaa vongahdusta. Sitten hän vilkaisi Pikkuveljeen silmät loistaen.

— Kuulitko? Minä tein heti sävellyksen. Sen nimi on »Pikkukummituksen valitus».

Silloin Pikkuveli sanoi, että valituslaulut sopivatkin hyvin tähän taloon, kun kaikki olivat sairaina, ja hän kertoi Kassiselle tulirokosta.

— Ajattele nyt miten sääli Pokaa ja Pipsaa, sanoi Pikkuveli. Mutta Kassinen sanoi, että tulirokko oli vain maallinen asia eikä sitä kannattanut murehtia. Itse asiassa oli vain hyvä, että Poka ja Pipsa makasivat kulkutautisairaalassa silloin kun suuri kummittelu alkaisi.

Tuskin hän oli sen sanonut, kun Pikkuveli hätkähti säikähdyksestä. Hän kuuli neiti Lohen askelet oven takaa ja arvasi, että tämä harppoisi huoneeseen minä hetkenä hyvänsä. Kassinenkin arvasi että nyt oli kiire. Hän heittäytyi mätkähtäen lattialle ja kieri Pikkuveljen sängyn alle kuin pieni kerä. Pikkuveli istahti kiireesti sängynlaidalle ja levitti kylpytakin polvilleen niin että se peitti Kassista mahdollisimman paljon.

Samassa ovi aukesi ja neiti Lohi pyyhälsi sisään harja ja rikkalapio kädessään.

— Ajattelin vähän siivota täällä, hän sanoi, mene siksi aikaa keittiöön!

Pikkuveli hermostui niin että rupesi hikoilemaan.

— Enkä mene, en minä tahdo, hän sanoi. Minä istun täällä eristyksessä.

Neiti Lohi tuijotti häntä kiukkuisesti.

— Tiedätkö mitä sinun sänkysi alla on? hän kysyi.

Pikkuveli lehahti punaiseksi... oliko neiti Lohi tosiaan jo ehtinyt nähdä Kassisen?

— Ei... ei siellä mitään ole, hän änkytti.

— Vai ei muka, sanoi neiti Lohi. Kuulehan mokomaa! Sehän on täynnä isoja villakoiria, jotka minä aion siivota pois. Siirryhän nyt!

Pikkuveli joutui aivan suunniltaan.

— Enkä siirry, minä istun tässä ja olen eristyksessä, hän kirkui.

Silloin neiti Lohi rupesi lakaisemaan toisesta päästä huonetta ja mutisi itsekseen:

— Istu kaikin mokomin niin kauan kun saan tämän puolen huonetta lakaistuksi! Mutta sitten saat luvan eristyä jossakin muualla, senkin itsepäinen mukula!

Pikkuveli jirsi kynsiään ja mietti miten tässä oikein kävisi. Äkkiä hän hätkähti ja rupesi hihittämään. Kassinen kutitti häntä polvitaipeesta ja Pikkuveli oli hirveän kova kutiamaan.

Neiti Lohi mulkoili häntä.

— Niin niin, sinä vaan naurat vaikka äiti ja molemmat sisarukset makaavat sairaina ja kärsivät! Toiset ne näköjään lohduttautuu nopeasti.

Pikkuveli tunsi taas kuinka Kassinen kutitti häntä polvitaipeesta, ja nyt hän tirskei niin valtavasti, että melkein putosi sängyltä.

— Saisiko tietää mikä nyt on niin hauskaa, sanoi neiti Lohi happamasti.

— Hihihii, sanoi Pikkuveli, muistui mieleen yksi hassu juttu... Hän mietti kiivaasti, jotta muistaisi jonkin jutun.

— Oletteko kuullut sen jutun härästä, joka ajoi hevosta takaa ja hevonen pelästyi niin että kiipesi puuhun?

Pokalla oli tapana kertoa sitä tarinaa, mutta ei Pikkuveli ollut koskaan sille nauranut, sillä häntä sääliitti hevosparka, jonka täytyi kiivetä puuhun.

Neiti Lohikaan ei nauranut.

— Älä yritäkään kertoa noin typerää juttua. Tiedät vallan hyvin, etteivät hevoset osaa kiivetä puuhun.

— Eivät osakaan, sanoi Pikkuveli, kuten Pokakin aina sanoi. Mutta mitä hittoa hevonen saattoi tehdä kun sillä oli vihainen sonni kannoillaan?

Poka oli sanonut, että kun kertoi hitonmoista juttua s a i sanoa 'hitto'. Mutta neiti Lohi ei ollut samaa mieltä. Hän tuijotti inhoten Pikkuveljeä.

— Täällä sinä vain istut nauramassa ja kiroilemassa vaikka äiti ja sisarukset sairastavat ja kärsivät. Minun täytyy sanoa että ihmettelen...

Täsmälleen tässä kohtaa hänet keskeytettiin. Sängyn alta kuului »Pikkukummituksen valitus», vain pari säveltä, mutta niin vihlovia että neiti Lohi hätkähti.

— Mitä ihmettä se oli?

— En minä vaan tiedä, sanoi Pikkuveli.

Mutta neiti Lohi kyllä tiesi!

— Ääniä tuonpuoleisesta maailmasta, ihan varmasti.

— Tuonpuoleisesta maailmasta... mitä se tarkoittaa, kysyi Pikkuveli.

— Kummitusten maailmasta, sanoi neiti Lohi. Tässä huoneessa ei ole muita

kuin sinä ja minä eikä kumpikaan meistä saa aikaan tuommoisia ääniä. Se ei ollut ihmisääni, se oli aaveääni. Etkö kuullut... sehän oli selvästi hädässä oleva sielu!

Hän tuijotti Pikkuveljeä silmät selällään.

— Voi autuas Ananias, nyt minun t ä y t y y kirjoittaa televisioon.

Hän heitti harjan ja rikkalapion lattialle, istuutui Pikkuveljen kirjoituspöydän ääreen, otti kynän ja paperia ja kirjoitti pitkän aikaa innokkaasti. Sitten hän luki aikaansaannoksensa ääneen Pikkuveljelle:

— Kuuntelepas tätä!

»Yleisradiolle. Sisareni Frida Lohi on esiintynyt ohjelmassanne, joka kertoo hengistä ja kummituksista. Minusta se ei ollut mitenkään hyvä ohjelma, olkoon Frida mitä mieltä hyvänsä. Parempikin se voisi olla ja tulee olemaankin. Sillä nyt olen minä joutunut oikeaan kummitustaloon ja tässä on luettelo minun kummituskokemuksistani.

1. Ihmeellisiä ammuvia ääniä ikkunan takana, eikä se ollut lehmä, sillä asumme neljännessä kerroksessa.

2. Esineet katoavat omituisesti, esimerkiksi pullat ja huoneeseensa lukitut pikkupojat.

3. Ovia lukitaan ulkopuolelta, kun minä olen sisäpuolella, selittäkää jos kykenette!

4. Kauhea kummituskäden kirjoitus keittiön seinällä.

5. Kesken siivouksen kuuluvaa äkillistä surumusiikkia. Melkein teki mieli itkeä.

Tulkaa tänne heti, sillä tästä voi tulla ohjelma, josta puhutaan.

Kunnioittavasti

Tilda Lohi

J.K. Miten ihmeessä päähänne pälkähti pyytää juuri Frida televisioon esiintymään?»

Sitten neiti Lohi kiiruhti innoissaan postittamaan kirjettään. Pikkuveli kurkisti sängyn alle. Kassinen loikoili siellä silmät loistaen. Sitten hän ryömi esiin virkeänä ja iloisena.

— Hohoo, hän hihkui, odotapa kun tulee ilta ja pimeää. Silloin kotilohikäärme saa todella aiheutta kirjoittaa tv:lle.

Pikkuveli rupesi taas tirksumaan ja katsoi hellästi Kassista.

— Eristyksessä oleminen on kivaa, kunhan vain on eristyksessä sinun kanssasi, hän sanoi.

Kiitävän hetken hän ajatteli Ristoa ja Kaisaa, joiden kanssa hänellä oli tapana leikkiä. Oikeastaan hänen kai pitäisi olla surullinen, koska ei voinut tavata heitä vähään aikaan.

— Mutta ei se mitään, Kassisen kanssa on paljon hauskeempaa, Pikkuveli ajatteli.

Vaikka sillä hetkellä Kassisella ei ollut aikaa leikkiä. Hänen täytyi lähteä kotiin kunnostamaan äänenvaimennintaan, hän sanoi.

— Kai käsität ettei Kruununhaan pikkukummituksen sovi tulla jyristäen kuin lentävä tynnyri. Ehei, hiljaa ja aavemaisesti ja kammottavasti kaiken pitää käydä, niin että kotilohikäärmeen hiukset nousevat pystyyn.

Sitten Pikkuveli ja Kassinen sopivat erityisestä merkinanto-soitosta.

— Jos soitat y h d e n kerran, sanoi Kassinen, se tarkoittaa »Tule heti tänne» ja jos soitat kaksi kertaa, se tarkoittaa »Älä vaan tule tänne» ja kolme kertaa tarkoittaa »Maailmassa ei ole toista yhtä kaunista ja läpeensä viisasta ja sopivan paksua ja urhoollista ja kaikin puolin mainiota miestä kuin sinä, Kassinen».

— Miksi minä sellaista soittaisin? kysyi Pikkuveli.

— Mikset soittaisi, ystävilleenhän voi sanoa ystävällisiä ja ilahduttavia asioita vaikka joka viides minuutti, enkähän minä voi täällä niin usein juosta, kai sinä sen käsität.

Pikkuveli katsoi miettivästi Kassista.

— Enkö minäkin ole sinun ystäväsi? Mutta s i n ä et vaan ikinä sanoisi minulle mitään tuommoista.

Kassinen nauroi.

— On siinä nyt sentään eroa. Sinähän olet vain tyhmä pojannassikka!

Pikkuveli nyökkäsi. Hän tiesi, että Kassinen oli oikeassa.

— Mutta pidäthän sinä minusta silti?

— Tottahan toki, vakuutti Kassinen. En oikein itsekään tiedä miksi, mutta pohdiskelen sitä usein kun makaan unettomana iltapäivisin.

Hän taputti Pikkuveljeä poskelle.

— Tottakai minä pidän sinusta ja jostainhan sen täytyy johtua... ehkä siitä että sinä olet niin erilainen kuin minä, pieni lapsi parka!

Hän lensi ikkunaan ja heilutti hyvästiksi.

— Ja jos soitat aivan kuin tuli olisi irti, hän sanoi, se merkitsee joko sitä että tuli o n irti, tai sitten että »Nyt minä herätin sinut taas, rakas Kassinen, ota iso laukku mukaasi ja tule hakemaan kaikki minun leikkikaluni... saat ne ihan ikiomiksi!».

Ja sitten Kassinen häipyi.

Mutta Tassu heittäytyi Pikkuveljen eteen lattialle ja heilutti häntäänsä niin että matto pölisi. Se oli sen tapa osoittaa kuinka paljon se piti jostakusta ja että se halusi huomiota. Pikkuveli asettui lattialle Tassun viereen, jolloin se hyppäsi pystyyn ja haukkui ilosta. Sitten se kiepsahti Pikkuveljen kainaloon ja sulki silmänsä.

— Sinusta taitaa olla mukavaa, kun minä olen poissa koulusta ja eristyksessä, sanoi Pikkuveli. Kuules Tassu, sinusta minä varmaan olen maailman paras Pikkuveli.

KRUUNUNHAAN PIKKUKUMMITUS

Pikkuveljen päivä oli pitkä ja ikävä ja hän odotti kiihkeästi iltaa. Melkein kuin jouluaatto, hän ajatteli. Hän leikki Tassun kanssa ja katseli postimerkkejään ja laski vähän, jottei jäisi jälkeen luokkatovereistaan. Ja arveltuaan, että Risto oli ennättänyt koulusta kotiin, hän soitti tälle ja kertoi tulirokosta.

— Minä en voi tulla skoleen, olen katsos eristyksessä!

Se kuulosti hänestä oikein hienolta ja Risto oli ilmeisesti samaa mieltä, sillä hän mykistyi.

— Voit kernaasti kertoa Kaisalle, sanoi Pikkuveli.

— Eikö sinun aikasi käy pitkäksi? kysyi Risto saatuaan puhekykynsä takaisin.

— Ei ollenkaan, sanoi Pikkuveli, onhan minulla...

Eikä hän sitten enempää sanonutkaan. Hän oli ajatellut sanoa »Kassinen», mutta se ei käynyt päinsä isän takia. Kaisa ja Risto olivat tosin tavanneet Kassisen monta kertaa edellisenä keväänä, mutta se oli e n n e n kuin isä kielsi kertomasta Kassisesta kenellekään. Nyt Risto ja Kaisa olivat jo varmaan unohtaneet hänet, ja se oli vain hyvä Pikkuveljen mielestä.

— Sillä nyt hänestä on tullut minun ikioma salainen Kassiseni, hän ajatteli ja sanoi kiireesti hei Ristolle.

— Hei vaan, en ehdi nyt jutella enempää.

Tuntui aika synkältä syödä päivällistä kahden neiti Lohen kanssa, mutta tämä oli laittanut oikein hyviä lihapyöryköitä. Pikkuveli söi niitä monta. Jälkiruoaksi oli omenakakkua ja vaniljakastiketta. Kenties neiti Lohi ei sittenkään ollut aivan mahdoton.

— Parasta kotilohikäärmeessä on omenakakku, ajatteli Pikkuveli, ja omenakakussa on parasta vaniljakastike ja vaniljakastikkeessa parasta se, että juuri minä syön sen.

Mutta silti päivällinen ei ollut mikään hauska tilaisuus, kun pöydän ympärillä oli monta tuolia tyhjänä. Pikkuveli ikävöi äitiä ja isää ja Pokaa ja Pipsaa, kaikkia vuoron perään. Ei, ei todellakaan ollut hauskaa ja sitä paitsi neiti Lohi puhui koko ajan Fridasta, ja Pikkuveli oli kurkkuaan myöten täynnä Fridaa.

Mutta vähitellen tuli ilta. Oli jo syksy ja tuli aikaisin pimeää. Pikkuveli seisoi ikkunan ääressä kalpeana jännityksestä ja näki kuinka tähdet kiiluivat kattojen yläpuolella. Hän odotti. Tämä oli p a h e m p a a kuin jouluaattona. Silloin odotettiin vain joulupukkia, ja mitä nyt oli joulupukki Kruununhaan pikkukummitukseen verrattuna... ei yhtään mitään! Pikkuveli jyrssi hermostuneena kynsiään. Hän tiesi että nyt myös Kassinen odotti jossakin tuolla ylhäällä. Neiti Lohi istui keittiössä jalat vesisoikossa. Hän otti päivittäistä jalkakylpyään, mutta sen jälkeen hän oli luvannut tulla sanomaan Pikkuveljelle hyvää yötä. Silloin olisi aika soittaa kelloa. Ja sitten... voi autuas Ananias, kuten neiti Lohella oli tapana sanoa... voi autuas Ananias, miten jännää kaikki oli!

— Jollei hän pian tule, minä räjähdän, mutisi Pikkuveli.

Silloin hän tuli. Ovesta harppoi sisään neiti Lohi paljain, suurin, vastapestyin jaloin, ja Pikkuveli hypähti kuin pieni kala, niin kovasti hän pelästyi, vaikka olikin odottanut neitiä ja tiesi hänen tulevan.

Neiti Lohi katsoi häntä paheksuvasti.

— Mitä varten sinä seisot avoimen ikkunan ääressä vain pyjama päällä? Sänkyyn siitä!

— Minä vaan katselen tähtiä, änkytti Pikkuveli. Ettekö tekin halua katsoa tähtiä?

Sen hän sanoi oikein viekkaasti, jotta olisi saanut neiti Lohen ikkunan ääreen. Samalla hän pisti salaa kätensä verhon taakse ja nykäisi lujasti kellonnyöristä. Hän kuuli kuinka ylhäällä katolla soi kello. Saman kuuli neiti Lohikin.

— Kummallista, hän sanoi, kuulin aivan kuin avaruuden kellojen soittoa!

— Kummallista tosiaan, sanoi Pikkuveli.

Sitten hän pidätti hengitystään. Sillä nyt ilmestyi katolta liitolennossa valkoinen ja aika pyöreä pieni kummitus. Ja se musisoi. Soitto kuulosti hyvin hiljaiselta ja hyvin surulliselta, mutta aivan selvästi syysillassa kaikui »Pikkukummituksen valitus».

— Tuolla... tuolla... voi autuas Ananias, sanoi neiti Lohi. Hänen kasvonsa olivat vitivalkoiset ja hänen täytyi istuutua. Ja hän kun oli sanonut ettei pelännyt kummituksia!

Pikkuveli koetti rauhoittaa häntä.

— Nyt minäkin taidan ruveta uskomaan, että täällä kummittelee, hän sanoi.

Mutta tuo tuntuu kovin pieneltä kummitukselta, ei se varmasti voi olla kovin vaarallinen.

Neiti Lohi ei kuunnellut häntä, tuijotti vain kauhuissaan taivaalle, jossa kummitus oli pannut pystyyn mielikuvituksellisen lentonäytöksen.

— Viekää pois! Viekää pois! hän puuskutti.

Mutta Kruununhaan pikkukummitusta ei noin vain viety pois. Se leijui edestakaisin ikkunan edessä, nousi ja sukelsi ja silloin tällöin se teki ilmassa kuperkeikan. Eikä valittava musiikki vaiennut edes kuperkeikkojen aikana.

Pikkuveljen mielestä kaikki oli oikein kaunista ja jännittävää. Pieni valkoinen kummitus, tumma tähtitaivas ja valittava musiikki. Mutta neiti Lohi ei ollut samaa mieltä. Hän tarrasi kiinni Pikkuveljeen.

— Juostaan piiloon makuuhuoneeseen!

Penttisen perheen asunnossa oli viisi huonetta, keittiö, eteinen ja kylpyhuone. Pokalla, Pipsalla ja Pikkuveljellä oli kullakin oma pieni huoneensa, isällä ja äidillä makuuhuoneensa ja lisäksi oli iso olohuone. Isän ja äidin poissaollessa makuuhuoneessa asusti neiti Lohi. Makuuhuone oli pihalle päin, Pikkuveljen huone taas kadun puolella.

— Tule, huohotti neiti Lohi, mennään ja piiloudutaan makuuhuoneeseen!

Pikkuveli harasi vastaan. Eiväthän he nyt voineet livistää, vastahan kummittelu oli alkanut! Mutta neiti Lohi oli itsepäinen.

— Kiireesti nyt, ennen kuin minä pyörryn!

Ja Pikkuveli raahattiin vastoin tahtoaan makuuhuoneeseen. Sielläkin oli ikkuna auki, mutta neiti Lohi sulki sen heti niin että läjähti. Hän laski sälekaihtimet alas ja sulki ikkunaverhot huolellisesti. Sitten hän rupesi pinoamaan huonekaluja oven eteen minkä ehti. Selvästikään hän ei missään nimessä halunnut nähdä enää kummituksia. Pikkuveli ei ymmärtänyt miksi, aikaisemminhan neiti Lohi oli ollut kovasti innoissaan kummittelusta! Pikkuveli istahti isän vuoteelle ja katseli päätään pudistellen kuinka neiti raatoi.

— Frida ei kyllä tuolla lailla huolestuisi, hän sanoi.

Mutta sillä hetkellä neiti Lohi ei halunnut kuulla puhuttavankaan Fridasta. Hän vain jatkoi huonekalujen raahaamista ja sai lipastosta, pöydästä, tuoleista ja pienestä kirjahyllystä oikein komean barrikadin oven eteen.

— No niin, no! hän sanoi tyytyväisesti. Eiköhän me nyt saada olla rauhassa.

Silloin kuului isän vuoteen alta ääni, joka sanoi vielä tyytyväisemmin:

— No niin, no! Eiköhän me nyt saada olla rauhassa! Nyt meidät on teljetty yöksi sisälle!

Ja pikkukummitus pyyhälsi lentoon niin että suhahti.

— Apua! kiljui neiti Lohi. Apua!

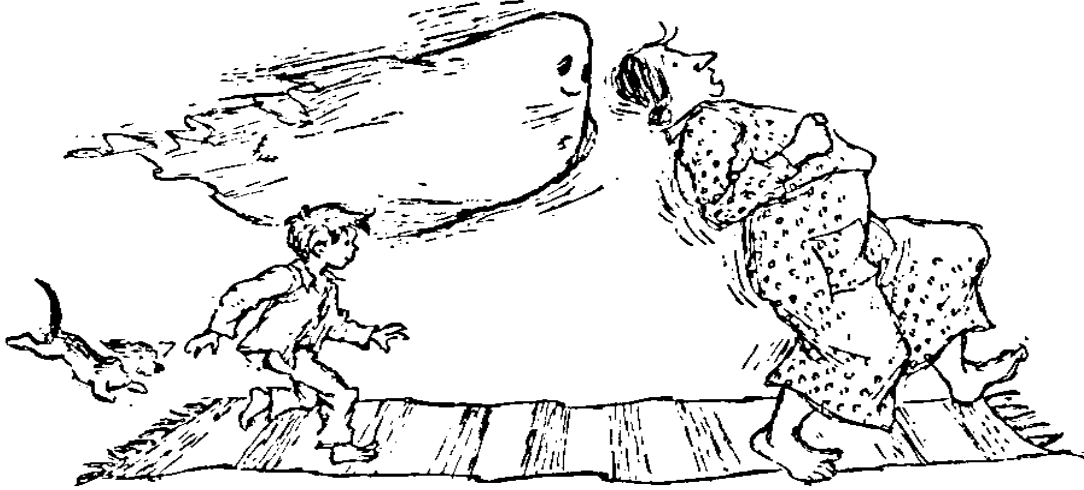
— Mihin tarkoitukseen? sanoi kummitus. Huonekalujen raahaamiseenko? Ei tässä mitään kaupunginlähettejä sentään olla.

Tälle kummitus nauroi itse pitkään ja hartaasti. Mutta neiti Lohta ei naurattanut. Hän syöksyi ovelle ja rupesi paiskomaan huonekaluja, niin että tuolit vain lentelivät. Pian hän oli purkanut koko barrikadin ja syöksyi kirkuen eteiseen.

Kummitus seurasi perässä. Samoin Pikkuveli. Viimeisenä tuli Tassu hurjasti haukkuen. Se tunsu kummituksen hajusta ja sen mielestä leikki oli oikein hauska.

Kummituksesta samaten.

— Hohoo, se huusi ja lentää räpytteli neiti Lohen ympärillä. Toisinaan se antoi neidille hiukan etumatkaa, jotta leikistä tulisi jännittävämpi. He juoksivat peräkanaa ympäri huoneistoa: ensin keittiöön ja sieltä ulos, sitten olohuoneeseen ja sieltä ulos, sitten Pikkuveljen huoneeseen ja sieltä ulos ja sillä tavoin ympäri, ympäri!

Neiti Lohi kirkui ja kimitti koko ajan niin että lopuksi kummituskin jo yritti rauhoittaa häntä.

— Noh noh, älä ulvo! Nythän meillä lystiä on!

Mutta ei se auttanut. Neiti Lohi parkui parkumistaan ja juoksi taas keittiöön. Keskellä lattiaa oli vesisoikko hänen jalkakylpynsä jäljiltä. Kummitus seurasi tiiviisti kannoilla.

— Hohoo, se huusi suoraan neiti Lohen korvaan, ja silloin neiti Lohi kaatui romahtaen soikkoon ja huusi kuin sumusireeni. Kummitus sanoi:

— Shhh! Sinähän pelotat hengiltä sekä minut että naapurit! Pian tulee radiopoliisi, jollet varo.

Koko lattia lainehti vettä ja kaiken keskellä makasi neiti Lohi. Mutta hän kömpi pystyyn hämmästyttävän nopeasti ja pakeni keittiöstä märät hameenhelmat sääriä vasten läiskyen.

Kummitus ei voinut olla pomppimatta pari kertaa soikossa, johon oli jäänyt vielä tilkka vettä.

— Roiskuu hyvin seinille, sanoi kummitus Pikkuveljelle. Ihmisistähän on mukavaa kompastella paljuihin, niin etten käsitä miksi hän oikein ulvoo?

Kummitus hyppäsi vielä viimeisen kerran soikkoon ja lähti sitten taas neiti Lohen perään. Tätä ei näkynyt missään. Mutta eteisen parkettilattiassa näkyivät hänen määret jalanjälkensä.

— Ravaava kotilohikäärme, sanoi kummitus. Täällä on tuoreita jälkiä. Pian nähdään minne ne johtavat. Sillä arvaa kuka on maailman paras vainukoira!

Jäljet johtivat kylpyhuoneeseen. Neiti Lohi oli lukinnut itsensä sinne ja hänen voitonriemuinen naurunsa kuului kauas. Pikkukummitus ryskytti ovea.

— Avaa, sanon minä!

Uusi ylimielinen nauru kuului kylpyhuoneesta.

— Avaa... muuten minä en ala mitään, kirkui kummitus.

Neiti Lohi oli nyt aivan hiljaa, mutta ovea hän ei avannut.

Silloin kummitus kääntyi Pikkuväljen puoleen, joka huohotti hengästyneenä moisen pikamarssin jälkeen.

— Puhu sinä hänelle! Ei ole yhtään hauskaa kun hän rupeaa tuolla lailla käyttäytymään.

Pikkuväl koputti varovasti ovelle.

— Minä täällä vaan, hän sanoi. Kuinka pitkään aiotte viipyä kylpyhuoneessa?

— Koko yön, siitä voit olla varma, sanoi neiti Lohi. Minä sijaan paraikaa pyyheliinoista vuodetta kylpyammeeseen.

Silloin kummitus puuttui puheeseen.

— Sijaa sinä vaan! Pilaa vaan koko leikki, niin ettei meillä ole mitään hauskaa! Mutta arvaa kuka siinä tapauksessa aikoo mennä kummittelemaan Fridalle?

Kylpyhuoneessa oli pitkän aikaa hiljaista. Neiti Lohi ilmeisesti mietti kummituksen kaameaa uhkausta. Lopulta hän sanoi pienellä heikolla rukoilevalla äänellä:

— Eei, ethän mene? Minusta... minusta se ei ole reilua!

— No, tule ulos sitten, sanoi kummitus. Muutoin menen suoraa päätä Rauhankadulle. Ja sitten näemme Fridan tv-purkissa, se on varma kuin mikä.

Kuului kuinka neiti Lohi huokaili. Lopulta hän huusi:

— Kuule, Pikkuväl, paina korvasi avaimenreikään niin minä kuiskaan jotakin.

Pikkuväl noudatti pyyntöä. Hän painoi korvansa avaimenreikään ja neiti Lohi kuiskasi:

— Katsos, minä luulin etten pelkäisi kummituksia, mutta kyllä minä pelkään. Kun sinä olet niin rohkea, etkö voisi pyytää sitä kamalaa haamua häipymään ja tulemaan joskus toiste, kun olen ennättänyt vähän totutella. Mutta luvatkoon, ettei missään tapauksessa mene sillä välin Fridalle!

— Katsotaan mitä voin tehdä, sanoi Pikkuväl. Hän kääntyi puhumaan kummitukselle. Mutta kummitusta ei enää näkynyt.

— Ei hän ole täällä, kiljui Pikkuväl. Hän on kai mennyt kotiinsa. Tulkaa vain ulos sieltä!

Mutta neiti Lohi ei tohtinut tulla, ennen kuin Pikkuväl oli tutkinut koko huoneiston ja katsonut, ettei missään ollut kummituksia.

Sitten neiti Lohi istui pitkään Pikkuväljen huoneessa ja vapisi kuin haavan lehti. Mutta vähitellen hän tointui ja tointuikin kunnolla.

— Oi, olipa se hirvittävää kummittelua niin kauan kuin sitä riitti, hän sanoi.

Mutta ajattele, ajattele mikä tv-ohjelma tästä tuleekaan! Frida ei ole kokenut mitään tämän veroista!

Hän iloitsi kuin pieni lapsi. Vain silloin tällöin häntä hiukan värisytti, kun hän muisti äskeistä kummitusjahtia.

— Suoraan sanottuna olen saanut kyllikseni kummittelusta, hän sanoi. Toivottavasti minun ei tarvitse nähdä sitä ilkimystä toistamiseen!

Tuskin hän oli sen sanonut kun Pikkuveljen vaatekomerosta rupesi kuulumaan kummea ammunista eikä enempää tarvittu kun neiti Lohi jo kirkui täyttä päätä.

— Kuulitko! Vaatekomerossa on kummitus, sano minun sanoneen! Oijoi, minä taidan kuolla.

Pikkuveljen kävi kotilohikäärmettä surku, mutta hän ei tiennyt mitä sanoa lohdutukseksi.

— Ehei, hän sanoi vihdoinkin viimein, ei se ole kummitus... ehkä siellä on pieni lehmä... toivotaan että siellä on pieni lehmä.

Mutta silloin vaatekomerosta kuului ääni:

— Pieni lehmä! Ei takuulla ole pieni lehmä!

Vaatekomeron ovi avautui ja Kruununhaan pikkukummitus tuli esiin Pikkuveljen ompelemassa valkoisessa kummituspuvussa. Se nousi kammottavasti huokaillen yläilmoihin ja rupesi tekemään pikku pyrähdyksiä kattolampun ympäri.

— Hohoo, maailman vaarallisin kummitus, eikä mikään pieni lehmä!

Neiti Lohi kirkui. Kummitus surrasi ympäri ympäri, yhä nopeammin, neiti Lohi kirkui yhä hurjemmin ja yhä kiivaammin lensi kummitus.

Mutta sitten tapahtui jotakin. Kummitus otti kurvan liian tiukasti ja aivan oikein: kummituspuku takertui kiinni lampusta sojottavaan nuppiin.

Räts, sanoi vanha hauras lakana, puku halkesi ja jäi roikkumaan nupista, ja siinä lensi Kassinen ympäri lamppua sinisissä arkihousuissaan, ruudukkaassa paidassaan ja punaraitaisissa sukissaan. Hän oli niin tohkeissaan, ettei ollenkaan huomannut mitä oli tapahtunut. Hän vain lensi lentämistään ja huokaili ja vaikersi entistä kummitusmaisemmin. Vasta neljännellä kierroksella hän äkkiä huomasi, että lampusta riippui vaate joka heilahteli ilmavirran voimasta, kun hän lensi ohi.

— Minkä ihmeen verhon te olette ripustaneet lamppuun, hän sanoi. Onko se olevinaan kärpäsphaavi?

Pikkuveli ei voinut muuta kuin valittaa.

— Ei, Kassinen, ei se ole kärpäsphaavi.

Silloin Kassinen vilkaisi pulleahkoa vartaloaan ja tajusi koko onnettomuuden, näki siniset housunsa, näki ettei enää ollutkaan Kruununhaan pikkukummitus vaan pelkkä Kassinen.

Hän laskeutui Pikkuveljen eteen vähän nolona ja tömähtäen.

— No jaa, hän sanoi, onnettomuus voi sattua parhaillekin, siitä saimme nyt esimerkin... no jaa, sehän on vain maallista!

Neiti Lohi istui kasvot valkeina ja tuijotti Kassista. Hän haukkoi henkeään kuin kala kuivalla maalla. Lopulta hän onnistui puristamaan esiin pari sanaa.

— Kuka... kuka... voi autuas Ananias, kuka tuo on?

Ja Pikkuveli sanoi itku kurkussa:

— Se on Katto-Kassinen.

— Ja kuka, puuskutti neiti Lohi, kuka on Katto-Kassinen?

Kassinen kumarsi.

— Kaunis ja tavattoman älykäs ja sopivan paksu mies parhaassa iässä...
sellainen mies minä olen!

KASSINEN EI OLE MIKÄÄN KUMMITUS VAAN KASSINEN

Sitä iltaa Pikkuveli ei unohtanut milloinkaan. Neiti Lohi istui tuolilla ja itki ja Kassinen seisoi vähän matkan päässä melkein nolon näköisenä. Kukaan ei sanonut mitään. Tunnelma oli ihan kurja.

— Tämmöisestä saa ryppyjä otsaansa, ajatteli Pikkuveli. Äidillä oli tapana sanoa niin aina kun Poka toi kotiin kolme ala-arvoista yhdellä kertaa tai kun Pipsa mankui pientä lyhyttä lammasnahkaturkkia juuri silloin kun isän piti maksaa televisio tai kun Pikkuveli oli heiteltyt kiviä koulun pihalla ja rikkonut ikkunarudun. Silloin äiti aina huokasi ja sanoi: »Tämmöisestä saa ryppyjä otsaansa!»

Pikkuveljestä tuntui nyt samanlaiselta. Äh, miten kiusallista kaikki oli! Neiti Lohi itki kuin putous. Ja miksi? Vain siksi, ettei Kassinen ollutkaan mikään kummitus.

— Siinä katosi minun kummitusohjelmani savuna ilmaan, hän sanoi ja mulkoili vihaisena Kassista. Ja minä kun jo menin sanomaan Fridallekin...

Hän peitti kasvot käsillään ja itki niin äänekkäästi, ettei kukaan saanut selvää, mitä hän oli sanonut Fridalle.

— Mutta olenhan minä kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu mies parhaassa iässä, yritti Kassinen lohdutella häntä. Voisinhan minäkin esiintyä tuossa purkissa... vaikka jonkun nöpöläisen kanssa!

Neiti Lohi otti kädet kasvoiltaan, tuijotti Kassista ja tuhahti.

— Kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu mies, mitäs vetävää siinä on, semmoisiahan televisio on pullollaan!

Hän tuijotti vihaisesti ja epäuskoisesti Kassista... mokoma pieni paksukainen, kai hän sentään oli poika, vaikka näyttikin pieneltä sedältä? Hän kysyi Pikkuveljeltä:

— Mikä tyyppi tuo oikeastaan on?

Ja Pikkuveli vastasi niin kuin totta oli:

— Hän on minun leikkiverini.

— Sen kyllä uskoo, sanoi neiti Lohi.

Sitten hän puhkesi uudestaan itkuun. Pikkuveli oli ihmeissään. Isä ja äiti olivat kuvitelleet, että jos joku näkisi Kassisen, siitä nousisi kauhea elämä ja häly ja kaikki haluaisivat näyttää häntä televisiossa. Mutta nyt se ainoa ihminen, joka todella oli nähnyt hänet, vain istui itkemässä ja oli sitä mieltä, että Kassinen oli

joutavanpäiväinen, koska ei ollutkaan kummitus. Se, että hänellä oli propelli ja että hän osasi lentää, ei hämmästyttänyt neitiä millään lailla. Kassinen kohosi juuri ilmaan noutaakseen kummituspukunsa lampusta, mutta neiti Lohi vain mulkoili häntä entistä vihaisemmin ja sanoi:

— Kaiken maailman propelleja ja vekottimia sitä nykyajan lapsilla onkin! Pian ne kai lentävät jo kuuhun vaikka eivät ole ehtineet aloittaa vielä kouluakaan!

Hän kiukustui yhä enemmän, sillä nyt hän tajusi senkin, kuka oli pihistänyt pullat ja ammunut ikkunan takana ja kirjoittanut kummituskirjoituksen keittiön seinään. Että joku keksikin antaa lapsille tuollaisia vempoleitä, joilla nämä voivat lennellä ympäriinsä pilkkaamassa vanhoja ihmisiä! Kaikki se kummittelu, josta hän oli kirjoittanut Yleisradiolle, oli ollutkin vain poikien kujetta. Tuota paksua pikku roistoa hän ei enää sietänyt nähdä silmissään.

— Mene kotiisi siitä, sinä siinä... mikä sinun nimesi nyt on!

— Kassinen, sanoi Kassinen.

— Sen minä kyllä tiedän, sanoi neiti Lohi vihaisesti, mutta kai sinulla jokin etunimikin on?

— Minä olen pelkkä Kassinen, sanoi Kassinen.

— Älä ärsytä minua taikka suutun, sanoi neiti Lohi. Vaikka suuttunut minä olen jo nytkin. Etunimi on se, jolla ihmistä k u t s u t a a n , etkö sitä tiedä? Miksi isäsi sanoo sinua, kun hän huutaa sinua kotiin?

— Pennuksi! sanoi Kassinen tyytyväisesti. Neiti Lohi nyökkäsi hyväksyvästi.

— Siinä isäsi osuu oikeaan! Ja Kassinen oli samaa mieltä.

— Niin niin, pienenä sitä tuli olluksi oikein pahankurinen pentu! Vaikka siitä on jo kauan, nykyään minä olen maailman kiltein Kassinen!

Mutta neiti Lohi ei enää kuunnellut. Hän istui hiljaa ja mietti ja alkoi näyttää jo vähän tynemmältä.

— No jaa, hän sanoi vihdoin, tiedän ainakin yhden ihmisen joka ilahtuu tästä!

— Kenet? kysyi Pikkuveli.

— Fridan, sanoi neiti Lohi kitkerästi. Sitten hän katosi huokaisten keittiöön, rupesi kuivaamaan vettä lattialta ja nosti kaatuneen pesusoikon.

Kassisesta ja Pikkuveljestä oli ihanaa olla kaksin.

— Ihmiset sitten jaksavat meluta tyhjämpäiväisestä, sanoi Kassinen ja kohautti harteitaan. Enhän minä hänelle mitään tehnyt!

— Et, sanoi Pikkuveli, paitsi mitä nyt vähän tärsyit. Mutta nyt ollaan kilttejä.

Kassinen oli samaa mieltä.

— Varmasti ollaan kilttejä! Minä olen a i n a maailman kiltein. Mutta lystiä pitää olla, muuten minä en ala mitään!

Pikkuveli mietti ja koetti keksiä jotakin hauskaa. Mutta suotta, sillä Kassinen keksi itse huvinsa. Hän ryntäsi Pikkuveljen vaatekomereroon.

— Odotas, näin täällä yhden vekkulin kapineen, kun olin kummituksena.

Hän tuli komerosta pieni rotanloukku hyppysissään. Pikkuveli oli löytänyt sen maalta isoäidin luota ja ottanut mukaansa kaupunkiin.

— Minä haluaisin kauhean mielelläni saada kiinni rotan ja kesyttää sen omaksi kasvatikseni, Pikkuveli oli selittänyt äidilleen. Mutta äiti oli sanonut, että kaupunkiasunnoissa ei luojan kiitos ollut rottia. Ei ainakaan heidän asunnossaan.

Pikkuveli kertoi siitä Kassiselle, mutta Kassinen sanoi:

— Voi tulla rotta, josta kukaan ei tiedä mitään. Pieni yllätysrotta, joka rapistelee täällä pelkästään äitisi iloksi!

Hän selitti Pikkuveljelle mitä tapahtuisi, jos he onnistuisivat saamaan tämän yllätysrotan kiinni. Kassinen voisi viedä sen ylös taloonsa, ja jos se saisi poikasia, heille voisi vähin erin kehittyä kokonainen rottafarmi.

— Ja sitten minä panen sanomalehteen ilmoituksen, sanoi Kassinen. »Rottapulako? Vain soitto Kassisen rottafarmille ja asia järjestyy!»

— Ja silloin rottia voi ilmaantua myös kaupunkiasuntoihin, sanoi Pikkuveli tyytyväisenä. Hän näytti Kassiselle kuinka rotanloukku viritettiin.

— Mutta siinä täytyy tietysti olla juustonpala tai läskinnahkaa syöttinä, muuten rotta ei tule.

Kassinen pisti kätensä housutaskuun ja otti esiin pienen läskinnahan.

— Olipa onni, että säästin tämän päivälliseltä vaikka ensin ajattelinkin heittää sen roskakuiluun.

Hän viritti loukun läskinnahalla ja pisti pyydyksen sitten Pikkuveljen sängyn alle.

— No niin! Nyt saa rotta tulla milloin haluaa.

He olivat melkein unohtaneet neiti Lohen. Mutta silloin kuului keittiöstä astioiden kalinaa.

— Kuulostaa siltä kuin hän laittaisi ruokaa, sanoi Kassinen. Kolisuttelee paistinpannuja.

Aivan oikein. Pian keittiöstä levisi heikko, mutta oikein hyvä lihapyöryköitten tuoksu.

— Hän lämmittää päivällispyöryköitä, sanoi Pikkuveli. Jopas minulle tulikin kova nälkä!

Kassinen pyyhälsi ovelle.

— Syöksytään keittiöön, hän huusi.

Pikkuveljestä Kassinen oli todella rohkea kun uskalsi mennä keittiöön, mutta ei hän halunnut olla pekkaa pahempi. Hän seurasi varovasti perässä.

Kassinen oli jo keittiössä.

— Hohoo, taisin ehtiä juuri ajoissa pienelle iltapalalle.

Neiti Lohi seisoi liedен ääressä ja ravisteli lihapyöryköitä paistinpannulla, mutta nyt hän jätti ne sikseen ja astui kohti Kassista. Hän näytti vihaiselta ja vaaralliselta.

— Katoa, hän kirkui, ulos täältä, ulos!

Kassinen mutristi suutaan jörön näköisenä.

— Minä en ala mitään, jos sinä aiot olla noin hapan. Minäkin haluan pari lihapyörykkää. Etkö ymmärrä että nälkä siinä tulee kun lentää kummittelemassa kaiken iltaa.

Hän loikkasi liedен luo ja nappasi yhden lihapyörykän paistinpannulta. Mutta sitä hänen ei olisi pitänyt tehdä. Neiti Lohi parkaisi ja syöksyi hänen kimppuunsa. Hän otti Kassista niskasta kuin kissanpoikaa ja nakkasi hänet ulos keittiönovesta.

— Katoa, hän kiljui, mene kotiisi äläkä työnnä enää nenäsi tänne!

Pikkuveli kiehui vihasta ja hämmennyksestä... kuinka joku saattoi kohdella noin raa'asti hänen rakasta Kassistaan?

— Hyi, kuinka te olette ilkeä, hän sanoi itku kurkussa. Kassinen on minun leikkiverini ja saa t a k u u l l a olla täällä.

Pitemmälle hän ei päässyt, sillä keittiön ikkuna avattiin. Kassinen kiipesi sisään vihaisena kuin ampiainen hänkin.

— Minä en ala mitään, hän huusi. Minä en ala mitään, jos tämä rupeaa olemaan tällaista! Heittää nyt minut ulos keittiönovesta... ei, minä en ala mitään.

Hän juoksi neiti Lohen eteen ja polki jalkaa.

— Keittiönovesta, hyi olkoon... minä tahdon että minut heitetään ulos eteisenovesta, niin kuin muutkin hienot ihmiset!

Neiti Lohi tarttui uudestaan Kassista niskavilloista.

— Kernaasti minun puolestani, hän sanoi, ja vaikka Pikkuveli juoksi perässä, itki ja kielsi, neiti retuutti Kassisen koko huoneiston läpi ja heivasi hänet ulos eteisen ovesta, niin että Kassinen saisi mitä halusikin.

— No niin, hän sanoi. Onko nyt tarpeeksi hienoa?

— On, nyt on hienoa, sanoi Kassinen ja silloin neiti Lohi iski oven kiinni, niin että talo tärähti.

— Vihdoinkin, hän sanoi ja palasi keittiöön. Pikkuveli juoksi perässä ja kiukutteli.

— Hyi, miten te olette ilkeä ja epäreilu! Kassinen saa takuulla olla keittiössä!

Ja keittiössä hän olikin! Kun neiti Lohi ja Pikkuveli ennättivät sinne, hän seiso i jo lieden ääressä ja söi lihapyöryköitä.

— Tietysti minä haluan tulla heitetyksi ulos eteisen ovesta, Kassinen selitti, niin että voin tulla sisään keittiön ovesta ja syödä pari hyvää lihapullaa.

Silloin neiti Lohi otti häntä niskasta ja nakkasi ulos kolmannen kerran, nyt keittiön ovesta.

— Johan nyt on merkillistä, hän sanoi, varsinainen hevuskärpanen... mutta jos minä l u k i t s e n oven, me kenties pääsemme hänestä sittenkin.

— Sehän nähdään, sanoi Kassinen lempeästi.

Ovi paukahti kiinni ja neiti Lohi huolehti, että se oli kunnolla lukossa.

— Hyi, kuinka te olette ilkeä, sanoi Pikkuveli. Mutta neiti Lohi ei kuunnellut häntä vaan meni suoraa päätä lieden ääreen, missä lihapyörykät kärisivät ihanasti paistinpannulla.

— Jokohan vihdoin saisi yhden lihapullan itsekin, kaiken sen jälkeen mitä tänä iltana on joutunut kestäämään, hän sanoi.

Silloin sanoi ääni avonaisesta ikkunasta:

— Hyvää iltaa taloon, onko ketään kotona? Ja onko vielä lihapullia jäljellä?

Kassinenhan se ikkunalaudalla istui tyytyväisenä myhäillen. Pikkuveli purskahti nauruun.

— Lensitkö siivousparvekkeelta?

Kassinen nyökkäsi.

— Sieltä juuri. Ja tässä sitä taas ollaan, kai te olette nyt iloisia... etenkin sinä siellä hellan ääressä!

Neiti Lohella oli lihapyörykkä hyppysissään. Hän oli ajatellut pistää sen suuhunsa, mutta Kassisen nähtyään hän jähmettyi paikoilleen ja tuijotti vain.

— En ole ikinä nähnyt noin ahnetta tyttölästä, sanoi Kassinen ja syöksyi lennossa neidin yli. Samalla hän nappasi lihapyörykän, nielaisi sen nopeasti ja nousi sitten äkkiä kattoon.

Mutta silloin tuli neiti Loheen liikettä. Hän päästi kirkaisun, sai jostain käteensä mattopiiskan ja ryhtyi se aseenaan ajamaan Kassista takaa.

— Senkin pahanilkinen ryökäle, johan nyt on merkillistä jollen saa sinua ulos!

Kassinen lenteli riemuissaan kattolampun ympärillä.

— Hohoo, taasko piiskataan, hän huhui. Näin mukavaa minulla ei ole ollut sitten kun olin pieni ja isä jahtasi minua ympäri Päijännettä kärpäslätkän kanssa! Silloin oli tosi lystiä!

Kassinen surisi eteiseen ja sieltä alkoi raivokas ajojahti ympäri huoneistoa. Edellä lensi Kassinen, joka pärskyi ja kiljui ilosta, perässään neiti Lohi mattopiiska kädessä ja sitten tuli Pikkuveli ja hännänhuippuna Tassu raivokkaasti haukkuen.

— Hohoo, huusi Kassinen.

Neiti Lohi oli ihan kannoilla, mutta heti kun hän oli osumaisillaan, Kassinen kiihdytti vauhtia ja nousi kattoon. Ja vaikka neiti Lohi kuinka huito i mattopiiskallaan hän ei onnistunut muuta kuin hipaisemaan Kassisen kengänpohjia.

— Oijoi joi, sanoi Kassinen, älä kutita jalkapohjia, minä en pidä siitä!

Neiti Lohi puuskutti ja juoksi ja hänen suuret leveät jalkapohjansa lätisivät parkettilattiaa vasten. Neiti-raukka, hän ei ollut edes ehtinyt panna kenkiä ja sukkia jalkaansa, sillä niin kovaa kiirettä kummittelu ja takaa-ajo oli pitänyt koko illan. Nyt häntä rupesi väsyttämään, mutta hän ei aikonut antaa periksi.

— Odotapas vain, hän huusi ja juoksi Kassisen jälkeen. Silloin tällöin hän hyppäsi vähän ylettyäkseen läimäyttämään tätä mattopiiskällä, mutta Kassinen vain nauroi täyttä kurkkua ja lensi pakoon. Pikkuvelikin nauroi, hän ei voinut olla nauramatta. Hän hihitti niin että vatsaan koski, ja kun takaa-ajo kolmannen kerran jyrisi hänen huoneensa läpi, hän heittäytyi vuoteelleen vähän lepäämään. Hän makasi lopen uupuneena, muttei voinut olla tirsukumatta nähdessään kuinka neiti Lohi hätisteli Kassista pitkin seinää.

— Hohoo, huuteli Kassinen.

— Tästä saat hohoota, puuskutti neiti Lohi. Hän heilutti kiivaasti mattopiiskaa ja onnistui todella ahdistamaan Kassisen nurkkaan Pikkuveljen sängyn taakse.

— No niin, kimitti neiti Lohi, sainpas sinut kiinni!

Sitten hän kiljaisi niin kamalasti, että Pikkuveljen korvat menivät lukkoon ja hän lopetti tirsukumisen.

— Oijoi, hän ajatteli, nyt Kassinen jäi kiinni!

Mutta ei Kassinen kiinni jäänyt vaan neiti Lohi. Hän oli pistänyt isonvarpaansa rotanloukkuun.

— Auu, huusi neiti Lohi, auuu!

Hän nykäisi jalkansa sängyn alta ja tuijotti ällistyneenä mikä kumman vempale hänen varpaaseensa oli takertunut.

— Oijoi, sanoi Pikkuveli, odottakaa, minä otan sen pois... oijoi, anteeksi, ei ollut tarkoitus!

— Auuu, sanoi neiti Lohi, kun Pikkuveli oli päästänyt hänet irti ja hän sai vähitellen puhelajansa takaisin. M i k s i sinulla on rotanloukku sängyn alla?

Pikkuveljen kävi sääliksi neiti Lohi ja hän mutisi hämmentyneenä:

— Siksi kun... siksi kun... me haluttiin pyydystä yllätys-rotta.
— Ei mitään suurta rottaa, sanoi Kassinen, ihan pieni suloinen siimahäntä vaan. Neiti Lohi katsoi Kassista ja kivettyi.

— Sinä... sinä senkin... nyt ulos täältä!

Ja hän lähti taas mattopiiska kourassa takaa-ajoon.

— Hohoo, huusi Kassinen. Hän lensi eteiseen ja niin ajo jatkui taas raivokkaana, ensin olohuoneeseen ja sieltä pois, sitten keittiöön ja sieltä pois ja sitten makuuhuoneeseen ja...

— Hohoo, huusi Kassinen.

— Tästä saat hohoota, huohotti neiti Lohi ja loikkasi oikein korkealle läimäyttääkseen Kassista mattopiiskällä. Mutta hän oli unohtanut huonekalut, jotka oli itse levitellyt hujan hajan makuuhuoneen oven eteen, ja kun hän nyt loikkasi korkealle ilmaa, hän romahti nurinniskoin pienen kirjahyllyn päälle ja päätyi kolisten lattialle.

— Hohoo, taas järisee maa Pohjois-Suomessa, sanoi Kassinen.

Mutta Pikkuveli kiiruhti huolestuneena neiti Lohen luo.

— Oijoi, kuinka kävi? hän sanoi. Voi, neiti Lohi-parka!

— Auta minut vuoteeseen, ole kiltti, sanoi neiti Lohi.

Ja Pikkuveli auttoi, tai ainakin hän yritti auttaa. Mutta neiti Lohi oli kamalan iso ja painava ja Pikkuveli hyvin pieni. Ei hän jaksanut. Silloin Kassinen lensi alas.

— Ohhoh, annas olla, hän sanoi Pikkuveljelle. Minäkin haluan auttaa retuuttamisessa. Minähän se olen maailman kiltein etkä sinä!

He yrittivät yhdessä olan takaa, Kassinen ja Pikkuveli, ja vihdoinkin viimein he todella onnistuivat siirtämään neiti Lohen vuoteelle.

— Neiti Lohi-parka, sanoi Pikkuveli. Miltä tuntuu, tekeekö kipeää jostakin?

Neiti Lohi makasi hetken hiljaa ja tunnusteli.

— Ei varmaan ainuttakaan ehjää luuta koko ruumiissa, hän sanoi lopulta. Mutta kipeää ei tosiaan tee... muulloin kuin nauraessa!

Ja hän rupesi nauramaan niin että sänky tärisi.

Pikkuveli tuijotti häntä kauhistuneena, mikä hänelle nyt tuli?

— Olkoon miten oli, sanoi neiti Lohi. Tänä iltana olen juossut pari kunnan pikamatkaa ja voi autuas Ananias, kuinka se virkistää!

Hän nyökkäsi pirteästi.

— Odottakaapas! Frida ja minä käymme naisvoimistelijoissa ja seuraavalla kerralla minä näytän Fridalle kuka osaa juosta!

— Hohoo, sanoi Kassinen, ota mattopiiska mukaan niin voit jahdata Fridaa ympäri voimistelusalua ja piristää häntäkin!

Neiti Lohi mulkaisi Kassista.

— Ole hiljaa kun puhut minulle! Vaikene ja hae minulle pari lihapullaa!

Pikkuveli nauroi ihastuneena.

— Niin, juoksemisesta ruokahalu kasvaa, hän sanoi.

— Ja arvaa kuka on maailman paras lihapyöryköiden noutaja, sanoi Kassinen ja oli jo matkalla keittiöön.

Sitten Kassinen ja Pikkuveli ja neiti Lohi söivät pienen maukkaan iltapalan vuoteen reunalla. Kassinen palasi keittiöstä täyteen lastattu tarjotin käsissään.

— Näin että omenakakkua ja vaniljakastikettakin oli jäänyt tähteeksi, joten otin nekin. Ja vähän keittokinkkua ja juustoa ja makkaraa ja suolakurkkua ja pari sardiinia ja murusen maksapasteijaa, mutta mihin kummaan sinä olet piilottanut kermakakun?

— Ei ole kermakakkua, sanoi neiti Lohi. Kassisen suupielet painuivat alas.

— Onko tarkoitus, että pitää tulla kylläiseksi muutamasta lihapallerosta ja omenakakusta ja vaniljakastikkeesta ja keittokinkusta ja juustosta ja makkarasta ja suolakurkusta ja parista vaivaisesta sardiinista?

Neiti Lohi tuijotti häntä silmää räpäyttämättä.

— Ei, hän sanoi painokkaasti. On myös maksapasteijaa.

Pikkuveli ei muistanut milloin ruoka olisi maistunut yhtä hyvältä. Ja heillä kaikilla oli oikein mukavaa. He istuivat siinä kaikki kolme, Kassinen ja neiti Lohi ja hän, ja syödä mutustelivat. Mutta yhtäkkiä neiti Lohi kiljaisi:

— Voi autuas Ananias, Pikkuvelihän on eristyksessä ja nyt me olemme päästäneet tuon tuossa tänne!

Hän osoitti Kassista.

— Ehei, emme me ole häntä tänne päästäneet. Hän on tullut itse, sanoi Pikkuveli, mutta huolestui kumminkin.

— Kassinen, ajattele jos sinä saat nyt tulirokon!

— Um... um..., sanoi Kassinen, sillä hänellä oli suu täynnä omenakakkua ja kesti aikansa ennen kuin hän pystyi puhumaan.

— Tulirokko... hohoo! Siihen, joka on kerran kestänyt menehtymättä kaikkien aikojen pullakuumeen, ei tartu mikään tauti.

— No se on hyvä, huokaisi neiti Lohi.

Kassinen ahmi viimeisen lihapullan, nuoli sormensa ja sanoi:

— Tämän talon ruokapuolella on tosin pieniä puutteita, mutta yleisesti ottaen viihdyn mainiosti. Minäkin taidan eristäytyä tänne.

— Autuas Ananias, sanoi neiti Lohi.

Hän tuijotti Kassista ja tarjotinta, joka ammotti tyhjänä.

— Siellä missä sinä olet kulkenut, ei paljon ruoho kasva, hän sanoi.

Kassinen nousi vuoteen laidalta ja taputti vatsaansa.

— Syötyäni jätän pöydän, hän sanoi. Mutta se onkin sitten ainoa minkä jätän.

Sitten hän väänsi starttinappulaa, moottori rupesi surisemaan ja hän lensi raskaasti avointa ikkunaa kohti.

— Heipä hei, hän huusi. Nyt saatte selvitä vähän aikaa omin nokkinenne, sillä minulla on kiire!

— Heipä hei, Katto-Kassinen, sanoi Pikkuveli. Onko sinun todella pakko mennä?

— Jo, lisäsi neiti Lohi pisteliäästi.

— On, nyt minun täytyy pitää kiirettä, huusi Kassinen. Muuten en ehdi kotiin iltapalalle. Hohoo!

Ja sen tien hän katosi.

JALO NEITO HAN LENTAA JA LIEHUU

Seuvaavana aamuna Pikkuveli nukkui pirkään. Hän heräsi puhelimen pirahdukseen ja ryntäsi eteiseen vastaamaan. Soittaja oli äiti.

— Rakas lapsi... voi miten hirveää!

— Mikä niin, kysyi Pikkuveli unisesti.

— No se kaikki mitä kerroit kirjeessäsi. Tulin niin levottomaksi.

— Miksi, ihmetteli Pikkuveli.

— Ymmärräthän toki, sanoi äiti. Pikku raukka... mutta minä tulen kotiin huomispäivänä.

Pikkuveli ilahtui niin että heräsi täydellisesti ja heti paikalla. Vaikkei ymmärtänytkään, miksi äiti sanoi häntä pikku raukaksi.

Tuskin Pikkuveli oli laskenut kuulokkeen paikoilleen, kun puhelin soi uudestaan. Nyt soitti isä Lontoosta.

— Kuinka voit? kysyi isä. Ovatko Poka ja Pipsa olleet kilttejä?

— Enpä usko, sanoi Pikkuveli. Vaikka en minä tiedä, kun he ovat kulkutaudissa. Isä kuulosti huolestuneelta.

— Kulkutaudissa, mitä sinä tarkoitat?

Ja kun Pikkuveli oli selittänyt mitä tarkoitti, isä sanoi täsmälleen samoin kuin äiti.

— Pikku raukka... minä tulen kotiin huomispäivänä. Siihen loppui se puhelu. Mutta heti sen jälkeen puhelin soi taas. Tällä kertaa soittaja oli Poka.

— Voit sanoa kotilohikäärmeelle ja sille hänen kaikkitietävälle tohtorilleen semmoiset terveiset, että väittivät he mitä hyvänsä, niin tulirokkoa tämä ei ainakaan ole. Pipsa ja minä tulemme kotiin huomispäivänä.

— Eikö teillä sitten olekaan tulirokko? kysyi Pikkuveli.

— No ei ole. Liikaa kaakaota ja pullaa, sanoi lääkäri. Semmoisesta voi saada ihottumaa, jos on yliherkkä.

— Selvä pullakuumeetapaus, sanoi Pikkuveli. Mutta Poka oli pannut jo puhelimen kiinni. Pukeuduttuaan Pikkuveli meni keittiöön sanomaan neiti Lohelle, että eristys sai loppua.

Neiti oli jo ruvennut valmistamaan aamiaista. Koko keittiö tuoksui vahvasti mausteilta.

— Sopii minun puolestani, sanoi neiti Lohi, kun Pikkuveli oli kertonut että koko perhe palaisi kotiin. Hyvä vain, että voin lopettaa ennen kuin menetän hermoni kokonaan.

Hän hämmensi kiivaasti liedellä kiehuvaa kattilaa, jossa oli jonkinlaista paksua muhennosta. Hän mausti sen vahvasti suolalla, pippurilla ja currylla.

— Sillä lailla, hän sanoi. Suolaa, pippuroi ja kurraa kunnolla, niin hyvää tulee!

Sitten hän vilkaisi huolestuneena Pikkuveljeä.

— Ei kai se kamala Kassinen tule tänne tänäänkin? Olisi ihanaa, jos viimeiset täällä viettämäni hetket olisivat edes hiukan rauhallisempia.

Ennen kuin Pikkuveli ennätti vastata, ikkunan takaa kuului iloinen ääni, joka lauloi täyttä kurkkua:

Sä pieni päivänsäde mi kurkistat sisään tupaani...

Kassinen se siellä istui ikkunalaudalla.

— Heipä hei, täältä tulee pieni päiväsäde ja nyt pidetään lystiä.

Mutta silloin neiti Lohi kohotti rukoilevasti käsiään.

— Ei ei ei... mitä tahansa, kunhan ei vain tarvitse pitää lystiä!

— No jaa, ensin tietysti syödään, sanoi Kassinen ja loikkasi pöydän ääreen. Neiti Lohi oli kattanut itselleen ja Pikkuveljelle. Kassinen istuutui toisen lautasen kohdalle ja tarttui veitseen ja haarukkaan.

— Selvän teki! Ruoka esiin!

Hän nyökkäsi ystävällisesti neiti Lohelle.

— Istu toki pöytään! Ota itsellesi lautanen ja liity seuraan! Sitten hän värisytti sieraimiaan.

— Mitä me saamme?

— Kunnollisen selkäsauunan, sanoi neiti Lohi ja hämmensi muhennostaan entistä kiivaammin. Se teidän ainakin pitäisi saada, mutta olen niin hellänä joka paikasta, että pelkään etten pysty tänään paljon juoksemaan.

Hän kauhoi muhennosta kulhoon ja asetti sen pöydälle.

— Syökää, hän sanoi. Minä odotan mieluummin kunnes te olette lopettaneet. Tohtori näet sanoi, että minun on saatava syödä kaikessa rauhassa.

Kassinen nyökkäsi.

— Niin niin, kyllä jossakin purkissa varmaan on pari pientä korppua, joita sinä voit jyrsiä sitten kun me olemme syöneet tämän kaiken loppuun... nauti sinä kaikessa rauhassa pieni leivänkannikka!

Hän ammensi innokkaasti ison annoksen muhennosta lautaselleen. Pikkuveli otti vain pienen nokareen. Hän oli aina varuillaan tuntemattomien ruokien suhteen. Ja tällaista muhennosta hän ei ollut ikinä ennen nähnyt.

Kassinen aloitti tekemällä muhennoksestaan pienen tornin ja sen ympärille vallihaudan. Sillä aikaa kun hän leikki ruuallaan Pikkuveli maistoi varovaisesti... ja hui! Hän vetäisi henkeään ja sai kyynel silmiinsä. Koko suu oli kuin tulesa. Mutta neiti Lohi tuijotti häntä niin odottavan näköisenä, että hän nielaisi ja oli hiljaa.

Silloin Kassinen vilkaisi ylös torninrakennuspuuhistaan.

— Mitä nyt? Mitä varten sinä itket?

— Satuin... satuin muistamaan jotain surullista, sopersi Pikkuveli.

— Vai niin, sanoi Kassinen ja kävi hyvällä ruokahalulla torninsa kimppuun.

Mutta heti ensimmäisen suupalan jälkeen häneltä pääsi kiljahdus ja hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä.

— Mitä nyt? kysyi neiti Lohi.

— Ilmeisesti rotanmyrkkyä... vaikka itsehän sinä parhaiten tiedät, mitä olet tähän pöperöön pistänyt, sanoi Kassinen. Pian pian, tuokaa tänne iso paloruisku, kurkussani on tuli irti!

Hän kuivasi kyyneliään.

— Miksi sinä itket? kysyi Pikkuveli.

— Minäkin satuin muistamaan jotain surullista, sanoi Kassinen.

— Mitä surullista? ihmetteli Pikkuveli.

— Tämän muhennoksen, sanoi Kassinen. Mutta siitä ei neiti Lohi pitänyt.

— Ettette häpeä! Maailmassa on tuhansia lapsia, jotka antaisivat mitä hyvänsä, että saisivat edes vähäsen tätä muhennosta.

Kassinen pisti käden taskuunsa ja otti esille muistikirjan ja kynän.

— Saisinko pyytää pari nimeä ja osoitetta, hän sanoi.

Mutta neiti Lohi vain mutisi eikä suostunut ilmoittamaan osoitteita.

— Tietysti lauma pieniä tulennieliälapsia, jotka eivät ole muuta tehneetkään kuin syöneet tulta ja tulikiveä, sanoi Kassinen.

Samassa soi ovikello ja neiti Lohi meni avaamaan.

— Mennään katsomaan kuka siellä on, sanoi Kassinen. Kenties siellä on joku niistä tuhannesta tulennieliälapsesta, joka tulee antamaan meille mitä hyvänsä hänen

tulipöperöstään. Täytyyhän meidän pitää silmällä, ettei hän myy liian halvalla... niin tuhlaavaisesti kun on mättänyt siihen kallisarvoista ketunmyrkkyä!

Kassinen seurasi neiti Lohta, samoin Pikkuveli. He seisoivat tiukasti hänen kannoillaan eteisessä ja kun hän avasi oven, he kuuluivat portaikosta äänen joka sanoi:

— Nimeni on Pekki. Yleisradiosta, päivää.

Pikkuveli tunsu kuinka hän aivan kylmeni. Hän kurkisti varovasti neiti Lohen helmojen takaa. Ovella seisoivat tosiaan joku mies, ilmeisesti juuri semmoinen kaunis ja tavattoman viisas, sopivan pulska ja parhaassa iässä oleva mies, jollaisia neiti Lohi oli sanonut television aivan pursuvan.

— Neiti Tilda Lohi, vai kuinka?

— Minä olen, sanoi neiti Lohi. Mutta minä olen maksanut radio- ja televisioluvat, joten älkää yrittäkö!

Herra Pekki hymyili ystävällisesti.

— En minä radioluvan takia tule. Ei, nyt on kysymys niistä kummitteluista, joista te kirjoititte... me tekisimme mielellämme teistä ohjelman.

Neiti Lohi lehahti helakan punaiseksi eikä saanut sanaa suustaan.

— Mitä nyt? Ettekö voi hyvin? tiedusteli herra Pekki.

— En, sanoi neiti Lohi. En voi hyvin. Tämä on elämäni kauhein hetki.

Pikkuveli seisoivat aivan hänen takanaan ja tunsu osapuilleen samoin. Voi autuas Ananias, nythän tästä soppa syntyisi! Tuo Pekki näkisi Kassisen minä hetkenä hyvänsä, ja kun isä ja äiti palaisivat kotiin huomenissa, koko talo olisi täynnä johtoja ja tv-kameroita ja sopivan paksuja miehiä, eikä kotirauhasta olisi tietoaakaan, voi autuas Ananias, mihin i h m e e s e e n hän saisi Kassinen!

Silloin hän äkkiä huomasi eteisen nurkassa vanhan puisen kirstun, jossa Pipsa säilytti teatterikapistuksiaan. Pipsalla ja hänen luokkatovereillaan oli hassu kerhon tapainen, joka silloin tällöin kokoontui Pipsan luona, ja silloin he pukeutuivat ja leikkivät olevansa muita kuin oikeastaan olivat ja kuljeskelivat sillä lailla ympäri huoneistoa — sitä sanottiin näyttelämiseksi ja se oli Pikkuveljen mielestä aika hoopoa. Mutta olipa onni, että kirstu oli olemassa! Pikkuveli avasi kannen ja kuiskasi hermostuneena Kassiselle:

— Nopeasti... piiloudu tänne kirstuun!

Ja vaikkei Kassinen ymmärtänyt kukaan m i k s i hänen piti mennä piiloon, hän ei koskaan kieltäytynyt kujeilusta, jos tarve vaati. Hän iski Pikkuveljelle silmää ja loikkasi kirstuun. Pikkuveli sulki kannen kiireesti. Sitten hän vilkaisi tuskaisesti ovensuussa seisovia... olivatkohan nuo kaksi huomanneet?

Eivät olleet. Neiti Lohi ja herra Pekki näet selvittelivät parhaillaan miksi neiti Lohi ei voinut hyvin.

— Ei täällä ollutkaan kummituksia, sanoi neiti Lohi itku kurkussa. Kaikki oli pelkkää poikain koirankujetta.

— Ei siis kummittelua, sanoi herra Pekki.

— Ei, ei kummittelua... enkä minä pääse ikinä televisioon... aina vain Frida!

Herra Pekki taputti häntä rauhoittavasti käsivarrelle.

— Älkäähän nyt ottako sitä noin raskaasti, kiltti neiti Lohi. Kenties joskus toiste jossakin muussa yhteydessä.

— Ei, ei, kaikki on lopussa, sanoi neiti Lohi. Hän vajosi teatterikirstulle ja

hautasi kasvot käsiinsä. Siinä hän istui ja itki katkerasti. Pikkuveljen kävi häntä sääliksi ja häntä hävetti ja hänestä tuntui, että kaikki oli hänen syytään. Silloin kirstusta kuului vaimea kurahdus.

— Oi, anteeksi, sanoi neiti Lohi, olen niin kovin nälkäinen.

— Kaikin mokomin, sanoi herra Pekki ystävällisesti, silloinhan vatsan kurista sopiikin. Ja aamiainen taitaa olla jo valmiina, kun tuntuu niin hyvä tuoksu. Mitä olette laittanut?

— Vähän muhennosta vain, niiskutti neiti Lohi. Oma reseptini... »Tilda Lohen parhaaksi pöperöksi» minä sitä sanon.

— Tuoksuu uskomattoman hyvältä, sanoi herra Pekki. Tässähän tulee ihan nälkä.

Neiti Lohi nousi kirstulta.

— No, sopii käydä maistamaan, eivät nuo pikkuvintiöt sitä kuitenkaan suostu syömään.

Herra Pekki kursaili ensin ja sanoi, ettei se nyt todellakaan käynyt päinsä, mutta loppujen lopuksi hän ja neiti Lohi kuitenkin katosivat keittiöön.

Pikkuveli raotti kirstun kantta ja kurkisti Kassista, joka makasi pohjalla matalasti kuristen.

— Makaa siellä kunnes hän on mennyt, sanoi Pikkuveli. Muuten joudut tv-purkkiin.

— Oijoi, sanoi Kassinen, luuletko ettei tässä purkissa sitten ole ahdasta?

Silloin Pikkuveli jätti kirstunkannen hiukan raolleen, jotta Kassinen pystyi hengittämään, ja juoksi sitten keittiöön. Hän tahtoi nähdä miltä herra Pekin kasvot näyttäisivät, kun hän söisi neiti Lohen parasta pöperöä.

Mutta voitteko kuvitella, herra Pekki istui popsimassa täyttä päätä ja sanoi, että pöperö oli herkullisinta mitä hän oli ikipäivinä maistanut. Eikä hänen silmissään ollut kyynelen kyyneltä. Mutta neiti Lohen silmissä oli. Ei tietenkään muhennoksen takia, ei, hän vain itki vielä kokoon kuivunutta kummitusohjelmaansa. Ei auttanut, vaikka herra Pekki pitikin hänen tulipuurostaan, hän oli silti surullinen.

Mutta sitten tapahtui jotain uskomatonta. Äkkiä herra Pekki sanoa paukautti:

— Nyt minä keksin! Te tulette mukaan huomisoltilana.

Neiti Lohi tuijotti häntä itkettyneenä.

— Mihin minä tulen huomisoltilana? hän kysyi synkästi.

— Televisioon tietysti, sanoi herra Pekki. Sarjaamme »Paras reseptini». Näytätte koko kansalle, kuinka valmistatte »Tilda Lohen parasta pöperöä».

Kuului tömähdys. Neiti Lohi oli pyörtynyt. Mutta hän tointui sukkelasti ja kömpi ylös lattialta. Ja hänen silmänsä loistivat.

— Huomisoltilana... Televisiossa? Minun pöperöni... Minä kokkaamassa pöperöä tv:ssä koko kansalle? Voi autuas Ananias ja ajatella, Frida joka ei ymmärrä ruuanlaitosta hölyn pölyä, sanoo minun pöperöäni kananruuaksi!

Pikkuveli kuunteli korvat hörössä, tämänhän oli kiinnostavaa. Hän oli melkein unohtanut kirstussa piileskelevän Kassisen. Mutta nyt hän kauhukseen kuuli, että joku liikuskeli eteisessä. Ja aivan oikein... se oli Kassinen! Keittiön ja eteisen välinen ovi oli auki ja Pikkuveli näki hänet jo kaukaa, ennen kuin neiti Lohi ja herra Pekki huomasivat mitään.

Kyllä... kyllä se oli Kassinen! Eikä kuitenkaan Kassinen. Voi autuas Ananias, miltä hän näytti Pipsan vanhoissa teatteri-vaatteissa, pitkässä säärien ympärille kietoutuvassa samettihameessa, tylli hunnut edessä ja takana roikkuen! Eniten hän muistutti pientä, iloista ja pirteää mummelia. Ja tämä pirteä mummeli lähestyi vääjäämättä. Pikkuveli huitoi hädissään Kassiselle, että tämä ymmärtäisi pysytellä poissa näkyvistä. Kassinen ei näyttänyt ymmärtävän, vilkutti vain takaisin... ja lähestyi lähestymistään.

— Jalo neito hän salihin astuu, lausui Kassinen.

Ja siinä hän seiso i oviaukossa, huntui neen kaikkineen. Näky sai herra Pekin hieraisemaan silmiään.

— Mitä ihmettä... kukas tämä lystikäs pikkutyttö on? hän kysyi.

Mutta silloin neiti Loheen tuli liikettä.

— Vai lystikäs pikkutyttö! Ukein pojannulikka, jonka olen eläissäni tavannut. Katoa täältä, senkin ilkimys!

Mutta Kassinen ei kuunnellut häntä.

— Jalo neito hän tanssii ja iloitsee niin, hän lausui.

Ja sitten alkoi tanssi, jonka vertaista Pikkuveli ei ollut ikinä nähnyt, eikä kai herra Pekkikään.

Kassinen laahusti niiaillen ympäri keittiötä. Silloin tällöin hän teki pienen pyrähdyn ja heilutti huntujaan.

— Näyttää hullulta, ajatteli Pikkuveli. Mutta olkoon, kunhan hän vain ei rupea lentämään, voi kunpa hän ei vain lentäisi!

Kassinen oli verhoutunut niin moniin huntuihin, ettei hänen propelliaan näkynyt. Siitä Pikkuveli oli kiitollinen. Mutta mitäs jos Kassinen äkkiä nousisi ilmaan! Silloin herra Pekki saisi varmasti hepulikohtauksen ja hakisi paikalle kaikki televisiokamerat

heti kun olisi tointunut enimmästä hämmästyksestään.

Herra Pekki katseli tuota merkillistä tanssia ja nauroi. Nauroi oikein makeasti. Kassinen tirskei myös ja iski silmää herra Pekille ohi mennessään ja heilutti hänelle hunnullaan.

— Oikein lystikäs lapsi, sanoi herra Pekki. Häntä voisi käyttää jossakin lastenohjelmassa.

Neiti Lohen mielestä hän ei olisi voinut keksiä enää raivostuttavampaa ehdotusta.

— H ä n k ö televisioon? Silloin minä pyydän saada jäädä pois. Mutta kaikin mokomin, jos haluatte saada sinne sellaisen joka hajottaa koko radiotalon, niin häntä parempaa ette pysty löytämään.

Pikkuveli nyökkäsi.

— Se on vissi. Ja kun hän on hajottanut radiotalon, hän sanoo vain että se on maallista. Niin että varokaa häntä!

Herra Pekki luopui.

— Kaikella muotoa... sehän oli vain ehdotus! Kyllähän lapsia aina riittää.

Herra Pekillä oli sitä paitsi jo kiire. Hänen täytyi ehtiä erääseen nauhoitukseen. Pian hän lähtisi. Silloin Pikkuveli näki, kuinka Kassinen rupesi etsimään starttinappulaa, ja Pikkuveli pelästyi kuollakseen. Menisikö kaikki mynkään viime hetkellä!

— Ei Kassinen... älä, Kassinen, Pikkuveli kuiskasi hermostuksissaan.

Mutta Kassinen vain jatkoi starttinappulan etsimistä. Hänen oli vaikea löytää sitä huntujen alta.

Herra Pekki seisoi jo ovella... ja silloin Kassisen moottori rupesi surisemaan.

— En tiennytkään, että Seutulan liikenne kulkee Kruununhaan ylitse, sanoi herra Pekki. Ei sen mielestäni pitäisi kulkea. Näkemiin, neiti Lohi, tapamme huomenna.

Ja niin hän meni. Mutta Kassinen kohosi kattoon. Hän kierteli ihastuksissaan kattolampun ympärillä ja heilutti huntujaan neiti Lohelle.

— Jalo neito hän lentää ja liehuu, hohoo, hän hihkui.

KAUNIS JA TAVATTOMAN VIISAS JA SOPIVAN PAKSU...

Koko sen iltapäivän Pikkuveli vietti Kassisen luona tämän kattotalossa. Hän oli selittänyt Kassiselle minkä vuoksi neiti Lohi piti jättää rauhaan.

— Hän katsoo leipoo täytekakun sen kunniaksi, että äiti ja isä ja Poka ja Pipsa tulevat huomenna kotiin.

Semmoista puhetta Kassinenkin ymmärsi.

— Jos hän leipoo täytekakkua, niin silloin hänet täytyy jättää ehdottomasti rauhaan. Kotilohikäärmeitä ei saa tärsyttää silloin kun ne valmistavat täytekakkuja, sillä silloin kerma happanee... ja happanee sen puoleen kotilohikäärmeekin!

Sillä tavalla neiti Lohen viimeiset hetket Penttisen perheessä olivat aika rauhalliset, aivan kuten hän oli toivonutkin.

Pikkuveljellä ja Kassisella oli myös rauhallista ja mukavaa takkatulen ääressä ylhäällä Kassisen talossa. Kassinen oli tehnyt kierroksen Kauppatorilla ja ostanut omenoita.

— Kaikki maksettu rehellisesti viisipennisellä, hän sanoi. Minä en halua, että

joku torimuija joutuu kärsimään minun takiani, sillä minä olen maailman rehellisin Kassinen.

— Riittikö viisi penniä torimyyjän mielestä, kysyi Pikkuveli.

— En tiedä kun en kysynyt, sanoi Kassinen, mummo sattui olemaan kahvilla juuri silloin.

Kassinen pisti omenat vartaaseen ja paistoi ne takan loimussa.

— Arvaa kuka on maailman paras omenanpaistaja, sanoi Kassinen.

— Sinä Kassinen, sanoi Pikkuveli.

Ja sitten he sirottivat sokeria omenoilleen ja istuivat takan ääressä ja söivät ja ilta hämärtyi. Pikkuveljen mielestä takkatuli tuntui oikein ihanalta, sillä ilmat olivat alkaneet kylmetä. Huomasi että oli tulossa syksy.

— Täytyy piakkoin käväistä maaseudulla ostamassa vähän puita joltakin maanviljelijältä, sanoi Kassinen. Vaikka ne mokomat ovat nykyään niin valppaita, että herra tietää milloin ne juovat kahvia.

Hän sysäsi tuleen pari isoa koivuhalkoa. — Mutta minusta talvella pitää olla lämmintä ja ihanaa, muuten en ala mitään, tietäkää se, maalaisukot!

Kun tuli oli palanut loppuun, Kassisen pikku talo pimeni. Silloin hän sytytti öljylampun, joka roikkui katosta höyläpenkin yläpuolella. Se levitti lämmintä ja kodikasta valoa huoneeseen ja kaikille niille tavaroille, jotka Kassinen oli kasannut höyläpenkille.

Pikkuveli ehdotti että he vähän peukaloisivat Kassisen kapineita ja Kassinen oli heti leikissä mukana.

— Mutta sinun täytyy kysyä lupa, jos tahdot lainata niitä. Joskus minä sanon juu ja joskus taas ei... enimmäkseen sanon ei, sillä ne ovat minun tavaroitani ja minä haluan pitää omat tavarani, muuten en ala mitään!

Ja kun Pikkuveli oli pyytänyt tarpeeksi monta kertaa, hän sai lainata vanhaa rikkinäistä herätyskelloa, jonka hän ruuvasi auki ja taas kokoon. Se oli hauskaa. Pikkuveli ei voinut kuvitellakaan parempaa leikkikalua.

Mutta sitten Kassinen halusi, että he rupeaisivatkin nikkaroimaan.

— Se on vielä hauskeempaa ja silloin voi tehdä paljon kaikenlaista metkaa, sanoi Kassinen. Minä ainakin teen.

Hän vieritti pois kaikki kapineet höyläpenkiltä ja kiskoi sohvan alta esiin lautoja ja puupölkkyjä. Ja sitten Kassinen ja Pikkuveli höyläsivät ja naulasivat niin että sähinä kävi.

Pikkuveli hakkasi yhteen kaksi lankunpätkää ja teki höyrylaivan. Savupiipuksi hän pisti pienen puupalikan. Siitä tuli todella hieno laiva.

Kassinen lupasi tehdä linnunpöntön ja panna sen tuvannurkalle pikkulintujen asunnoksi. Mutta ei siitä tullut linnunpönttöä vaan jotain muuta, ties mitä.

— Mikä se on? kysyi Pikkuveli.

Kassinen kallisti päätään ja katsoi tekelettään.

— Se on... kapistus, hän sanoi. Tavattoman hieno pikku kapine. Arvaa kuka on maailman paras kapinemaakari?

— Sinä Kassinen, sanoi Pikkuveli.

Mutta nyt oli tullut ilta. Pikkuveljen täytyi lähteä kotiin nukkumaan. Hänen piti jättää Kassinen ja tämän pieni kodikas tupa ja kaikki kapistukset ja höyläpenkki ja

käryttävä öljylamppu ja halkovaja ja avotakka, jossa hiillos vieläkin hehkui ja lämmitti. Oli vaikeaa lähteä, mutta toisaalta Pikkuveli tiesi että voisi tulla takaisin. Voi miten hän oli iloinen siitä, että Kassinen asui juuri heidän eikä kenenkään toisen katolla.

Kassinen ja Pikkuveli tulivat kuistille. Tähtitaivas aukeni heidän yllään. Pikkuveli ei ollut milloinkaan nähnyt tähtiä yhtä paljon, yhtä isoina, yhtä läheltä. Ei, ei tietenkään läheltä, nehan olivat tuhansien kilometrien päässä, sen hän tiesi, mutta silti... voi, millainen tähtikatko Kassisella olikaan talonsa yllä, lähellä ja kaukana yhtä aikaa.

— Mitä sinä töllötät? kysyi Kassinen. Minä palelen... aiotko sinä lentää vai etkö?

— Kyllä kiitos, sanoi Pikkuveli.

Entä seuraava päivä... millainen päivä se olikaan! Ensin tulivat Poka ja Pipsa, sitten tuli isä ja viimeiseksi, mikä parasta, tuli äiti. Pikkuveli heittäytyi hänen syliinsä ja halasi häntä. Äiti ei saisi enää ikinä matkustaa pois. He seisoivat äidin ympärillä koko joukko, isä ja Poka ja Pipsa ja Pikkuveli ja neiti Lohi ja Tassu.

— Etkö sinä enää olekaan liikarasittunut? kysyi Pikkuveli. Miten se niin nopeasti meni ohi?

— Se meni ohi heti kun sain sinun kirjeesi, sanoi äiti. Kun kuulin kuinka 'saraita' ja eristettyjä te kaikki olitte, minusta tui että minäkin tulisin tosissaan 'saraaksi', jos en pääsisi kotiin.

Neiti Lohi pudisti päätään ja sanoi:

— Tuo nyt ei ollut kovinkaan järkevää. Vaikka voinhan minä tulla auttamaan

rouva Penttistä silloin tällöin kun apua tarvitaan. Mutta nyt minun täytyy lähteä matkoihini tällä punaisella minuutilla, sillä minun on esiinnyttävä illalla televisiossa.

Silloin isä ja äiti ja Poka ja Pipsa hämmästyivät.

— Todellako, sanoi isä. Se meidän täytyy nähdä! Ehdottomasti!

Neiti Lohi nakkeli ylpeästi niskojaan.

— Toivotaan. Toivotaan, että koko kansa näkee.

Sitten hänelle tuli kiire.

— Minun täytyy ehtiä kampaajalle ja ottaa kylpy ja käydä kasvokäsittelyssä ja manikyyrissä ja sovittaa uusia jalkatukia. Sillä kun esiintyy tv:ssä täytyy näyttää hyvinhoidetulta.

Pipsaa nauratti.

— Jalkatuet... eivät kai ne näy televisiossa?

Neiti Lohi katsoi häntä paheksuen.

— Olenko minä semmoista sanonut? Tarvitsen uudet joka tapauksessa... ja ihminen tuntee itsensä varmemmaksi, kun tietää kaiken olevan kunnossa. Vaikka ei sitä tavallinen kansa tietenkään ymmärrä. Mutta me televisiolaiset, me ymmärrämme.

Sitten hän sanoi kiireesti näkemiin ja ryntäsi matkoihinsa.

— Siinä meni kotilohikäärme, sanoi Poka kun ovi oli paukahtanut kiinni neidin perässä.

Pikkuveli nyökkäsi mietteissään.

— Oikeastaan minä pidin hänestä, hän sanoi.

Ja hyvän kermatäytekekun neiti Lohi oli tehnyt, ison ja muhkean, siinä oli ananaspaloja koristeena.

— Me säästämme sen iltakahville ja syömme sitä samalla kun katselemme neiti Lohta televisiosta, sanoi äiti.

Niin myös tehtiin. Kun jännittävä kellonlyömä lähestyi, Pikkuveli hälytti Kassisen paikalle. Hän nykäisi kerran verhon takana olevaa nyöriä. Se tarkoitti: »Tule heti tänne!»

Ja Kassinen tuli. Koko muu perhe istui jo tv-vastaanottimen ääressä, kahvitarjotin oli katettu ja kermakakku odotti pöydällä.

— Täältä me tulemme, Kassinen ja minä, sanoi Pikkuveli kun he harppoivat olohuoneeseen.

— Täältä tulen minä, sanoi Kassinen ja heittäytyi parhaaseen nojatuoliin. Jaaha, vihdoinkin tässä talossa saadaan täytekekakua, jo oli aikakin. Voinko saada nyt heti vähän... tai oikeastaan paljon!

— Lapset saavat viimeiseksi, sanoi äiti. Sitä paitsi se on minun paikkani. Sinä ja Pikkuveli saatte istua lattialla television edessä ja syödä siellä kakkuanne.

Kassinen kääntyi Pikkuveljen puoleen.

— Kuulitko? Kohteleeke hän sinua aina tällä tavalla, lapsiparka?

Sitten hän säteili tyytyväisenä.

— Hyvä että kohtelee samoin minuakin, sillä oikeudenmukainen olla pitää, muuten minä en ala mitään!

Ja niin Kassinen ja Pikkuveli istuutuivat lattialle tv:n eteen ja söivät kovasti täytekekakua neiti Lohen esiintymistä odotellessaan.

— Nyt se alkaa! sanoi isä.

Ja toden totta, sieltä tuli neiti Lohi! Ja herra Pekki myös. Hän oli ohjelman juontaja.

— Ilmielävä kotilohikäärme, sanoi Kassinen. Hohoo, nyt pidetään lystiä!

Neiti Lohi hätkähti. Melkein tuntui että hän oli kuullut mitä Kassinen sanoi. Taikka sitten hän oli muuten vain hermostunut, kun hän nyt seiso siinä koko kansan edessä näyttämässä, kuinka tehdään »Tilda Lohen parasta pöperöä».

— Tuota noin, sanoi herra Pekki, miten satuitte keksimään juuri tällöisen ruokalajin?

— Tuota noin, sanoi neiti Lohi, kun on sisar joka ei ymmärrä ruuanlaitosta pennin vertaa...

Pitemmälle hän ei päässyt, sillä Kassinen ojensi pienen pullean kätensä ja sulki television.

— Kotilohikäärme tulee ja menee aivan niin kuin minä määrään, hän sanoi. Mutta silloin sanoi äiti:

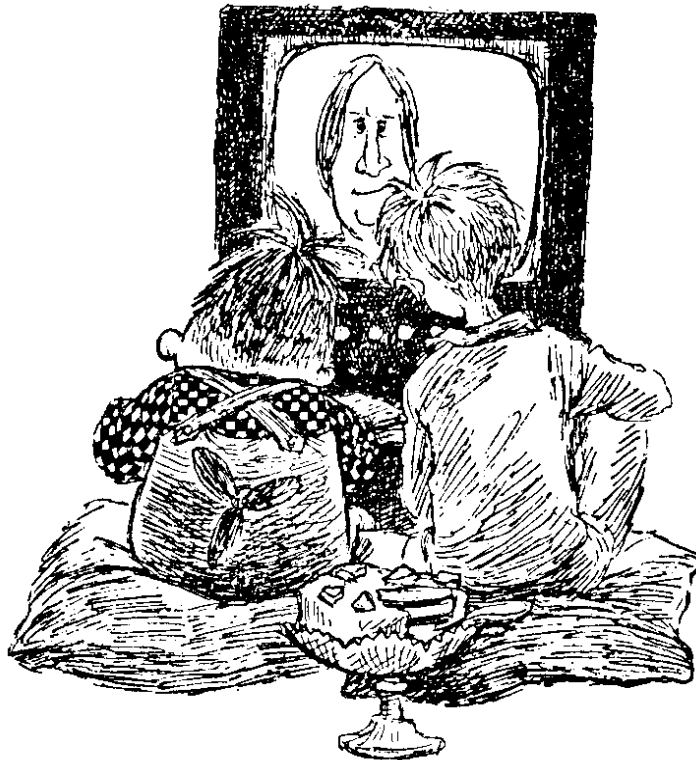
— Avaa heti televisio... äläkä tee tuota toiste, muuten lennät ulos!

Kassinen pukkasi Pikkuveljeä kylkeen ja kuiskasi:

— Eikö tässä talossa saa nykyään tehdä mitään?

— Hiljaa, nyt katsotaan neiti Lohta, sanoi Pikkuveli.

— Täytyy suolata ja pippuroida ja kurrata kunnolla, niin hyvää tulee, sanoi neiti Lohi.

Ja hän suolasi ja pippuroi ja kurrasi niin että pölisi, ja kun pöperö oli valmista, hän katsoi kujeillen suoraan tv-ruudusta ja sanoi:

— Tahtoisiko joku maistiaisia?

— Kiitos ei, sanoi Kassinen. Mutta jos annat minulle nimen ja osoitteen niin lähetän paikalle pari tulennieliälästä.

Sitten herra Pekki kiitti neiti Lohta siitä, että tämä oli halunnut tulla näyttämään kuinka tehdään hyvää pöperöä ja sitten lähetysaika ilmeisesti rupesi loppumaan,

mutta silloin neiti Lohi sanoi:

— Tuota noin, saanko lähettää terveisiä sisarelleni Rauhankadulle?

Herra Pekki näytti epätietoiselta.

— Tuota noin... no jaa, eiköhän se käy päinsä.

Neiti Lohi vilkutti tv-ruudussa ja sanoi:

— Hei hei, Frida, kuinka voit? Toivottavasti et pudonnut tuolilta!

— Sitä samaa toivon minäkin, sanoi Kassinen. Pohjois-Suomessa on ollut jo yllin kyllin maanjäristyksiä.

— Miten niin? sanoi Pikkuveli. Mistä sinä tiedät onko Frida yhtä tukeva kuin neiti Lohi?

— Satunpa tietämään, sanoi Kassinen. Minä olen kummitellut Rauhankadulla kerran jos toisenkin.

Sitten Kassinen ja Pikkuveli söivät vielä vähäsen täytekakkua ja katselivat televisiosta jonglööriä, joka osasi heittää ilmaan viisi lautasta yhtä aikaa pudottamatta yhtäkään. Pikkuveljen mielestä jonglööri oli ihan tylsä, mutta Kassinen istui silmät loistaen ja sen takia Pikkuvelikin oli onnellinen. Kaikki oli mukavaa ja oli ihanaa kun isä ja äiti ja Poka ja Pipsa ja Tassu olivat kotona... ja Kassinen.

Kun täytekakku loppui Kassinen otti hienon kakkuvadın ja nuoli sen tarkkaan. Sitten hän heitti sen ilmaan kuten jonglööri oli heittänyt lautasiaan.

— Totta tosiaan, hän sanoi, se purkkiukko ei ollut ollenkaan hullumpi. Mutta arvaa kuka on maailman paras lautastenheittäjä?

Hän nakkasi kakkuvadın niin korkealle, että se osui melkein kattoon. Pikkuveli hätääntyi:

— Kassinen älä... anna olla!

Äiti ja kaikki toiset katselivat parhaillaan tanssiesitystä eivätkä huomanneet mitä Kassinen puuhasi. Eikä auttanut vaikka Pikkuveli sanoi: »Anna olla!» Kassinen jatkoi huolettomasti heittelyään.

— Teillä on sitä paitsi oikein kaunis kakkuvati, hän sanoi ja heitti sen kohti kattoa. Oikeammin sanottuna teillä oli... hän korjasi ja kumartui poimimaan sirpaleita. No jaa, sehän on vain maallista...

Mutta äiti oli kuullut kuinka vati rämähti palasiksi. Hän antoi Kassiselle kunnon läimäyksen takamuksille ja sanoi:

— Se oli minun hienoin kakkuvatini eikä mikään maallinen asia.

Pikkuveli ei pitänyt siitä, että maailman parasta lautastenheittäjää kohdeltiin kaltoin, mutta hän tajusi että äiti suri vatiaan ja kiiruhti lohduttamaan häntä.

— Minä rikon säästöpossuni ja ostan sinulle uuden vadın.

Mutta silloin Kassinen työnsi mahtavana käden taskuunsa ja kalasti sieltä viisipennisen, jonka hän ojensi äidille.

— Minä maksan sen minkä rikonkin. Kas tässä! Ole hyvä! Osta tällä uusi kakkuvati ja pidä vaihtorahat!

— Kiitos, kiltti Kassinen, sanoi äiti. Kassinen nyökkäsi mielissään.

— Tai osta koko rahalla pari halpaa maljakkoa, joilla voit heittää minua, jos satun tulemaan tänne silloin kun sinä satut olemaan äkäinen.

Pikkuveli painautui äitiin.

— Ethän sinä ole vihainen Kassiselle, ethän äiti?

Silloin äiti taputti sekä Kassista että Pikkuveljeä ja sanoi, ettei hän ollut vihainen.

Sitten Kassinen sanoi näkemiin.

— Heipä hei, nyt minun täytyy mennä kotiin etten myöhästy iltapalalta.

— Mitä sinulla on iltapalaksi? kysyi Pikkuveli.

— Katto-Kassisen parasta pöperöä, sanoi Kassinen. Ja voit uskoa että se ei olekaan mitään rotanmyrkkyä niin kuin kotilohikäärmeen pöperö. Arvaa kuka on maailman paras pöperöntekijä?

— Sinä Kassinen, sanoi Pikkuveli.

Hetkeä myöhemmin Pikkuveli makasi vuoteessaan ja Tassu makasi korissa hänen vieressään. Äiti ja isä ja Poka ja Pipsa olivat kaikki käyneet sanomassa hänelle hyvää yötä ja nyt Pikkuveli rupesi olemaan uninen. Mutta hän makasi vielä hereillä ja ajatteli Kassista ja mietti mitä Kassinen mahtoi tehdä juuri nyt. Ehkä hän nikkaroi jotakin, esimerkiksi linnunpönttöä.

— Huomenna kun tulen koulusta kotiin, soitan Kassiselle ja kysyn voisinko minäkin tulla nikkaroimaan jotakin, hän ajatteli.

Oli hyvä, että Kassinen oli asentanut soittokellon, tuumi Pikkuveli.

— Nyt voin soittaa häntä milloin haluan, hän ajatteli ja äkkiä hänestä tuntui, että juuri nyt oli täsmälleen oikea hetki.

Hän hyppäsi vuoteestaan ja juoksi paljasjaloin ikkunaan ja sitten hän veti narusta. Kolme kertaa. Se tarkoitti: »Maailmassa ei ole toista yhtä kaunista ja läpeensä viisasta ja sopivan paksua ja urhoollista ja kaikin puolin mainiota miestä kuin sinä, Kassinen!»

Pikkuveli jäi hetkeksi ikkunan ääreen. Ei siksi, että olisi odottanut vastausta, ei, hän seiso i muuten vain. Mutta silloin Kassinen totta vieköön tuli.

— Sanopas muuta, hän sanoi.

Eikä muuta. Sitten hän lensi takaisin pieneen vihreään kattotaloonsa.

KATTO-KASSINEN KUJEILEE

KENELLÄ TAHANSA ON OIKEUS OLLA KASSINEN

Eräänä aamuna Pikkuveli — Penttisen perheen nuorin ja pienin — heräsi siihen että isä ja äiti juttelivat keittiössä. Kuulosti siltä kuin he olisivat olleet vihaisia tai pahoillaan jostakin.

— No johan nyt, sanoi isä. Katso mitä tässä lehdessä sanotaan!

— Ei mutta, tähän on kamalaa, sanoi äiti, aivan kamalaa!

Pikkuveljelle tuli kiire nousta vuoteesta. Hänkin tahtoi tietää mikä niin kamalaa oli. Ja kohta se selvisi. Lehden etusivulla luki suurin kirjaimin:

LENTÄVÄ TYNNYRIKÖ?

Ja alempana luki näin:

»Liikkuuko kaupungin yläpuolella salaperäinen ja outo lentelijä? Väitetään, että jokin äärimmäisen pieni tynnyriä muistuttava esine lentää toisinaan voimakkaasti suristen Kruununhaan kattojen yläpuolella. Ilmavoimat eivät tiedä mitään tästä oudosta lentoliikenteestä ja siksi epäillään, että joku kauhea ulkomaalainen vakooja lentelee urkkimassa. Asia on selvitetävä ja lentäjä vangittava. Jos kyseessä on pieni kauhea vakooja, hänet on luovutettava heti poliisille. Kuka ratkaisee Kruununhaan lentävän arvoituksen? Kymmenentuhatta markkaa luvataan palkkioksi sille, jonka onnistuu vangita tuo surisija mikä se sitten onkin. Rahat saa noutaa heti kun jättää kojeen tämän lehden toimitukseen.»

— Kassis-parka, sanoi äiti. Ihmiset jahtaavat hänet vielä hengiltä.

Pikkuveli säikähti, suuttui ja pahastui, kaikkea yhtä aikaa.

— Miksei Kassisen anneta olla rauhassa? hän huusi. Eihän Kassinen ole rehnyt mitään. Hän vain asuu kattotalossa ja lentelee vähän. Mitä vikaa siinä on?

— Ei mitään, sanoi isä. Ei Kassisessa mitään vikaa ole. Hän on vain hiukan... tuota... hiukan epätavallinen.

Ja Pikkuveljen täytyi myöntää, että Kassinen tosiaan oli hiukan epätavallinen. Onhan aika tavatonta, että erikoisessa pikku kattotalossa asuu pieni paksu motorisoitu setä, jolla on kokoonpantava propelli selässä ja starttinappula vatsassa.

Kassinen oli juuri sellainen pieni setä. Ja Kassinen oli Pikkuveljen paras ystävä. Vielä parempi ystävä kuin Risto ja Kaisa, joista Pikkuveli piti vallan tavattomasti ja joiden kanssa hän leikki silloin kun Kassinen joskus äkkiä katosi tai kun hänellä ei ollut aikaa Pikkuveljelle.

Kassisen mielestä Risto ja Kaisa olivat tyhmiä. Hän tuhahti aina kun Pikkuveli mainitsi heidät.

— Älä puhu niistä nirppanokista samana päivänäkään kun minusta, hän sanoi. Luuletko, että monellakaan tyhmällä pikkupojalla on parhaana kaverina tällainen kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu parhaassa iässä oleva mies?

— Ei kellään muulla kuin minulla, sanoi Pikkuveli ja tuli joka kerta niin onnelliseksi, että sydäntä ihan lämmitti. Mikä onni, että Kassinen oli asettunut juuri hänen katolleen! Kruununhaka oli täynnä samanlaisia hassuja vanhoja nelikerroksisia taloja kuin se, jossa Penttisen perhe asui, joten oli todella onni, että Kassinen oli osunut laskeutumaan juuri heidän eikä jonkun toisen katolle.

Tosin isä ja äiti eivät aluksi olleet lainkaan ihastuneita Kassisesta, eivätkä Pikkuveljen sisarukset Poka ja Pipsakaan ensin pitäneet hänestä. Koko perheen

mielestä — paitsi ei tietenkään Pikkuveljen mielestä — ei ylimalkaan ollut toista yhtä kamalaa, yhtä hemmoteltua ja hirttämätöntä ilkimystä kuin Kassinen, joka pisti nokkansa joka paikkaan. Mutta viime aikoina he kaikki olivat ruvenneet tottumaan Kassiseen. Nykyään he melkein hyväksyivät hänet ja ennen kaikkea he ymmärsivät, että Pikkuveli tarvitsi Kassista.

— Ja minusta tuntuu, että Kassinenkin tarvitsee Pikkuveljeä, sanoi äiti.

Mutta aivan alusta alkaen isä ja äiti olivat halunneet pitää Kassisen niin salassa kuin suinkin. He tiesivät mikä häly nousisi, jos esimerkiksi televisio saisi vihiä hänestä tai jos viikkolehdet rupeaisivat kirjoittelemaan juttua »Kassinen kotioloissaan».

— Hahhah, olisipa kiva nähdä Kassinen Kuvasanomien kannessa, haistelemassa heleää ruusupuskaa salongissaan, oli Poka kerran nauranut.

— Sinä olet tyhmä, Pikkuveli sanoi. Ei Kassisella ole ruusuja eikä salonkia, hänellä on vain pieni romuhuone.

Sen Pokakin tiesi. Hän ja Pipsa ja äiti ja isä olivat käyneet kerran — mutta vain kerran — katolla katsomassa Kassisen taloa. He olivat kiivenneet ullakolta katolle saman kattoluukun kautta, jota nokikolari käytti, ja Pikkuveli oli näyttänyt, kuinka ovelasti Kassisen talo oli piilossa savupiipun takana, aivan naapuritalon palomuurin kupeessa.

Äiti aivan kauhistui kun pääsi katolle ja näki, kuinka alhaalla katu oli. Hänen täytyi ottaa tukea savupiipusta, ettei olisi pyörtenyt.

— Lupaa Pikkuveli, ettet koskaan tule tänne yksin, hän sanoi. Pikkuveli mietti ennen kuin vastasi.

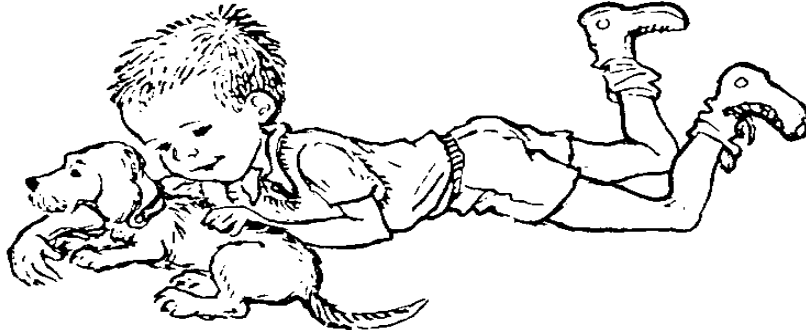
— Minä lupaan, etten koskaan tule tänne yksin... vaikka joskus kyllä saatan lentää tänne Kassisen kanssa, hän lisäsi ihan hiljaa. Jollei äiti kuullut hän sai syyttää itseään. Miten äiti yleensä saattoi vaatia, ettei Pikkuveli saisi koskaan käydä tervehtimässä Kassista? Eihän hänellä ollut aavistustakaan, kuinka hauskaa saattoi olla Kassisen pienessä huoneessa, joka oli täynnä tavaraa.

Mutta nyt kaikesta tulisi tietysti loppu, ajatteli Pikkuveli katkerasti, ja vain

noiden tyhmien sanomalehtikirjokusten vuoksi.

— Saat sanoa Kassiselle, että pitää varansa, sanoi isä. Hän saa luvan jättää lentelemiset joksikin aikaa. Tehän voitte leikkiä sinun huoneessasi, niin ettei kukaan näe häntä.

— Mutta minä heitän hänet kyllä ulos, jos hän rupeaa riehumaan, sanoi äiti.

Hän asetti Pikkuveljen eteen keittiönpöydälle lautasellisen puuroa ja Tassukin sai ruokakuppinsa. Isä sanoi näkemiin ja lähti toimistoon. Sitten kävi ilmi, että äitikin aikoi kaupungille.

— Minä vain piipahdan matkatoimistossa katsomassa, löytyisikö meille jokin hauska matka nyt kun isäkin pääsee lomalle, hän sanoi ja antoi Pikkuveljelle suukon. Tulen pian takaisin.

Ja niin Pikkuveli jäi yksin. Yksin Tassun, puuron ja ajatustensa kanssa. Ja sanomalehden. Se oli hänen vieressään ja hän vilkuili sitä syrjäsilmin silloin tällöin. Kassisesta kertovan uutisen alapuolella oli kaunis kuva isosta valkoisesta matkustajalaivasta, joka oli tullut vierailulle ja ankkuroinut Kruununhaan selälle. Pikkuveli katsoi kuvaa. Oi, kuinka kaunis se oli! Tuommoisen laivan hän haluaisi nähdä ihan oikeasti ja matkustaa sillä meren yli!

Hän yritti katsoa vain laivaa, mutta hänen katseensa vaelsi koko ajan tuohon inhottavaan otsikkoon:

LENTÄVÄ TYNNYRI

Pikkuveli oli todella huolestunut. Hänen oli puhuttava Kassisen kanssa ensi tilassa, mutta tätä ei saanut säikäyttää, ei, sillä ties vaikka Kassinen kauhistuisi niin kovasti, että lentäisi tiehensä eikä palaisi enää koskaan!

Pikkuveli huokaisi. Sitten hän työnsi vastahakoisesti lusikallisen puuroa suuhunsa. Hän ei niellyt puuroa, pyöritteli vain kielellään kuin kokeeksi. Pikkuveli oli noita kapoisia ja hinteliä poikia, joilla on huono ruokahalu. Ja heitä on paljon. Hän näykki aina ruokaansa ja kesti ikuisuuden ennen kuin hän sai syödyksi.

Puuro ei ollut siis erityisen hyvää Pikkuveljen mielestä. Mahtaisikohan se maistua vähän paremmalta, jos sirottelisi lisää sokeria? Pikkuveli otti sokeriastian, mutta samassa keittiön ikkunan takaa rupeesi kuulumaan moottorin surinaa, ja hupsista — Kassinen lensi sisään.

— Heipä hei, Pikkuveli, hän kiljui, arvaa kuka on maailman paras kaveri ja arvaa miksi hän tulee juuri nyt!

— Se olet sinä Kassinen! Mutta miksi sinä tulet juuri nyt?

— Arvaa kolme kertaa, sanoi Kassinen. Tulinko siksi että kaipasin sinua, pikku tyhmeliini, vai siksi että satuin lentämään harhaan kun minun oikeastaan piti kurvata

Kaisaniemeen, vai siksi että tunsin puurontuoksua, arvaapas!

Pikkuveljen kasvat kirkastuivat.

— Siksi että kaipasit minua, hän ehdotti ujosti.

— Väärin, sanoi Kassinen. Enkä aikunut Kaisikseenkaan, joten sinun ei tarvitse arvata sitäkään.

— Kaisikseen? ajatteli Pikkuveli, voi ei, Kassinen ei missään tapauksessa saanut lentää sinne eikä muuallekaan, missä kuhisi ihmisiä ja hänet voitaisiin nähdä. Se asia täytyi kerta kaikkiaan selvittää Kassiselle.

— Kuule, Kassinen, aloitti Pikkuveli, mutta häkeltyi kun näki Kassisen tyytymättömän ilmeen. Kassinen tuijotti nyrpeänä ja suu törröllä Pikkuveljeä.

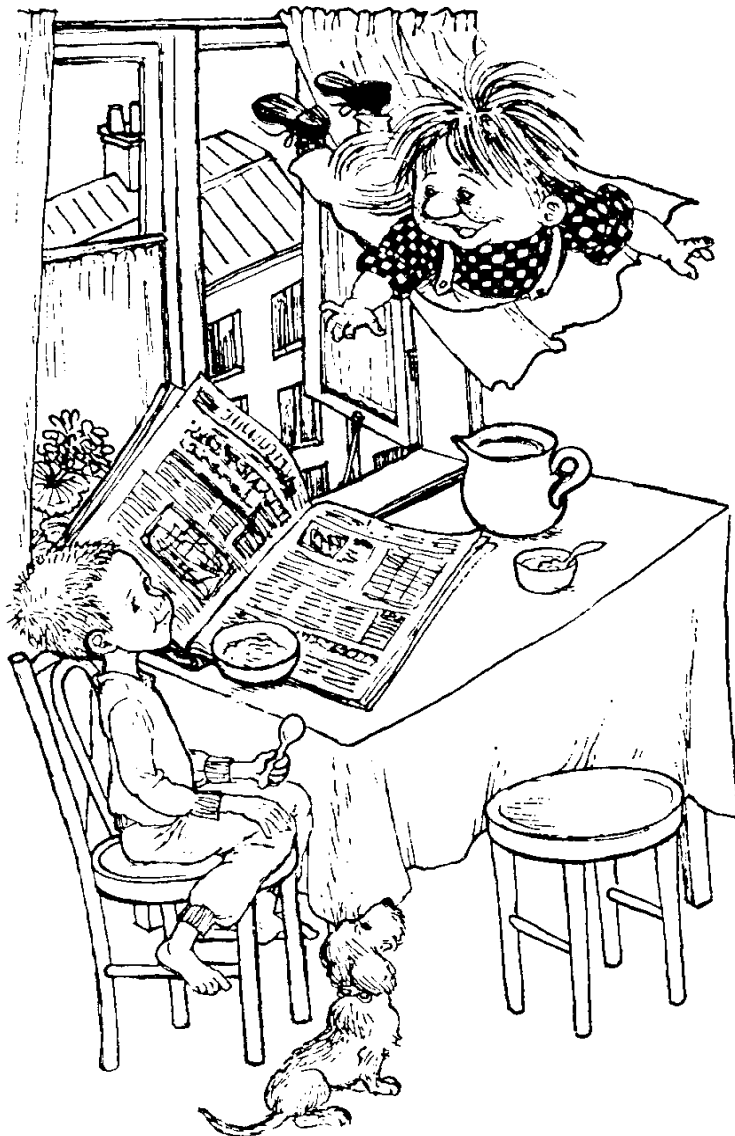
— Täältä sitä tullaan nälkään näntymäisillään, hän sanoi, mutta annas olla, kukaan ei tarjota tuolia ja lautasta, solmi leukalappua, ei kauho isoa puuroannosta eikä sano, että täytyy kattaa lusikka myös isälle ja lusikka äidille ja lusikka Augusta-tädille.

— Kelle Augusta-tädille? kysyi Pikkuveli ihmeissään.

— Ei aavistustakaan, sanoi Kassinen.

— No, eihän hän silloin tarvitse lusikkaa, sanoi Pikkuveli ja nauroi.

Mutta Kassinen ei nauranut.

— Vai niin, sanotko sinä niin? Vai niin, on siis tarkoitus, että pitää nääntyä nälkään vain siksi, ettei satu tuntemaan kaiken maailman tätejä, jotka ovat ehkä nenä nyrpällään jossakin Töysässä tai Tyrväällä tai ties missä matkojen päässä!

Pikkuveli riensi ottamaan kaapista lautasta ja kehotti Kassista ammentamaan puurokattilasta. Ja Kassinen kauhoi puuroa lautaselleen vieläkin vähän myrtyneenä. Hän kauhoi ja kauhoi ja lopuksi hän otti avuksi etusormenkin, jotta sai kaavituksi myös kattilan reunat puhtaiksi.

— Äitisi on oikein herrtainen, sanoi Kassinen. Vahinko vain että hän on niin masentavan nuuka. Paljon puuroa minä olen eläissäni nähnyt, mutten ikinä näin vähän.

Hän tyhjensi sokerikon lautaselleen ja rupesi syömään. Seuraavien minuuttien aikana keittiöstä kuului vain maiskutusta, joka syntyy siitä kun joku syö puuroa hirveällä kiireellä.

— Augusta-tädille ei valitettavasti jäänyt lusikallistakaan, sanoi Kassinen ja pyyhki suunsa. Mutta mitä minä näenkään, täällähän on pullia! Älähän hätäile, pikku Augusta-täti, älähän hätäile! Istu vain a i v a n rauhassa siellä kotona Töysässä, minä pystyn kyllä nielemään pari pullaa sinunkin puolestasi. Tai kenties kolme... tai neljä... tai viisi!

Sillä aikaa kun Kassinen söi pullia, Pikkuveli mietti miten paraiten osaisi varoittaa häntä. Ehkä olisi sittenkin viisainta antaa Kassisen lukea itse, tuumi Pikkuveli ja työnsi hiukan epäröiden sanomalehden hänelle.

— Katso etusivua, hän sanoi synkästi ja Kassinen teki työtä käskettyä. Hän katseli sivua kiinnostuneena ja tökkäsi sitten pienen pullean etusormensa suoraan valkoisen laivan kuvan kohdalle.

— Oijoi, taas on jokin laiva kaatunut, hän sanoi. Onnettomuuksia onnettomuuksien perään!

— Höh, lehtihän on ylösalaisin, sanoi Pikkuveli.

Hän oli jo pitkään epäillyt, ettei Kassinen osannut lukea kovin hyvin. Mutta Pikkuveli oli luonteeltaan ystävällinen eikä halunnut loukata ketään, kaikkein vähiten Kassista. Siksi hän ei sanonutkaan: »Hahhah, sinähän et osaa lukea!» vaan käänsi vain lehden ja laivan oikein päin, niin että Kassinen saattoi nähdä, ettei suinkaan ollut tapahtunut mitään haaksirikkoa.

— Mutta muita onnettomuuksia kyllä on sattunut, sanoi Pikkuveli. Odota niin saat kuulla!

Ja sitten hän luki ääneen Kassiselle lentävästä tynnyristä ja kamalasta pikku vakoojasta, joka piti pidättää, ja palkkiosta ja kaikesta.

— Rahat saa noutaa heti kun jättää kojeen tämän lehden toimitukseen, hän lopetti huokaisten.

Mutta Kassinen ei huokaillut, hän riemuitsi.

— Hohoo, hän hihkui ja teki pari hilpeää hyppyä. Hohoo, kamala pikku vakooja on jo melkein kiikissä. Soita sinne lehden toimitukseen ja sano, että minä tuon kojeen tänään iltapäivällä!

— Mitä sinä tarkoitat? kysyi Pikkuveli kauhistuneena.

— Arvaa kuka on maailman paras vakoojan vangitsija, sanoi Kassinen ja osoitti ylpeästi omaa napaansa. Allekirjoittanut Kassinen, joka tulla porhaltaa iso

kärpäshaavi kädessään. Jos se hirveä pikku vakooja lentelee täällä Kruununhaassa, saat olla varma että minä nappaan hänet haaviini ennen iltaa... onko sinulla muuten matkalaukkua, johon mahtuu kymmenentuhatta markkaa?

Pikkuveli huokasi uudestaan. Tämä oli vielä vaikeampaa kuin hän oli luullut. Kassinen ei ymmärtänyt alkuunkaan.

— Kiltti Kassinen, etkö nyt käsitä, että sinä itse olet se lentävä tynnyri, juuri sinut ne haluavat saada kiikkiin, koeta nyt tajuta!

Kassinen pysähtyi kesken riemukkaan hyppelyn. Hän pärskähti aivan kuin olisi saanut murun väärään kurkkuun ja tuijotti raivoissaan Pikkuveljeä.

— Lentävä tynnyri, hän huusi, sanotko sinä minua lentäväksi tynnyriksi! Ja sinun kanssasi minun pitäisi olla paras kaveri, hyi olkoon!

Hän ryhdistäytyi, jotta näyttäisi, jos mahdollista, hiukan pidemmältä. Samalla hän veti vatsaa sisään niin paljon kuin jaksoi.

— Et ole ehkä huomannut, että minä olen kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan lihava mies parhaassa iässään, hän sanoi mahtipontisesti.

— Tietenkin olen, tietenkin, sopersi Pikkuveli. Mutta enhän minä mahda mitään sille, mitä sanomalehdissä kirjoitetaan. Sinua ne tarkoittavat, siitä voit olla varma.

Kassinen tuli yhä kiukkuisemmaksi.

— Rahat saa noutaa heti kun jättää kojeen tämän lehden toimitukseen, hän kirkui katkerasti. Kojee! hän tiuski. Se joka sanoo minua kojeeksi, saa sellaisen tällin silmien väliin että nenä menee lyttyyn.

Hän otti pari pientä uhkaavaa hyppyä Pikkuveljeä kohti, mutta sitä hänen ei olisi pitänyt tehdä, sillä silloin tuli Tassuun eloa. Tassu ei aikonut antaa kenenkään ärjyä isännälleen tuolla tavalla.

— Ei Tassu, anna Kassisen olla, sanoi Pikkuveli ja Tassu antoi. Murisi vain vähän, jotta Kassinen ymmärtäisi mitä se tarkoitti.

Kassinen istuutui jakkaralle niin happamana ja synkkänä, että aivan pihisi.

— Minä en ala mitään, hän sanoi, minä en ala mitään, kun sinä olet noin ilkeä ja nimittelet minua kojeeksi ja usutat verikoirasi minun kimppuuni.

Pikkuveli oli onneton. Hän ei tiennyt mitä sanoa tai tehdä.

— Enhän minä voi mitään sille, mitä lehdet kirjoittelevat, hän mutisi. Sitten hän vaikeni. Kassinen oli myös vaiti. Hän murjotti pallillaan ja keittiössä oli painostavan hiljaista.

Mutta sitten Kassinen purskahti äkkiä hörönauruun. Hän säntäsi ylös pallilta ja pukkasi Pikkuveljeä leikkisästi vatsaan.

— Ja vaikka olisinkin koje, niin minä olen joka tapauksessa maailman paras koje, kymmenentuhannen markan arvoinen, mitäs siitä sanot.

Pikkuvelikin rupesi nauramaan. Ihanaa, että Kassinen oli taas iloinen!

— Sinä olet tosiaan kymmenentuhannen markan arvoinen, sanoi Pikkuveli ihastuneena. Sitä ei moni olekaan!

— Ei kukaan toinen koko maailmassa, vakuutti Kassinen. Sinunlaisesi pieni räpäle esimerkiksi on korkeintaan puolentoista markan arvoinen, siitä lyön vaikka vetoa.

Hän käänsi starttinappulaa, nousi hihkuen ilmaan ja lensi iloisesti kiljuen pari kunniakierrosta kattolampun ympäri.

— Hohoo! hän huusi. Täältä tulee Kymppitonni-Kassinen, hohoo!

Pikkuveli päätti antaa palttua kaikelle. Eihän Kassinen ollut itse asiassa mikään vakooja, eikä poliisi voinut ottaa häntä kiinni vain siksi, että hän oli Kassinen. Ja äkkiä hän tajusi, etteivät isä ja äitikään sitä pelänneet. He olivat tietysti huolissaan vain siitä, ettei Kassinen enää pysyisi salaisuutena, jos Kassis-jahtiin ryhdyttäisiin. Mutta mitään todella pahaa hänelle ei voisi tapahtua, siitä Pikkuveli oli varma.

— Älä pelkää Kassinen, hän sanoi lohduttaen. Eivät ne voi tehdä sinulle mitään vain siksi, että sinä olet mikä olet.

— Eivät voikaan, kenellä tahansa on oikeus olla Kassinen, vakuutti Kassinen. Vaikka toistaiseksi onkin vain yksi ainoa hienon hieno ja sopivan paksu mallikappale.

He olivat vetäytyneet Pikkuveljen huoneeseen ja Kassinen katseli toiveikkaasti ympärilleen.

— Olisiko sinulla höyrykonetta, jonka voisi räjäyttää tai jotakin muuta joka pamahtaisi kunnolla. Lystiä pitää olla ja paukkuakin saa, muuten minä en ala mitään, hän sanoi. Samalla hän näki paperipussin Pikkuveljen pöydällä ja syökyi sen kimppuun kuin haukka. Äiti oli laittanut pussin pöydälle edellisenä iltana, siinä oli iso hieno persikka ja se persikka hohti nyt Kassisen pulleissa hyppysissä.

— Jaetaan, ehdotti Pikkuveli kiireesti. Hänkin nimittäin piti persikoista ja tiesi, että hänen oli pidettävä kiirettä jos aikoi saada jotakin.

— Kernaasti minun puolestani, sanoi Kassinen. Jaetaan pois, minä otan persikan ja sinä saat pussin. Sinä saat paremman, sillä pussilla voi tehdä vaikka mitä hauskaa.

— Ei kiitoksia, sanoi Pikkuveli, jaetaan persikka ja sinä voit pitää pussin.

Kassinen ravisti paheksuvasti päätään.

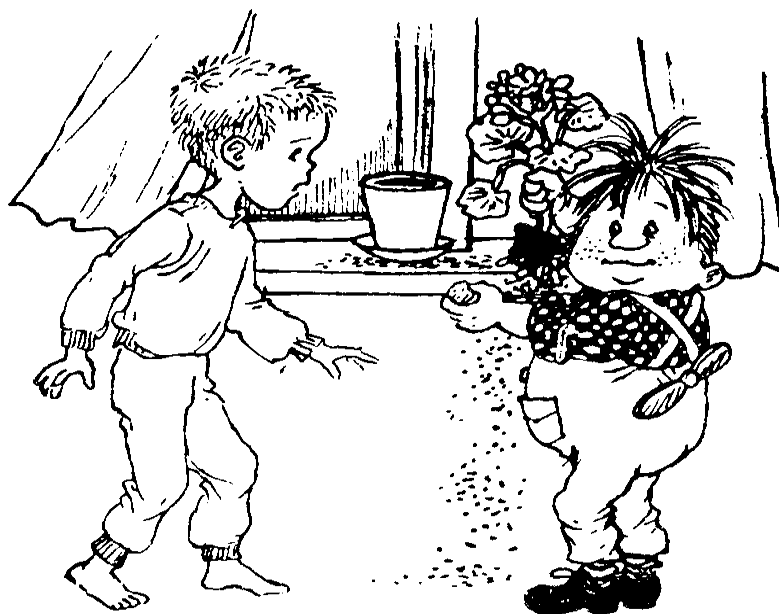
— En ole ikinä nähnyt noin ahnetta pikku poikaa, hän sanoi. Olkoon, tehdään niin kuin haluat!

Persikan jakamiseen tarvittiin veitsi ja Pikkuveli kipaisi keittiöön. Kun hän palasi Kassista ei näkynyt missään. Mutta sitten Pikkuveli keksi, että Kassinen istui piilossa pöydän alla ja sieltä kuului innokasta särpimistä aivan kuin joku olisi kovalla kiireellä syönyt mehukasta persikkaa.

— Hei, mitä sinä oikein teet? huolestui Pikkuveli.

— Ja'an, sanoi Kassinen. Kuului vielä viimeinen nielaisu ja sitten Kassinen kömpi esiin persikanmehu leukaa pitkin valuen. Hän ojensi pullean kätensä ja antoi Pikkuveljelle ryhmyisen ruskean persikankiven.

— Minä haluan aina sinun parastasi, hän sanoi. Jos istutat tämän siemenen voit saada kokonaisen persikkapuun, joka on täpötäynnä persikoita. Myönnä että minä olen maailman kiltein Kassinen, kun en riitele vaikka sainkin vain yhden vaivaisen persikan.

Ennen kuin Pikkuveli ennätti myöntää yhtään mitään, Kassinen oli rynnännyt ikkunan ääreen. Ikkunalaudalla oli kukkaruukussa vaaleanpunainen pelargonia.

— Ja minä olen vielä niin kiltti, että autan sinua sen istuttamisessakin, hän sanoi.

— Seis, huusi Pikkuveli. Mutta liian myöhään. Kassinen oli jo repinyt pelargonian ylös ruukusta, ja ennen kuin Pikkuveli ennätti kieltää, hän heitti kukan ulos ikkunasta.

— Sinä et ole ihan viisas, aloitti Pikkuveli, mutta Kassinen ei kuunnellut.

— Kokonainen suuri persikkapuu! Ajattele! Viisikymmenvuotispäivilläsi voit tarjota joka iikalle persikoita jälkiruoaksi, eikö olekin mukavaa?

— Joo, mutta silloin vasta mukavaa on kun äiti näkee mitä sinä olet tehnyt hänen pelargonialleen, sanoi Pikkuveli. Ja ajattele nyt, jos joku ukko sai sen kadulla päähänsä, mitä luulet hänen sanovan.

— Kiitoksia, rakas Kassinen, niin hän sanoo, vakuutti Kassinen. Kiitoksia, rakas Kassinen, että revit pelargonian irti etkä heittänyt sitä ruukussa, vaikka Pikkuveljen hassu äiti pitää sitä niin mainiona.

— Kuinka niin, Pikkuveli sanoi, mitä sinä sillä tarkoitat?

Kassinen tökkäsi persikankiven kukkaruukkuun ja raaputti innokkaasti multaa sen päälle.

— Kyllä hän pitää, vakuutti Kassinen. Äitisi on tyytyväinen vain silloin kun pelargonia on tiukasti ruukussa. Siitä hän vähät välittää, että se käy hengenvaaralliseksi kadulla kulkeville pikku ukkeleille. Yksi ukko sinne tai tänne, sehän on vain maallista, hän sanoo, kunhan kukaan ei vain kisko ylös minun pelargoniaani.

Kassinen vilkaisi Pikkuveljeen.

— Mutta jos minä nyt olisin heittänyt kukkaruukunkin ulos, mihin me silloin olisimme istuttaneet persikkapuun, oletko sitä ajatellut?

Pikkuveli ei ollut ajatellut yhtään mitään eikä osannut vastata. Kassisen kanssa oli vaikea puhua järkevästi kun tämä sille tuulelle sattui. Mutta onneksi hänen mielialansa vaihtui suunnilleen kerran neljännestunnissa ja niinpä nytkin, aivan yllättäen, häneltä pääsi tyytyväinen naurunhekotus.

— Mutta meillähän on pussi, hän sanoi. Pussilla voi pitää vaikka kuinka lystiä. Pikkuveli ei ollut sitä ennen tiennyt.

— Miten? hän ihmetteli. Mitä pussilla saa aikaan?

Kassisen silmät rupesivat vilkkumaan.

— Maailman mahtavimman pamauksen, hän sanoi. Hohoo, ja millaisen pamauksen! Sen minä aion nyt järjestää!

Hän otti pussin ja katosi vikkelaesti kylpyhuoneeseen. Pikkuveli seurasi uteliaana perässä. Hän halusi mielellään nähdä kuinka saadaan aikaan maailman mahtavin pamaus.

Kassinen oli kumartunut kylpyammeen ylle ja täytti pussia vesihanasta.

— Sinä et ole oikein viisas, sanoi Pikkuveli, eihän paperipussiin voi panna vettä, kai sinä sen käsität.

— Mikäs tämä sitten on? sanoi Kassinen ja piti halkeamaisillaan olevaa vesipussia Pikkuveljen nenän alla. Hetken hän roikutti pussia siinä, jotta Pikkuveli näkisi miten paperipussiin voi tosiaan laskea vettä. Sitten hän viipotti pussi tiukasti nyrkissä takaisin Pikkuveljen huoneeseen.

Pikkuveli ryntäsi perässä pahaa aavistaen. Ja aivan oikein: Kassinen riippui ikkunasta, niin että hänestä näkyi vain piukea takamus ja lyhyet pulleet sääret.

— Hohoo, hihkui Kassinen, vilkaiskaahan tänne ylös, sillä kohta kuuluu maailman mahtavin pamaus!

— Seis! kiljui Pikkuveli ja kurkisti kiireesti ulos ikkunasta.

— Ei, Kassinen, älä, hän huusi hädissään. Mutta liian myöhään. Pussi oli jo matkalla alaspäin. Pikkuveli näki, kuinka se putosi kuin pommi suoraan naapuritalon maitokauppaan menevän naisparan jalkojen juureen, eikä nainen selvästikään

nauttinu' maailman mahtavimmasta pamahduksesta.

— Hän kiljui aivan kuin se olisi ollut kukkaruukku, sanoi Kassinen. Ja kuitenkin pussissa oli vain tilkkanen tavallista vettä.

Pikkuveli sulki ikkunan niin että pamahti. Hän ei halunnut että Kassinen heittelisi lisää tavaroita kadulle.

— Minä en usko että tuollaista saa tehdä, hän sanoi vakavasti. Mutta silloin Kassinen pärskähti nauruun. Hän lensi kierroksen kattolampun ympäri ja tirkisteli hihittäen Pikkuveljeä.

— Minä en usko että tuollaista saa tehdä, hän matki Pikkuveljeä. Mitä sitten saa tehdä? Heittää ulos pussillisen mätiä munia, mitä? Onko se taas niitä äitisi omituisia päänäpistöjä?

Hän laskeutui tömähtäen Pikkuveljen eteen.

— Sinä ja äitisi olette kyllä kaksi maailman omituisinta ihmistä, hän sanoi, ja taputti Pikkuveljeä poskelle. Mutta minä pidän teistä silti, kumma kyllä.

Pikkuveli tuli niin iloiseksi että punastui. Joka tapauksessa oli hirveän mukavaa, että Kassinen piti hänestä ja piti vielä äidistäkin, vaikkei aina siltä kuulostanut.

— Niinpä niin, itseänikin aivan ihmetyttää, sanoi Kassinen ja taputteli yhä Pikkuveljeä. Hän taputti pitkään ja hartaasti ja vähitellen yhä lujempaa. Lopulta Pikkuveli sai taputuksen, joka oli melkein kuin korvatillikka ja sitten Kassinen sanoi:

— Voi miten kiltti minä olen! Minä olen maailman kiltein. Ja siksi olen sitä mieltä, että nyt leikitään kiltisti, etkö sinäkin ole samaa mieltä?

Pikkuveli oli samaa mieltä ja ryhtyi heti miettimään, oliko mitään kilttiä leikkiä, jota saattoi leikkiä Kassisen kanssa.

— Leikitään esimerkiksi, että tämä pöytä on lautta, jolle pelastumme, kun suuri hyökyaalto tulee... ja nyt se tulee! sanoi Kassinen.

Hän osoitti pientä vesinoroa, joka hiljaa lirsi oven alta. Pikkuveli henkäisi kauhusta.

— Etkö sinä sulkenut kylpyhuoneen vesihanaa? hän kysyi säikähtyneenä.

Kassinen kallisti päätään ja katsoi lempeästi Pikkuveljeä.

— Arvaa kolme kertaa, suljinko vai enkö?

Pikkuveli avasi eteisen oven ja toden totta, Kassisen puheet pitivät paikkansa. Suuri hyökyaalto oli tulossa. Kylpyhuoneessa ja eteisessä oli vettä niin paljon, että siinä saattoi vaikka polskutella jos halusi.

Kassinen halusi. Hän hyppäsi ihastuksissaan tasajalkaa keskelle vettä.

— Hohoo, hän sanoi. Joinakin päivinä tapahtuu pelkästään mukavia asioita.

Mutta kun Pikkuveli oli sulkenut kylpyhuoneen vesihanan ja tyhjentänyt ylitsevuotavan ammeen, hän vajosi istumaan eteisen tuolille ja katseli epätoivoisena koko hävityksen kauhustusta.

— Voivoi, mitähän äiti sanoo?

Kassinen keskeytti loikkimisensa ja mulkaisi harmistuneena Pikkuveljeen.

— Ei mutta kuulehan nyt, hän sanoi. Mitä syytä äidilläsi on olla hapan? Tämähän on vain puhdasta vettä!

Hän loikkasi uudestaan tasajalkaa niin että vesi roiskui Pikkuveljen päälle.

— Aika kivaa vettä kaiken lisäksi, hän sanoi. Jalkakylvyinkin saa kaupanpäälliseksi. Eikö sinun äitisi pidä jalkakylvyistä?

Ja taas hän loikkasi niin että Pikkuveli kastui entistä perusteellisemmin.

— Eikö hän pese koskaan jalkojaan? Kastelee vain kukkaruukkuja päivät pääksytysten?

Pikkuveli ei vastannut. Hänellä oli muuta ajateltavaa. Vihdoin häneen tuli vauhtia. Voi voi, heidänhän oli saatava vesi kuivatuksi ennen kuin äiti tulisi kotiin!

— Kassinen, meidän täytyy pitää kiirettä. . .hän sanoi ja pomppasi ylös tuolilta. Hän ryntäsi keittiöön ja tuli samassa takaisin kädessään kaksi lattiariepuu.

— Kassinen, auta vähän, hän aloitti. Mutta Kassista ei näkynyt missään. Ei kylpyhuoneessa, ei eteisessä, ei Pikkuveljen huoneessa. Mutta ulkoa kuului moottorin surinaa. Pikkuveli juoksi ikkunaan ja näki kuinka jokin paksu makkaran tapainen suhahti ohi.

— Lentävä tynnyri vai mikä lie, mutisi Pikkuveli.

Ei, ei lentävä tynnyri, vaan Kassinen matkalla vihreään kattota-loonsa!

Mutta Kassinen oli nähnyt myös Pikkuveljen. Hän teki syöksyn ja kurvasi ikkunan ohitse niin että viuhui. Pikkuveli heilutti hänelle kiivaasti lattiatievulla ja Kassinen heilutti takaisin pienellä pullealla kädellään.

— Hohoo, hän hihkui. Tässä tulee Kymppitonni-Kassinen hohoo!

Sitten hän oli poissa. Ja Pikkuveli meni eteiseen riepu kummas sakin kädessä ja rupesi kuivaamaan lattiaa.

KASSINEN MUISTAA ETTÄ HÄNELLÄ ON SYNTYMÄPÄIVÄ

Oli Kassisen onni, ettei häntä näkynyt mailla halmeilla, kun äiti tuli kotiin matkatoimistosta, sillä äiti suuttui tosissaan sekä pelargonian että tulvan vuoksi, vaikka Pikkuveli oli onnistunut kuivaamaan enimmät vedet.

Äiti arvasi heti kuka oli ollut liikkeellä ja kertoi siitä isälle, kun tämä tuli kotiin päivälliselle.

— Minä tiedän että olen raukkamainen, sanoi äiti, varsinkin kun olen juuri ruvennut jotenkuten tottumaan Kassiseen. Mutta joskus minusta tuntuu, että maksaisin mielelläni kymmenentuhatta markkaa omasta kukkarostani kunhan vain pääsisin hänestä.

— Hyi sinua, sanoi Pikkuveli.

— Mutta nyt ei puhuta siitä enempää, sanoi äiti, sillä syödessä pitää olla mukavaa.

Äidillä oli aina tapana sanoa: »Syödessä pitää olla mukavaa.» Pikkuveli oli samaa mieltä. Ja hauskaa heillä olikin. Kaikki istuivat pöydän ympärillä ja söivät ja juttelivat ummet ja lammet. Pikkuveli puhui enemmän kuin söi, etenkin silloin kun oli keitettyä kalaa tai vihanneskeittoa tai sillipullia. Mutta tänään saatiin vasikankyljyksiä ja mansikoita, koska kesäloma oli juuri alkanut ja Poka ja Pipsa matkustaisivat pois. Poka purjehtimaan ja Pipsa ratsastusleirille. Silloin oli totisesti aihetta järjestää pienet jäähyväiskestit. Äidistä oli muutenkin hauskaa järjestää silloin tällöin pikku kestejä.

— Äläkä sure, Pikkuveli, sanoi isä, sillä mekin matkustamme pian, sinä ja äiti ja minä.

Ja sitten hän paukautti suuren uutisen. Äiti oli käynyt matkatoimistossa varaamassa paikat risteilylle, joka tehtäisiin samanlaisella laivalla kuin se, jonka Pikkuveli oli nähnyt sanoma-lehtikuvassa. Matkalle lähdettäisiin viikon päästä ja seuraavat neljätoista päivää kierreltäisiin valkoisella laivalla kaikki mahdolliset satamat ja kaupungit. Eikö ollutkin hauskaa, kysyi äiti. Samaa kysyi isä. Ja Poka ja Pipsa. . . »Eikö olekin hurjan hauskaa, Pikkuveli?»

— Joo, sanoi Pikkuveli ja hänestä tuntui, että saattaisihan se hauskaa ollakin. Mutta hänestä tuntui myös siltä, ettei kaikki ollut hyvin, ja hän tiesi heti mikä — Kassinen! Kuinka hän voisi jättää Kassisen oman onnensa nojaan juuri nyt, kun tämä tarvitsi kipeästi häntä?

Pikkuveli oli ajatellut asiaa perinpohjin kuivatessaan suurta vedenpaisumusta. Vaikka Kassinen ei ollutkaan vakooja vaan aivan tavallinen Kassinen, hänelle voisi silti sattua vaikka minkälaisia kommelluksia, jos kansa rupeaisi ajamaan häntä takaa kymmenentuhannen markan toivossa. Ties mihin ihmiset intoutuisivat. Sulkisivat Kassisen häkkiin ja veisivät Korkeasaaren tai tekisivät muuta kamalaa. Joka tapauksessa häntä ei saanut jättää asumaan yksin pieneen kattotaloonsa, se oli selvä.

Joten Pikkuveli päätti jäädä kotiin vartioimaan Kassista. Ja sen hän teki perusteellisesti selväksi siinä päivällispöydässä näykkies-sään vasikankyljystä.

Poka purskahti nauruun.

— Kassinen häkissä Korkeasaarella... oijoi! Ajattele, Pikkuveli, kun teidän luokka menee sinne retkelle katselamaan eläimiä ja sinä luet kylttejä. »Jääkarhu»,

sinä luet ja »susi ja majava ja Kassinen».

— Pöh, sanoi Pikkuveli.

Poka hihitti.

— »Kassinen, tätä eläintä ei saa ruokkia» — ajattele kuinka Kassinen suuttuisi, jos kyltissä lukisi sillä tavoin!

— Sinä olet tyhmä, sanoi Pikkuveli. Emähölmö!

— Mutta Pikkuveli, sanoi äiti, käsitähän kai, että jollet halua tulla mukaan, emme mekään voi matkustaa.

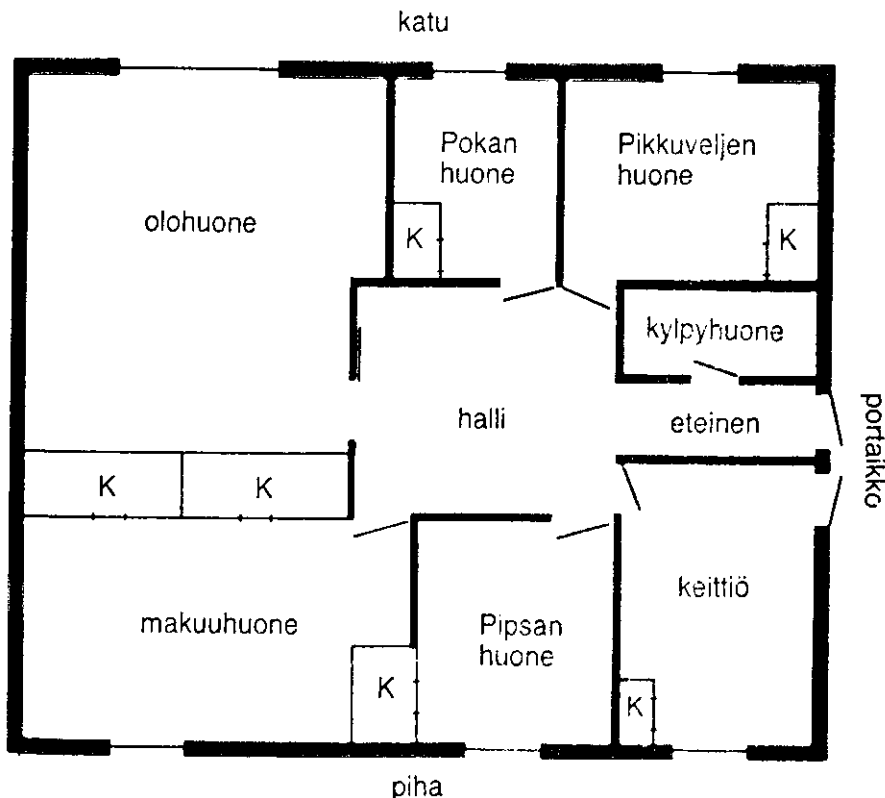
— Totta kai te voitte, sanoi Pikkuveli. Kassinen ja minä jäädään kotimiehiksi.

— Ohhoh, sanoi Pipsa. Ja hukutatte koko talon? Ja heitätte kaikki huonekalut ulos ikkunasta?

— Sinä olet tyhmä, sanoi Pikkuveli.

Tunne

lma

ruokapöydässä ei ollutkaan yhtä leppoisa kuin tavallisesti. Sillä vaikka Pikkuveli enimmäkseen oli varsin kiltti ja herttainen pikkupoika, hän saattoi olla itsepäininkin jos niikseen tuli. Ja nyt hän oli kivikova eikä suostunut kuuntelemaan taivutteluja.

— Mutta hyvä Pikkuveli... aloitti isä. Enempää hän ei ennättänyt sanoa, sillä samassa postiluukku rapsahti. Pipsa ryntäsi pöydästä lupaa pyytämättä, sillä hän odotti kirjeitä epäluukuiselta joukolta pitkätukkaisia poikaystäviä. Siksi hänellä oli aina kiire ehtiä ensimmäisenä eteiseen. Ja aivan oikein: ovimatolla oli kirje. Mutta se ei ollut Pipsalle eikä keneltäkään pitkätukkaiselta... päinvastoin. Se oli osoitettu isälle ja sen oli lähettänyt Julius-setä, jolla ei ollut tukkaa ollenkaan.

Syödessä pitää olla mukavaa, sanoi Poka. Ei silloin saa tulla kirjettä Julius-setältä.

Julius-setä oli isän kaukainen sukulainen. Kerran vuodessa hän matkusti lääkäriin ja tapaamaan Penttisen perhettä. Julius-setä ei halunnut asua hotellissa, koska se oli hänestä liian kallista. Rahaa hänellä kyllä oli kuin roskaa, mutta hän oli

hyvin nuuka.

Kukaan Penttisen perheestä ei erityisemmin ilahtunut Julius-sedän tulosta. Kaikkein vähiten isä. Mutta äiti sanoi aina:

— Sinä olet sentään hänen ainoa sukulaisensa ja häntä käy sääliksi. Meidän täytyy olla kilttejä setäparalle.

Mutta kun setäparaka oli ollut talossa muutaman päivän ja koko ajan vain huomautellut äidille tämän lapsista ja narissut ruoasta ja valittanut kaikesta mahdollisesta, ilmestyi äidin kulmien väliin ryppy ja hän muuttui täsmälleen yhtä vaiteliaaksi ja kummalliseksi kuin isä heti kun Julius-setä astui ovesta sisään. Ja Pokaa ja Pipsaa tuskin näkyi kotona niin kauan kuin Julius-sedän vierailua kesti.

— Pikkuveli on ainut, joka on aina kiltti hänelle, sanoi äiti tavallisesti. Mutta Pikkuvelikin saattoi väsyä. Kun Julius-setä edellisellä kerralla oli käymässä, Pikkuveli piirusti hänestä kuvan lehtiönsä ja kirjoitti alle: »Hän on tyhmä.» Julius-setä sattui näkemään kuvan ja sanoi:

— Tuo nyt ei ole kovin häävi hevonen!

Ei, Julius-sedän mielestä mikään ei ollut kovin hääviä. Hän ei ollut tosiaankaan helppo vieras, ja kun hän viimein pakkasi matkalaukkunsa ja matkusti takaisin Länsi-Satakuntaan, tuntui Pikkuveljestä kuin koko talo olisi huokaissut helpotuksesta ja ruvennut rallattamaan pientä iloista viisua. Kaikista tuli tirs kuvia ja hilpeitä, aivan kuin olisi tapahtunut jotain hauskaa, eikä se hauska ollut muuta kuin sitä, että Julius-setäparaka oli mennyt matkoihinsa.

Mutta nyt hän taas tulisi, luki kirjeessä, ja viipyisi ainakin kaksi viikkoa, mikä oiisi tosiaan oikein hauskaa, hän kirjoitti. Sitä paitsi tohtori oli sanonut, että hän tarvitsi hoitokuurin ja hierontaa, sillä hän oli aamuisin kovin kankea.

— Jaaha, niin sen risteilyn kanssa sitten kävi, sanoi äiti. Pikkuveli ei halua mukaan ja Julius-setä tulee tänne!

Mutta silloin isä löi nyrkin pöytään ja sanoi, että hän ainakin aikoi lähteä risteilylle ja ottaa mukaan äidinkin, vaikka hänet olisi sitten ryöstettävä. Pikkuveli sai tulla mukaan tai olla tulematta, ihan miten miellytti, sopi vain valita, ja Julius-setä sai asua huoneistossa ja käydä lääkärissä, miten parhaaksi katsoi, tai pysyä Länsi-Satakunnassa, jos se sopi paremmin, mutta isä ainakin aikoi lähteä risteilylle vaikka kymmenen Julius-setää tulisi vierailulle!

— Vai niin, sanoi äiti, sitten täytyy ruveta miettimään.

Ja kun hän oli miettimiset miettinyt, hän sanoi kysyvänsä neiti Lohelta, joka oli ollut auttamassa syksyllä, kun äiti oli ollut sairaana, voisiko tämä tulla vähäksi aikaa hoitamaan taloutta... kahdelle jukuripäiselle poikamiehelle, nimittäin Pikkuveljelle ja Julius-sedälle.

— Samantien kolmannelle jukuripäiselle poikamiehelle nimeltä Katto-Kassinen, sanoi isä. Älä unohda Kassista, sillä hän tulee häärimään täällä päivät pääksytysten.

Poka hihitti niin että oli pudota tuolilta.

— Kotilohikäärme ja Julius-setä ja Katto-Kassinen! Siitä tulee kyllä kaikkien aikojen leppoisin huusholli!

— Ja Pikkuveli kaiken kukkurana, älä häntä unohda, sanoi Pipsa.

Hän tarttui Pikkuveljeä harteista, katsoi tätä mieltävästi silmiin ja sanoi:

— Että voikin olla semmoisia kuin meidän Pikkuveli, joka jää mieluummin

kotiin kotilohikäärmeen ja Julius-sedän ja Katto-Kassisen kanssa kuin lähtee huippuhauskalle risteilylle isän ja äidin mukana.

Pikkuveli kiemurteli vapaaksi.

— Onhan kaveristaan pidettävä huolta, jos sellaisen omistaa, hän sanoi happamasti.

Voit uskoa, että Pikkuveli kyllä tiesi mikä urakka häntä odotti! Aivan suunnaton urakka, kun Kassinen räpyttelisi Julius-sedän ja neiti Lohen nenän edessä. Kyllä vaan, jonkun oli totisesti jäätävä kotiin selvittämään sotkut.

— Ja minä se tietysti olen, kai sinä sen käsität, Tassu, sanoi Pikkuveli mentyään nukkumaan.

Tassu tuhisi korissaan hänen vuoteensa vieressä. Hän kurkotti kättään ja rapsutti etusormellaan Tassua kaulapannan alta.

— Nyt on parasta ruveta nukkumaan, että jaksetaan, hän sanoi.

Mutta silloin kuului aivan yllättäen moottorin surinaa ja Kassinen lensi sisään.

— Onpa kaunis juttu, hän sanoi. Kun kaikki pitää itse muistaa! Siinä asiassa ei totisesti kukaan auta!

Pikkuveli nousi istumaan vuoteessaan.

— Mitä sitten olisi muistettava?

— Että tänään on minun syntymäpäiväni! On ollut minun syntymäpäiväni koko pitkän päivän, enkä minä ole muistanut sitä, sillä kukaan ei ole sanonut minulle »Onneksi olkoon»!

— Mutta, kuinka sinulla voi olla syntymäpäivä kesäkuun kahdeksantena? sanoi Pikkuveli. Sinullahan oli syntymäpäivät juuri ennen pääsiäistä!

— Niin olikin, sanoi Kassinen. Mutta ei kai aina tarvitse tyytyä samaan vanhaan syntymäpäivään, kun on niin paljon valinnan varaa. Kahdeksas kesäkuuta on oikein hyvä syntymäpäivä. Mitä huomauttamista sinulla on sitä vastaan?

Pikkuveli nauroi.

— Ei mitään, minun puolestani saat viettää syntymäpäivää ihan milloin haluat.

— No niin, sanoi Kassinen ja pani päänsä kallelleen. Voisinko sitten saada syntymäpäivälahjani.

Pikkuveli kömpi tuumiskellen vuoteesta. Kiireessä ei ollut helppo keksiä sopivaa lahjaa Kassiselle, mutta piti yrittää.

— Minä katson laatikoistani, hän sanoi.

— Tee se, sanoi Kassinen ja asettui odottamaan. Mutta sitten hän huomasi kukkaruukun, johon oli istuttanut persikankiven, ja heittäytyi suin päin sen kimppuun. Hän työnsi etusormensa ruukkuun ja kaivoi kiireesti siemenkiven ylös.

— Minun täytyy katsoa kuinka kovasti se on kasvanut, hän sanoi. Oijoi, sehän on kasvanut koko lailla.

Sitten hän tuikkasi persikan kiven takaisin ruukkuun yhtä rivakasti kuin oli sen kaivanut ylös ja pyyhki multaiset sormensa Pikkuveljen pyjamaan.

— Parinkymmenen vuoden päästä sinulla on hyvät oltavat, hän sanoi.

— Kuinka niin? ihmetteli Pikkuveli.

— Voit maata keskipäivällä persikkapuun varjossa. Eikö se ole muka onnea? Vuoteen sinä joudut ilman muuta heittämään pois. Persikkapuun kanssa ei voikaan pitää huonekaluja miten paljon tahansa... no, löytyykö lahjaa?

Pikkuveli näytti pienoisautoa, mutta Kassinen ravisti päätään, auto ei kelvannut. Sitten Pikkuveli tarjosi vuoron perään palapeliä ja Musta-Pekka-kortteja ja marmorikuulia, mutta Kassinen ravisti päätään kerran toisensa jälkeen. Silloin Pikkuveli tajusi minkä Kassinen halusi — pistoolin!

Takimmaisena oikeanpuoleisessa kirjoituspöydänlaatikossa oli pieni tulitikkurasia ja siinä maailman pienin ja myös maailman hienoin leikkikalupistooli. Isä oli tuonut sen kerran Pikkuveljelle tuliaisiksi eräältä ulkomaanmatkaltaan ja Risto ja Kaisa olivat olleet kateellisia monta päivää, sillä semmoista pistoolia ei ollut toista! Se näytti aivan oikealta ja vaikka se oli hirveän pieni, siitä lähti täsmälleen yhtä kova pamaus kuin oikeasta pistoolista. Oli uskomatonta, että se saattoi pamahtaa niin valtavasti, sanoi isä.

— Ole varovainen, hän sanoi antaessaan pistoolin Pikkuveljelle, älä pelästyttelä suotta ihmisiä.

Tietyistä syistä Pikkuveli ei ollut näyttänyt pistoolia Kassiselle. Mutta enää ei piilotteleminen tuntunut reilulta eikä sillä sitä paitsi enää ollut merkitystäkään, sillä eilen Kassinen oli löytänyt pistoolin kaivellessaan Pikkuveljen kirjoituspöydän laatikoita.

Myös Kassinen oli ollut sitä mieltä, että pistooli oli erinomaisen hieno. Kenties hänellä olikin syntymäpäivä tänään juuri sen takia, ajatteli Pikkuveli huokaisten ottaessaan tulitikkurasian laatikosta.

— Onnellista syntymäpäivää, hän sanoi.

Kassinen kiljaisi ensin riemusta, syöksyi sitten Pikkuveljen kaulaan ja muiskautti häntä molemmille poskille. Sitten hän avasi tikkurasian ja tempaisi tyytyväisesti hirtahtaen pistoolin esiin.

— Sinä olet maailman paras kaveri, Pikkuveli, hän sanoi. Silloin Pikkuveli tunsikin äkkiä itsensä tyytyväiseksi ja iloiseksi sadan pistoolin edestä. Hän soi kaikesta sydäimestään Kassiselle tuon yhden vaivaisen pikku pistoolin, josta tämä suuresti iloitsi.

— Ymmärräthän, minä tarvitsen tätä todella, sanoi Kassinen. Tarvitsen sitä iltaisin.

— Mihin, ihmetteli Pikkuveli vähän huolissaan.

— Kun makaan vuoteessa ja lasken lampaita, sanoi Kassinen. Kassinen valitti silloin tällöin unettomuutta Pikkuveljelle.

— Öisin minä nukun kuin tukki, hänellä oli tapana sanoa, ja aamupäivisin myös. Mutta iltapäivällä minä vain heittelehdin ja joskus en saa unta illallakaan.

Siksi Pikkuveli oli neuvonut hänelle hyvän konstin. Jos ei saanut unen päästä kiinni, piti vain sulkea silmänsä ja leikkiä, että katseli lammaslaumaa, joka hyppeli aidan yli. Kaikki lampaat piti laskea peräjälkeen juuri silloin kun ne hyppäsivät, ja siitä tuli hirveän uniseksi ja sitten vain nukahti.

— Katsos, tänä iltana minä en osannut nukkua, sanoi Kassinen. Ja niinpä minä valvoin ja laskin lampaita. Ja silloin siihen tuli yksi ilkeä pieni lammas, joka ei halunnut hypätä, ei sitten millään, sanoi Kassinen. Pikkuveli nauroi.

— Miksei se hypännyt?

— Ihan vain kiusatakseen, sanoi Kassinen. Se mulkoili aidan takana eikä suostunut hyppäämään. Silloin minä ajattelin, että ollapa minulla nyt pistooli, niin kyllä minä opettaisin sille, ja sitten minä muistin että Pikkuveljellä on pistooli kirjoituspöydän laatikossa ja muistin senkin että minulla on syntymäpäivät, sanoi Kassinen ja taputti ihastuneena pistoolia.

Sitten Kassinen halusi ampua koelaukauksen syntymäpäivälahjallaan.

— Lystiä pitää olla ja paukkuakin saa, muuten minä en ala mitään!

Mutta Pikkuveli vastusti jyrkästi ajatusta.

— Ei ikimailmassa! Siihenhän herää koko talo.

Kassinen kohautti olkapäitään.

— Mitä tuosta, sehän on vain maallista! Voivathan he nukahtaa uudestaan! Jos heillä ei ole omia lampaita laskettavana, saavat lainaksi minulta.

Pikkuveli ei suostunut sittenkään koeammuntoihin, mutta silloin Kassiselle tuli uusi ajatus mieleen.

— Lennetään ylös meille, hän sanoi. Täytyyhän minun sitä paitsi järjestää jonkinlaiset syntymäpäiväkutsut... onko kakkua?

Pikkuveljen oli tunnustettava ettei kakkua ollut ja kun Kassinen nurisi, Pikkuveli sanoi että sehän oli vain maallista.

— Täytekakku ei ole mikään maallinen asia, sanoi Kassinen terävästi. Mutta täytyy sitten tulla toimeen pelkillä pullilla. Menepäs hakemaan kaikki mitkä löydät!

Ja Pikkuveli hiipi keittiöön ja palasi kunnioitettavan pullalastin kanssa. Äiti oli kerran luvannut, että hän saisi antaa tarvittaessa pullia Kassiselle ja nyt niitä totisesti tarvittiin.

Sitä vastoin äiti ei ollut milloinkaan luvannut, että hän saisi lentää katolle Kassisen kanssa, mutta sen Pikkuveli oli kokonaan unohtanut ja olisi hämmästynyt kovasti, jos joku olisi muistuttanut häntä siitä. Pikkuveli oli niin tottunut lentämään Kassisen kyydissä, että oli aivan tyyni ja rauhallinen eikä häntä edes kutittanut vatsasta, kun hän huristi ulos ikkunasta käsivarret Kassisen ympärillä ja surrasi ylös Kassisen pikku kattotalolle.

Kruununhaan kesäkuisille illoille ei löydy vertaa koko maailmassa. Missään muualla ei taivas hehku niin erikoista valoa eikä missään muualla hämärä lankea niin lempeänä ja lumoavana ja sinisenä. Ja tässä sinisessä hämärässä uinuu kaupunki peilitynten vetten keskellä kuin vanhassa sadussa, aivan epätodellisena.

Semmoiset illat sopivat kuin tilauksesta Kassisen kuistilla järjestettävälle

pullakesteille. Pikkuveli kiinnitti harvoin huomiota taivaan väreihin tai lumoavaan hämäärään ja Kassinen puolestaan moisesta vähät välitti, mutta kun he nyt istuivat siinä portaalla rinnatusten, joivat mehua ja söivät pullia, niin ainakin Pikkuveljestä tuntui, ettei tätä iltaa voittanut mikään. Ja Kassisesta tuntui, ettei äidin tekemiä pullia voittanut mikään.

Eikä Kassisen pienen kattotalon veroista ollut toista koko maailmassa, ajatteli Pikkuveli. Missään ei voinut olla toista yhtä näppärää tupaa, yhtä hienolla paikalla ja yhtä hienoa näköalaa. Eikä missään ollut toista semmoista paikkaa, jonne olisi koottu yhtä paljon vekottimia ja kapistuksia. Kassinen oli kuin orava, sulloi pesän täyteen. Pikkuveli ei tiennyt mistä hän saikin kaiken käsiinsä, ja koko ajan taloon virtasi lisää tavaraa. Suurimman osan romuista Kassinen ripusti seinille, jotta ne olisivat tarvittaessa helposti käsillä.

— Vekottimet vasemmalle ja kapistukset oikealle, Kassinen selitti Pikkuveljelle. Kaikkien kapistuksien ja vekottimien keskellä Kassisella oli kaksi hienoa taulua, joita Pikkuveli mielellään katseli. Kassinen oli maalannut ne itse. Toinen taulu esitti kukkoa ja oli nimeltään »Hyvin yksinäinen pieni kukko», toinen taas kuvasi kettua ja sen nimi oli »Kaniinini». Kaniineja ei tosin kuvassa näkynyt, mutta se johtui vain siitä, että ne olivat ketun vatsassa, sanoi Kassinen.

— Heti kun saan aikaa, maalaan taulun pienestä ilkeästä lampaasta, joka ei halua hypätä, vannoi Kassinen suu täynnä pullaa.

Mutta Pikkuveli tuskin kuuli mitä hän sanoi, kesäillan äänet ja tuoksut hyökyivät hänen ylitseen niin huumaavina, että häntä melkein pyörrytti. Hän tunsu kadunvarrella kukkivien lehmusten tuoksun ja kuuli kuinka jossakin alhaalla kengänkorot kopisivat kiveystä vasten, kun ihmiset kävelivät kauniissa kesäillassa. Pikkuveljestä kopina kuulosti hyvin kesäiseltä. Lähitaloista kantautui ääniä, sillä ilta oli tyyni ja äänet kuuluivat selvästi. Ihmiset juttelivat ja lauloivat ja riitelivät ja huusivat ja nauroivat ja itkivät eivätkä tienneet, että ylhäällä katolla istui muuan poika ja kuunteli ääniä kuin eräänlaista musiikkia.

Ei, eivät he tiedä että minä istun täällä Kassisen kanssa ja syön pullia ja voin hyvin, ajatteli Pikkuveli tyytyväisenä.

Vähän kauempana olevasta ullakkokamarista kuului kovaa huutoa ja mekastusta.

— Kuunteles noita hampparivarkaita, sanoi Kassinen.

— Keitä... tarkoitatko Rullea ja Villeä? kysyi Pikkuveli.

— Tietysti, muita hampparivarkaita minä en tietääkseni tunne, sanoi Kassinen.

Pikkuvelikin tunsu Villen ja Rullen. He olivat koko Kruununhaan pahimmat hampparit ja varastelivat innokkaasti kuin harakat. Sen takia Kassinen kutsuikin heitä hampparivarkiksi. Edellisenä vuonna he olivat kerran illalla murtautuneet Penttisille, mutta Kassinen sattui parahiksi leikkimään kummitusta ja pelästytti heidät niin perin juurin, että he varmasti muistivat sen vieläkin. Sillä kertaa he eivät saaneet saaliikseen kuin yhden hopealusikan.

Mutta kun Kassinen nyt kuuli Villen ja Rullen hihkuvan ullakkokamarissaan, hän nousi ja ravisti pullanmurut sylistään.

— Minusta tuntuu, että noita kahta kannattaisi pelotella hiukan lisää, hän sanoi. Menevät muutoin rohuamaan itselleen tavaroita, jotka eivät heille kuulu.

Ja sitten hän kiiti kattoa pitkin ullakkokamarin suuntaan. Pikkuveli ei ollut nähnyt kenenkään toisen noin paksu- ja lyhytsäärisen juoksevan yhtä nopeasti kuin Kassinen. Siinä vauhdissa olisi kenen hyvänsä ollut vaikea pysyä mukana. Pikkuveli ei ollut mitenkään tottunut juoksentelemaan katoilla. Hän säntäsi silti Kassisen perään niin vinhaa vauhtia kuin uskalsi.

— Hampparivarkaats ovat kamalia, sanoi Kassinen juostessaan. Kun minä hankin itselleni tavaraa, minä maksan heti viisipennisellä, sillä minä olen maailman rehellisin Kassinen. Mutta nyt minun viisipenniseni alkavat pikku hiljaa loppua enkä ymmärrä mistä saisin hankituksi lisää.

Villen ja Rullen ikkuna oli auki, mutta verhot oli vedetty eteen ja niiden takana he kuuluivat nauraa hekottavan täyttä kurkkua.

— Katsotaanpas mikä nyt niin hauskaa on, sanoi Kassinen ja raotti pikkuisen verhoja. Pikkuvelikin sai kurkata Villeä ja Rullea. He makasivat mahallaan sotkuisen huoneensa lattialla avattu sanomalehti edessään ja se, mitä he siitä lukivat, huvitti heitä suunnattomasti.

— Kymppitonni, voi ei, juokse järveen, hirnui Rulle.

— Ja hän lentelee täällä Kruununhaassa, voihan nenä ja niiskaus, hihkui Ville ja nikotteli naurusta.

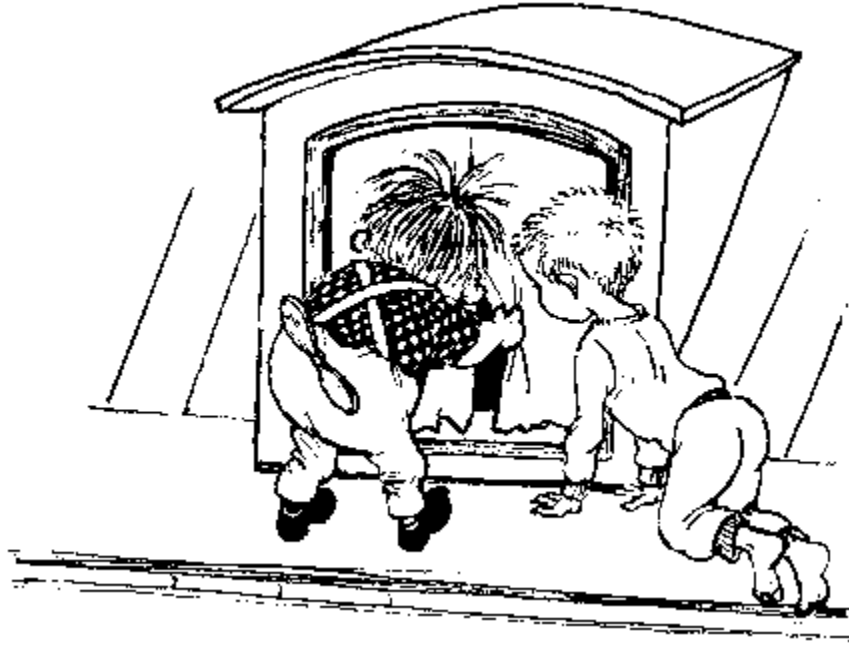
— Kuules, Ville, sanoi Rulle, minä tiedän yhden ihmisen, joka aikoo ansaita kymppitonnin ihan lähiaikoina, hahhahhaa!

— Kuules, Rulle, sanoi Ville, minäkin tunnen semmosen ihmisen ja se aikoo napata yhden kamalan pikku vakoojan, hohhohhoo!

Kun Pikkuveli kuuli mitä Ville ja Rulle puhuivat, hän ihan kalpeni säikähdyksestä, mutta Kassinen tuhahti.

— Ja minä tunnen erään, joka aikoo hiukan kujeilla, hän sanoi ja laukaisi

pistoolin. Pamaus kaikui yli kattojen, ja Kassinen huusi:

— Avatkaa, täällä on poliisi!

Sisällä vinttikamarissa Rulle ja Ville pomppasivat ylös lattialta kuin heillä olisi ollut tuli takamuksissa.

— Ruokse, Julle, huusi Ville.

Hän tarkoitti »Juokse Rulle», mutta kun Ville palästyi hän puhui vähän hassusti.

— Äkkiä kootevameroon! hän kiljui. Sitten hän ja Rulle työntyivät kumpikin vaatekomeroon ja läimäyttivät oven perässään kiinni. Heitä ei enää näkynyt, mutta kuului kyllä, sillä Ville huusi komerosta peloissaan:

— Rille ja Vulle eivät ole kotona, voinko pyytää kertomaan terveisiä, eikun, he eivät ole kotona, he ovat menneet matkoihinsa!

Myöhemmin, kun Kassinen ja Pikkuveli olivat palanneet takaisin kuistille, Pikkuveli istui pää painuksissa ja kaikkea muuta kuin iloisena. Hän tajusi miten vaikeat ajat koittaisivat, kun piti vartioida Kassista, joka oli niin huoleton vaikka kannoilla oli semmoisia ihmisiä kuin Rulle ja Ville. Ja vielä neiti Lohi ja Julius-setäkin... oijoi, hänhän oli aivan unohtanut kertoa Kassiselle!

— Kuule, Kassinen, aloitti Pikkuveli. Mutta Kassinen ei kuunnellut. Hän jatkoi pullakestejä ja hörppi parillaan mehua pienestä sinisestä mukista, joka kerran oli kuulunut Pikkuveljelle ja jonka tämä oli antanut Kassiselle syntymäpäivälahjaksi kolme kuukautta aikaisemmin. Kassinen piteli mukia tukevasti kaksin käsin, kuten pikkulapset, mutta siitä huolimatta hän tietysti pudotti sen, kuten pikkulapset pudottavat.

— Oijoi, sanoi Pikkuveli, sillä muki oli soma pieni sininen muki, joka ei olisi

saanut mennä rikki. Eikä se mennytkään. Sillä juuri kun se oli putoamaisillaan Kassisen jalkoihin, tämä vangitsi sen näppärästi isovarpaattensa väliin. Kassinen oli nimittäin sukkasillaan ja ukkovarpaat pistivät esiin hänen punaraidallisista sukistaan kuin kaksi pientä mustaa makkaraa.

— Arvaa kellä on maailman parhaat ukkovarpaat, sanoi Kassinen.

Hän katseli ihastuneena noita pieniä mustia makkaroita ja huvitteli pitkään antamalla niiden väliin kadota ja väliin taas kurkistaa sukanrei'istä aina sen mukaan, miten hän kipristeli varpaitaan.

— Kuule, Kassinen... yritti Pikkuveli uudestaan, mutta Kassinen keskeytti hänet:

— Sano sinä joka osaat laskea, montako viisipennistä luulet minun saavan ukkovarpaistani, jos kaikkini olen kymppitonin arvoinen?

Pikkuveli nauroi.

— En minä vaan tiedä. Aiotko myydä ne?

— Aion, sanoi Kassinen. Sinulle. Saat oikein halvalla, koska ne ovat vähän käytetyt. Ja... vähän likaisetkin, hän lisäsi hiukan mietittyään.

— Oletko hassu, sanoi Pikkuveli. Eihän kukaan tule toimeen ilman ukkovarpaista.

— Olenko minä sitten väittänyt, sanoi Kassinen. Varpaat saavat jäädä paikoilleen, mutta ne ovat sinun joka tapauksessa. Minä vain lainaan niitä.

Hän oikaisi jalkansa Pikkuveljen polvelle, jotta tämä ymmärtäisi, että isovarpaat itse asiassa jo olivat hänen omaisuuttaan ja sanoi vakuuttavasti:

— Ajattele, joka kerran kun näet ne, sinä sanot: »Nuo pienet suloiset ukkovarpaat ovat minun!» Eikö ole herttaista!

Pikkuveli ei halunnut tehdä isovarvaskauppoja. Mutta hän lupasi silti antaa Kassiselle viisipennisiä. Kaikki säästöpossussa olevat. Ja sitten hän vihdoinkin halusi sanoa sen mitä oli kahdesti aikonut.

— Kuule, Kassinen, hän sanoi, arvaa kuka tulee huolehtimaan minusta sillä aikaa kun isä ja äiti ovat lomalla?

— Maailman paras lapsenvahti luultavasti, sanoi Kassinen.

— Tarkoitatko itseäsi? kysyi Pikkuveli, vaikka tiesi varsin hyvin, että sitä hän Kassinen tarkoitti. Ja Kassinen nyökkäsi pontevasti.

— Tarkoitat. Ja jos osaat sanoa jonkun paremman lapsenvahdin, niin saat viisi penniä.

— Neiti Lohi, sanoi Pikkuveli. Hän pelkäsi että Kassinen suuttuisi, kun äiti oli pyytänyt neiti Lohta, vaikka maailman paras lapsenvahti asui kätevästi katolla, mutta kumma kyllä Kassinen oli päinvastoin ihastunut ja ilahtunut.

— Hohoo, hän sanoi, hohoo!

— Kuinka niin hohoo, mitä sinä tarkoitat? kysyi Pikkuveli huolestuneena.

— Kun minä sanon hohoo, niin minä myös tarkoitan hohoota, vakuutti Kassinen ja katsoi Pikkuveljeä silmät tuikkien.

— Ja Julius-setä tulee myös, sanoi Pikkuveli. Hän tulee käymään lääkärissä ja saamaan hoitoa, sillä hänen selkänsä on aina aamuisin jäykkä.

Ja hän selitti Kassiselle, kuinka vaikea ihminen Julius-setä oli ja kuinka tämä asuisi huoneistossa sillä aikaa kun isä ja äiti olivat risteilyllä valkoisella laivalla ja Poka ja Pipsa kumpikin lomaleirillään.

- Mitähän siitäkkin tulee, pohti Pikkuveli vähän ahdistuneena.
- Hohoo, sanoi Kassinen, kaksi unohtumatonta viikkoa siitä tulee.
- Tarkoitatko isälle ja äidille ja Pokalle ja Pipsalle? kysyi Pikkuveli.
- Tarkoitin kotilohikäärmeelle ja Julius-sedälle, sanoi Kassinen.

Pikkuveli tunsu itsensä entistä ahdistuneemmaksi. Mutta Kassinen taputti häntä lohduttavasti poskelle.

— Älähän hätäile, älähän hätäile! Leikitään heidän kanssaan kiltisti, sillä mehän ollaan maailman kilteimpiä... ainakin minä.

Ja sitten hän ampui neljä laukausta aivan Pikkuveljen korvan juuressa niin että Pikkuveli pomppasi ilmaan säikäyksestä.

— Eikä setäparan tarvitse ollenkaan mennä lääkäriin saamaan hoitoa, sanoi Kassinen, siitä minä kyllä pidän huolen.

— Kuinka? ihmetteli Pikkuveli. Tiedätkö sinä mitä pitää tehdä silloin kun selkä on aamuisin jäykkä?

— Ettenkö tietäisi, sanoi Kassinen. Minä lupaan että parannan Julius-sedän virkuksi ja vikkeläksi kuin vinttikoiira... siihen on kolme keinoa.

— Mitkä, kysyi Pikkuveli epäillen.

— Tärsyttäminen ja kujeileminen ja huijaaminen, sanoi Kassinen. Muuta hoitoa ei tarvita.

Pikkuveli vilkaisi huolestuneena ympärilleen, sillä talon asukkaat rupesivat kurkistelemaan ikkunoista nähdäkseen kuka oli ampunut. Nyt hän huomasi, että Kassinen aikoi ladata pistoolin vielä uudestaan.

— Älä, sanoi Pikkuveli, älä ammu enää, Kassinen!

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Minä olen tässä miettinyt yhtä asiaa. Luuletko että kotilohikäärmeikin voisi olla aamuisin hiukan jäykkä selästään?

Ennen kuin Pikkuveli ennätti vastata, Kassinen kohotti riemuiten pistoolin ja ampui. Laukaus pamahti ja kajahti niin että katot kaikuivat. Lähitaloista kuului pelästyneitä ja vihaisia ääniä ja joku kiljui jotakin radiopoliisista. Silloin Pikkuveli joutui aivan suunniltaan. Mutta Kassinen vain istui ja jauhoi kaikessa rauhassa vihoviimeistä pullaa.

— Mitä ne melskaavat? hän kysyi. Eivätkö ne tiedä että minulla on syntymäpäivä?

Hän nielaisi pullan ja sitten hän viritti laulun, tyytyväisen pikku laulun, joka kaikui oikein kauniisti kesäillassa:

*»Hei hauskaa pitää olla ja paukkuakin saa
hei sumfaritiralla pum hui jalleraa
ja synttäreillä syödään me pullia vaan
hei sumfaritiralla ja pum.
Heipä hei, hoipa hoi*

*Kassisesta pitämättä kuka olla voi
hei sumfatitiralla hei pum falleraa!»*

LUOKAN PARAS KASSINEN

Aiti ja isä lähtivät risteilylleen eräänä iltana, kun rankkasade rummutti ikkunoita ja vesi ryöppysi ränneissä. Kymmenen minuuttia ennen heidän lähtöään puuskutti neiti Lohi sisään märkänä kuin uitettu kissa ja kättyisänä kuin vanha merirosvo.

— Lopultakin, sanoi äiti, lopultakin!

Hän oli odottanut neitiä koko päivän ja oli hyvin hermostunut, mutta sitä ei neiti Lohi ymmärtänyt. Hän sanoi happamasti:

— En päässyt tulemaan aikaisemmin. Fridan takia.

Oli paljon asioita, joista äiti olisi halunnut puhua neiti Lohen kanssa, mutta nyt ei ollut enää aikaa. Taksi odotti jo kadulla.

— Ei muusta väliä, sanoi äiti ja kyönelet tulvahtivat hänen silmiinsä, kunhan pikku pojalle ei vain tapahdu mitään meidän poissaollessamme.

— Siellä missä minä olen ei tapahdu mitään, vakuutti neiti Lohi ja isä sanoi uskovansa sen. Hän oli varma, että kaikki sujuisi hyvin. Sen jälkeen äiti ja isä halasivat Pikkuveljeä jäähyväisiksi ja ryntäsivät portaikkoon ja katosivat hissiin... ja sitten Pikkuveli oli yksin neiti Lohen kanssa.

Neiti istui keittiöpöydän ääressä isona ja äkäisenä ja palmikoi märkiä hiuksiaan suurilla karkeilla käsillään. Pikkuveli katsoi häntä arasti ja hymyili pikkuisen ystävyuden merkiksi. Hän muisti kuinka oli pelännyt neitiä, kun tämä edellisen kerran oli ollut talossa eikä ollut pitänyt neidistä aluksi ollenkaan. Mutta nyt oli toisin, nyt tuntui melkein ihanalta että hän istui siinä. Ja vaikka neidin ja Kassisen oleskelusta saman katon alla tulisikin hankaluuksia, Pikkuveli oli silti kiitollinen, että neiti Lohi oli suostunut tulemaan heille. Muuten äiti ei olisi ikimaailmassa antanut hänen jäädä kotimieheksi ja vartioimaan Kassista, se oli varma. Siksi Pikkuveli halusi heti alusta alkaen olla ystävällinen neiti Lohelle ja kysyi kohteliaasti:

— Kuinka Frida voi?

Neiti Lohi ei vastannut, tuhahti vain. Frida oli neiti Lohen sisar. Pikkuveli ei ollut koskaan tavannut häntä, oli vain kuullut puhuttavan. Ja paljon oli kuullutkin. Neiti Lohelta. Neiti Lohi asui Fridan kanssa Rauhankadulla, mutta tuntui siltä ettei yhteiselo enää ollut hauskaa. Pikkuveli oli ymmärtänyt, että neiti Lohi kantoi kaunaa sisarelleen ja oli sitä mieltä, että tämä mahtaili ja oli olevinaan. Kaikki oli saanut alkunsa siitä, että Frida esiintyi eräässä kummituksista kertovassa tv-ohjelmassa ja se ärsytti neiti Lohta suunnattomasti. Tosin hänkin esiintyi myöhemmin eräässä toisessa tv-ohjelmassa, esitti koko Suomen kansalle, kuinka valmistettiin Tilda Lohen parasta pöperöä, mutta se ei ollut ilmeisesti riittänyt nujertamaan Fridaa. Nähtävästi hän jatkoi mahtailuaan, koska neiti Lohi vain tuhahti kun Pikkuveli kysyi:

— Kuinka Frida voi?

— Kiitoksia kysymästä, kyllä hän hyvin voi, sanoi neiti Lohi tuhistuaan tarpeeksi. Hän on löytänyt itselleen sulhasmiehen, ihmisparka!

Pikkuveli ei oikein tiennyt mitä siihen olisi pitänyt vastata, mutta hänestä tuntui että jotain piti sanoa, ja koska hän halusi olla kohtelias, hän sanoi:

— Eikö neiti Lohella sitten ole sulhasta?

Sitä hänen ei olisi ilmeisesti pitänyt sanoa, sillä neiti Lohi nousi kiukkuisesti ja rupesi pesemään astioita niin että kolisi.

— Ei ole, kiitos ja ylistys, hän sanoi. Eikä tule. Kaikki eivät sentään ole yhtä huikentelevaisia kuin Frida.

Sitten hän vaikeni ja tiskasi niin että vahto roiskui. Mutta äkkiä hän ilmeisesti muisti jotakin ja rupesi huolestuneena puhumaan Pikkuveljelle.

— Toivottavasti se pieni paksu pojan ilkimys, jonka kanssa sinä viimeksi leikit, ei tällä kertaa ilmesty tänne!

Neiti Lohi ei ollut koskaan käsittänyt, että Katto-Kassinen oli kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu mies paraassa iässä. Hän luuli että Kassinen oli joku Pikkuveljen samanikäisistä luokkatovereista ja ihan tavallinen pojanvintiö. Sitä, että tämä oli lentävä pojanvintiö, neiti Lohi ei tullut tarkemmin ajatelleeksi. Hän uskoi että Kassisen moottori oli vain leikkikalua, jollaisia saattoi ostaa mistä tahansa lelukaupasta jos oli kylliksi rahaa, ja hän motkotti vain sitä, kuinka nykyajan lapset hemmoteltiin pilalle kalliilla leikkikaluilla. »Kohta ne lentävät kuuhun ennen kuin ovat koulun aloittaneet», hän sanoi. Ja nyt hän sanoi Kassista »pieneksi paksuksi pojanilkimykseksi» — Pikkuveljen mielestä se ei ollut ollenkaan kilttiä.

— Kassinen ei ole mikään ilkimys... hän aloitti, mutta samassa soi ovikello.

— Oijoi, tuleeko Julius-setä jo nyt, sanoi Pikkuveli ja juoksi avaamaan.

Mutta ei sieltä tullut Julius-setä vaan Kassinen. Aivan litimärkä Kassinen, joka seisoi pienessä sadevesilammikossa ja näytti moittivalta.

— Kuinka kauan tässä sateessa pitää oikein lennellä siksi ettet sinä hirttämätön ole jättänyt ikkunaasi auki, kysyi Kassinen.

— Niin mutta, sinunhan piti mennä nukkumaan, puolustautui Pikkuveli, sillä niin Kassinen tosiaan oli sanonut. Minä luulin ettet sinä enää tule tänä iltana.

— Olisit sentään saanut toivoa, sanoi Kassinen. Sinun olisi pitänyt ajatella, että ehkä rakas pikku Kassinen sittenkin tulee, ja voi voi miten hauskaa se on. Olisihan sinun pitänyt ajatella, että hän ehkä tulee, koska haluaa tietenkin tavata kotilohikäärmeen.

— Haluatko sinä sitten, kysyi Pikkuveli huolestuneena.

— Hohoo, sanoi Kassinen ja hänen silmänsä vilkkuivat, hohoo, mitäs luulet?

Pikkuveli oli kyllä käsittänyt, ettei Kassista ja neiti Lohta voinut pitää kauankaan erossa toisistaan, mutta ei hän sentään uskonut, että he iskisivät yhteen heti ensimmäisenä iltana. Hänen mielestään Kassista piti ensin vähän valmistella, mutta tämä oli jo matkalla keittiöön innokkaana kuin ajokoira. Pikkuveli ryntäsi perään ja tarrasi häntä käsivarresta.

— Kuule, Kassinen, hän sanoi suostutellen. Neiti Lohi uskoo että sinä olet minun luokkatoverini ja minun puolestani hän saisi uskoa edelleenkin.

Kassinen pysähtyi siihen paikkaan. Sitten hän korskahti kuten aina kun jokin asia oikein kovasti riemastutti häntä.

— Luuleeko hän tosiaan, että minäkin käyn koulua, hän riemuitsi. Ja sitten hän lähti uudestaan täyttä päätä kohti keittiötä.

Neiti Lohi kuuli laukan lähestyvän. Mutta hän odotti Julius-setää ja ihmetteli vain, kuinka vanha mies jaksoi niin reippaasti pinkoa. Hän katsoi odottavasti ovelle, jotta näkisi tuon pikajuoksijan, mutta kun ovi avattiin ja Kassinen pyyhälsi sisälle, hän vetäisi henkeä kuin olisi nähnyt käärmeen. Käärmeen, jota hän ei missään tapauksessa halunnut keittiönsä.

Mutta sitä ei Kassinen käsittänyt. Hän oli parilla loikalla neiti Lohen luona ja tuijotti innokkaasti tämän torjuvia kasvoja.

— Kenenkä luulet olevan paras luokalla? hän kysyi. Arvaa kuka on paras laskennossa ja lukemisessa ja kirjoituksessa ja... ja... kaikessa?

— Tavallisesti tervehditään kun tullaan sisään, sanoi neiti Lohi. Eikä minua kiinnosta kuka on luokan paras. Et sinä ainakaan.

— Olenpas, sanoi Kassinen, mutta pysähtyi sitten itsekin miettimään sanojaan.

— Ainakin olen paras laskennossa, hän sanoi synkästi mietittyään tarkemmin. Sitten hän kohautti harteitaan.

— Mutta sehän on vain maallista, hän sanoi ja rupesi hyppimään iloisesti ympäri huonetta. Hän kierteli neiti Lohen ympärillä ja viritti oitis tunnetun, pienen iloisen viisun:

Hauskaa pitää olla ja paukkuakin saa...

— Älä, Kassinen, Pikkuveli sanoi kiireesti, ei, älä!

Mutta ei se auttanut.

Hei sumfaritiralla pum hui jalleraa...

lauloi Kassinen. Ja kun hän ennätti »jalleraahan» kuului pamaus ja heti sen perään kirkaisu. Pamaus pääsi Kassisen pistoolista ja kirkaisu neiti Lohelta. Ensiksi Pikkuveli luuli, että neiti pyörtyisi, sillä hän vajosi tuolille ja istui hiljaa silmät ummessa, mutta kun Kassinen jatkoi rallatustaan hän avasi silmänsä ja sanoi vihaisesti:

— Kyllä minä sinut sumfaritirallaan niin ettet ikinä unohda, jos vielä kerrankin teet tuon tempun täällä, senkin vintiö!

Kassinen ei vastannut. Hän tökkäsi pullealla etusormellaan neiti Lohta leuan alle ja näpelöi tämän kaunista rintakorua.

— Tuohan on kaunis, hän sanoi. Mistä olet pihistänyt sen?

— Ei mutta, Kassinen, sanoi Pikkuveli kauhistuneena, sillä hän näki kuinka hirmuisesti neiti Lohi suuttui.

— Tuo... tuo... tuo oli häpeämättömintä mitä olen kuullut, änkytti neiti Lohi eikä ollut saada sanaa suustaan, mutta sitten hän hihkaisi:

— Ulos täältä! Ulos, sanon minä!

Kassinen katsoi häntä hämmästyneenä.

— Oijoi, älähän nyt, hän sanoi. Minähän vain kysyin. Ja jos kysyy kohteliaasti, silloin kuuluu saada myös kohtelias vastaus.

— Ulos, kirkui neiti Lohi.

— Sitä paitsi, sanoi Kassinen, minä haluan saada tietää yhden asian. Oletko sinäkin aamuisin hiukan jäykkä selästäsi ja kuinka aikaisin minä siinä tapauksessa voin ruveta hyppyttämään sinua?

Neiti Lohi katseli hurjistuneena ympärilleen löytäisikö jotain kättä pidempää, jolla voisi hätistää Kassisen ulos. Kassinen riensi avuluaana siivouskomerolle, kaivoi esiin mattopiiskan ja ojensi sen neidille.

— Hohoo, hän hihkui ja säntäsi pikamarssia ympäri keittiötä. Hohoo, taas aletaan!

Mutta silloin neiti Lohi nakkasi mattopiiskan luotaan. Hän muisti millaista oli ollut viimeksi kun hän jahtasi Kassista mattopiiskalla. Hän ei halunnut kokea sitä uudestaan.

Pikkuveljestä alku ei näyttänyt ollenkaan lupaavalta ja hän mietti, kuinka kauan neiti Lohi jaksaisi katsella villisti juoksevaa ja hohootaan huutelevaa Kassista menettämättä malttiaan. Ei varmaan kovin kauan, ajatteli Pikkuveli. Kassinen piti saada ulos keittiöstä niin pian kuin suinkin. Ja kun Kassinen yhdettätoista kertaa loikki ohi, Pikkuveli tarttui häntä kauluksesta.

— Kassinen, hän houkutteli, mennään minun huoneeseeni.

Kassinen suostui, vaikkakin hyvin vastahakoisesti.

— Tyhmää lopettaa juuri kun minä olin saamaisillani liikettä hänen niveliinsä, hän sanoi. Jos olisit antanut minun jatkaa vielä vähän aikaa, hän olisi varmasti rientänyt mukaan täyttä päätä, iloisena ja leikkisänä kuin merileijona.

Hän meni ikkunan luo ja kaivoi tapansa mukaan persikankiven kukkaruukusta ja katsoi, paljonko se oli kasvanut. Pikkuvelikin tuli katsomaan, ja seisossaan siinä Kassisen vierellä käsi hänen olkapäällään hän tunsi, kuinka märkä Kassinen oli. Ressukka, oli varmaan lennellyt kauan sateessa.

— Etkö sinä palele, kun olet noin märkä, kysyi Pikkuveli. Ilmeisesti Kassinen ei ollut sitä aikaisemmin huomannutkaan, mutta nyt hän tunnusteli oloaan.

— Palelen, tietenkin minä palelen, hän sanoi. Mutta ketäpä se liikuttaisi? Kukaan ei välitä, vaikka paras ystävä tulee sisään läpimärkänä ja kylmästä kalisten eikä huolehdi että hän riisuu märät vaatteensa ja ripustaa ne kuivumaan eikä anna hänelle pehmeän ihanaa kylpytakkia eikä mene keittämään kuumaa kaakaota eikä tuo pullia eikä peittele häntä vuoteeseen ja laula kauniin surullista laulua, jotta hän nukahtaisi rauhalliseen uneen, ei kukaan!

Kassinen tuijotti syyttävästi Pikkuveljeä.

— Ei, eipä kai, sanoi Pikkuveli ja hänen äänensä vapisi niin kuin hän olisi ollut itkuun purskahtamaisillaan.

Ja sitten Pikkuveljelle tuli kiire tehdä kaikki mitä Kassinen odotti parhaan ystävänsä tekvän. Vaikeinta oli saada neiti Lohelta kuumaa kaakaota ja pullia

Kassiselle, mutta hän ei ehtinyt eikä jaksanut panna vastaan kovin pitkään, sillä hän valmisti paraikaa kananpoikaa Julius-sedälle, jonka odoteltiin saapuvan minä hetkenä hyvänsä.

— Touhua nyt itse parhaan taitosi mukaan, hän sanoi. Ja niin Pikkuveli tekikin. Vähän myöhemmin Kassinen istui pulleana ja rusottavana Pikkuveljen vuoteen reunalla Pikkuveljen valkoisessa kylpytakissa ja joi kaakaota ja söi pullia. Kylpyhuoneessa riippuivat kuivumassa hänen paitansa ja housunsa ja alusvaatteensa ja kenkensä ja raidalliset sukkansa.

— Surullista laulua sinun ei tarvitse laulaa, sanoi Kassinen. Mutta nyt voit ruveta mankumaan että saan jäädä tänne yöksi.

— Tahtoisitko jäädä? kysyi Pikkuveli.

Kassinen oli juuri pistänyt kokonaisen pullan suuhunsa eikä pystynyt vastaamaan, nyökkäsi vain tarmokkaasti. Tassu haukkui. Sen mielestä Kassinen ei saanut nukkua Pikkuveljen vuoteessa. Mutta Pikkuveli otti Tassun syliinsä ja kuiskutti sen korvaan:

— Minä nukun sohvalla ja siirretään sinun korisi sinne!

Neiti Lohi kolisutteli keittiössä, ja kun Kassinen kuuli sen, hän sanoi harmissaan:

— Hän ei uskonut että minä olen luokan paras!

— Eikä ihme, sanoi Pikkuveli. Hän tiesi kyllä, että Kassinen osasi huonosti lukea, laskea ja kirjoittaa, varsinkin hän oli huono laskennossa, vaikka olikin väittänyt päinvastaista neiti Lohelle.

— Sinun pitäisi harjoitella, sanoi Pikkuveli. Haluatko että minä opetan sinulle kuinka kerrotaan?

Kassinen tuhahti niin että kaakao pärskyi.

— Ja haluatko sinä, että minä opetan sinut tietämään huutia? Luuletko sinä, etten minä osaa kertoa opettamattakin?

Laskuharjoituksiin ei olisi jäänytkään aikaa, sillä samassa ulko-ovelta kuului ponteva soitto. Pikkuveli arvasi, että nyt siellä oli varmasti Julius-setä ja ryntäsi avaamaan. Julius-sedän hän halusi mieluiten ottaa vastaan yksin ja toivoi, että Kassinen pysyisi vuoteessa. Mutta Kassinen oli toista mieltä. Hän tuli lynkytti Pikkuveljen perässä kylpytakin liepeet liehuen.

Pikkuveli avasi oven selkoselleen ja aivan oikein: Julius-setähän siellä seisoivat matkalaukku kummassakin kädessään.

— Tervetuloa, Julius-setä... aloitti Pikkuveli. Enempää hän ei ehtinyt sanoa, sillä samassa kuului hirvittävä pamaus ja seuraavassa silmänräpäyksessä Julius-setä vaipui pyörtyneenä lattialle.

— Ei mutta Kassinen, sanoi Pikkuveli epätoivoissaan. Voi miksi hän oli antanut Kassiselle pistoolin? Mihin me nyt joudumme, miksi sinä pamautit?

— Se oli tervehdys, puolustautui Kassinen. Ainahan korkea-arvoisia virkamiehiä ja muita hienoja ihmisiä tervehditään kunnialaukauksilla, kun he tulevat vierailulle.

Pikkuveli seisoivat eteisessä onnettomana ja itku kurkussa, Tassu haukkui vimmatusti ja neiti Lohi, joka myös oli kuullut pamauksen, hölkytti hengästyneenä ovelle ja rupesi huitomaan käsiään ja päivitteleämään Julius-setää, joka makasi

kynnysmatolla kuin metsään kaatunut honka. Vain Kassinen otti asian rauhallisesti.

— Älähän hätäile, älähän hätäile, hän sanoi.

Hän haki vesikannun, jolla Pikkuveljen äiti kasteli ruukkukasvejaan ja antoi Julius-sedälle melkoisen suihkun. Se auttoi, Julius-setä avasi hitaasti silmänsä.

— Aina vain sataa, hän mutisi. Mutta nähdessään ylleen kumartuneet huolestuneet kasvot, hän heräsi täysin.

— Mi... mi... mistä on kysymys? hän huusi vihaisesti.

— Kysymys on tervehdyksestä, sanoi Kassinen, vaikka välistä ne ovat hukkaan heitettyjä, kun eräät vain pyörtyvät.

Mutta silloin ryhtyi neiti Lohi huolehtimaan Julius-sedästä.

Hän kuivasi hänet ja vei makuuhuoneeseen, jossa sedän oli määrä asua. Hän kuului selittävän, että tuo pieni ilkeä paksu poika oli Pikkuveljen luokkatoveri, joka piti ajaa tiehensä heti kun hän vain ilmestyikin Penttisille.

— Siinä nyt kuulit, sanoi Pikkuveli Kassiselle. Lupaa ettet koskaan enää ammu tervetuliaislaukausta!

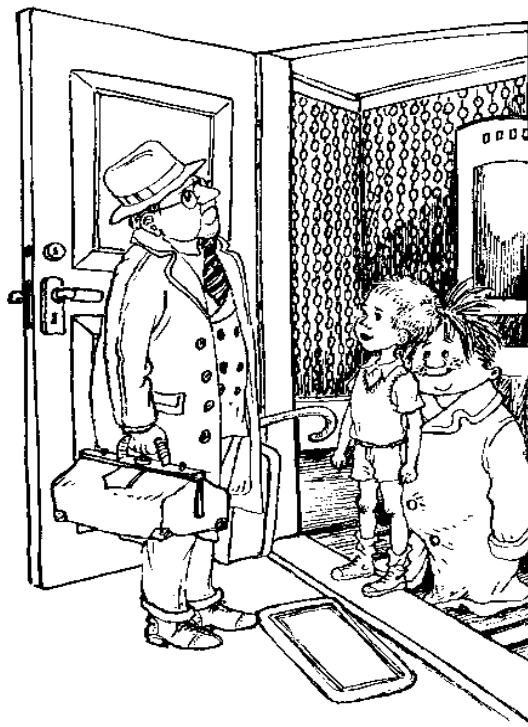
— Olkoon sitten, sanoi Kassinen jörösti. Tässä sitä yrittää ottaa vieraat vastaan juhlallisesti ja kauniisti, mutta ryntääkö kukaan suutelemaan sinua molemmille poskille ja huutaako joku, että sinä olet maailman iloisin veitikka, ehei! Tyhmäntärkeitä typeryksiä te olette koko joukko!

Pikkuveli ei kuullut häntä. Hän seisoj ja kuunteli makuuhuoneesta kantautuvia Julius-sedän valitusvirsiä. Patja oli kova Julius-sedän mielestä, ja vuode oli lyhyt ja huovat ohuita. Jaa jaa, kyllä huomasi että Julius-setä oli tullut.

— Hän ei ole tyytyväinen mihinkään, sanoi Pikkuveli Kassiselle. Paitsi itseensä. Itseensä hän on luultavasti oikein tyytyväinen.

— Siitä viasta minä parannan hänet helposti, sanoi Kassinen, jos kauniisti pyydät.

Mutta Pikkuveli pyysi kauniisti, että Kassinen jättäisi ehdottomasti sen tekemättä.

KASSINEN ON YÖTÄ PIKKUVELJEN LUONA

Vähän myöhemmin Julius-setä istui ruokapöydässä ja söi kananpoikaa. Neiti Lohi, Pikkuveli, Kassinen ja Tassu seisoivat vieressä ja katselivat häntä, aivan kuin kuningasta, ajatteli Pikkuveli. Opettaja oli nimittäin kertonut, että ennen muinoin kuninkailla oli aina alamaisia ympärillä katsomassa kun he söivät.

Julius-setä oli lihava ja näytti hyvin kopealta ja mahtavalta, mutta semmoisiltahan vanhat kuninkaatkin olivat näyttäneet, muisteli Pikkuveli.

— Koira ulos, sanoi Julius-setä. Sinähän tiedät etten pidä koirista, Pikkuveli.

— Mutta eihän Tassu tee mitään, vastusti Pikkuveli. Sehän on ihan kiltti ja hiljainen.

Julius-sedän ilme muuttui leikkisäksi kuten aina kun hän aikoi sanoa jotakin epämiellyttävää.

— Jaha, vai tällaista se on nykyään, hän sanoi. Pikkupojat eivät tottele kun käsketään, jaha, vai sillä lailla... enpä erityisesti pidä sellaisesta käytöksestä.

Siihen saakka Kassinen oli tuijottanut vain kananpoikaa, mutta nyt hän tuijotti mieltävästi myös Julius-setää. Hän tuijotti pitkään.

— Julius-setä, hän sanoi viimein. Onko kukaan sanonut sinulle, että sinä olet kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan lihava mies paraassa iässä?

Noin hienoa kohteliaisuutta Julius-setä ei ollut osannut odottaa. Saattoi nähdä että hän oli kovin mielissään, vaikka koettikin teeskennellä välinpitämätöntä. Hän naurahti muka vaatimattomasti ja sanoi:

— Ei, kukaan ei ole tullut sanoneeksi!

— Jaha, vai niin, sanoi Kassinen. Mistä kummasta sitten olet saanut niin hullun ajatuksen kalloosi?

— Ei mutta Kassinen... sanoi Pikkuveli nuhtelevasti, sillä nyt Kassinen oli hänestä todella hävytön. Mutta silloin Kassinen suuttui.

— Ei mutta Kassinen, ei mutta Kassinen, ei mutta Kassinen, hän sanoi. Miksi sinä jankutat sitä koko ajan, enhän minä ole mitään pahaa tehnyt.

Julius-setä tuijotti ankarasti Kassista, mutta sitten hän ilmeisesti päätti olla välittämättä hänestä. Hän söi edelleen kananpoikaa ja neiti Lohi tyrkytti ja maanitteli häntä ottamaan lisää.

— Toivottavasti maistuu, hän sanoi.

Julius-setä iski hampaansa kanankoipeen niin että rusahti ja sanoi sitten leikkisään tapaansa:

— Suurkiitosta! Vaikka tämä kananpoika on ainakin neljä viisi vuotta vanha. Hampaat sen paljastavat.

Neiti Lohi vetäisi syvään henkeä ja hänen otsaansa ilmestyi pari vihaista ryppyä.

— Kananpojalla ei kylläkään ole hampaita, hän sanoi purevasti.

Julius-sedän ilme muuttui entistä leikkisämmäksi.

— Ei, mutta minulla on, hän sanoi.

— Vaikkei kuulemma öisin, sanoi Kassinen ja Pikkuveli lehahti tulipunaiseksi, sillä hän se oli kertonut Kassiselle, että Julius-setä säilytti nukkuessaan hampaitaan vesilasissa vuoteen vieressä.

Onneksi neiti Lohi rupesi sillä hetkellä ulvomaan suureen ääneen sitä, että kananpoika oli Julius-sedän mielestä sitkeää.

Häntä ei mikään masentanut enemmän kuin se, että hänen ruuanlaittotoimitin moitittiin. Nyt hän itki katkerasti.

Julius-setä ei ollut uskonut, että neiti ottaisi pilan niin raskaasti. Hän kiitti kiireesti ruuasta, vetäytyi melkein häpeissään keinutuoliin ja kätkeytyi sanomalehden taakse.

Kassinen mulkoili häntä vihaisesti.

— Hyi, kuinka eräät osaavat olla ilkeitä, hän sanoi. Sitten hän viipotti neiti Lohen luo ja rupesi taputtamaan tätä sinne minne yletti.

— No niin, no niin, pikku nöpöliini, hän sanoi lohduttavasti. Sitkeät kananpojat ovat vain maallista ja sille taas ei mahda mitään, ettet sinä ole koskaan osannut laittaa ruokaa.

Mutta silloin neiti Lohi päästi parkaisun ja Kassinen sai semmoisen tönäisyn, että lensi takaperin huoneen poikki ja päätyi keinutuoliin Julius-sedän polvelle.

— Hohoo, hihkaisi Kassinen iloisesti, ja ennen kuin Julius-setä ennätti ravistaa hänet tiehensä, hän kääpetyi mukavasti tämän polvelle. Kassinen veti varpaansa kippuraan kylpytakin liepeen alle, tekeytyi pieneksi ja pehmoiseksi ja sanoi sitten tyytyväisesti kujertaen:

— Leikitäänkö että sinä olet minun isoisäni ja kerrot sadun. Mutta älä kerro liian jännää satua, etten minä pelästy.

Julius-setää ei lainkaan haluttanut leikkiä Kassisen isoisää, sitä paitsi hän oli löytänyt lehdestä kiintoisaa luettavaa. Hän sysäsi Kassisen muutta mutkitta lattialle ja kääntyi sitten neiti Lohen puoleen.

— Mitä tässä lehdessä oikein kerrotaan? hän sanoi. Lenteleekö täällä Kruununhaassa vakoojia?

Pikkuveli ihan jäykistyi, kun hän kuuli sen. Pitipä sattua! Miksi Julius-sedän täytyi saada käsiinsä juuri tuo vihoviimeinen sanomalehti. Sehän oli yli viikon vanha ja olisi kuulunut paperikeräykseen jo ajat sitten.

Mutta onneksi Julius-setä nauroi täyttä kurkkua moisille sanomalehti uutisille.

— Luulevat voivansa syöttää ihmisille mitä typeryyksiä hyvänsä, hän sanoi. Ja kirjoittavat myös mitä hyvänsä, jotta kansa ostaisi irtonumeroita. Vakooja... älytöntä! Ette kai tekään ole nähnyt vakoojaa tai lentävää tynnyriä näillä nurkilla? hän kysyi neiti Lohelta.

Pikkuveli pidätti henkeään. Jos neiti Lohi nyt kertoo, että tuo pieni ilkeä paksu poika kyllä lentelee silloin tällöin, niin selvän teki, silloin Julius-setä kyllä rupeaa miettimään.

Mutta neiti Lohen päähän ei ilmeisesti pälkähtänyt, että Kassisen lentotaidossa saattaisi olla jotakin merkillistä, sitä paitsi hän niiskutti edelleen, niin että tuskin pystyi puhumaan.

— Vakoojako, eei, ei minun tietääkseni, hän tyrski. Eiköhän se ole niitä tavallisia lehtijuttuja.

Pikkuveli henkäisi helpotuksesta. Nyt kun hän vielä saisi Kassisen lupaamaan, ettei tämä ikinä, ikinä lentäisi Julius-sedän nähden niin kaikki kenties järjestyisi.

Pikkuveli etsi katseellaan Kassista, mutta tätä ei näkynyt missään. Kassinen oli kadonnut. Pikkuveli hermostui ja tahtoi ruveta etsimään heti, mutta Julius-setä pidätteli häntä luonaan. Setä halusi välttämättä kuulla, kuinka Pikkuveljen koulu sujui ja kokeilla kuinka taitava tämä oli päässälaskussa, vaikka oli kesäloma ja kaikki. Mutta vihdoin viimein Pikkuveli pääsi vapaaksi ja juoksi omaan huoneeseensa katsomaan, oliko Kassinen siellä.

— Kassinen, hän huusi heti ovelta, Kassinen, missä sinä olet?

— Sinun pyjamanhousuissasi, sanoi Kassinen. Jos näitä kurjia makkarannahkoja nyt voi pyjamanhousuiksi sanoa!

Hän istui vuoteen reunalla ja yritti ahtautua housuihin, mutta vaikka hän yrittämällä yritti, hän ei tahtonut onnistua.

— Saat Pokan pyjaman, sanoi Pikkuveli ja haki Pokan huoneesta yöpuvun, joka jotenkuten sopi Kassisen kokoiselle sopivan paksulle miehelle. Housunlahkeet ja hihat olivat tietysti liian pitkät, mutta niiden katkaiseminen sujui Kassiselta sukkelasti. Pikkuveli ei huomannut sitä ennen kuin oli jo liian myöhäistä, ja silloin hän enää vähät piittäsi, sillä pyjama sinne tai tänne oli vain maallista eikä saanut häiritä ruhtinaallista hauskuutta — sitä että Kassinen jäisi yöksi hänen luokseen.

Pikkuveli oli sijannut itselleen sohvaan Pokan vuodevaatteet ja siirtänyt Tassun korin viereensä. Tassu makasi jo korissaan ja yritti nukkua, mutta silloin tällöin se avasi toisen silmänsä ja tirkisti epäluuloisesti Kassista.

Kassinen mylläsi Pikkuveljen vuodetta mieleisekseen.

— Minä tahdon saada pienen lämpimän pesän, hän sanoi. Pikkuveljestä hän näytti todella liikuttavalta Pokan siniraidallisessa pyjamassa. Nyt kun Pikkuveli vielä saisi peitellä hänet kunnolla, niin jopa hän nukkuisi aivan kuin pienessä lämpimässä pesässä.

Mutta Kassinen ei halunnut peittelyjä.

— Ei vielä, hän sanoi. Silloin kun on yötä jonkun luona, pitää tehdä kaikenlaisia kivoja asioita. Syödä makkaravoileipiä sängyssä ja sijata vuode pussiksi ja leikkiä tynnyssotaa. Aloitetaan makkaravoileivistä.

— Mutta sinähän söit juuri valtavasti pullia, sanoi Pikkuveli.

— Jollei tehdä kaikkea mitä p i t ä ä , minä en ala mitään, sanoi Kassinen. Hae voileipiä!

Ja Pikkuveli hiipi keittiöön tekemään voileipiä. Kukaan ei häirinnyt häntä. Neiti Lohi jutteli olohuoneessa Julius-sedän kanssa. Hän oli ilmeisesti antanut jo anteeksi sen mitä setä oli sanonut kananpojasta.

Sitten Pikkuveli istui vuoteenlaidalla ja katsoi kuinka Kassinen söi voileipiä. Hän oli hirveän onnellinen, sillä oli valtavan hauskaa saada paras kaveri vieraakseen ja Kassinen oli kerrankin tyytyväinen ja iloinen.

— Voileivät ovat hyviä ja sinä olet hyvä ja kotilohikäärmekin on hyvä, Kassinen sanoi. Vaikkei hän uskonutkaan, että minä olin luokan paras, hän lisäsi ja synkistyi. Asia näytti yhä harmittavan häntä.

— Äh, sanoi Pikkuveli, älä välitä! Julius-setä tahtoo että m i n ä olisin luokan paras, enkä minä ole.

— Et, sehän on selvä, sanoi Kassinen. Mutta minä voisin opettaa sinua kertomaan... no vaikka satuja.

— Lukuja, sanoi Pikkuveli. S i n ä k ö opettaisit m i n u a laskemaan?

— Minähän olen maailman paras laskija.

Pikkuveli nauroi.

— Sitä pitää kokeilla, hän sanoi, ruvetaanko heti?

Kassinen nyökkäsi.

— Mikäs siinä.

Ja niin Pikkuveli aloitti.

— Jos sinä saat kolme omenaa esimerkiksi äidiltä...

— Kiitos vaan, anna tänne, sanoi Kassinen.

— Älä nyt keskeytä, sanoi Pikkuveli. Jos siis saat kolme omenaa äidiltä ja kaksi isältä ja kaksi Pokalta ja kolme Pipsalta ja yhden minulta...

Pitemmälle hän ei päässyt, sillä Kassinen nosti toruvasti etusormensa pystyyn.

— Minä tiesin sen, hän sanoi. Minä tiesin, että sinä olet itarin tässä perheessä ja se on lievästi sanottu se.

— Äh, eihän nyt ole siitä kysymys, sanoi Pikkuveli, mutta Kassinen jatkoi itsepäisesti:

— Olisi ollut mukavaa, jos olisit antanut minulle vaikka pienen nyytin, jossa olisi ollut oikein monta omenaa ja pari päärynää ja muutama hyvä pieni keltainen luumu!

— Älä kenkkuile, Kassinen, sanoi Pikkuveli. Tämähän on vain yhteenlaskua... sinä siis saat yhden omenan äidiltä...

— Seis, kiljaisi Kassinen kiukkuisesti. Minä en pysy mukana. Mitä on tapahtunut niille kahdelle omenalle, jotka minä äsken sain?

Pikkuveli huokasi.

— Kiltti Kassinen, ei nyt tapella omenoista. Minähän otin ne mukaan vain jotta sinä ymmärtäisit mistä tässä laskutehtävässä on kyse.

Kassinen tuhahti.

— Kyllä minä käsitän mistä on kyse. Siitä, että sinun äitisi käy näpistämässä minun omenoitani heti kun silmä välttää.

— Älä viitsi Kassinen, sanoi Pikkuveli. Jos sinä saat kolme omenaa äidiltä...

Kassinen nyökkäsi tyytyväisenä.

— No niin! Auttoipa kun sanoin! Kyllä minä sen tiesinkin. Mutta yritäpä nyt pysyä asiassa! Minun kuuluu saada kolme omenaa äidiltäsi ja kaksi isältäsi ja kaksi Pokalta ja kolme Pipsalta ja yksi sinulta, koska sinä olet kaikkein kitsain...

— No niin, kuinka monta omenaa sinulla on? kysyi Pikkuveli.

— Mitä luulet, sanoi Kassinen.

— Minä en luule mitään, sillä minä tiedän, vakuutti Pikkuveli.

— Sano sitten, sanoi Kassinen.

— Ei kun sinun pitää sanoa, tajuatko!

— Joo joo, niin sinä luulet! Sano sinä. Minä lyön vetoa että vastaat väärin!

— Enpäs vastaakaan, Pikkuveli sanoi. Sinulla on yksitoista omenaa.

— Niinhän sinä luulet, sanoi Kassinen. Mutta siinäpä iskit kirveesi kiveen. Sillä minä pihistin eilen illalla kaksikymmentäkuusi omenaa eräästä Herttoniemen puutarhasta ja niistä on syömättä vielä kolme ja yhdestä on haukattu kerran — no, mitäs nyt sanot?

Pikkuveli oli vaiti, sillä aluksi hän ei tiennyt mitä sanoa. Mutta sitten hän älysi.

— Hahaa, sinä narraat, hän sanoi. Eihän kesäkuussa puissa omenoita kasva.

— Vai niin, sanoi Kassinen. Mistäs te sitten omanne saitte, sinä ja muut tämän talon omenavarkaat?

Silloin Pikkuveli päätti olla opettamatta Kassiselle enempää laskentoa.

— Nyt ainakin tiedät suunnilleen mitä laskento on, hän sanoi.

— Luuletko sinä, etten minä tiedä että se on samaa kuin omenavarkaissa käyminen, sanoi Kassinen. Ja sitä sinun ei tarvitse minulle opettaa, minä osaan jo. Minä olen maailman paras omenoiden yhteenlaskija ja kunhan saan aikaa, otan sinut mukaan Herttoniemeeseen ja näytän kuinka se käy.

Kassinen tunki suuhunsa viimeisen voileivänmurun ja sitten hän aloitti tyynysodan. Mutta se ei sujunut ollenkaan, sillä Tassu rupesi haukkumaan raivokkaasti heti kun Kassinen mähäytti tyynyillä Pikkuveljeä päähän.

— Vuh, sanoi Tassu ja iski hampaansa tyynyyn. Sitten Tassu ja Kassinen kiskoivat tyynyä kumpikin omaan suuntaansa, kunnes se repesi. Kassinen nakkasi

tyynyn kattoon niin että höyhenet tuprusivat ja leijuivat kauniisti alas peittäen Pikkuveljen, joka makasi sohvalla ja hihitti.

— Taitaa pyryttää, sanoi Kassinen. Pyryttää yhä sakeammin, hän sanoi ja heitti tyynyn toistamiseen ilmaan. Mutta silloin Pikkuveli sanoi, että nyt sai tyynysota riittää, ja että oli aika käydä nukkumaan. Kello oli paljon, sillä he kuulivat kuinka Julius-setä toivotti hyvää yötä neiti Lohelle hallissa.

— Nyt minä menen ja panen maata lyhyeen sänkyyni, sanoi Julius-setä.

Kassinen näytti äkkiä omituisen hilpeältä.

— Hohoo, hän sanoi. Minä tässä mietin yhtä hupaista juttua.

— Mitä hupaista juttua? kysyi Pikkuveli.

— Sellaista hupaista juttua, joka kuuluu asiaan silloin kun ollaan yötä jonkun luona, selitti Kassinen.

— Tarkoitatko vuoteen sijaamista pussiksi? Eikö nyt ole jo liian myöhäistä — et kai suunnittele mitään semmoista?

— En, on jo liian myöhäistä, sanoi Kassinen.

— No sitä minäkin, sanoi Pikkuveli helpottuneena.

— Joten semmoista en suunnittele, vakuutti Kassinen.

— Hienoa, sanoi Pikkuveli.

— Koska olen jo tehnyt sen, sanoi Kassinen. Pikkuveli nousi ällistyneenä istumaan sohvassa.

— Kenelle... et kai vain Julius-sedälle?

Kassinen korskahti.

— Älykäs poika, k u i n k a arvasitkin?

Pikkuveli oli tullut niin naurutuulelle tyynysodan aikana, että tirskahti, vaikka tiesikin ettei olisi pitänyt.

— Miten Julius-setä suuttuukaan, hän sanoi.

— Sen minä haluan nähdä, sanoi Kassinen. Taidanpa lähteä pienelle lennolle ja kurkistaa hänen makuuhuoneensa ikkunasta.

Silloin Pikkuveli lakkasi tirskahtamasta.

— Et ikinä! Ajattele jos hän näkee sinut! Hänhän voi luulla että sinä olet se vakooja ja ymmärräthän itsekin kuinka silloin käy.

Mutta Kassinen oli itsepäinen. Jos hän kerran oli sijannut jonkun lakanat pussiksi hänen oli saatava myös nähdä, kuinka hirveästi se, jolle kepponen oli tehty, suuttui. Muutenhan koko kuje meni hukkaan, vakuutti Kassinen.

— Ja voinhan minä piiloutua sateensuojan taa!

Hän oli noutanut äidin punaisen sateensuojan eteisestä, sillä ulkona satoi edelleen rankasti.

— Enkä minä halua että Pokan pyjama kastuu, sanoi Kassinen.

Hän seisoj avoimessa ikkunassa sateensuoja levällään lentovalmiina. Pikkuveljestä se näytti kamalalta ja hän sanoi suostutellen:

— Varo nyt ihmeessä! Varo, ettei hän näe sinua, sillä se on kaiken loppu!

— Älähän hätäile, älähän hätäile, sanoi Kassinen. Ja lensi ulos sateeseen.

Pikkuveli seisoj ikkunassa kaikkea muuta kuin rauhallisena. Hän oli niin hermostunut, että hänen piti purra rystysiään.

Minuutit kuluivat ja satoi solkenaan ja Pikkuveli odotti. Sitten hän äkkiä kuuli,

kuinka Julius-setä huusi sydäntäraastavasti apua makuuhuoneessaan. Ja heti sen jälkeen Kassinen lensi sisään ikkunasta. Hän sammutti moottorinsa tyytyväisesti kotkottaen ja asetti sateensuojan valumaan matolle.

— Näkikö hän sinut? kysyi Pikkuveli huolissaan. Joko hän oli mennyt vuoteeseen?

— Hän yrittää paraillaan kovasti, sanoi Kassinen. Silloin Julius-setä parkaisi uudestaan.

— Minun täytyy mennä katsomaan, mikä hänellä on hätänä, sanoi Pikkuveli ja ryntäsi makuuhuoneeseen.

Julius-setä istui vuoteessaan lakanoihin sotkeutuneena, kasvot kalpeina ja silmät tuijottaen ja hänen vieressään lattialla lojuivat tyynyt ja huovat yhtenä myttynä.

— En minä sinun kanssasi halua puhua, sanoi Julius-setä, kun hän näki Pikkuveljen. Hae neiti Lohi tänne!

Neiti Lohi oli myös kuullut huudot, sillä hän tuli laapusti juuri keittiöstä ja pysähtyi kuin kivettyneenä kynnykselle.

— Voi autuas Ananias, hän sanoi. Aikooko herra Jansson sijata vuoteensa uuteen malliin?

— Ei, ei aio, sanoi Julius-setä, vaikka minä en pidäkään tästä uudesta sijaamistyylistä, jonka olette tuonut tähän taloon... mutta sitä minä en nyt jaksa ajatella.

Hän väkeni ja valitti hiljaa. Silloin neiti Lohi astui peremmälle ja laski kätensä hänen otsalleen.

— Kuinka on, oletteko sairas?

— Kyllä, minä olen sairas, sanoi Julius-setä painokkaasti. Minun on p a k k o olla sairas... ja sinä, katoa, hän sanoi Pikkuveljelle.

Ja Pikkuveli katosi. Mutta hän pysähtyi oven taakse, sillä hän halusi kuulla loputkin.

— Minä olen viisas ja järkevä mies, sanoi Julius-setä. Sanomalehdet sen paremmin kuin mikään muukaan eivät saa minua kuvittelemaan tyhmyyksiä... joten minun täytyy olla sairas.

— Millä lailla, ihmetteli neiti Lohi.

— Minä näen näkyjä... kuumehoureita, sanoi Julius-setä. Ja sitten hän madalsi ääntään niin, että Pikkuveli vaivoin kuuli mitä hän sanoi.

— Minä en tahdo että neiti Lohi kertoo tästä kenellekään, kuiskasi Julius-setä. Mutta asia on niin, että minä näin Nukku-Matin.

KASSINEN HARRASTAA PULLA- JA LETTUTÄRSYTYSTÄ

Kun Pikkuveli seuraavana aamuna heräsi, Kassinen oli tipotiessään. Pokan pyjama lojui lattialla yhtenä myyttynä ja ikkuna oli sepposen selällään. Pikkuveli tajusi heti, että Kassinen oli lentänyt kotiinsa. Tuntui tyhjältä, mutta toisaalta näin oli hyvä. Nyt ei neiti Lohella ollut mitään aihetta nostaa meteliä. Hänen ei edes tarvinnut saada tietää, että Kassinen oli ollut yötä Pikkuveljen luona. Joka tapauksessa oli ihmeellistä, kuinka hiljaiselta ja ikävystyttävältä ja ikään kuin harmaalta kaikki tuntui heti kun Kassinen oli poissa. Vaikka Kassista olikin hankala saada pysymään kurissa ja järjestyksessä, Pikkuveli ikävöi häntä heti kun he olivat erossa, ja nyt hänestä tuntui, että hänen pitäisi lähettää Kassiselle pikku tervehdys.

Hän meni ikkunan ääreen ja nykäisi kolme kertaa varsin ovelasti uutimien taakse piilotetusta kellonnyöristä. Kassinen oli nikkaroinut Pikkuveljelle soittokellon, jotta tämä voisi kilauttaa hänelle. Jos nimittäin nykäisi narusta, ylhäällä Kassisen luona soi kello. Kassinen oli määritellyt mitä eri soitot tarkoittivat. Jos soitat yhden kerran, se tarkoittaa »Tule tänne», oli Kassinen sanonut. Kaksi kertaa tarkoittaa »Älä vaan tule tänne» ja kolme kertaa tarkoittaa »Maailmassa ei ole toista yhtä kaunista ja tavattoman viisasta ja sopivan paksua ja urhoollista ja kaikin puolin mainiota miestä kuin sinä, Kassinen». Tuon viimeisen asian Pikkuveli nyt tahtoi sanoa Kassiselle. Siksi hän nykäisi kolmasti nyöristä ja kuuli, kuinka ylhäällä katolla kello lyödä läppäsi kolmasti. Ja vastauskin tuli, totisesti. Katolla pamahti pistooli ja Pikkuveli kuuli, vaikkakin hyvin heikosti ja kaukaa, kuinka Kassinen lauloi *Hei sumfaritirallaa pum hui jalleraataan*.

— Ei Kassinen, älä Kassinen, voihi Pikkuveli. Tyhmä Kassinen, kulkea nyt katolla ampua räiskyttelemässä ja melskaamassa! Ville ja Rulle tai kuka tahansa saattaisi kuulla ja nähdä hänet ja ottaa kiinni ja myydä sanomalehdelle kymmenestä tuhannesta markasta!

— Mutta silloin Kassinen saa kyllä totisesti syyttää itseään, sanoi Pikkuveli Tassulle, joka makasi korissaan ja näytti aivan kuin olisi ymmärtänyt kaiken. Pikkuveli suoriutui vaatteisiinsa, leikki hetken Tassun kanssa ja odotteli, että taloon tulisi liikettä.

Julius-setä ei varmaan ollut vielä herännyt, ainakin hänen makuuhuoneessaan oli hiljaista, mutta keittiöstä rupesi leviämään vastakeitetyn kahvin tuoksua ja Pikkuveli meni katsomaan mitä neiti Lohi puuhasi.

Hän istui keittiössä koko komeudessaan ja nautti päivän ensimmäistä kahvitilkkaa ja, kumma kyllä, hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että Pikkuvelikin istahti pöydän ääreen. Puuroa ei ollut, mutta sitä vastoin neiti Lohi oli ollut aamuvarhaisesta ylhäällä ja leiponut vehnästä. Tiskipöydällä oli kaksi pellillistä lämpimiä tuoksuvia pullia ja lisää oli pöydällä leipäkorissa. Pikkuveli otti pullan ja lasin maitoa ja sitten hän ja neiti Lohi söivät ja joivat kaikessa rauhassa kunnes neiti Lohi sanoi:

— Kuinkahan Frida mahtaa voida kotona!

Pikkuveli katsoi hämmästyneenä maitolasistaan. Ajatella, kai-pasikohan neiti Lohi Fridaa yhtä paljon kuin hän kaipasi Kassista, silloin kun he olivat erossa toisistaan!

— Kaipaako neiti Lohi Fridaa? hän kysyi ystävällisesti. Neiti Lohi naurahti katkerasti.

— Sinä et tunne Fridaa, et!

Pikkuveli ei itse asiassa ollut lainkaan kiinnostunut Fridasta.

Mutta neiti Lohi ilmeisesti halusi kovasti jutella hänestä ja siksi Pikkuveli kysyi:

— Kenen kanssa Frida on kihloissa?

— Erään lurjuksen, sanoi neiti Lohi painokkaasti. Kyllä kyllä, minä tiedän että hän on lurjus. Olen näet huomannut, että hän narraa Fridalta rahaa.

Neiti Lohi kirskutti hampaitaan pelkästä ajatuksesta ja sitten hän rupesi purkautumaan. Rassukka, ajatteli Pikkuveli, hänellä ei varmaan ole ketään jolle puhua Fridasta. Ja puhuttavaa hänellä todella riitti. Pikkuveli sai kuulla kaiken Fridasta ja hänen Vilpustaan ja siitä kuinka pöhköksi Frida oli muuttunut sen jälkeen kun Vilppu oli ruvennut syöttämään hänelle pajunköyttä ja sanonut että hänellä oli niin kauniit silmät ja ihastuttavan mukava nenä, semmoinen johon saattoi luottaa kaikissa olosuhteissa, niin Vilppu oli sanonut.

— Ihastuttava nenä, tuhahti neiti Lohi. Tietysti, jos on sitä mieltä että keskikokoinen peruna keskellä naamaa näyttää mukavalta...

— Minkä näköinen se Vilppu sitten on? kysyi Pikkuveli, jotta vaikuttaisi kiinnostuneelta.

— Siitä minulla ei luojan kiitos ole aavistustakaan, sanoi neiti Lohi. Luuletko sinä että Frida olisi häntä minulle näyttänyt.

Eikä neiti Lohi tiennyt sitäkään mitä Vilppu teki töikseen. Mutta Frida oli kertonut, että hänellä oli työtoveri nimeltä Rudolf.

— Ja Fridan mielestä se Rudolf sopisi hyvin minulle, mutta eihän hän tietysti ikipäivinä huolisi minusta, minähän en ole minkään näköinen. . .minulla ei ole mukavan näköistä perunane-nää eikä muutakaan ihastuttavaa, sanoi neiti Lohi ja tuhahti uudestaan. Ja sitten hän nousi aivan yllättäen ja meni eteiseen hakemaan jotakin. Sillä hetkellä kun hän lähti keittiöstä, Kassinen lensi sisään ikkunasta.

Pikkuveli suuttui ihan tosissaan.

— Ei mutta Kassinen, minähän olen p y y t ä n y t ettet sinä lentäisi niin että neiti Lohi tai Julius-setä näkevät.

— Ja siksi minä en lennäkään niin että neiti Lohi tai Julius-setä näkevät, sanoi Kassinen. Itse asiassa minä en näyttäydy ollenkaan, hän sanoi ja ryömi pöydän alle. Ja siellä hän istui hyvässä piilossa pitkän pöytäliinan suojassa, kun neiti Lohi palasi eteisestä villatakki kädessä.

Hän kaatoi itselleen uuden kupillisen kahvia, otti vielä yhden pullan ja jatkoi juttuaan.

— Niinpä niin... minä en voi kerskailla ihastuttavan mukavalla perunanenällä.

Silloin joku puhui kummallisella vatsastapuhujan äänellä, josta ei oikein tiedä mistä se tulee. Se ääni sanoi:

— Sinun nenäsi muistuttaakin enemmän kyhmyistä kurkkua.

Neiti Lohi hätkähti niin että läikäytti kahvia pöytäliinalle ja tuijotti epäluuloisesti Pikkuveljeä.

— Et suinkaan sinä ole noin häpeämätön? Pikkuveli punastui eikä tiennyt mitä vastaisi.

— En, hän sai sanotuksi. Radiossa taidetaan vain puhua vihanneksista, tomaateista ja kurkuista ja muusta semmoisesta.

Se oli nokkelasti keksitty, sillä naapurin radio tosiaan kuului seinän läpi Penttisten keittiöön ja neiti Lohi oli jo ennättänyt siitä valittaakin.

Hän mutisi jotakin, mutta sai sitten muuta ajattelemista, sillä Julius-setä tuli keittiöön ja halusi saada kahvia. Hän köpötteli pari kierrosta pöydän ympäri ja pysähtyi joka askelella.

— Olipa yö! hän sanoi. Voi jalo Jeremias, millainen yö! Kyllä minä oli jäykkä selästäni aikaisemminkin, mutta tuon vuoteen ja sen sijauksen jälkeen, uh huh!

Hän istahti vaivalloisesti pöydän ääreen ja tuijotti eteensä niin kuin olisi ajatellut jotakin erityistä. Pikkuveljen mielestä hän ei ollut ollenkaan oma itsensä.

— Silti minä olen iloinen ja kiitollinen viime yöstä, sanoi Julius-setä. Minusta on tullut kuin uusi ihminen.

— Se on hyvä se. Vanha kaipasikin jo remonttia.

Äskeinen outo ääni kuului jälleen ja jälleen neiti Lohi hätkähti ja tuijotti epäluuloisesti Pikkuveljeä.

— Se on taas Lehmusvuorten radio... nyt puhutaan ilmeisesti vanhoista autoista, koetti Pikkuveli selittää.

Julius-setä ei huomannut mitään. Hän istui niin ajatuksiinsa vaipuneena, ettei kuullut eikä nähnyt mitään. Neiti Lohi kaatoi hänelle kahvia ja Julius-setä ojensi poissaolevasti kätensä ottaakseen pullan. Mutta tuskin hän oli tarttunut pullaan, kun toinen käsi, pieni ja pullea, pujahti pöydän reunan yli ja nappasi sen. Eikä Julius-setä huomannut mitään. Hän vain mietti miettimistään, ja vasta kun hän pisti nyrkkinsä kuumaan kahviin, hän havahtui huomaamaan, ettei hänen kädessään ollutkaan pullaa, jota voisi kastaa kuppiin. Hän puhalteli sormiaan ja oli vähän ärtynyt, mutta sitten hän vajosi uudestaan ajatuksiinsa.

— Taivaan ja maan välillä on enemmän kuin aavistetaankaan, sen minä opin ymmärtämään viime yönä, hän sanoi vakavasti. Samalla hän ojensi kätensä ja otti uuden pullan. Silloin sama pieni pullea nyrkki ilmestyi uudestaan ja nappasi pullan. Mutta Julius-setä ei nytkään huomannut mitään, mietti vain omiaan ja vasta pistettyään peukalon suuhunsa ja puraistuaan sitä oikein kunnolla hän havahtui ja huomasi, ettei kädessä ollutkaan pullaa, jota olisi voinut haukata. Silloin hän ärtyi uudemman kerran, mutta ilmeisesti tämä uusi Julius-setä oli kiltimpi kuin vanha, sillä hän tyyntyi nopeasti. Eikä enää edes yrittänyt ottaa uutta pullaa, joi vain kahvia ajatuksissaan.

Pullat kävivät silti kaupaksi. Ne katosivat yksi toisensa jälkeen leipäkorista ja vain Pikkuveli huomasi mihin ne joutuivat. Hän hihitti hiljaa ja laski varovasti maitolasin pöydän alle, niin ettei Kassisen tarvinnut nauttia pullia kuiviltaan.

Tämmöistä Kassinen tapasi sanoa pullatärsytykseksi! Neiti Lohi oli saanut kokea jo edellisellä kerralla Penttisillä ollessaan mitä se merkitsi.

— Ihmisiä voi tärsyttää valtavan hyvin syömällä heidän pullansa, oli Kassinen sanonut. Kyllä, kyllä hän tiesi että tavallisesti sanottiin »ärsyttää» eikä »tärsyttää», mutta hän väitti että tärsyttäminen kuulosti hornamaisemmalta.

Ja nyt Kassinen oli aloittanut uuden hornamaisen pullatärsytys-kierroksen, vaikkei neiti Lohi sitä vielä tiennytäkään. Vielä vähemmän Julius-setä. Hän oli niin

ajatuksissaan ettei olisi huomannut kaikkein hornamaisintakaan pullatärsytystä. Mutta äkkiä hän tarttui neiti Lohta kädestä ja puristi sitä kuin apua pyytäen.

— Minun on saatava puhua jonkun kanssa, hän sanoi. Minä tiedän nyt, ettei se ollut kuumehouretta. Minä n ä i n Nukku-Matin!

Neiti Lohen silmät levisivät ymmyrkäisiksi.

— Onko se mahdollista?

— On se, sanoi Julius-setä. Ja siksi minä olenkin nyt kuin uusi ihminen uudessa maailmassa. Satumaailma on avautunut minulle viime yönä, käsitättekö, satumaailma. Sillä jos kerran on olemassa Nukku-Matti niin miksei sitten olisi myös noitia ja peikkoja ja kummituksia ja keijuja ja tonttuja ja muita taruolentoja, joista satukirjoissa kerrotaan?

— Ja ehkä myös lentäviä vakoojia, yritti neiti Lohi sanoa Julius-sedän mieliksi, mutta siitä tämä ei pitänyt.

— Typeryyksiä, hän sanoi. Sanomalehtien hölynpölyä, niihin ei kannata uskoa.

Hän kumartui pöydän yli neiti Lohen puoleen ja katsoi häntä silmiin.

— Muistelkaapa vain, hän sanoi. Esi-isämme uskoivat peikkoihin ja tonttuihin ja noitiin ja sen semmoisiin. Miten me sitten voimme väittää, ettei menninkäisiä ole olemassa? Ymmärrämmekö me asioita paremmin kuin esi-isämme, mitä? Emme, vain pölkypäät voivat väittää niin tyhmiä.

Neiti Lohi ei halunnut vaikuttaa pölkypäältä, joten hän myönsi että tietysti noitia saattoi olla enemmän kuin kukaan aavistikaan ja ehkä peikkoja ja muitakin velhoja, kyllähän heitä saattoi olla, jos tarpeeksi tarkkaa lukua piti.

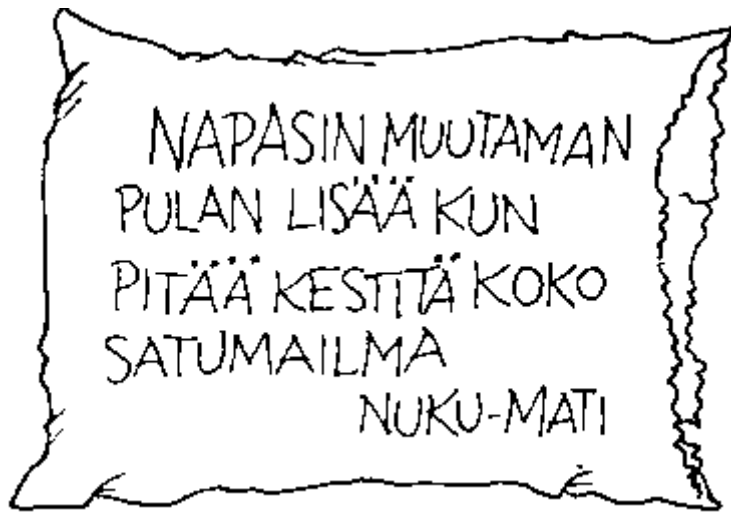
Mutta sitten Julius-sedän oli lopetettava mietiskelynsä, sillä hänellä oli tilattu aika lääkärille ja hänen piti laittautua matkaan. Pikkuveli saattoi hänet kiltisti eteiseen ja neiti Lohi teki seuraa. Pikkuveli ojensi sedälle kepin ja neiti Lohi auttoi hänen ylleen takin. Julius-setä vaikutti varsin raihmaiselta. Julius-setäparka, kyllä on hyvä että hän pääsee lääkäriin, ajatteli Pikkuveli, ja taputti arasti sedän kättä. Neiti Lohi oli myös levoton, ja hän kysyi huolestuneena:

— Miltä tuntuu? Kuinka voitte herra Jansson?

— Mistä minä tiedän ennen kuin olen käynyt lääkärissä, sanoi Julius-setä nenäkkäästi. Kyllä vaan, jotakin vanhasta Julius-sedästä oli sentään jäljellä, ajatteli Pikkuveli, vaikka satumaailma olikin avautunut hänelle yhdellä rysäyksellä.

Kun Julius-setä oli mennyt, neiti Lohi ja Pikkuveli palasivat keittiöön.

— Ja nyt minä tahdon nauttia kahvista ja pullista kaikessa rauhassa, sanoi neiti Lohi. Sitten hän kirkaisi. Sillä pullapellillä ei ollut pullan pullaa. Jäljellä oli vain suuri paperipussi, johon oli raapustettu kamalan horjuvilla kirjaimilla:

Neiti Lohi luki ja rypisti tuikeasti otsaansa.

— Kukaan ei saa minua uskomaan, että Nukku-Matti varastaa pullia, jos häntä nyt yleensä onkaan. Nukku-Matti on aivan liian hieno ja kiltti semmoiseen koiruuteen. Ehei, minä kyllä tiedän, kuka täällä on käynyt!

— Kuka sitten? kysyi Pikkuveli.

— Se pieni ilkeä paksu poika tietysti, Kassinen vai mikä hänen nimensä on. Katso, keittiön ovi on auki! Hän on seisonut sen takana ja kuunnellut salaa ja sillä välin kun olimme eteisessä, hän pujahti sisään.

Neiti Lohi ravisti vihaisesti päätään.

— Nuku-Mati! Onpa siistiä peliä! Vierittää syy toisen niskoille vaikkei itse osaa edes tavata!

Pikkuveli ei halunnut puhua Kassisesta, joten hän sanoi vain:

— Minä ainakin uskon että se oli Nukku-Matti! Mennään Tassu!

Pikkuveli kävi joka aamu Tassun kanssa Kaisaniemen puistossa ja Tassusta se oli päivän paras hetki, sillä puistossa tapasi monia haisteltavan hauskoja koiria, joiden kanssa saattoi vaihtaa kuulumisia.

Pikkuveli tapasi leikkiä Riston ja Kaisan kanssa, mutta tänään heitä ei näkynyt. Ehkä he olivat jo matkustaneet maalle, ajatteli Pikkuveli. No jaa, vähät siitä niin kauan kuin hänellä oli seurana Kassinen... ja tietysti Tassu.

Muuan iso koira tahtoi tulla tappelemaan Tassun kanssa ja se oli heti valmis. Se tahtoi kernaasti näyttää tuolle tyhmälle hurtalle mitä ajatteli siitä. Mutta Pikkuveli ei antanut.

— Älä yritä, sanoi Pikkuveli. Sinä olet liian pieni tappelukaveri noin isolle koiralle.

Hän nosti Tassun syliinsä ja etsi vapaata penkkiä, jolle voisi istuutua siksi aikaa, että Tassu rauhoittuisi. Mutta kaikkialla istui ihmisiä paistattelemassa päivää ja vasta puiston takimmaisesta nurkasta Pikkuveli löysi vapaan paikan, jolle saattoi istahtaa. Vaikka istui silläkin penkillä jo ennestään kaksi miestä. Kummallakin olutpullo kädessä. Ja ne kaksi hän tuns! Toden totta, Ville ja Rullehan siinä istuivat. Ensiksi Pikkuveli pelästyi ja aikoi juosta tiehensä. Mutta toisaalta penkki aivan kuin veti häntä puoleensa. Hän halusi tietää, vieläkö Ville ja Rulle ajoivat Kassista takaa, ja nyt siihen tuli ehkä tilaisuus. Ja mitä hän oikeastaan pelkäsi? Ville ja Rullehan eivät

olleet nähneet häntä koskaan eivätkä siis voineet tuntea häntä. Hyvä, oikein hyvä! Hän voisi istua heidän vieressään mielin määrin. Niin tehtiin seikkailukirjoissa aina kun haluttiin saada selville jotakin. Istuttiin vain hiljaa ja kuunneltiin.

Siispä Pikkuveli istuutui penkille ja höristi korviaan, mutta leperteli samalla Tassulle, jotta Ville ja Rulle eivät tajuaisi, että hän kuunteli heitä.

Näytti siltä ettei hän saisi tietoonsa kovinkaan paljoa. Ville ja Rulle vain joivat olutta ja olivat hiljaa. Pitkään he olivat puhumatta, mutta lopulta Ville röyhtäisi hartaasti ja äänekkäästi ja sanoi sitten:

— Totta vieköön me saadaan hänet kiinni. Mehän tiedetään missä hän asuu. Minä olen nähnyt hänen lentävän sinne vaikka kuinka monta kertaa.

Pikkuveli pelästyi niin että uskalsi tuskin hengittää. Hän oli aivan epätoivoinen. Tämä oli Kassisen loppu. Ville ja Rulle olivat keksineet hänen pienen kattotalonsa — kaikki oli hukassa!

Pikkuveli puri rystysiään ja yritti olla itkemättä. Mutta juuri kun se otti oikein lujille, sanoi Rulle:

— Minäkin olen nähnyt hänen lentävän sinne monta kertaa... sehän on se sama kerros, jossa me käytiin kerran viime kesänä. Numero kahdentoista, neljäs kerros, ovesa lukee Penttinen, minä olen tarkistanut.

Pikkuveljen silmät levisivät hämmästyksestä. Oliko hän kuullut oikein? Luulivatko Ville ja Rulle tosiaan, että Kassinen asui Penttisillä! Mikä onni! Se merkitsi sitä, että Kassinen saattoi sittenkin pysytellä turvallisesti piilossa omassa talossaan. Ville ja Rulle eivät olleetkaan löytäneet sitä, olipa onni! Vaikka ei siinä oikeastaan mitään merkillistä ollut. Ei Ville eikä Rulle eikä kukaan muukaan ihminen nokikolaria lukuunottamatta kiipeillyt katolla.

Mutta vaikka Ville ja Rulle eivät olleetkaan löytäneet taloa, kaikki oli sittenkin ihan kamalaa. Kassis-parka, jahka häntä ruvettaisiin toden teolla ajamaan takaa — se hupsu ei ymmärtäisi edes mennä piiloon!

Ville ja Rulle istuivat taas hiljaa, mutta sitten Rulle sanoi niin matalalla äänellä että Pikkuveli vaivoin kuuli:

— Mennään vaikka ensi yönä!

Vasta nyt Ville huomasi, että penkillä istui muitakin. Hän mulkaisi Pikkuveljeä ja yskähti äänekkäästi.

— Niin, mennään vaan ensi yönä poimimaan kastematoja, hän sanoi.

Mutta Pikkuveljeä ei puijattu. Hän kyllä ymmärsi mitä Ville ja Rulle aikoivat tehdä ensi yönä. He suunnittelivat Kassisen vangitsemista tämän nukkuessa ja he luulivat, että Kassinen vietti yönsä Penttisillä.

Tästä minun täytyy puhua Kassisen kanssa, ajatteli Pikkuveli. Ensi tilassa!

Mutta vasta aamiaisen aikoihin Kassinen ilmestyi uudestaan Penttisille. Tällä kertaa hän ei tullut lentäen vaan soitti säädyllyisesti ovikelloa. Pikkuveli avasi.

— Olipa hyvä että tulit, aloitti Pikkuveli, mutta Kassinen ei joutanut kuuntelemaan. Hän ryntäsi suoraa päätä neiti Lohen luo keittiöön.

— Mitäs pöperöä sinä tänään laitat? hän uteli. Jotain sitkeää kuten aina vai pystyykö siihen tavalliset poskihampaat?

Neiti Lohi paistoi lieden ääressä ohukaisia, jotta Julius-setä saisi helpommin pureskeltavaa ruokaa kuin kananpoika. Kun hän kuuli Kassisen äänen selkensä takaa,

hän hätkähti niin että kaatoi kauhallisen lettutaikinaa suoraan hellalle. Hän kääntyi raivoissaan.

— Sinä senkin, hän kirkui, että julkeatkin! Kuinka sinä uskallat tulla ja katsoa minua silmiin, senkin ilkeä pieni pulla-varas?

Kassinen nosti pulleat kätösensä silmiensä eteen ja kurkisti veitikkamaisesti sormiensa rakosista.

— Kyllä se käy, jos varovaisesti katsoo, hän sanoi. Et sinä ole maailman kauneimpia ihmisiä, mutta kaikkeen tottuu, niin että kyllä se käy. Tärkeintähän on että sinä olet kiltti... anna lettuja!

Neiti Lohi tuijotti häntä raivoissaan ja kääntyi sitten Pikkuveljen puoleen.

— Onko sinun äitisi sanonut, että meidän pitää ruokkia tätä pojanvintiötä? Onko tosiaan tarkoitus, että hän syö täällä?

Pikkuveli rupesi takeltelemaan kuten aina kun ei tiennyt mitä sanoa.

— Ainakin äiti on sitä mieltä että... että Kassinen...

— Vastaa kyllä tai ei, sanoi neiti Lohi. *Onko* sinun äitisi sanonut että Kassinen syö täällä?

— Ainakin hän tahtoi että Kassinen... yritti Pikkuveli, mutta neiti Lohi keskeytti hänet teräksisesti.

— Vastaa kyllä tai ei, sanon minä! Eihän yksinkertaiseen kysymykseen vastaaminen voi noin vaikeaa olla, kyllä vai ei!

— Niinhän sinä sanot, pisti Kassinen väliin. Minäpä esitän sinulle yksinkertaisen kysymyksen, niin saat itse kokeilla. Kuulehan! Oletko lakannut juomasta konjakkia aamupäivisin, kyllä tai ei!

Neiti Lohi henkäisi syvään. Hän oli ilmeisesti pakahtumaisillaan. Hän yritti sanoa jotakin, mutta ei kyennyt.

— No, kuinka on, sanoi Kassinen. Oletko lakannut juomasta konjakkia aamupäivisin?

— On, kyllä hän on, sanoi Pikkuveli innokkaasti. Hän halusi vain auttaa neiti Lohta, mutta tämäpä ihan riehaantui.

— **V a r m a s t i** en ole, hän huusi vimmoissaan ja Pikkuveli säikähti kuollakseen.

— Ei, hän ei ole lakannut, hän vahvisti.

— Sepä ikävää kuultavaa, sanoi Kassinen. Juopottelusta koituu kaikenlaista kurjuutta.

Silloin neiti Lohi korahti ja vajosi tuoliin. Mutta Pikkuveli oli lopultakin keksinyt oikean vastauksen.

— Hän ei ole lakannut koska ei ole ikinä aloittanutkaan, eikö niin, hän sanoi nuhdellen Kassiselle.

— Olenkos minä sitä sitten väittänyt? sanoi Kassinen ja kääntyi neiti Lohen puoleen. Tyhmeliini, siinä näet ettei aina ole helppoa vastata kyllä tai ei... anna lettuja!

Mutta kaikkein viimeiseksi neiti Lohi aikoi tarjota ohukaisia Kassiselle. Hän säntäsi muristen ovelle ja avasi sen selkosen selälleen.

— Ulos! hän huusi. Ulos!

Ja Kassinen meni, meni hyvin ylhäisesti.

— Minä menen, hän sanoi. Minä menen mielelläni. On niitä muitakin jotka osaavat paistaa lettuja!

Kassisen poistuttua neiti Lohi istui pitkän aikaa hiljaa ja yritti rauhoittua. Sitten hän katsoi huolissaan kelloa.

— Kumma ettei sinun Julius-setäsi jo tule, hän sanoi. Entäs jos hän on eksynyt! Hänhän ei ole tottunut liikkumaan kaupungilla.

Pikkuvelikin huolestui.

— Mitäs jos hän ei löydäkään kotiin. Samassa eteisessä soi puhelin.

— Ehkä Julius-setä ilmoittaa eksyneensä, sanoi Pikkuveli. Neiti Lohi meni vastaamaan ja Pikkuveli kipitti perässä. Mutta soittaja ei ollut Julius-setä, sen Pikkuveli ymmärsi, kun neiti Lohi vastasi kaikkein tylyimmällä äänellään:

— Jassooo, vai olet se sinä, Frida. Kuinka voit, onko nenä tallella?

Pikkuveli ei halunnut kuunnella toisten ihmisten puhelinkeskusteluja, joten hän meni omaan huoneeseensa ja yritti lukea, mutta hän kuuli silti muminaa eteisestä ja sitä muminaa jatkui ainakin kymmenen minuuttia.

Pikkuveli oli nälkäinen. Hän toivoi että mumina loppuisi ja Julius-setä tulisi, jotta vihdoinkin päästäisiin syömään. Hän ainakin tahtoi saada ruokaa heti. Ja heti kun neiti Lohi oli laskenut puhelimen kuulokkeen paikoilleen, Pikkuveli juoksi eteiseen sanomaan sen hänelle.

— No jaa, voithan sinä saada, sanoi neiti Lohi armollisesti ja marssi edeltä keittiöön. Mutta ovella hän pysähtyi kuin naulittuna. Hänen muhkea vartalonsa täytti koko oviaukon, niin että Pikkuveli ei nähnyt mitään. Hän kuuli vain neidin äkäisen kirkaisun, ja kurkistaessaan uteliaana tämän helmojen takaa hän ymmärsi miksi neiti kirkui, sillä hän näki Kassisen.

Kassinen istui pöydän ääressä ja söi kaikessa rauhassa ohukaisia.

Pikkuveli pelästyi, että neiti Lohi iskisi Kassisen hengiltä, sillä siltä ihan näytti. Mutta neiti Lohi vain syöksi pöydän luo ja tarrasi vatiin, joka oli täynnä ohukaisia.

— Sinä senkin kamala pojanilkimys, hän huusi. Silloin Kassinen napautti häntä sormille.

— Näpit irti minun letuistani, hän sanoi. Minä olen ostanut ne Lehmusvuorilta rehellisesti viidellä pennillä!

Hän avasi suunsa ammolleen ja ahtoi sen täyteen lettuja.

— Kuten sanottu — on niitä muitakin, jotka osaavat paistaa lettuja! Pitää vain seurata käryä, niin lettuja löytyy sieltä ja täältä.

Pikkuveli melkein sääli neiti Lohta, sillä tämä kadotti kokonaan itsehillintänsä.

— Missä m i n u n ohukaiseni sitten ovat, missä missä? hän hoki ja tuijotti liettä. Siellä oli hänen ohukaisvatinsa, mutta se oli niin tyhjä kuin ohukaisvati yleensä voi olla, ja se näky sai hänet uudestaan villiksi.

— Ilkimys, hän huusi, sinä olet syönyt nekin!

— Enpäs olekaan, sanoi Kassinen loukkaantuneena. Mutta hauku sinä vain minua.

Samassa kuului portaikosta askelia. Ilmeisesti Julius-setä, vihdoinkin. Pikkuveli ilahtui. Siksi, että riita loppuisi, ja siksi, että Julius-setä ei ollutkaan eksynyt suurkaupungin vilinässä.

— Ihanaa että hän sittenkin löysi kotiin! sanoi Pikkuveli.

— Luojan kiitos, että hän saattoi seurata jälkiä, sanoi Kassinen, muuten hän ei olisi ikinä löytänyt kotiin!

— Mitä jälkiä? ihmetteli Pikkuveli.

— Minun tekemiäni jälkiä, sanoi Kassinen. Minä olen näes maailman kiltein!

Mutta silloin ovikello soi, neiti Lohelle tuli kiire mennä avaamaan ja Pikkuveli vilisti perässä ottamaan Julius-setää vastaan.

— Tervetuloa, herra Jansson, sanoi neiti Lohi.

— Me luulimme, että sinä olit eksynyt, sanoi Pikkuveli. Mutta Julius-setä ei vastannut heille kummallekaan.

— Miten ihmeessä joka ikisessä tämän talon ovenkahvassa roikkuu ohukaisia? hän kysyi.

Hän tuijotti syyttävästi Pikkuveljeä ja Pikkuveli mutisi syyllisen näköisenä:

— Kenties Nukku-Matti...

Mutta sitten hän äkkiä pyörähti ympäri ja kipaisi keittiöön sanoakseen Kassiselle pari valittua sanaa.

Kassinen ei ollut keittiössä! Siellä oli vain kaksi tyhjää lautasta ja pieni yksinäinen hillopurkki, josta oli roiskahtanut hilloa vähäkankaalle, sille paikalle, jossa Kassinen oli istunut.

Julius-setä ja neiti Lohi ja Pikkuveli söivät verivanukasta aamiaiseksi. Sekin on aika hyvää.

Pikkuveli sai juosta kiireenvilkkaa alakerran maitokauppaan ostamaan verivanukasta. Eikä hän napissut yhtään kun neiti Lohi lähetti hänet matkaan, sillä hän halusi kovasti nähdä miltä ovenkahvat näyttivät kun niistä roikkui ohukaisia.

Mutta missään ei roikkunut ohukaisia. Hän juoksi joka kerrokseen ja tarkisti jokaisen ovenkahvan, mutta mikäli hänen silmiinsä oli luottaminen, missään ei näkynyt ohukaisen ohukaista ja hän rupesi jo uskomaan, että Julius-setä oli keksinyt koko jutun.

Kunnes hän sitten pääsi alaeteiseen. Alimmaisella portaalla istui Kassinen. Ja söi ohukaisia.

— Letut ovat hyviä, hän sanoi. Ja nyt pikku Satu-Julle tulee toimeen ilman jälkiäkin, sillä nyt hän tuntee tien!

Sitten hän tuhahti.

— Mutta kotilohikäärme oli epäoikeudenmukainen! Hän sanoi, että minä olin syönyt kaikki letut, vaikka minä olin viaton kuin karitsa. Joten yhtä hyvin voin syödäkin ne!

Pikkuveljen oli pakko nauraa.

— Sinä Kassinen olet maailman paras letunsyöjä, hän sanoi. Mutta sitten hän muisti jotakin, joka sai hänet totiseksi. Hän muisti nimittäin Villen ja Rullen kauheat puheet. Vihdoinkin hän voisi kertoa niistä Kassiselle.

— Minä luulen että he aikovat napata sinut tänä yönä, Pikkuveli sanoi pelokkasti. Ymmärrätkös mitä se tarkoittaa?

Kassinen nuoli rasvaisia sormiaan ja kurahti tyytyväisesti.

— Se tarkoittaa sitä, että meille tulee hauskaa, hän sanoi. Hohoo! Hohoo! Hohoo!

KASSINEN ON MAAILMAN PARAS KUORSAUSASIAANTUNTIJA

Hiljalleen tuli ilta. Kassinen oli pysytellyt omissa oloissaan koko päivän. Hän halusi että kotilohikäärme saisi levätä kunnolla päivän lettutärsytysten jälkeen.

Pikkuveli oli ollut Julius-sedän kanssa rautatiemuseossa. Julius-setä nautti näkemästään ja nautti Pikkuvelikin. Ja sitten he palasivat kotiin syömään päivällistä neiti Lohen kanssa ja kaikki oli oikein rauhallista — Kassista ei mailla halmeilla. Mutta kun Pikkuveli aterian jälkeen meni omaan huoneeseensa, Kassinen oli siellä.

Totta puhuen Pikkuveli ei ilahtunut kun näki hänet.

— Voi miten varomatonta, hän sanoi. Miksi sinä tänne tulit?

— Miten voit kysyäkin noin tyhmiä, sanoi Kassinen. Tietysti siksi että olen yötä sinun luonasi!

Pikkuveli huokasi. Hän oli koko päivän pohtinut ja murehtinut, kuinka pelastaisi Kassisen Villen ja Rullen kynsistä. Hän oli miettinyt ja miettinyt — pitäisikö soittaa poliisille? Ei, sillä silloin täytyisi kertoa, miksi Ville ja Rulle halusivat ryöstää Kassisen, eikä sitä voinut tehdä. Pitäisikö pyytää apua Julius-sedältä? Ei, sillä silloin hän soittaisi tuota pikaa poliisille ja silloin ainakin täytyisi kertoa, miksi Ville ja Rulle halusivat ryöstää Kassisen ja silloin oltaisiin taas pulassa.

Kassinen ei ollut pohtinut eikä ajatellut, eikä hän murehtinut nytkään. Hän tutki rauhallisesti, kuinka paljon persikansiemen oli kasvanut. Mutta Pikkuveli oli todella huolissaan.

— Minä en totisesti tajua mitä meidän pitäisi tehdä, hän sanoi.

— Tarkoitatko Villen ja Rullen suhteen, sanoi Kassinen. Minä tiedän. Kuten olen aiemmin sanonut, on olemassa kolme tapaa — tärsytys ja kujeilu ja pillin mukaan tanssittaminen ja minä olen ajatellut käyttää kaikkia kolmea.

Pikkuveljen mielestä neljäs tapa olisi kaikkein paras. Nimittäin se, että Kassinen pysyttelisi omassa kattotalossaan koko yön ja makaisi käppyrässä peittonsa alla hiljaa kuin hiiri. Mutta Kassinen sanoi, että se oli typerintä puhetta mitä hän oli kuullut.

Mutta Pikkuveli ei aikonut antaa periksi. Hän oli saanut Julius-sedältä makeispussin ja hänen mieleensä juolahti, että kenties Kassisen voisi lahjoa sillä. Hän heilutti pussia Kassisen nenän edessä mahdollisimman houkuttelevasti ja sanoi ovelasti:

— Saat koko pussin jos lennät kotiisi nukkumaan!

Mutta Kassinen sysäsi Pikkuveljen käden sivuun.

— Hyi, kuinka sinä olet kamala, hän sanoi. Pidä kurjat karkkisi! Älä kuvittelekaan että minä niitä huolisin!

Hän muttristi suutaan ja istuutui pallille huoneen kauimmaiseen nurkkaan.

— Minä en ala mitään, jos sinä olet tuommoinen, hän sanoi. Minä en leiki sinun kanssasi!

Silloin Pikkuveli hätääntyi. Hänestä oli pahinta, ettei Kassinen alkanut mitään. Pikkuveli kiiruhti pyytämään anteeksi ja yritti kaikin keinoin hyvittää Kassista, mutta ei onnistunut. Kassinen jatkoi mökötystään.

— Nyt minä en enää tiedä mitä tekisin, sanoi Pikkuveli viimein.

— Mutta minä tiedän, sanoi Kassinen. En ole ihan varma, mutta e h k ä voisinkin leikkiä kanssasi, jos annat minulle jotakin pientä... oikeastaan voisinkin ottaa vaikka

tuon karamellipussin!

Pikkuveli antoi hänelle karamellipussin ja sitten Kassinen oli taas mukana leikissä. Ja aikoi olla koko yön.

— Hohoo, hän sanoi. Etpä arvaa mitä minä aion tehdä!

Koska Kassinen välttämättä halusi yöpyä Pikkuveljen luona, tämä ajatteli, ettei kai auttanut muu kuin ruveta taas sijaamaan vuodetta sohvaan. Hän aikoi jo ryhtyä toimeen. Mutta silloin Kassinen sanoi, ettei kannattanut! Tästä yöstä ei tulisikaan mikään nukkumisyö. Päinvastoin!

— Mutta toivottavasti kotilohikäärme ja Satu-Julle kupsahtavat heti uneen, sillä meidän täytyy ruveta hommiin, sanoi Kassinen.

Julius-setä meni todella aikaisin nukkumaan. Hän oli väsynyt edellisen yön melskeistä ja päivän vaivoista. Neiti Lohi tarvitsi myös unta hermostuttavien pulla- ja lettutärsytysten jälkeen. Hän katosi pian omaan huoneeseensa, mikä oikeastaan oli Pipsan huone. Äiti oli majoittanut neiti Lohen sinne siksi aikaa kun hän asuisi Penttisillä.

Ensiksi sekä Julius-setä että neiti Lohi tulivat sanomaan Pikkuveljelle hyvää yötä, mutta silloin Kassinen oli piilossa vaatekomerossa. Hän se sitä ehdottikin.

Julius-setä haukotteli.

— Toivottavasti Nukku-Matti tulee pian ja sallii meidän kaikkien nukahtaa punaisen sateensuojansa alle, hän sanoi.

— Niinhän sinä toivot, ajatteli Pikkuveli, mutta ääneen hän sanoi vain:

— Hyvää yötä, Julius-setä, nuku hyvin! Hyvää yötä, neiti Lohi!

— Ja sinä menet nukkumaan nyt heti, sanoi neiti Lohi. Ja sitten he katosivat.

Pikkuveli riisuutui ja puki pyjaman ylleen. Parasta pukea, hän ajatteli, siltä varalta että neiti Lohi tai Julius-setä sattuisivat heräämään keskellä yötä ja näkisivät hänet.

Pikkuveli ja Kassinen pelasivat sikaa odotellessaan että Julius-setä ja neiti Lohi nukahtaisivat. Mutta Kassinen pelasi hirveän väärin ja tahtoi voittaa koko ajan, muuten hän ei alkanut mitään. Pikkuveli antoikin hänen voittaa mahdollisimman paljon, mutta kun lopulta näytti siltä, että Kassinen kaikesta huolimatta häviäisi kierroksen, tämä räväytti kortit pöytään ja sanoi:

— Nyt ei enää ole aikaa pelata korttia, nyt täytyy ruveta hommiin!

Tässä vaiheessa olivat Julius-setä ja neiti Lohi jo nukahtaneet — ilman Nukku-Matin ja hänen sateensuojansa apua. Kassinen huvitteli pitkään juoksemalla makuuhuoneenovelta toiselle ja vertailemalla kuorsauksia.

— Arvaa kuka on maailman paras kuorsausasiantuntija, hän sanoi ihastuneesti ja sitten hän esitti Pikkuveljelle miten Julius-setä ja neiti Lohi kuorsasivat.

— Krooh-piu-piu-piu, sanoo Satu-Julle. Kotilohikäärme taas kuorsaa näin: Krooh-tsuu, krooh-tsuu!

Sitten Kassisen päähän pälkähti uusi tuuma. Hänellä oli vielä karamelleja jäljellä, vaikka hän oli tarjonnut Pikkuveljelle yhden ja syönyt itse kymmenen. Hän sanoi, että nyt hänen täytyi piilottaa pussi jonnekin, jotta hänellä olisi vapaat kädet sitten kun pitäisi ruveta hommiin. Ja piilopaikan pitäisi olla ehdottoman varma.

— Sillä varkaitahan tänne on tulossa, hän sanoi. Eikö teillä ole kassakaappia?

Pikkuveli sanoi, että jos heillä olisi, niin hän olisi jo lukinnut sinne Kassisen,

mutta valitettavasti sitä ei ollut. Kassinen mietti hetken.

— Minä kätken pussin Satu-Jullen luo, hän sanoi. Sillä kun varkaat kuulevat Krooh-piu-piu-piun, he luulevat että siellä on tiikeri eivätkä uskalla mennä sisään.

Hän avasi varovasti makuuhuoneen oven. Krooh-piu-piu-piu kuului entistä selvemmin. Kassinen tirskahti tyytyväisesti ja katosi pusseineen huoneeseen. Pikkuveli jäi odottamaan.

Hetken päästä Kassinen palasi. Ilman pussia. Julius-sedän hampaat nyrkissään.

— Ei mutta Kassinen, sanoi Pikkuveli, mitä varten sinä nuo otit?

— Ei kai sinä luule, että minä jätän karamellejani kenenkään hampaallisen huostaan, sanoi Kassinen. Oletetaan, että Satu-Julle herää yöllä ja äkkää pussin! Jos hänellä silloin on hampaat käden ulottuvilla, niin siitä alkaa semmoinen napostelu, ettei mitään määrää. Mutta nyt se ei onneksi käy.

— Julius-setä ei ikinä tekisi semmoista, vakuutti Pikkuveli. Hän ei ottaisi ikinä yhtään karamellia, joka ei ole hänen.

— Typerys, hänhän voisi luulla että joku satumaaailman haltijatar on käynyt jättämässä hänelle pussin, sanoi Kassinen.

— Ei kai hän semmoista luule, kun on itse pussin ostanut, intti Pikkuveli, mutta Kassinen ei halunnut kuunnella.

— Sitä paitsi minä tarvitsen näitä hampaita, hän sanoi. Hän tarvitsi myös vahvaa narua ja Pikkuveli sai hiipiä keittiöön hakemaan pyykkinarua siivouskomerosta.

— Mitä varten tätä tarvitaan, Pikkuveli ihmetteli.

— Minä teen varasloukun, sanoi Kassinen. Hirveän, kauhistuttavan, turmaa tuottavan varasloukun!

Ja hän näytti minne sen tekisi — ahtaaseen eteiseen, josta oli avoin kaariovi halliin.

— Täsmälleen tähän, sanoi Kassinen.

Eteisen oviaukon kummallakin puolella oli jyrkevä tuoli ja Kassinen teki yhtä yksinkertaisen kuin ovelankin varasloukun pingottamalla pyykkinarun matalalle — melkein lattianrajaan — oviaukon poikki ja solmimalla sen kunnolla tuolien tukeviin jalkoihin. Jos joku tuli eteiseen pimeässä ja aikoi halliin, hänen olisi ihan pakko kompastua naruun.

Pikkuveli muisti kuinka Ville ja Rulle olivat edellisvuonna tulleet heille varkaksiin. He olivat päässeet sisälle pistämällä pitkän rautalangan postiluukusta ja keplottelemalla sen avulla lukon auki. Samalla lailla he varmaan aikoivat toimia tälläkin kertaa ja silloin olisi vain oikein, jos he kompastuisivat naruun.

Pikkuveli hihitti hiljaa ja muisti sitten asian, joka teki hänet vielä hilpeämmäksi.

— Minä olen tuskaillut syyttä suotta, hän sanoi. Tassuhan tietysti haukkuu niin, että koko talo herää, ja silloin Ville ja Rulle painuvat pakoon.

Kassinen tuijotti häntä kuin ei olisi silmiään uskonut.

— Mutta silloinhan minä olisin tehnyt varasloukun aivan suotta, hän sanoi ankarasti. Luuletkos sinä että minä suostun semmoiseen, ehen, piski pois ja sassiin!

Pikkuveli tulistui.

— Mitä sinä tarkoitat? Mihin minä sen panen, oletko ajatellut sitä?

Silloin Kassinen sanoi, että Tassu voisi nukkua hänen luonaan katolla. Se saisi maata Kassisen keittiön sohvalla ja nukkua tuhista mielin määrin sillä aikaa kun Kassinen oli kujeilemassa. Ja kun Tassu aamuvarhain kömpisi vuoteestaan, se seisoi polvia myöten jauheliassa, lupasi Kassinen, jos Pikkuveli vain suostuisi kuuntelemaan järkipuhetta.

Mutta Pikkuveli ei halunnut kuunnella tuommoista järkipuhetta. Hänestä oli häpeämätöntä lähettää Tassu pois. Ja sitä paitsi saattaisi olla vain hyvä, jos heillä olisi haukkuva koira, sitten kun Ville ja Rulle tulisivat.

— Hyvä on, pilaa sinä vain kaikki, sanoi Kassinen katkerasti. Älä vaan koskaan anna minun tehdä mitään hauskaa, älä ihmeessä, estele vaan koko ajan niin etten minä voi tärsyttää enkä kujeilla enkä huijata ollenkaan, tee se! Tärkeintähän on että sinun rakkisi saa haukkuva ja elämöidä kaiket yöt.

— Mutta ymmärräthän toki... aloitti Pikkuveli, mutta Kassinen keskeytti hänet.

— Minä en ala mitään! Tästä lähtien saat hankkia kujeilijasi mistä haluat, minä en enää ole käytettävissä!

Tassu murisi paheksuvasti, kun Pikkuveli nosti sen pois korista, jonne se oli juuri nukahtanut. Viimeinen mitä Pikkuveli koirastaan näki, kun se nousi ilmaan Kassisen kanssa, oli suuri ihmettelevä silmäpari.

— Älä pelkää, Tassu! Minä tulen pian hakemaan sinua, yritti Pikkuveli lohduttaa.

Kassinen palasi muutaman minuutin kuluttua iloisena ja pirteänä.

— Terveisiä Tassulta, arvaa mitä se sanoi! Onpa täällä sinun kotonasi m u k a v a a , Kassinen, enkö minä voisi ruvetakin sinun koiraksesi? niin se sanoi.

— Hahaa, ei varmasti sanonut!

Pikkuveli nauroi, sillä hän tiesi kyllä kenen koira Tassu oli, ja Tassu tiesi sen myös.

— No niin, nyt on kaikki kunnossa, sanoi Kassinen. Ymmärräthän, että kun on kaksi hyvää ystävästä, kuten sinä ja minä, niin toinen saa joskus luvan mukautua toisen tahtoon ja tehdä niin kuin toinen haluaa.

— Niin, mutta kun sinä olet aina se toinen, sanoi Pikkuveli tirskuen ja ihmetteli Kassisen käyttäytymistä. Täytyihän jokaisen tajuta että tällaisena yönä Kassisen olisi parasta maata keittiön sohvalla takki korvilla ja Tassun taas pitäisi pelotella alhaalla Ville ja Rulle tiehensä haukkumalla niin että talo tärisisi. Mutta nyt oli Kassinen kääntänyt kaiken pääläelleen ja onnistunut melkein vakuuttamaan Pikkuveljellekin, että niin oli parasta. Ja oikeastaan Pikkuveli halusi mielellään uskoakin niin, sillä sisimmässään hän oli aika seikkailunhaluinen poika ja varsin utelias näkemään, kuinka Kassinen tällä kertaa jekkuilisi.

Kassiselle tuli kiire, sillä hän uskoi että Villeä ja Rullea voitiin odottaa minä hetkenä hyvänsä.

— Minä keksin jotakin vekkulia, joka pelästyttää heidät hengiltä heti kärkeen, hän sanoi. Eikä siihen tarvita pientä tyhmää koiraa, sen voit uskoa.

Hän juoksi keittiöön ja rupesi penkomaan siivouskomeroa. Pikkuveli pyysi peloissaan, että hän yrittäisi olla vähän hiljempaa, sillä neiti Lohi nukkui Pipsan huoneessa seinän takana. Sitä Kassinen ei ollut tullut ajatelleeksi.

— Sinä saat kuunnella ovella, hän komensi Pikkuveljeä. Ilmoita heti jos et enää kuule krooh-piu-piuta tai krooh-tsuhia, sillä silloin vaara uhkaa.

Sitten hän mietti hiukan.

— Tiedätkös mitä tehdään, hän sanoi. Jos niin käy sinä rupeat itse kuorsaamaan niin lujaa kuin jaksat. Tällä lailla: Krooh-puh!

— Miksi? ihmetteli Pikkuveli.

— Siksi, että jos Satu-Julle on herännyt, hän luulee että kuorsaaja on kotilohikäärme, ja jos kotilohikäärme herää, hän luulee että Satu-Julle kuorsaa. Mutta minä tiedän, että krooh-puh olet sinä ja silloin minä tajuan, että joku on hereillä ja vaara uhkaa ja ryömin siivouskomeroon piiloon! Hihii, arvaa kuka on maailman paras kujeilija!

— Mutta entä jos Ville ja Rulle tulevat, mitä minä sitten teen? kyseli Pikkuveli aika peloissaan, sillä ei mahtaisi olla kovinkaan mukavaa seistä yksin eteisessä silloin kun varkaat tulevat ja Kassinen on keittiössä.

— Silloin kuorsaat taas, sanoi Kassinen. Tällä tavalla: Kröhö-hööö kröhöhöö.

Kaikkien krooh-piu-piu-piuden ja kooh-tsuhien ja krooh-puhien ja kröhöhöiden muistaminen oli Pikkuveljen mielestä ainakin yhtä vaikeaa kuin kertomataulu, mutta hän lupasi tehdä parhaansa.

Kassinen meni liinavaatehyllylle ja kiskoi kaikki keittiöpyyhkeet lattialle.

— Pyyhkeet eivät riitä, hän mutisi, mutta kylpyhuoneessa on lisää.

— Mitä sinä aiot tehdä? ihmetteli Pikkuveli.

— Muumion, vastasi Kassinen. Hirveän, kauhistuttavan, turmaa tuottavan muumion!

Pikkuveli ei oikein tarkkaan tiennyt mikä muumio oli, mutta hän muisteli että sillä oli jotain tekemistä muinaisen Egyptin kuningashautojen kanssa. Se taisi aivan yksinkertaisesti tarkoittaa kuolleita kuninkaita ja kuningattaria, jotka makasivat haudoissaan jäykäksi paketoituina ja silmät tuijottaen. Isä oli kertonut heistä kerran. Kuninkaat ja kuningattaret oli balsamoitu, jotta he säilyisivät täsmälleen semmoisina kuin eläessäänkin. Heidät oli kääritty kerros kerrokselta vanhoihin pellavariepuihin. Mutta Kassinen ei missään tapauksessa ollut balsamoija, ajatteli Pikkuveli ja kysyi ihmeissään:

— K u i n k a sinä aiot tehdä muumion?

— Minä kapaloin mattopiiskan, mutta älä sinä vaivaa sillä päätäsi, sanoi Kassinen. Mene vartiopaikalle ja hoida tehtäväsi, niin minä hoidan omani.

Ja Pikkuveli asettui vartioon. Hän kuunteli ovilla ja kuuli hyvin rauhoittavia kuorsauksia, krooh-piu-piu-piuta ja krooh-tsuhia ihan niin kuin pitikin. Mutta sitten Julius-setä taisi nähdä painajaisia sillä hänen kuorsauksensa muuttui äkkiä kumman valittavaksi. Krooh-mmmm, krooh-mmmm hän sanoi eikä rauhallista pihahtelua kuulunut ollenkaan. Pikkuveli mietti, olisiko viisainta mennä kertomaan siitä maailman parhaalle kuorsausasiantuntijalle keittiöön, mutta juuri kun hän mietti sitä, kuului varasloukulta päin innokkaita juoksuaskelia ja sitten hirvittävä rymähdys ja sitten kokonainen sarja kirouksia. Apua, siellä olivat tietysti Ville ja Rulle! Samalla

Pikkuveli huomasi kauhukseen että krooh-tsu oli vaiennut kokonaan. Apua, mitä nyt piti tehdä? Hätäntyneenä hän kertasi mielessään kaikki Kassisen antamat määräykset ja sai sitten aikaan vain yhden vaivaisen krooh-puhin ja sen perään yhden yhtä vaivaisen kröhöhöön, mutta eivät ne kuulostaneet ollenkaan kuorsauksilta.

Hän yritti uudestaan.

— Krooh...

— Kita kiinni! sihahti joku varasloukulta, ja pimeässä Pikkuveli näki, kuinka pieni ja paksu olento konttasi kaatuneiden tuolien välissä lattialla ja yritti turhaan nousta jaloilleen. Se oli Kassinen.

Pikkuveli juoksi eteiseen ja nosti tuoleja niin että Kassinen pääsi pystyyn. Mutta Kassinen ei ollut ollenkaan kiitollinen. Hän oli vihainen kuin ampiainen.

— Kaikki on sinun syytäsi, hän sähähti. Enkö minä sanonut, että hakisit pyyheliinoja kylpyhuoneesta?

Sitä ei Kassinen todellakaan ollut sanonut. Ressukka, hän oli tietysti unohtanut, että reitti kylpyhuoneeseen kulki varasloukun yli, mutta eihän Pikkuveli voinut auttaa asiaa.

Sitä paitsi heillä ei ollut aikaa riidellä kenen vika se oli, sillä neiti Lohi kuului kolistelevan huoneensa ovenkahvaa. Sekuntiakaan ei ollut hukattavana.

— Juokse! kuiskasi Pikkuveli.

Kassinen säntäsi keittiöön ja Pikkuveli juoksi kuin mieletön omaan huoneeseensa ja heittäytyi vuoteeseensa.

Viime hetkellä. Hän kiskoi peitteen leukaansa ja yritti saada aikaan uskottavan kuorsauksen, mutta hänen krooh-puhinsa ei kuulostanut vielääkään uskottavalta, joten hän lopetti ja makasi hiljaa ja kuunteli, kuinka neiti Lohi astui sisään ja tuli hänen vuoteensa viereen.

Pikkuveli kurkisti varovasti silmäripsiensä välistä valkoista olentoa, joka seiso siinä yöpaidassaan hämärän keskellä. Niin, siinä hän seiso ja katsoi tutkivasti Pikkuveljeä, ja Pikkuveljestä tuntui että häntä rupesi kutittamaan joka paikasta.

— Älä yritä teeskennellä nukkuvaa, sanoi neiti Lohi, mutta hänen äänensä

ei kuulostanut vihaiselta.

— Ukkonenko sinutkin herätti, hän kysyi ja Pikkuveli sopersi:

— Nii-in, niin kai.

Neiti Lohi nyökkäsi tietävästi.

— Minusta on koko päivän tuntunut, että tulee ukkonen. On ollut niin painostavaa ja omituista. Mutta älä pelkää, hän sanoi ja taputti Pikkuveljeä pääläelle. Ukkonen vain jylisee, ei salama koskaan iske kaupungissa.

Sitten hän meni pois. Pikkuveli makasi vuoteessa eikä uskaltanut hiiskahtaakaan. Sitten hän vähin äänin nousi ylös. Hän mietti huolestuneena kuinka Kassisen oli käynyt ja hän hiipi sitten hiljaa keittiöön.

Ensimmäiseksi hän näki muumion. Jalo Jeremias, kuten Julius-setä tapasi sanoa, hän näki muumion! Se istui tiskipöydällä ja sen vieressä seisoi Kassinen ylpeänä kuin kukko ja valaisi sitä taskulampulla, jonka oli löytänyt siivouskomerosta.

— Eikö olekin tyylikäs tyttö, hän sanoi.

T y t t ö — se on siis kuningatar, ajatteli Pikkuveli. Tosin aika pyöreä ja muhkurainen kuningatar, sillä Kassinen oli kietonut mattopiiskän ympärille kaikki keittiöpyyhkeet ja kylpypyyhkeet, jotka oli löytänyt. Mattopiiskan »pään» hän oli muotoillut kasvoiksi pingottamalla sen päälle pyyheliinan ja piirtämällä siihen kaksi suurta kiiluvanmustaa silmää. Mutta muumiolla oli myös hampaat. Oikeat hampaat. Julius-sedän tekohampaat. Ne oli pistetty pyyheliinan sisään ja ilmeisesti ankkuroitu mattopiiskan rottinkien väliin, jotta ne pysyisivät taatusti paikoillaan, Kassinen oli liimannut pari laastaria muumion suupieliin. Se oli totisesti hirveä ja kauhistuttava ja turmaa tuottava muumio, mutta silti Pikkuveljeä tirsutti.

— Miksi tyttö on laastaroitu? hän kysyi.

— On kai ajanut partansa, sanoi Kassinen ja taputti muumiota poskelle. Hohoo, hän on ihan kuin minun äitini. Taidankin ruveta sanomaan häntä Muoriksi.

Kassinen otti muumion syliinsä ja kantoi hänet eteiseen.

— Sitten vasta hauskaa tulee, kun Ville ja Rulle tapaavat Muorin, hän sanoi.

KASSINEN KUJEILEE PARAITEN PIMEÄSSÄ

Postiluukusta työntyi sisään pitkä rautalanka. Sitä ei näkynyt, sillä eteisessä oli sysipimeä, mutta ovelta kuului epämääräistä rapinaa ja ripinää. Ville ja Rulle olivat tulossa!

Pikkuveli ja Kassinen kyyhöttivät eteisen pyöreän pöydän alla ja odottivat. He olivat istuneet siellä ainakin tunnin. Pikkuveli oli jo ennättänyt pariin otteeseen nukahtaakin. Mutta hän heräsi hätkähtäen postiluukun rapinaan. Voi, nyt ne siis tulivat! Pikkuveli oli hetkessä aivan virkeä ja niin peloissaan, että selkäpiitä värisytti, mutta Kassinen kurisi tyytyväisenä pimeässä.

— Hohoo, hän suhahti, hohoo!

Että lukon saattoikin avata noin helposti pelkällä rautalangalla! Nyt ovea raotettiin varovasti ja joku pujahti sisään, joku oli jo eteisessä — Pikkuveli pidätti hengitystään, tähän oli ihan kamalaa! Kuului kuiskauksia ja hiipiviä askelia... ja sitten rymähdys — millainen rymähdys — ja sitten kaksi tukahtunutta huutoa! Nyt pöydän alla välähti Kassisen taskulamppu ja sammui saman tien, mutta lyhyen hetken se valaisi hirveää ja turmaa tuottavaa muumiota, joka nojasi seinää vasten ja hymyili hirveätä hymyään Julius-sedän tekohampain. Ja silloin varasloukulla kirkaistiin toistamiseen, tällä kertaa vähän lujempaa.

Sitten kaikki kävikin yhdessä mylläkässä. Pikkuveli ei ollut pysyä perässä. Hän kuuli kuinka ovia avattiin ja Julius-setä ja neiti Lohi ryntäsivät huoneistaan ja samalla hän kuuli kuinka nopeat askelet pyyhälsivät eteisen poikki ja Kassinen laahasi lattian yli Muoria Tassun talutusremmistä. Tassun kaulapanta oli Muorin kaulassa. Hän kuuli myös kuinka neiti Lohi napsutteli katkaisinta sytyttääkseen valon, mutta Kassinen oli ruuvannut irti kaikki sulakkeet keittiön mittaritaulusta — pimeässä kujeilee paraiten, hän oli sanonut — ja siksi neiti Lohi ja Julius-setä seisoivat avuttomina eivätkä nähneet mitään.

— Onpa kaamea ukonilma, sanoi neiti Lohi. Aikamoinen jyrähdys vai mitä? Ovat katkaisseet sähkövirrankin!

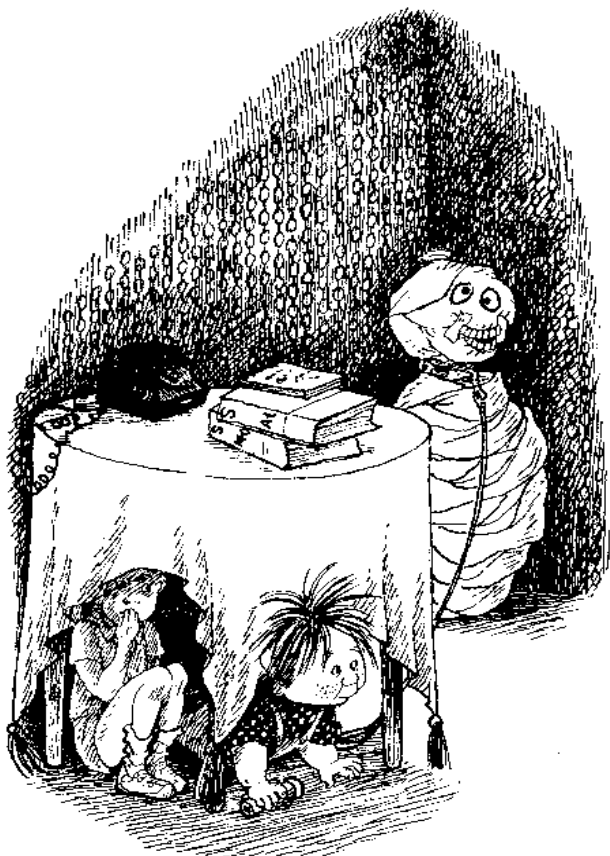
— Oliko se todella ukkonen? sanoi Julius-setä. Minusta tuntui että se oli vallan muuta.

Mutta neiti Lohi vakuutti, että hän kyllä tunsi ukkosen jo äänestäkin.

— Mitä muuta se olisi voinut olla? hän kysyi.

— Ajattelin vain että ehkä jotkut satumaailman asukkaat pitivät täällä kokoustaan tänä yönä, sanoi Julius-setä.

Itse asiassa hän sanoi »satumaailman asukkaat», sillä hän sammalsi, koska

hänellä ei ollut hampaita suussa, tajusi Pikkuveli, jolla oli muutakin ajateltavaa. Hän ihmetteli missä Ville ja Rulle olivat. Olivatko nämä häipyneet? Hän ei ollut kuullut ulkooven paukahdusta, joten ilmeisesti he lymysivät edelleen pimeässä eteisessä, olivat ehkä piilossa päällysvaatteiden takana. Voi kamaluutta! Pikkuveli painautui niin lähelle Kassista kuin suinkin.

— Älähän hätäile, älähän hätäile! kuiskasi Kassinen. Pian he ilmestyvät.

— Oli miten oli, sanoi Julius-setä, yörauhaa ei tässä talosssa totišešti šaa ikinä.

Sitten hän ja neiti Lohi katosivat kumpikin huoneeseensa ja tuli hiljaista. Kassinen ja Pikkuveli odottivat pöydän alla. Pikkuveljen mielestä kului ikuisuus. Sitten krooh-piu-piu-piu ja krooh-tsuh rupesivat kuulumaan uudestaan, tosin heikkoina ja etäisinä, mutta osoittaen kuitenkin selvästi, että Julius-setä ja neiti Lohi olivat nukahtaneet.

Ja silloin, totta vieköön, Ville ja Rulle tassuttelivat esiin pimeästä. He tulivat hyvin varovasti ja pysähtyivät varasloukun kohdalla kuuntelemaan. Heidän hengityksensä rahisi pimeässä. Se kuulosti kammottavalta. Sitten he sytyttivät taskulamppunsa, niinpä niin, heilläkin oli taskulamput. Niiden valossa he etenivät varovasti huoneen poikki. Pikkuveli sulki silmänsä aivan kuin olisi sillä konstilla voinut muuttua näkymättömäksi. Pöytäliina roikkui onneksi matalalla, mutta hui, miten helposti Ville ja Rulle olisivat voineet löytää Kassisen ja Pikkuveljen ja Muorin pöydän alta. Pikkuveli nipisti silmänsä kiinni ja pidätti hengitystään. Hän kuuli Villen ja Rullen kuiskailevan aivan lähellä.

— Näitkö sinäkin kummituksen? kysyi Ville.

— Että n ä i n k ö , sanoi Rulle. Tuohon seinään se nojasi, mutta nyt se on poissa.

— Tämä on koko kaupungin pahin kummitusasunto, sehän tiedetään jo vanhastaan, sanoi Ville.

— Huh, niin on, luikitaan tiehemme, sanoi Rulle. Mutta Ville ei tahtonut.

— Ei ikimaailmassa! Saat uskoa, että kymppitonista minä kestäen vaikka tusinan kummituksia!

Hän nosti hiljaa varasloukun tuolit pystyyn ja asetti ne syrjään. Pois tieltä siltä varalta, että heille tulisi äkkilähtö. Hän mietti äkäisenä millaisia hirveitä mukuloita tässä talossa mahtoi olla. Huvittelevat mokomat kamppaamalla nurin ihmisiä jotka tulivat vierailulle.

— Minä lankesin permantoon nokka edellä, hän sanoi. Varmasti on silmä mustana! Pahuksen vintiöt!

Sitten hän valaisi jälleen taskulampulla eteisen jokaista kulmaa ja nurkkausta.

— Nyt katsotaan mihin nämä ovet johtavat ja mistä ruvetaan etsimään, hän sanoi.

Valokeila häälyi sinne tänne ja aina kun se osui pöydän lähelle, Pikkuveli sulki silmänsä ja tekeytyi niin pieneksi kuin suinkin. Hän veti epätoivoissaan jalkansakin alleen. Ne tuntuivat jättimäisiltä eikä Pikkuveli ollut löytää niille tilaa mistään. Ne vain tahtoivat sojottaa pöydän alta, niin että Ville ja Rulle varmasti näkisivät ne.

Kesken kaiken hän huomasi että Kassinen puuhaili taas Muorin kanssa. Taskulampun valo oli siirtynyt ja pöydän alla oli pimeää, mutta ei niin pimeää, ettei

Pikkuveli olisi nähnyt, kuinka Kassinen työnsi Muorin lattialle ja asetti sen seisomaan selkä pöydänreunaa vasten. Siinä se seisoikin kun Villen taskulampun valokeila palasi, aivan oikein, ja sattui täsmälleen Muorin hinattavaan hymyyn. Ja silloin kuultiin uudestaan ensin kaksi tukahtunutta huutoa ja sitten kahdet nopeat eteiseen säntäävät askelet.

Silloin tuli Kassiseen eloa.

— Tule, hän puhkui Pikkuveljen korvaan ja ryömi sitten Muoria kaulapannasta vetäen nopeasti kuin siili lattian poikki ja katosi Pikkuveljen huoneeseen. Pikkuveli ryömi perästä.

— Onpas yksinkertaisia ihmisiä, sanoi Kassinen ja painoi oven perässään kiinni. Eivät erota muumiota kummituksesta, vaikka se on ihan helppoa.

Hän raotti varovaisesti ovea ja kuunteli. Pikkuvelikin kuunteli ja toivoi että eteisenovi paukahtaisi kiinni Villen ja Rullen perässä, mutta turhaan. Miehet olivat edelleen talossa, ja hän kuuli heidän juttelevan eteisessä matalalla äänellä.

— Älä unohda kymppitonnia! sanoi Ville. Siitä rahasta minä en anna kummitusten pelotella itseäni, ettäs tiedät!

Kului hetki. Kassinen kuunteli herpaantumatta.

— Nyt ne ovat Satu-Jullen luona, hän sanoi. Hohoo, nyt ehditään vähän järjestellä!

Hän irrotti Muorin kaulapannan ja asetti muumion hellästi Pikkuveljen vuoteeseen.

— Heipä hei, Muori, nyt saat lopultakin nukkua, hän sanoi ja peitti muumion niin kuin äiti peittelee lapsensa yötä varten. Sitten hän viittasi Pikkuveljen luokseen.

— Katso, eikö hän olekin herttainen? hän sanoi ja valaisi muumiota taskulampulla. Pikkuveljeä puistatti. Maatessaan siinä mustin kiiluvain silmin kattoa tuijottaen ja kauhistuttavasti hymyillen Muori olisi pelästytännyt hengiltä kenet hyvänsä. Mutta Kassinen taputti Muoria tyytyväisenä ja veti sitten lakanan muumion korville. Hän otti myös päiväpeitteen, jonka neiti Lohi oli taittanut tuolinkarmille, ja levitti sen huolellisesti vuoteelle, jottei Muori palelisi, ajatteli Pikkuveli tirskahtaen. Nyt ei tästä näkynyt muuta kuin pyöreä pullea kohoutuma vuodevaatteiden alla.

— Heipä hei, Pikkuveli, sanoi Kassinen, minusta tuntuu että sinunkin on aika nukkua vähäsen.

— Missä? kysyi Pikkuveli huolestuneena, sillä Muorin vieressä hän ehdottomasti kieltäytyi nukkumasta. Enhän minä voi nukkua vuoteessa, kun Muori...

— Et, mutta vuoteen alla, sanoi Kassinen ja ryömi vuoteen alle kuin siili ja Pikkuveli ryömi perässä niin nopeasti kuin osasi.

— Nyt saat kuulla oikeata vakoojan kuorsausta, sanoi Kassinen.

— Kuorsaavatko vakoojat jotenkin erikoisesti? kysyi Pikkuveli.

— Kyllä, vakoojat kuorsaavat luihusti ja uhkaavasti niin että sitä kuunnellessa on tulla hulluksi. Tällä lailla:

Ööööööh,

Ööööööh,

Ööööööh!

Vakoojan kuorsaus jylisi pahaa ennustavasti. Se nousi ja laski ja murisi ja kuulosti todellakin luihulta ja uhkaavalta. Ja sitä paitsi varsin äänekkäältä. Pikkuveli

huolestui.

— Hiljempaa! Ville ja Rulle voivat tulla!

— Niinpä niin, siihenhän vakoojan kuorsausta tarvitaan, sanoi Kassinen.

Samassa Pikkuveli kuuli, kuinka joku koetteli ovenkahvaa. Ovea raotettiin pikkiriikkisen. Kapea valojuova pujahti sisään ja sitten Ville ja Rulle tassuttelivat huoneeseen.

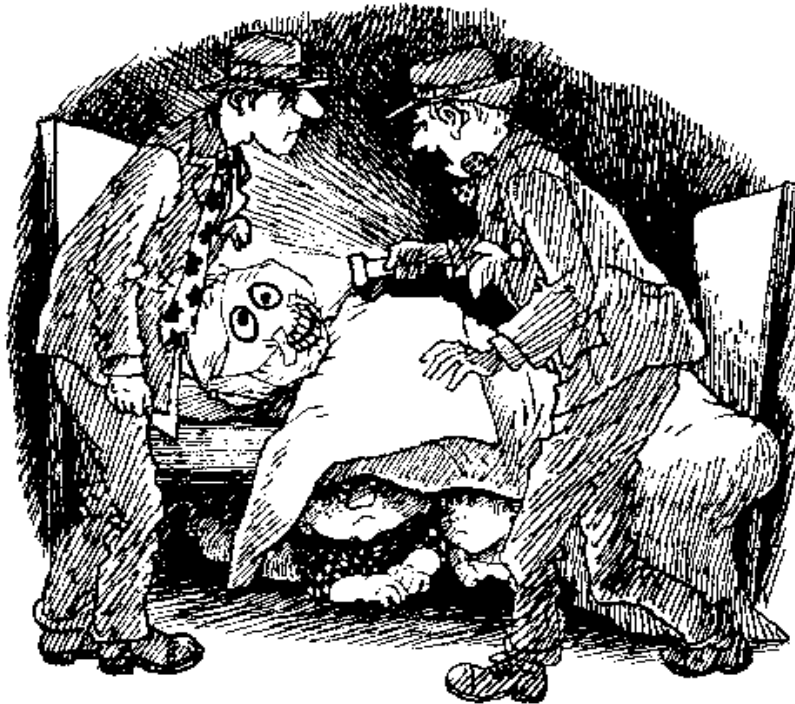
Kassinen kuorsasi luihusti ja uhkaavasti ja Pikkuveli sulki peloissaan silmänsä. Vaikka sitä hänen ei oikeastaan olisi tarvinnut tehdä. Hänhän oli näkymättömissä. Päiväpeitto ulottui lattiaan saakka ja suojasi häntä ja Kassista kaikelta alas lankeavalta valolta ja kaikilta tutkivilta katseilta. Kassinen oli ilmeisesti suunnitellut senkin etukäteen.

— Ööööööh, kuorsasi Kassinen.

— Lopultakin, sanoi Ville matalalla äänellä. Tuolla lailla ei yksikään pentu kuorsaa, se se on. Näetkös ton paksun möykyn, siinä se varmasti makaa.

— Ööööööh, örähti Kassinen vihaisesti. Hän ei pitänyt siitä että häntä sanottiin paksuksi möykyksi, sen kuuli jo kuorsauksesta.

— Onko sinulla käsiraudat esillä? kysyi Rulle. Parasta napsauttaa miekkonen rautoihin ennen kuin se herää.

Vuodepeite kahisi hiukan ja sitten kuului, kuinka Ville ja Rulle vetivät henkeä. Pikkuveli tajusi että he olivat nähneet tyynyllä lepäävän hirvittävän ja turmaa tuottavan muumion hymyn. Mutta tässä vaiheessa he olivat jo tottuneet siihen, eivätkä pelästyneet enää helposti, koska eivät kirkaisseet eivätkä juosseet pakoon vaan ikään kuin huokaisivat.

— Ah, sehän on vaan nukke, sanoi Rulle vähän harmissaan, ...mutta millainen nukke, fyi faarao, hän sanoi ja ilmeisesti peitteli Muorin uudestaan, sillä peite sipaistiin paikoilleen.

— Mutta kuule, sanoi Rulle, osaatkos selittää kuinka toi nukke on petiin joutunut! Äskenhän se oli eteisessä?

— Ai juu, sanoi Ville mieltävästi. Ja kukas täällä oikein kuorsaa?

Mutta sitä Ville ei ennättänyt ottaa selville, sillä eteisestä rupesi kuulumaan lähestyvien askelten ääni. Pikkuveli tunsi neiti Lohen raskaan käynnin ja ajatteli hermostuneena, että nyt nousisi ukkostakin pahempi jylinä.

Mutta eipä.

— Äkkiä kootevameroon, suhahti Ville ja ennen kuin Pikkuveli ehti silmää räpäyttää, Ville ja Rulle katosivat hänen vaatekomeroonsa.

Silloin tuli Kassiseen liikettä. Hän ryömi sukkelasti kuin siili vaatekaapille ja lukitsi huolellisesti Villen ja Rullen oven taakse. Sen jälkeen hän ryömi nopeasti takaisin vuoteen alle. Samassa neiti Lohi astui huoneeseen, melkein kuin Lucia-neito valkoisessa yöpaidassaan, sytytetty kynttilä kädessään.

Pikkuveli tajusi neidin seisovan vuoteen vieressä siitä että hänen ukkovarpaansa työntyivät vuoteen alle ja samaan aikaan hän kuuli yläpuoleltaan neidin ankaran äänen.

— Pikkuveli, sinäkö kävit äsken minun huoneessani taskulampun kanssa tuikuttelemassa?

— En se minä ollut, vastasi Pikkuveli varomattomasti.

— Mitä varten sinä sitten olet valveilla? kysyi neiti Lohi epäluuloisesti ja jatkoi:

— Äläkä mumise siellä peitteiden alla niin ettei puheestasi saa mitään selvää!

Kuului kahinaa kun hän veti peitteen pois sen yltä, mitä kuvitteli Pikkuveljen pääksi. Samassa kuului kova kiljaisu. Neiti Lohi-parka, hän ei ollut yhtä tottunut kaameisiin turmaa tuottaviin muumioihin kuin Ville ja Rulle, tuumi Pikkuveli. Hän tajusi että oli aika ryömiä esiin sängyn alta. Keksittäisiin hänet kuitenkin ja sitä paitsi hänen täytyi saada apua Villen ja Rullen hoitelemiseen. Heidät oli saatava ulos vaatekomerosta, vaikka kaikki maailman salaisuudet nousisivat yhdellä kertaa savuna ilmaan.

Pikkuveli siis ryömi esiin.

— Älkää pelätkö, hän sanoi huolissaan, Muori ei ole ollenkaan vaarallinen, mutta sen sijaan vaatekaapissa on kyllä pari varasta.

Neiti Lohi oli vieläkin järkyttynyt Muorin tapaamisesta. Hän piteli sydänalaansa ja hengitti raskaasti, mutta kun Pikkuveli sanoi että vaatekomerossa oli varkaita, hän suuttui.

— Mitä tyhmyyksiä! Varkaita vaatekomerossa, älä puhu palturia!

Mutta varmuuden vuoksi hän meni vaatekomerolle ja huusi:

— Onko siellä ketään?

Vastausta ei kuulunut ja silloin hän kiukustui vielä enemmän.

— Vastatkaa! Onko siellä joku? Jos ei ole, niin voisitte ainakin sanoa!

Vasta silloin kaapista kuului pientä melua ja hän ymmärsi että Pikkuveli puhui totta.

— Oletpa sinä rohkea poika! hän puhkesi puhumaan. Kuvitella, noin pieni poika on lukinnut yksin kaksi isoa voimakasta varasta kaappiin, oletpa sinä urhoollinen!

Silloin vuoteen alla rymisi ja Kassinen ryömi esiin.

— Kuvitella, sanoi Kassinen, mutta eipä olekaan. M i n ä se heidät kaappiin suljin!

Hän mulkoili vihaisesti vuoroin neiti Lohta vuoroin Pikkuveljeä.

— Ja kuvitella, kuinka rohkea ja urhoollinen minä olen, hän sanoi. Ja tavattoman viisas ja oikeastaan aika kaunis enkä ollenkaan mikään paksu möykky, niin se on!

Neiti Lohi vimmastui kun näki Kassisen.

— Sinä... sinä senkin... hän huusi, mutta sitten hän tajusi, ettei nyt ollut oikea hetki eikä paikka ruveta haukkumaan Kassista ohukaisista. Oli tärkeämpääkin ajateltavaa. Hän kääntyi kiivaasti Pikkuveljen puoleen.

— Mene heti herättämään Julius-setä, että voimme soittaa poliisille... oijoi, minunhan täytyy hakea aamutakkini, hän sanoi, loi kauhistuneen katseen yöpaitaansa ja ryntäsi sitten tiehensä. Pikkuveli ryntäsi myös. Mutta ensiksi hän riisti hampaat Muorilta. Hänestä tuntui, että Julius-setä tarvitsi niitä kipeästi.

Makuuhuoneessa pauhasi krooh-piu-piu-piu täydellä voimalla. Julius-setä nukkui kuin porsas.

Rupesi sarastamaan. Aamuhämärässä Pikkuveli näki että yöpöydällä oli vesilasi kuten aina ennenkin. Hän pudotti hampaat lasiin niin että pulahti. Vierekkäin yöpöydällä olivat Julius-sedän silmälasit ja Kassisen karamellipussi. Pikkuveli otti pussin ja pisti sen pyjamantaskuunsa Kassista varten. Oli turhaa että Julius-setä näkisi sen herätessään ja rupeaisi ihmettelemään, kuinka se oli siihen joutunut.

Pikkuveljellä oli semmoinen tunne, että yöpöydällä oli tavallisesti ollut muutakin kuin silmälasit ja vesilasi. Totta, Julius-sedän kello ja lompakko! Nyt niitä ei ollut pöydällä. Mutta niistä ei Pikkuveljen tarvinnut huolta kantaa. Nyt oli vain herätettävä Julius-setä, ja hän herättikin.

Julius-setä säpsähti hereille.

— Mitä nyt taaš?

Hän kalasti kiireesti hampaansa lasista ja työnsi ne suuhunsa. Sitten hän sanoi:

— Totisesti, kohta minä kyllä matkustan takaisin kotiin, jos täällä harrastetaan tällaista elämää öisin... ja sitten minä nukun taatusti kuusitoista tuntia samaa soittoa!

Tuota lausetta varten hän totisesti tarvitsi hampaitaan, ajatteli Pikkuveli. Sitten hän rupesi selittämään Julius-sedälle, miksi tämän täytyi tulla heti.

Ja Julius-setä ampaisi liikkeelle niin lujaa kuin pääsi, Pikkuveli juoksi perässä, neiti Lohi tuli laapusti omalta suunnaltaan ja he syöksyivät Pikkuveljen huoneeseen kaikki yhtä aikaa.

— Voi kiltti herra Jansson, voitteko kuvitella: varkaita, voivotti neiti Lohi.

Kassista ei näkynyt missään, sen Pikkuveli pani ensimmäiseksi merkille. Ikkuna oli auki. Hän oli varmaan lentänyt kotiinsa. Hyvä, erinomaisen hyvä! Nythän ei Villen eikä Rullen eikä poliisinkaan tarvinnut nähdä häntä, tähän oli melkein liian hyvää ollakseen totta!

— He ovat vaatekaapissa, sanoi neiti Lohi pelästyneellä ja samalla tyytyväisellä äänellä. Mutta Julius-setä osoitti paksua möykkyä Pikkuveljen sängyssä ja sanoi:

— Eikö meidän pitäisi ensin herättää Pikkuveli?

Sitten hän katsoi ällistyneenä Pikkuveljeä, joka seiso i hänen vierellään.

— Mutta hänhän onkin jo hereillä — kukas tuolla sitten makaa?

Neiti Lohta puistatti. Hän kyllä tiesi kuka sängyssä makasi. Joku vielä kamalampi kuin varkaat konsanaan.

— Jokin kamala, hän sanoi. Jokin aivan kamala! Luultavasti suoraan

satumaailmasta!

Silloin Julius-sedän silmät rupesivat loistamaan. Hän ei ollut tippaakaan peloissaan, ei, hän taputti peitteiden alla pullottavaa möykkyä.

— Joku paksu ja kamala satuolento, se minun on ehdottomasti nähtävä ennen kuin ryhdyn varkaita käsittelemään!

Hän nykäisi reippaasti peitot syrjään.

— Hihii, sanoi Kassinen ja nousi riemastuneena istumaan. Tällä kertaa tässä ei olekaan satumaaailman väkeä, vaan minä pikkuinen, mainio puijaus, eikö vain!

Neiti Lohi mulkoili katkerasti Kassista ja Julius-setä vaikutti aika pettyneeltä.

— Viettääkö tuo poika yönsäkin teillä? hän kysyi.

— Viettää, vaikka minä kyllä väännän häneltä niskat nurin, kunhan ehdin, sanoi neiti Lohi. Mutta sitten hän tarrasi Julius-setää käsivarresta.

— Kiltti herra Jansson, meidänhän täytyy soittaa poliisille!

Silloin tapahtui jotain odottamatonta. Kaapista kuului karski ääni:

— Avatkaa lain nimessä! Täällä on poliisi!

Neiti Lohi ja Julius-setä ja Pikkuveli hämmästyivät kauheasti, mutta Kassinen suuttui.

— Poliisi... koettakaa syöttää pajunköyttänne jollekin toiselle, senkin tyhmät hamppariroistot!

Mutta silloin Ville huusi kaapista, että oli ankarasti rangaistavaa lukita kaappiin poliiseja, jotka olivat tulleet vangitsemaan vaarallista vakoojaa — oho, ovatpa ovelia, ajatteli Pikkuveli.

— Olkaa kilttejä ja avatkaa nyt vain, huusi Ville.

Silloin Julius-setä hyvántahtoisesti avasi kaapin. Ulos kapusivat Ville ja Rulle ja he näyttivät niin vihaisilta ja poliisimaisilta, että Julius-setä ja neiti Lohi pelästyivät tosissaan.

— Poliiseja, sanoi Julius-setä epäilevästi, eihän teillä ole univormujakaan.

— Eei olekaan, me olemme turvallisuuspoliisista, sanoi Rulle.

— Ja tulimme pidättämään tuota, sanoi Ville ja osoitti Kassista. Hän on erittäin vaarallinen vakooja!

Mutta silloin neiti Lohi höräytti kaikkein pöyristyttävimmän naurunsa.

— Vakooja! Tuoko! Ehei, kuulkaahan nyt! Poikahan on Pikkuveljen ilkeä luokkatoveri!

Kassinen pomppasi vuoteesta.

— Ja luokan paras kaiken kukkuraksi, hän sanoi innokkaasti, niin ja minä osaan heilutella korvianikin... ja tietenkin osaan myös laskea!

Mutta Ville ei uskonut. Hän lähestyi Kassista uhkaavasti käsiraudat ojossa. Hän tuli yhä lähemmäksi, mutta silloin Kassinen potkaisi häntä oikein napakasti nilkkaan. Ville kirosi pitkän rimsun ja hyppäsi ympäri huonetta yhdellä jalalla.

— Siihen ainakin saat mustelman, sanoi Kassinen tyytyväisenä ja Pikkuveli ajatteli, että mustelmia varkaat tuntuivat saavan riittävästi. Villen toinen silmä oli muurautunut melkein umpeen ja oli aivan sininen. Sen hän ansaitsikin, ajatteli Pikkuveli. Mitäs tuli ryöstämään Pikkuveljen omaa Kassista. Ja tahtoi vielä myydä hänet kymmenestä tuhannesta. Ilkeitä varkaita! Pikkuveli soi heille kaikki mahdolliset mustelmat!

— Eivät nuo ole poliiseja, ne valehtelevat, hän sanoi. Varkaita ne ovat, kyllä minä tiedän.

Julius-setä raaputti mieltävästi niskaansa.

— Siitä täytyy ottaa selvää, hän sanoi.

Hän ehdotti että kaikki siirtyisivät olohuoneeseen selvittämään, olivatko Ville ja Rulle varkaita vai eivät.

Oli ennättänyt tulla melkein valoisaa. Tähdet olivat kalvenneet taivaalla olohuoneen ikkunan takana, uusi päivä oli koittamassa eikä Pikkuveli mitään sen hartaammin toivonut kuin päästä vihdoinkin nukkumaan, sen sijaan että piti istua täällä kuuntelemassa Villen ja Rullen valheita.

— Ettekö te todellakaan ole lukeneet sanomalehdestä, että Kruununhaassa lentelee pieni vaarallinen vakooja, sanoi Rulle ja kaivoi sanomalehden taskustaan.

Mutta silloin Julius-setä sanoi hyvin ylimielisesti:

— Ei pidä uskoa kaikkea roskaa mitä sanomalehdissä kirjoitetaan. Vaikka voinhan minä sen vielä kerran lukeakin. Odottakaapas, haen vain silmälasini!

Hän katosi makuuhuoneeseen, mutta palasi saman tien takaisin ja nyt hän oli vihainen.

— Totta totisesti, siinäpä siistejä poliiseja! hän huusi. Te olette varastaneet minun lompakkoni ja kelloni. Olkaa hyvä ja antakaa ne heti takaisin!

Mutta silloin Ville ja Rulle puolestaan suuttuivat kamalasti. Oli vaarallista syyttää poliiseja lompakkojen ja kellojen varastamisesta, ojensi Rulle.

— Sitä sanotaan kunnianloukkaukseksi, ettekö sitä tiedä, sanoi Ville. Ja voi joutua vankilaan, jos loukkaa poliisin kunniaa, etteko tiedä?

Kassinenkin oli ilmeisesti muistanut jotain, koska hänelle tuli äkkiä kiire. Hän ryntäsi ulos olohuoneesta aivan kuin Julius-setä ja palasi takaisinkin yhtä nopeasti kipinöivän kiukkuisena.

— Entä kuka on ottanut minun karamellipussini? hän kirkui. Ville nousi uhkaavasti.

— Syytätkö sinä meitä, mitä?

— En, enhän minä hullu ole, sanoi Kassinen. Kyllä minä kunnianloukkausta kaihdan. Mutta sen minä sanon, että ellei se, joka on pussin ottanut, palauta sitä heti, hän saa sinelmän toiseenkin silmäänsä.

Pikkuveljelle tuli kiire kaivaa pussi esiin.

— Täällä se on, hän sanoi ja ojensi pussin Kassiselle. Minä otin sen talteen sinua varten.

Silloin Ville hymyili pilkallisesti:

— Jaa jaa, siinä nähdään! Mutta syyttäkää vaan meitä kaikesta, jos se teistä käy laatuun!

Neiti Lohi oli istunut hiljaa, mutta nyt hänkin halusi sanoa sanansa.

— Kello ja lompakko, minä kyllä tiedän kuka ne on näpistänyt. Tuohan ei muuta teekään kuin varastaa, pullia ja ohukaisia ja kaikkea mihin vain käsiksi pääsee!

Hän osoitti Kassista ja Kassinen raivostui.

— Kuulehan! Tuo oli kunnianloukkaus, ja se on vaarallinen juttu, etkö sitä tiedä, senkin tyhmyri!

Mutta neiti Lohi vähät välitti Kassisesta. Hän tahtoi puhua vakavasti Julius-sedän kanssa. Saattoihan tosiaan olla niin, että nämä herrat olivat salaisesta poliisista, hehän näyttivät oikein kunnollisilta, siistit vaatteet ja kaikki. Varkailahan oli tavallisesti resuiset paikatut vaatteet. Se oli neiti Lohen käsitys, sillä hän ei ollut koskaan nähnyt murtovarasta.

Silloin Ville ja Rulle ihastuivat ikihyväksi. Ville sanoi että hän oli tajunnut alusta alkaen, kuinka viisas ja ihmeellinen ihminen tämä rouva oli. Ihastuttavaa saada tutustua häneen, hän sanoi, ja kääntyi Julius-sedän puoleen saadakseen kannatusta.

— Eikö totta, hän on oikein herttainen, eikö vain?

Ilmeisesti Julius-setä ei ollut ajatellut asiaa aikaisemmin, mutta nyt hänen oli pakko myöntää. Silloin neiti Lohi painoi katseensa maahan ja tuli aivan punaiseksi.

— Kyllä, hän on yhtä herttainen kuin kalkkarokäärme, murisi Kassinen. Hän istui Pikkuveljen vieressä nurkassa ja söi karamelleja niin että narskui, mutta kun pussi tyhjeni, hän hyppäsi pystyyn ja rupe si hyppelemaan ympäri huonetta. Näytti kuin hän olisi halunnut vain kujeilla, mutta hypellessään hän vähitellen päätyi niiden tuolien taakse, joilla Ville ja Rulle istuivat.

— Tuommoinen kultu pitäisi tavata toistekin, sanoi Ville ja silloin neiti Lohi punastui vielä helakammin ja painoi uudestaan katseensa.

— Jaa jaa, kyllähän tuollaisia herttaisuuksia on hauska kuulla, sanoi Julius-setä kärsimättömästi, mutta nyt minä haluan tietää, minne minun lompakkoni ja kelloni ovat joutuneet!

Tuntui kuin Ville ja Rulle eivät olisi kuulleet mitä hän sanoi. Ville ainakin oli niin ihastunut neiti Loheen, ettei hänellä ollut silmiä eikä korvia kellekään muulle.

— Mukavan näköinenkin hän on, eikö sinustakin Rulle, hän sanoi matalalla äänellä, mutta silti niin kovaa että neiti Lohi kuuli sen. Kauniit silmät... ja entäs tuo ihastuttavan kodikas nenä, täsmälleen sellainen, johon saattaa luottaa missä olosuhteissa hyvänsä, eikö sinustakin Rulle?

Silloin neiti Lohi pomppasi tuoliltaan ja reväytti silmänsä ihan ammolleen.

— Että mitä? hän kirkui, mitä te sanoitte?

Ville melkein hämmentyi.

— Minä vain sanoin... hän aloitti, mutta neiti Lohi ei antanut hänen jatkaa.

— Jassoo, hän on sitten varmaan Vilppu, sanoi neiti Lohi ja hymyili Pikkuveljen mielestä melkein yhtä kammottavasti kuin Muori.

Ville hämmästyi.

— Kuinka te sen tiedätte? Oletteko kuullut puhuttavan minusta?

Neiti Lohi nyökkäsi happamasti.

— Että olenko kuullut puhuttavan! Voi, autuas Ananias, olen totisesti kuullut! Ja tuo tuossa on sitten ilmeisesti Rudolf, hän sanoi ja osoitti Rullea.

— Kyllä, mutta miten te sen tiedätte? Onko meillä kenties joku yhteinen tuttava? ihmetteli Ville ja näytti oikein iloiselta ja toiveikkaalta.

Neiti Lohi nyökkäsi yhtä happamasti kuin äskenkin.

— Taitapa olla! Frida-neiti Rauhankadulta, kai hän on teidänkin tuttunne? Hänellähän on myös juuri semmoinen nenä, johon saattaa luottaa olosuhteissa kuin olosuhteissa, vai kuinka?

— Vaikka sinun nenäsi ei kyllä ole mikään peruna vaan pikemminkin kurkku, jossa on kyhmyjä, sanoi Kassinen.

Ville ei ilmeisesti sittenkään ollut kiinnostunut nenistä, sillä hän ei ollut enää lainkaan iloinen. Päinvastoin, vaikutti siltä että hän olisi kaikkein mieluummin juossut tiehensä, samoin Rullekin.

Mutta heidän takanaan seisoivat Kassinen. Ja äkkiä pamahti laukaus, joka sai Villen ja Rullen pomppaamaan säikähdyksestä ilmaan.

— Älä ammu, kirkui Ville, sillä hän tunsu kuinka Kassisen etusormi painui hänen selkäänsä ja hän luuli, että se oli pistooli.

— Lompakko ja kello esiin, karjui Kassinen, muuten pamahtaa.

Ville ja Rulle kaivelivat hermostuneina povitaskujaan ja tosiaan, sieltähän kello ja lompakko lennähtivät suoraan Julius-sedän syliin.

— Siitä saat senkin paksukainen, huusi Ville, ja sitten Ville ja Rulle juoksivat kuin kaksi salamaa ovelle eikä heitä pidättänyt mikään.

Mutta neiti Lohi ryntäsi heidän peräänsä. Hän saatteli heitä koko matkan hallin poikki eteiseen ja huusi heidän peräänsä porraskäytävään, kun he ravasivat rappuja alas:

— Voi autuas Ananias kyllä Frida ilahtuu kun saa kuulla tästä!

Hän otti pari äkäistä loikkaa ikään kuin olisi aikonut juosta perässä portaat alas ja huusi uudestaan:

— Älkääkä astuko enää jalallannekaan Rauhankadulle, sillä silloin kaivate verta
nenästäne. Kuulittekos mitä minä sanoin... v-e-r-t-a!

KASSINEN AVAA SATUMAAILMAN JULIUS-SEDÄLLE

Villen ja Rullen kanssa vietetyn yön jälkeen Kassinen oli vielä enemmän täynnä itseään kuin tavallisesti.

Siitä lähtien Pikkuveli heräsi joka aamu »Tässä tulee maailman paras Kassinen»-huutoon kun Kassinen kurvasi sisään. Joka aamu hän repi ensi töikseen persikan siemenen ruukusta nähdäkseen kuinka paljon se oli kasvanut, ja sitten hänen tiensä poikkeuksetta vei Pikkuveljen lipaston yläpuolella riippuvan vanhan peilin ääreen. Peili ei ollut kovin suuri, mutta Kassinen lenteli hartaana edestakaisin sen edessä ja yritti nähdä mahdollisimman paljon itsestään. Koko Kassinen ei kerralla peiliin mahtunut.

Hän hyräili ja lauleskeli lentäessään ja joskus hän kuului hoilaavan omatekoista ylistyslaulua, joka kertoi Kassisesta.

— Maailman paras Kassinen... hm-ti-ti-hm... kymppitonin arvoinen... varkaat pelottelee pistoolilla... onpa keho peili tä-ä-äällä... siitä ei paljon näe... maailman parhaasta Kassisesta... mutta se mikä näkyy, on kaunista... hm-ti-ti-hm... ja sopivan paksua, joopa joo... ja kaikin puolin mainiota.

Pikkuveli oli samaa mieltä. Hänestä Kassinen oli kaikin puolin mainio. Ja kummallisinta oli että Julius-setäkin oli ihastunut Kassiseen. Tämähän oli pelastanut hänen lompakkonsa ja kellonsa. Semmoista Julius-setä ei hevin unohtanut. Neiti Lohi sitä vastoin oli yhtä hapan kuin ennenkin, mutta siitä Kassinen vähät välitti, kunhan vain sai säännöllisesti ruokaa, ja sitä hän sai.

— Minä en ala mitään, jos en saa ruokaa, siitä hän muisti muistuttaa säännöllisesti.

Neiti Lohi ei toivonut mitään hartaammin kuin että Kassinen ei alkaisi mitään, mutta mitä se auttoi, kun tällä oli Pikkuveli ja Julius-setä puolellaan. Neiti Lohi murisi joka kerta, kun Kassinen viuhtoi paikalle ja istuutui pöytään silloin kun piti ruveta syömään. Mutta hän ei voinut tehdä mitään, ja Kassinen istui missä halusi.

Hän oli aloittanut moisen käytöksen ikään kuin itsestään selvänä asiana Villen ja Rullen yöllisen vierailun jälkeen. Hänenlaiseltaan sankarilta ei vihisinkaan kotilohikäärme uskaltaisi kieltää mitään, hän ilmeisesti ajatteli.

Vähän väsyneeksi Kassinen kai oli tuntenut itsensä yöllisen kuorsaustutkimuksen ja vakoilun ja ryömimisen ja paukuttelun jälkeen, sillä hän ilmestyi Pikkuveljen huoneeseen vasta seuraavana iltapäivänä vähän ennen päivällisaikaa ja rupesi nuuskimaan, tuliko keittiöstä lupaavia ruuantuoksuja.

Pikkuveli oli myös nukkunut pitkään — Tassu sängyssä vieressään. Kun nahistelee yökaudet varkaiden kanssa, rupeaa kerta kaikkiaan väsyttämään, ja hän heräsi vasta Kassisen päristessä sisään. Hänet herätti jokin keittiöstä kuulunut epätavallinen ja kammottava ääni. Neiti Lohi lauloi täyttä kurkkua. Pikkuveli ei ollut koskaan aikaisemmin kuullut neidin laulavan ja hän toivoi että neiti lopettaisi, sillä laulu ei kuulostanut hyvältä. Jostakin syystä neiti oli tavattoman hyvällä tuulella juuri tänään. Hän oli käynyt aamupäivällä tapaamassa Fridaa Rauhankadulla ja kenties tuossa vierailussa piili hänen pirteytensä salaisuus, sillä hän lauloi niin että jyrisi:

— Ah Frida, sun paras olisi..., mutta mikä Fridalle olisi parasta, sitä ei saatu tietää, sillä Kassinen ryntäsi keittiöön ja kitkui:

— Seis! Seis! Ihmiset voivat luulla että minä pieksen sinua kun kailotat tuolla tavalla.

Silloin neiti Lohi vaikenä ja nosti loukkaantuneena vatkulin pöytään. Julius-setäkin tuli keittiöön ja he kaikki istuutuivat syömään pöydän ympärille. He juttelivat edellisen yön karmeista tapahtumista ja heillä oli Pikkuveljen mielestä oikein mukavaa. Kassinenkin oli tyytyväinen ruokaan ja ylisti neiti Lohta.

— Joskus sinä onnistut ihan vahingossa tekemään todella hyvää vatkulia, hän sanoi rohkaisevasti.

Neiti Lohi ei sanonut mitään, nielaisi vain pari kertaa ja nipisti suunsa mutruun.

Pienistä jälkiruokavanukkaista Kassinen piti myös. Hän hotkaisi yhden ennen kuin Pikkuveli oli ehtinyt edes pistää lusikkaa omaansa ja sanoi sitten:

— Jaa jaa, kyllä tällainen vanukas hyvää on, mutta minäpä tiedän jotain joka on kaksinverroin näin hyvää!

— Mitä sitten? kysyi Pikkuveli.

— K a k s i t ä m m ö i s t ä vanukasta, sanoi Kassinen ja nappasi itselleen toisen vanukkaan. Mistä johtuen neiti Lohi jäi ilman, sillä hän oli tehnyt vain neljä. Kassinen huomasi, että hän näytti tyytymättömältä ja heristi varottavasti sormeaan.

— Muista, että tämän pöydän ympärillä on tiettyjä paksukaisia, joille laihtuminen tekisi hyvää. Tarkemmin sanottuna kaksi kappaletta, minä en mainitse nimiä, mutta eivät ne ole minä eikä tuo pieni laiheliini tuossa, sanoi Kassinen ja osoitti Pikkuveljeä.

Neiti Lohi nipisti suunsa yhä tiukemmaksi eikä sanonut vieläkään mitään. Pikkuveli vilkaisi huolissaan Julius-setää, mutta tämä ei ilmeisesti ollut kuullut. Hän vain motkotti kuinka laiska poliisi tässä kaupungissa oli. Hän oli soittanut ja ilmoittanut murrosta, mutta sen olisi voinut yhtä hyvin jättää tekemättä. Heillä oli 315 aikaisempaa murtoa selvittämättä, poliisista oli sanottu ja tahdottu tietää, mitä oli kadonnut.

— Mutta silloin minä tein niille selväksi, sanoi Julius-setä, että erään hyvin rohkean ja kekseliään pojan ansiosta varkaat saivat lähteä tyhjin taskuin kotiin nukkumaan.

Hän katseli mieltyneenä Kassista. Kassinen kurahti kuin kukko ja lyöä muksautti voitonriemuisesti neiti Lohta.

— Mitäs nyt sanot? Maailman paras Kassinen pelästyttää varkaat bistoolilla, hän sanoi.

Julius-setä oli hänkin totta puhuen pelästynyt pistoolinlaukaus-ta. Tietysti hän oli iloinen ja kiitollinen kun sai lompakkonsa ja kellonsa takaisin, mutta ei hän silti pitänyt siitä, että pikkupojat kuljeskelivat ampuma-aseiden kanssa pitkin taloa. Kun Ville ja Rulle sitten olivat kiireen vilkkaa kadonneet portaikkoon, sai Pikkuveli selittää hyvän tovin, ennen kuin Julius-setä suostui uskomaan, että pistooli, jolla Kassinen oli heitä pelotellut, oli vain leikkikalua.

Päivällisen jälkeen Julius-setä meni olohuoneeseen polttamaan sikarin. Neiti Lohi tiskasi, eikä ilmeisesti edes Kassinen pystynyt tarvelemään hänen hyvää tuultaan, sillä hän puhkesi uudestaan laulamaan »Ah Frida, sun paras oisi...» Mutta sitten hän äkkiä huomasi, ettei kaapissa ollut yhtään astiapyyhettä ja suuttui uudestaan.

— Tietääkö joku minne kaikki astiapyyhkeet ovat kadonneet? hän kysyi ja katsoi syyttävästi ympärilleen.

— Kyllä joku tietää, sanoi Kassinen, maailman paras pyyheliinlöytöjä nimittäin. Mitähän jos kysyisit suorastaan häneltä, kun haluat tietää jotakin, senkin pikku tyhmeliini!

Kassinen katosi Pikkuveljen huoneeseen ja palasi sylissään niin iso kasa pyyheliinoja, että niiden takaa ei näkynyt Kassista ollenkaan. Kasa niin likaisia ja pölyisiä pyyheliinoja, että neiti Lohi suuttui vielä enemmän.

— K u i n k a pyyheliinat ovat likaantuneet noin, hän kirkui.

— Ne olivat lainassa satumaailmassa, sanoi Kassinen. Ja kas, siellä ei siivota koskaan sänkyjen alta!

Ja niin päivät kuluivat. Isältä ja äidiltä tuli kortti. Heillä oli ihanaa risteilyllään ja he toivoivat, että Pikkuveljelläkin oli hauskaa ja että Julius-setä voi hyvin ja viihtyi Pikkuveljen ja neiti Lohen seurassa.

Katto-Kassisesta ei puhuttu mitään ja se ärsytti Kassista tavattomasti.

— Minä lähettäisin niille kortin, jos minulla vain olisi rahaa postimerkkiin, hän sanoi. Ja minä kirjoittaisin näin: Aivan oikein, viis siitä, voiko Kassinen hyvin ja viihtyykö hän kotilohikäärmeen kanssa, älkää siitä perustako, vaikka hän kaiken hoitaakin ja pelottelee kaikki varkaat tiehensä ja löytää kaikki kadoksiin joutuneet pyyheliinat ja pitää kotilohikäärmeen kurissa ja vaikka mitä.

Pikkuveli oli iloinen, ettei Kassisella ollut postimerkkirahaa, sillä hänestä tuntui, ettei isän ja äidin olisi hyvä saada sellaista korttia. Pikkuveli oli tyhjentänyt säästöpossunsa ja antanut Kassiselle kaiken mitä siellä oli, mutta niistä penneistä Kassinen oli jo tehnyt selvän, ja nyt hän oli äkäinen.

— Tässähän ei ole mitään järkeä, hän sanoi. Tässä sitä kuljetaan kymmentuhannen markan arvoisena ja rahaa ei ole sen vertaa, että saisi postimerkin. Luuletko, että Julius-setä ostaisi minun isovarpaani?

Pikkuveli ei uskonut.

— Niin mutta nyt kun hän on niin hirveän ihastunut minuun, yritti Kassinen.

Pikkuveli ei uskonut silti ja silloin Kassinen lensi loukkaantuneena kotiinsa katolle eikä palannut ennen kuin Pikkuveli hälytti soittokellolla — seuraavan ruoka-ajan lähestyessä — Tule tänne!

Ilmeisesti isä ja äiti olivat huolissaan siitä kuinka Julius-setä viihtyi neiti Lohen hoivissa, koska noin kirjoittivat, ajatteli Pikkuveli, mutta he murehtivat suotta. Näytti siltä että Julius-setä viihtyi vallan erinomaisesti neiti Lohen seurassa. Ja Pikkuveli huomasi että mitä pidemmälle aika kului, sitä enemmän noilla kahdella riitti puhumista. He istuivat usein kahden kesken olohuoneessa ja Julius-setä kertoi ummet ja lammet satumaailemasta ja kaikesta mahdollisesta ja neiti Lohi vastaili niin kiltisti ja sävyisästi, että häntä vaivoiin tunki entiseksi.

Lopulta Kassinen kävi epäluuloiseksi. Neiti Lohi rupesi nimittäin sulkemaan olohuoneen ja hallin välisen oven. Semmoinen oli olemassa, vaikka ei sitä Penttisen perheessä koskaan käytetty, kenties siksi että Pikkuveli oli kerran pienenä pannut oven sisäpuolelta reikeliin ja jäänyt lukkojen taakse. Sen opetuksen jälkeen äiti oli pitänyt parhaana tyytyä vain oviverhoon. Mutta nyt kun neiti Lohi ja Julius-setä joivat yhdessä olohuoneessa iltakah-via, tahtoi neiti Lohi äkkiä pitääkin oven kiinni, ja ilmeisesti tahtoi Julius-setäkin, sillä kun Kassinen kerran saapasteli sisään, hän sanoi että pojat saivat mennä muuanne leikkimään, sillä hän halusi juoda kahvinsa kaikessa rauhassa!

— Niin minäkin, sanoi Kassinen moittivasti. Kahvia tänne, tarjoa sikari ja ole niin kuin muutkin ihmiset!

Mutta Julius-setä ajoi hänet ulos ja neiti Lohi nauroi tyytyväisenä. Hän luuli että oli viimeinkin saanut yliotteen.

— Tällaista minä en siedä, sanoi Kassinen, minä vielä näytän heille.

Ja seuraavana aamuna, kun Julius-setä oli lääkärissä ja neiti Lohi Kauppatorin hallissa ostamassa silakoita, lensi Kassinen sisään Pikkuveljen huoneeseen iso pora kädessään. Pikkuveli oli nähnyt sen roikkuvan seinällä Kassisen kotona ja ihmetteli mihin Kassinen nyt sitä aikoi käyttää. Mutta samassa räpsähti postiluukku ja Pikkuveli juoksi katsomaan. Eteisen matolla oli kaksi korttia, toinen Pokalta, toinen Pipsalta. Pikkuveli ilahtui kovasti, luki kortteja pitkään ja hartaasti, ja kun hän oli valmis, oli myös Kassinen valmis. Hän oli porannut näppärän tirkistysreiän työntöoveen.

— Ei mutta Kassinen, sanoi Pikkuveli tuskastuneena, et sinä olisi saanut porata reikää... miksi porasit sen?

— Tietysti jotta näkisin mitä niillä on tekeillä, sanoi Kassinen.

— Hyi häpeä, sanoi Pikkuveli. Äiti on sanonut ettei avaimenreiästä saa kurkistella.

— Sinulla on sitten viisas äiti, sanoi Kassinen. Hän on aivan oikeassa. Avaimenreiät ovat avaimia varten, senhän kuulee jo sanastakin. Mutta tässä nyt on sattumoisin tirkistysreikä. Haluatko sinä, reipas poika kun olet, kuulla mitä semmoiseen tarvitaan... aivan oikein, sitä juuri, hän sanoi ennen kuin Pikkuveli ennätti vastata mitään.

Hän otti suustaan vanhan purukumimöykyn ja tukki sillä reiän niin ettei sitä huomannut.

— Hohoo, hän sanoi. Meillä ei ole pitkään aikaan ollutkaan iloista iltaa, mutta

tänä iltana kenties taas on.

Sitten Kassinen lensi kotiinsa pora kainalossaan.

— Minulla on vähän liikeasioita hoidettavana, hän sanoi. Mutta palaan siihen mennessä kun silakat rupeavat käryämään.

— Mitä liikeasioita? kysyi Pikkuveli.

— Muuan pieni nopea keikka, josta kenties saan postimerkki-rahaa, sanoi Kassinen. Ja lensi tiehensä.

Mutta hän todella palasi, kun paistetun silakan tuoksu rupesi leviämään, ja aterialla hän oli loistavalla tuulella. Hän kaivoi viisipennisen taskustaan ja pisti sen neiti Lohen nyrkkiin.

— Tässä on sinulle pieni tunnustuspalkkio, hän sanoi. Osta sillä itsellesi vaikkapa jotakin krimskramssua kaulaan pantavaksi.

Neiti Lohi nakkasi viisipennisen luotaan.

— Kyllä minä sinut krimskramssaan, hän sanoi. Mutta juuri silloin tuli Julius-setä ja neiti Lohi ei suinkaan halunnut krimskramsata Kassista hänen nähtensä.

— Hänestä sitten tulee kummallisen vieno aina kun Satu-Julle on jossakin lähettyvillä, sanoi Kassinen myöhemmin Pikkuveljelle. Silloin neiti Lohi ja Julius-setä olivat jo tapansa mukaan vetäytyneet olohuoneeseen juomaan kahvia kahden kesken.

— Nyt katsotaan kuinka julmia he osaavat olla, sanoi Kassinen. Minä teen viimeisen yrityksen kaikessa ystävytydessä, mutta sitten rupean tärsyttämään armotta.

Pikkuveljen ällistykseksi hän kaivoi rintataskustaan sikarin, sytytti sen ja koputti työntöovelle. Kukaan ei huutanut sisään, mutta Kassinen astui sisään siitä piittaamatta reippaasti sikaria tuprutellen.

— Suokaa anteeksi, mutta tämä huone on ilmeisesti tarkoitettu tupakoijille, hän sanoi. Kenties minäkin saan polttaa täällä sikarini!

Mutta silloin Julius-setä suuttui tosissaan. Hän nappasi sikarin Kassisen suusta, taittoi sen kahtia ja sanoi, että jos hän vielä kerran näkisi Kassisen polttavan, tämä saisi semmoisen selkäsaunan, että muistaisi sen koko ikänsä eikä saisi enää koskaan leikkiä Pikkuveljen kanssa, siitä Julius-setä pitäisi huolen, niin hän sanoi.

Kassisen alahuuli rupesi vapisemaan, hänen silmänsä täytyivät kyynelistä ja hän suuntasi pienen vihaisen potkun Julius-sedän sääreen.

— Ja sinulle sitä on oltu kilttejä monta päivää, mokomalle tyhmyrille, hän sanoi mulkaisten Julius-setää niin, ettei jäänyt epäselväksi mitä hän tästä ajatteli.

Mutta Julius-setä ajoi hänet ulos, ovi suljettiin uudestaan ja kaiken kukkuraksi kuului kuinka Julius-setä väänsi oven lukkoon. Sitä he sentään eivät olleet aikaisemmin tehneet.

— Siinä näit, sanoi Kassinen Pikkuveljelle, heitä täytyy tärsyttää, muu ei auta.

Hän takoi ovea nyrkillään ja huusi:

— Turmelit minun kalliin sikarinikin, senkin pöhkö! Mutta sitten hän pisti nyrkkinsä housun taskuun ja kilisytteli jotakin. Se kuulosti rahankilinältä, aivan oikein, kuulosti aivan siltä kuin taskussa olisi ollut koko joukko viisipennisiä.

— Onni että on rikas, hän sanoi ja Pikkuveli hermostui.

— Mistä sinä olet saanut noin paljon rahaa? Kassinen iski salaperäisesti silmää.

— Saat tietää huomenna, hän sanoi.

Pikkuveli huolestui yhä enemmän. Entä jos Kassinen oli varastanut rahat jostakin! Silloinhan hän ei ollut yhtään parempi kuin Ville ja Rullekaan. Niin, entä jos Kassinen harrasti muutakin kuin omenoiden laskemista. Pikkuveli mietti tosissaan. Mutta hänellä ei ollut aikaa enempää ihmetellä, sillä sillä hetkellä Kassinen kaivoi hiljaa ja varovaisesti purukumimöykyn pois tirkistysreiästä.

— Sillä lailla, hän sanoi ja painoi silmänsä reikään. Mutta sitten hän perääntyi aivan kuin olisi nähnyt jotakin kauheaa.

— Tuo on kyllä häpeämätöntä, hän sanoi.

— Mitä ne tekevät? kysyi Pikkuveli uteliaana.

— Sen minäkin haluaisin mielelläni tietää, sanoi Kassinen. Ne ovat vaihtaneet paikkaa, röyhkimykset!

Julius-sedällä ja neiti Lohella oli tapana istua aina pienellä sohvalla, jonne tirkistysreiästä oli mainio näköala ja siinä he olivat istuneet äskenkin, kun Kassinen oli käynyt sisällä sikareineen. Mutta enää eivät istuneet. Pikkuveli saattoi vakuuttua siitä, kurkistettuaan tirkistysreiästä. He olivat varmaan muuttaneet sohvaan ikkunan ääreen ja se oli Kassisen mielestä hirvittävän kiero ja ovelaa. Kunnialliset ihmiset istuvat aina niin että heidät voi nähdä avaimenreiästä tai tirkistysaukosta, hän vakuutti.

Kassis-parka, hän vajosi istumaan eteisen tuolille ja tuijotti lohduttomana eteensä. Hän oli kadottanut maun koko juttuun. Koko hieno tirkistysreikäidea tyhjän päiten, se oli kovaa!

— Tule, hän sanoi viimein, mennään sinun huoneeseesi ja etsitään, ehkä sieltä löytyisi jokin hyvä tärsytyskapine ja kampe kaiken romun keskeltä.

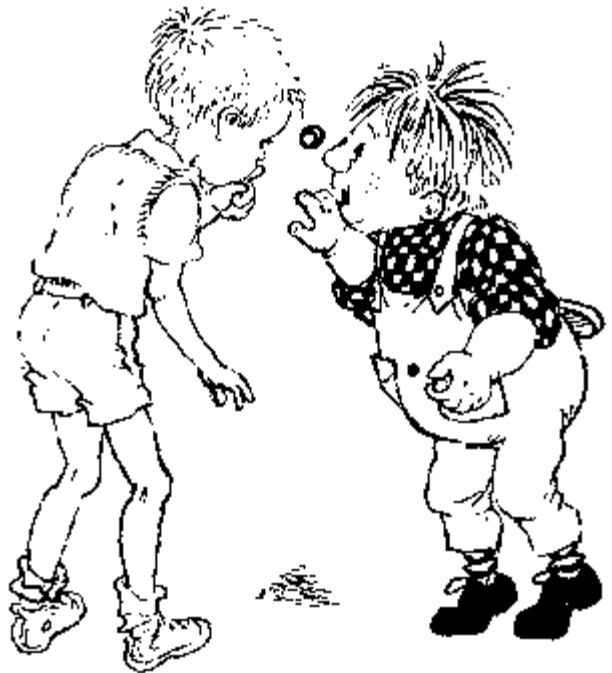
Kassinen kaiveli pitkään Pikkuveljen laatikoita ja kaappeja löytämättä mitään, jolla voisi tärsyttää, mutta äkkiä hän vihelsi ja veti esiin lasiputken, jolla Pikkuveljen oli tapana puhaltaa herneitä.

— Tässä on tyypillinen tärsytyskapine, sanoi Kassinen tyytyväisenä. Nyt kun löytyisi vielä tärsytyskampe!

Ja hän löysi myös kampeen, oikein erinomaisen: tyhjän kumipallon, sellaisen josta tulee suuri ilmapallo kun sen puhaltaa täyteen.

— Hohoo, sanoi Kassinen, ja hänen pienet pulleat kätensä vapisivat innosta, kun hän sitoil ilmapallon lasiputken suulle. Sitten hän pisti putken toisen pään suuhunsa, puhalsi pallon täyteen ja nauraa hekotti ihastuneesti kun näki hassun naaman, joka oli maalattu mustalla keltaisen pallon kylkeen ja paisui paisumistaan sitä mukaa kun Kassinen puhalsi.

— Sen pitäisi esittää kuu-ukkoa, selitti Pikkuveli.

— Saa esittää mitä tahtoo, sanoi Kassinen ja päästi ilman pallosta. Pääasia että sillä voi tärsyttää.

Se kävi hienosti. Se kävi totisesti hienosti, vaikka Pikkuveli hihittikin niin että oli pilata kaiken.

— Hohoo, sanoi Kassinen ja työnsi varovasti lasiputken palloineen kaikkineen sisään tirkistysreiästä. Sitten hän puhalsi putkeen kaikin voimin ja Pikkuveli seiso vieressä ja hihitti, oi, miten hän toivoi, että istuisi juuri nyt sisällä sohvalla neiti Lohen ja Julius-sedän kanssa ja näkisi yht'äkkiä kuinka suuri kuu-ukko ilmestyy esiin kaikessa mahtavuudessaan. Ei taivaalle, kuten kuu-ukon pitäisi, vaan jonnekin ovensuuhämärään. Tähän aikaan vuodesta ei tietenkään koskaan tullut aivan pimeää, mutta olohuoneessa olisi kyllä tarpeeksi hämärää, jotta tuommoinen eksynyt kuu näyttäisi salaperäiseltä ja pelottavalta, sen Pikkuvelikin ymmärsi.

— Nyt kaivataan vähän kummitusulvontaa, sanoi Kassinen. Puhalla sinä vähän aikaa niin ettei ilma pääse pois!

Ja Pikkuveli puhalsi kuuliaisesti sillä aikaa kun Kassinen möläytti ilmoille kaikkein puistattavimman kummitusulvahduk-sen. Se sai nuo kaksi sisällä istujaa hyppäämään ilmaan ja kiinnittämään lopultakin huomionsa kuu-ukkoon, sillä nyt kuului Kassisen odottama kirkkaisukin!

— Huusiko joku! sanoi Kassinen ihastuneesti, mutta sitten hän kuiskasi: »Nyt täytyy pitää kiirettä!»

Hän päästi ilman pallosta. Kuului pieni kurahdus kun pallo kutistui kokoon oven sisäpuolella ja muuttui jälleen pieneksi veteläksi kumipalloksi, jonka Kassinen kiireesti veti ulos reiästä ja tukkesi yhtä kiireesti reiän uudella purukumimöykyllä. Itse hän livisti kuin siili eteisen pöydän alle tavalliseen piilopaikkaansa, ja Pikkuveli seurasi perässä minkä ennärti.

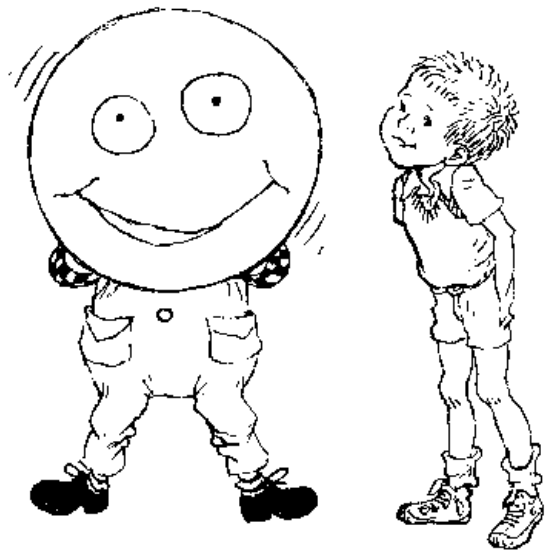
Seuraavassa hetkessä kuului kuinka avainta käännettiin lukossa, työntöovi avattiin ja neiti Lohi pisti päänsä ulos.

— Ne taisivat sittenkin olla vain lapset, hän sanoi. Mutta hänen takanaan seiso Julius-setä ja vastusti kiivaasti.

— Kuinka monta kertaa minun on sanottava sinulle, että satumaailma on täynnä kaikenlaisia satuolentoja, ja vain satuolennot voivat leijua suljettujen ovien läpi, etkö ymmärrä?

Silloin neiti Lohi muuttui säyseäksi ja sanoi, että kyllä hän ymmärsi kun lähemmin ajatteli. Mutta hän ei selvästikään halunnut antaa satumaailman väen häiritä kahvituoikiotaan Julius-sedän kanssa, sillä hän lirkutteli pian sedän uudelleen sohvaan. Ja eteisessä istuivat Kassinen ja Pikkuveli ja tuijottivat suljettua työntöovea. Hauskempaakin saattoi olla, ajatteli Pikkuveli. Kassinen ajatteli samoin. Aivan, Kassinenkin ajatteli samoin!

Kesken kaiken soi puhelin. Pikkuveli vastasi. Naisääni pyysi saada puhua neiti Lohen kanssa. Pikkuveli tajusi, että se oli Frida Rauhankadulta ja hän tuli, häpeällistä

kyllä, iloiseksi. Nyt hän saisi häiritä neiti Lohta ihan luvallisesti, ja vaikka hän oli pieni kiltti poika, hänellä ei ollut mitään sitä vastaan.

— Täällä on puhelu neiti Lohelle, hän huusi ja ryskytti työntöovea.

— Sano että minä olen varattu, huusi neiti Lohi takaisin. Eivät satumaaailman olennot sen enempää kuin tridatkaan saaneet riistää hänellä kahvihetkeä Julius-sedän seurassa. Pikkuveli meni puhelimeen ja sanoi Fridalle kuten oli käsketty, mutta Frida tahtoi välttämättä tietää, miksi hänen sisarensa oli niin varattu ja milloin hän voisi soittaa uudestaan ja kaikkea mahdollista. Viimein Pikkuveli sanoi:

— Parasta kysyä huomenna häneltä itseltään!

Sitten hän pani kuulokkeen paikalleen ja katsoi, näkyikö Kassista missään. Mutta Kassinen oli kadonnut. Pikkuveli etsi ja löysi hänet keittiöstä. Tarkemmin sanottuna keittiön ikkunalaudalta. Hajasäärin äidin parhaan lattiaharjan varrella lentoon lähdessä istui joku, jonka oli pakko olla Kassinen, vaikka se näyttikin enemmän pieneltä noidalta tai peikkoeukolta. Sillä oli naama noessa, liina päässä ja harteilla kukallinen noitaviitta — isoäidin vanha kampausviitta, joka oli unohtunut siivouskomeroon hänen viime vierailultaan.

— Ei Kassinen, sanoi Pikkuveli huolissaan, sinä et saa lentää. Julius-setä voi nähdä sinut taas!

— Ei tämä ole Kassinen, sanoi Kassinen vienolla äänellä, tämä on kyöpeli, villi ja vaarallinen!

— Kyöpeli, sanoi Pikkuveli, mikä se on, onko se noita-akka?

— On, paljon pahempaa vaan, sanoi Kassinen. Kyöpelit käyvät herkemmin ihmisten kimppuun, ne hyökkäävät heti, jos niitä vähääkin ärsytetään!

— Niin mutta. . .sanoi Pikkuveli.

— Ne ovat satumaaailman vaarallisimpia olentoja, vakuutti Kassinen. Ja minä tiedän pari, jotka saavat nyt nähdä semmoisen kyöpelin, että hiukset nousevat pystyyn.

Ja kyöpeli lensi ulos kesäkuisen illan siniseen, lumoavaan hämäärään. Pikkuveli seiso keittiössä eikä tiennyt mitä tehdä. Sitten hän keksi. Hän juoksi Pokan huoneeseen. Sieltä hän näki kyöpelin lennon yhtä hyvin kuin Julius-setä ja neiti Lohi olohuoneesta.

Pokan huoneessa oli hiukan ummehtunutta ja Pikkuveli avasi ikkunan. Hän kurkisti ulos ja huomasi, että olohuoneenkin ikkuna oli auki — auki kesäyöhön ja satumaaailmaan! Siellä Julius-setä ja neiti Lohi istuivat eivätkä aavistaneet että kyöpeleitä edes oli olemassa, ajatteli Pikkuveli, ihmisparat! He olivat niin lähellä, että heidän puheensa kuului epäselvänä mumina. Sääli ettei hän voinut myös nähdä heitä!

Mutta kyöpelin hän näki. Ellei hän olisi tiennyt, että se oli vain Kassinen eikä oikea kyöpeli, hänen verensä olisi takuulla hyytynyt, ihan varmasti, sillä oli todella kammottavaa nähdä kyöpeli täydessä vauhdissa. Rupesi melkein itsekin uskomaan satumaaailmaan, tuumi Pikkuveli.

Kyöpeli syöksyi pari kertaa olohuoneen ikkunan ohi ja kurkisti sisään. Se mitä kyöpeli näki, sai hänet selvästi hämmennyksiin ja pois tolaltaan, sillä hän ravisti päätään useaan otteeseen. Hän ei ollut vielä keksinyt Pikkuveljeä viereisestä ikkunasta eikä tämä uskaltanut huutaa. Mutta hän viittoili innokkaasti, ja silloin

kyöpeli huomasi hänet ja vilkutti takaisin, ja hänen mustia kasvojaan valaisi leveä hymy.

Julius-setä ja neiti Lohi eivät olleet tainneet huomata häntä vielä, koskapa heidän muminansa jatkui yhtä rauhallisena kuin ennenkin, mietti Pikkuveli. Mutta sitten. . .kesäillan rauhaa ja hiljaisuutta leikkasi äkkiä kirkaisu. Kyöpeli huusi kuin. . .oijoi, hän huusi kaiketi kuin kyöpeli, sillä Pikkuveli ei ikinä kuullut huutoa, joka olisi muistuttanut sitä, ja se tuntui tulevan suoraan satumailmasta.

Olohuoneesta ei kuulunut enää muminaa, siellä oli hiiren hiljaista.

Mutta kyöpeli huristi kiireesti Pikkuveljen luo ja yhdessä hujauksessa hän oli riisunut huivin ja kampaussiitan ja pyyhkinyt kasvonsa Pokan ikkunaverhoon, eikä sitten enää ollut kyöpeliä vaan pelkkä Kassinen, joka rivakasti heitti vaatteet ja lattiaharjan ja kaikki kyöpelivarusteet Pokan sängyn alle.

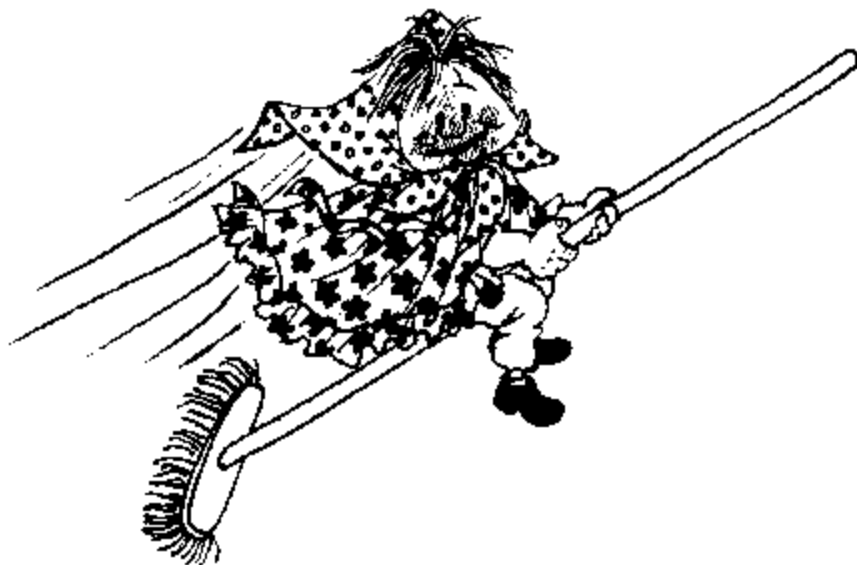
— Tiedätkö mitä, sanoi Kassinen ja hyppäsi parilla äkäisellä loikalla Pikkuveljen luo. Pitäisi lailla kieltää vanhoja ihmisiä käyttäytymästä tuolla tavalla.

— Millä tavalla? Mitä he tekivät? kysyi Pikkuveli. Kassinen ravisti narkästyneenä päätään.

— Pitivät toisiaan kädestä! Istuivat siellä ja Julie piti kotilohi-käärmettä kädestä! Kotilohikäärmettä, voitko kuvitella!

Kassinen tuijotti Pikkuveljeä aivan kuin olisi odottanut tämän vajoavan pyörtyneenä lattialle pelkästä hämmästyksestä, ja kun Pikkuveli ei pyörtenyt, hän huusi:

— Etkö sinä kuule mitä minä sanon! He istuvat ja pitävät toisiaan kädestä! Miten ihmiset voivatkin höyrähtää niin?

KASSISESTA TULEE MAAILMAN RIKKAIN PAMPPU

Sauraavaa päivää Pikkuveli ei unohtaisi ikinä. Hän heräsi varhain ja aivan itsekseen, maailman parhaan Kassisen havahduttamatta häntä huudollaan. Kummallista, ajatteli Pikkuveli, ja tassutteli eteiseen hakemaan sanomalehteä. Hän halusi lukea sarjakuvat kaikessa rauhassa ennen kuin Julius-setä ehti ottaa lehden.

Mutta sinä päivänä ei luettu sarjakuvia. Pikkuveli-parka, hän ei päässyt koskaan etusivua pitemmälle. Sillä etusivulla kirkui jättiläiskokoinen otsikko, joka sai kylmän hien kohoamaan hänen otsalleen.

ARVOITUS RATKAISTU — EI MITÄÄN VAKOOJAA

sanottiin siinä. Alempana oli kuva Pitkästä sillasta ja sen yli lensi — kyllä vaan, ei siitä voinut erehtyä — sillan yli lensi Kassinen. Lähikuvakin oli. Semmoinen, jossa Kassinen seisoj ja esitteli virnistellen kokoontaitettavaa propelliaan ja vatsassaai olevaa starttinappulaa.

Pikkuveli luki ja itki lukiessaan.

Eilen sai toimitus merkillisen vieraan. Muuan kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu mies paraassa iässään — oman kuvauksensa mukaan — tuli vaatimaan kymppitonnin palkintosummaa. Hän eikä kukaan muu oli Kruununhaan lentävä arvoitus, hän vakuutti, mutta vakooja hän ei ollut, hän sanoi, ja me uskomme häntä. »Minä vakoilen vain Satu-Jullea ja kotilohikäärmettä», hän sanoi. Se kuulosti varsin lapselliselta ja viattomalta. Niinpä uskommekin, että tämä »vakooja» on vain hiukan epätavallinen koulupoika — luokkansa paras oman väittämänsä mukaan — mutta tällä pojalla on jotain, jota kaikki lapset varmasti kadehtivat häneltä, nimittäin pieni moottori, jonka voimalla hän voi lentää, kuten kuvasta näette. Moottori on maailman parhaan keksijän suunnittelema, sanoi poika, mutta kieltäytyi kertomasta enempää. Me sanoimme että keksijästä voisi tulla monimiljonääri, jos moottoreiden sarjatuotantoon ryhdyttäisiin, mutta silloin poika sanoi: »Kiitoksia vain, ettäkö taivas täynnä lentäviä lapsia, ei, riittää että minä ja Pikkuveli lennämme!»

Tässä Pikkuveli hymyili vähän — ajatella sentään, Kassinen tahtoi lentää vain hänen eikä kenenkään toisen kanssa! — mutta sitten Pikkuveljeä rupesi niiskuttamaan uudestaan, ja hän jatkoi lukemistaan.

On myönnettävä, ettei poika vaikuttanut aivan normaalilta. Hän puhui sekavia ja vastasi varsin kummallisesti joihinkin kysymyksiimme, ei esimerkiksi tahtonut ilmoittaa vanhempiansa nimiä. »Äiti on muumio ja isä on Nukumati», hän suostui viimein sanomaan, enempää hänestä ei saatu irti. Nukumati kuulostaa sangen japanilaiselta, pojan isä taitaa olla vierasta syntyperää, joka tapauksessa hän tuntuu olevan kuuluisa lentäjä, mikäli pojan puheisiin on uskomista. Ja lentoinnostus on selvästi periytynyt pojalle. Poika vaati saada nostaa palkkiosumman heti. »Minun se kuuluu saada eikä kenenkään Villen tai Rullen tai jonkun muun retkuroiston», hän sanoi. Ja hän halusi koko summan viisipennisi-nä, sillä »ne ovat ainoita oikeita rahoja», kuten hän väitti. Hän lähti taskut viisipennisiä pullottaen. Loput hän tulisi noutamaan kottikärryillä sitten kun ehtisi. »Älkää tuhlatko minun rahojani, sillä muuten kyöpeli tulee ja vie teidät mennessään», hän sanoi. Hän oli tosiaan varsin huvittava tuttavuus, vaikkei hänen puheitaan aina ymmärtänytkään.

»Pankaa mieleenne että olette maksaneet vasta noin yhden isovarpaan verran», hän sanoi lähtiessään. Sitten hän lensi ulos ikkunasta ja katosi Kruununhaan

suuntaan.

Pojan nimi ei kumma kyllä ole Nukumati kuten hänen isänsä — syytä hän kieltäytyi ilmoittamasta — eikä hän mistään hinnasta suostunut siihen, että hänen nimensä mainittaisiin lehdessä, »sillä Pikkuveli ei tahdo sitä», hän sanoi. Hän tuntuu pitävän aika lailla pikkuveljestään. Emme siis voi paljastaa pojan nimeä, mutta sen verran kuitenkin voimme sanoa, että sen alussa on tavu »Kas» ja lopussa »sinen». Mutta jos joku ei halua nimeään julkisuuteen, hänellä on meidän mielestämme siihen täysi oikeus. Siksi olemme sanoneet poikaa vain »pojaksi» emmekä »Kassiseksi», mikä hän on oikealta nimeltään.

— »Hän tuntuu pitävän aika lailla pikkuveljestään», mutisi Pikkuveli ja nyyhkäisi jälleen. Mutta sitten hän meni soittokellon luo ja nykäisi vihaisesti nyöristä. Hän nykäisi kerran ja se tarkoitti »Tule heti tänne!»

Ja Kassinen tuli. Hän surisi ikkunasta sisään, pirteänä ja iloisena kuin kimalainen.

— Onko lehdessä tänään jotain erityistä? hän kysyi rehvakkaasti ja kiskoi persikansiemenen ylös ruukusta. Lue minullekin jos siellä on jotain tosi kiinnostavaa!

— Ettet häpeä, sanoi Pikkuveli. Etkö tajua, että nyt olet pilannut kaiken. Nyt emme saa ikinä enää olla rauhassa kahden, sinä ja minä.

— Kenen sitten luulet haluavan olla rauhassa, sanoi Kassinen ja pyyhki multaiset nyrkkinsä Pikkuveljen pyjamaan. Heipä hei, hoipa hoi ja pum olla pitää, muuten minä en ala mitään, kai sinäkin jo sen verran ymmärrät. No, lue nyt minulle!

Ja Kassisen lennellessä edestakaisin peilin edessä ja ihaillessa itseään Pikkuveli luki hänelle. Hän hyppäsi yli semmoisissa kohdissa kuin »tavattoman paksu», jottei Kassinen pahastuisi, mutta muuten hän luki jutun alusta loppuun, ja Kassinen loisti mielihyvystä.

— Huvittava tuttavuus, se olen minä se — jaa jaa, siinä lehdessä on pelkkiä totuuden sanoja.

— Hän tuntuu pitävän aika lailla pikkuveljestään, luki Pikkuveli ja katsoi ujoini Kassista. Onko sekin totuuden sana? Kassinen lopetti lentelynsä ja mietti.

— On, kumma kyllä, hän myönsi vastahakoisesti. Kumma, että voi pitää sinunlaisestasi tyhmästä pojannappulasta! Se johtuu tietysti vain minun hyväsydämysyydestäni, sillä minä olen maailman paras ja kiltein. . . lue lisää!

Mutta Pikkuveli ei voinut lukea ennen kuin oli nielaissut kurkkuunsa takertuneen palan — ajatella, oli sittenkin totta että Kassinen piti hänestä! Silloin sai kaikki muu mennä niin kuin oli mennäkseen!

— Ja eikö ollutkin hyvä, että minä sanoin niille, etteivät pane minun nimeäni lehteen, sanoi Kassinen. Sen minä tein vain sinun tähtesi, sillä sinähän haluat pitää minut salassa, ihan salassa.

Sitten hän rohmusi lehden itselleen ja katseli pitkään ja ihastuneena molempia valokuvia.

— Hullua kuinka kaunis minä olen, hän sanoi. Ja ihan hullua kuinka sopivan paksukin minä olen, katso nyt!

Hän piti lehteä aivan Pikkuveljen nenän alla. Sitten hän sieppasi sen jälleen itselleen ja suudella moiskautti kuvaansa, sitä jossa hän esitteli starttinappulaa.

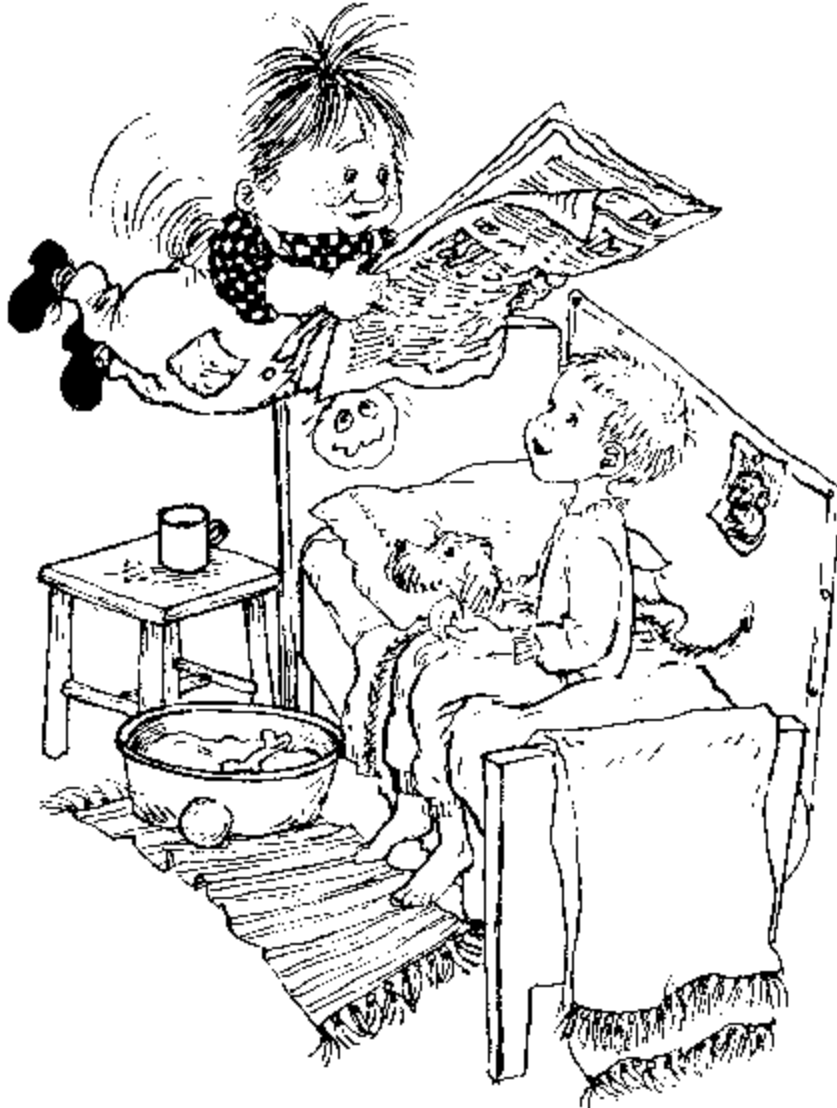
— Hohoo, minun tekee aina mieli huutaa eläköön, kun näen oman kuvani,

hän sanoi. Mutta Pikkuveli riisti lehden häneltä.

— Neiti Lohi ja Julius-setä eivät ainakaan saa nähdä tätä, hän sanoi. Ikimaailmassa he eivät saa nähdä tätä!

Hän otti sanomalehden ja tunki sen niin syvälle kirjoituspöydän laatikkoon kuin pystyi. Hetkeä myöhemmin Julius-setä kurkisti sisään ja kysyi:

- Onko sanomalehti sinulla, Pikkuveli? Pikkuveli pudisti päätään.
- Ei, ei minulla ole!

Eihän *hänellä* ollut sitä, sehän oli kirjoituspöydän laatikossa, hän selitti myöhemmin Kassiselle.

Sitä paitsi Julius-setä ei tuntunut suuria sanomalehdestä välittävän. Hänellä oli varmaan mielessään vallan muuta, jotain hauskaa, siltä näytti, sillä hän näytti tavattoman iloiselta. Ja sitä paitsi hänen piti lähteä lääkäriin. Viimeistä kertaa. Muutaman tunnin kuluttua Julius-setä matkustaisi takaisin kotiinsa Länsi-Satakuntaan.

Neiti Lohi auttoi hänen ylleen takin ja Pikkuveli ja Kassinen kuulivat, kuinka hän neuvoi Julius-setää. Hänen piti napittaa takki kunnollisesti kaulaan asti ja hänen piti varoa autoja kadulla eikä hän saanut polttaa niin aikaisin aamusta.

— Mitä tuo kotilohikäärme oikein yrittää, sanoi Kassinen. Luuleeko hän

olevansa naimisissa Julius-sedän kanssa?

Toden totta — tämä päivä oli täynnä yllätyksiä! Julius-setä oli tuskin ennättänyt kadota ovesta, kun neiti Lohi jo ryntäsi puhelimeen ja he kuulivat kuinka hän soitti jonnekin. Ja koska hän puhui kovaa, Kassinen ja Pikkuveli kuulivat hyvin mitä hän sanoi.

— Haloo, oletko se sinä Frida, hän sanoi reippaasti. Kuinka voit, onko nenä tallella? Jaaha, sanotko sinä niin, mutta kuulehan, minun nenästäni sinun ei enää tarvitse huolta kantaa, sillä aion ottaa sen mukaanani Länsi-Satakuntaan. Minä nimittäin muutan sinne...ei, en ollenkaan taloudenhoirajattareksi, minä aion mennä naimisiin, hullu kun olen, mitäs siihen sanot? . . .Juu, totta kai saat tietää, herra Julius Janssonin kanssa, kenenkäs muun. . .kyllä kyllä, sinä puhut nyt itse asiassa rouva Janssonin kanssa, Frida-pieni. . .nyt sinä taisit oikein liikuttua kun kuulut itkevän. . .älähän nyt Frida, älä ulvo, ainahan joku uusi murtovaras saattaa putkahtaa elämäsi... mutta nyt minulla ei ole enempää aikaa, sulhaseni saattaa tulla minä hetkenä hyvänsä ...saat kuulla lisää sitten myöhemmin, Frida-pieni.

Kassinen tuijotti Pikkuveljeä silmät selällään.

— Eikö ole olemassa mitään karvasta ja hyvää lääkettä semmoisille, jotka eivät ole ihan viisaita, hän sanoi. Sillä jos sellaista lääkettä on, meidän täytyy kaataa sitä Julius-sedän kurkusta alas oikein suuri annos ja heti!

Mutta Pikkuveli ei tuntenut sellaista lääkettä. Kassinen huokasi osaaottavasti, ja kun Julius-setä palasi kotiin lääkäristä, hän meni hiljaa sedän luo ja painoi viisipennisen tämän käteen.

— Mistä hyvästä minä tämän saan? kysyi Julius-setä.

— Osta itsellesi jotain hauskaa, sanoi Kassinen vaikeasti, sillä sitä sinä vielä tarvitset.

Julius-setä kiitti, mutta sanoi olevansa niin onnellinen ja iloinen, ettei tarvinnut viisipennisiä hauskuudekseen.

— Mutta te pojat varmasti tulette surullisiksi kun kuulette, että minä aion viedä teiltä Tilda-tädin.

— Tilda-täti, sanoi Kassinen, kuka kummajainen se on?

Ja kun Pikkuveli oli selittänyt hänelle kuka, Kassinen nauroi pitkään.

Mutta Julius-setä vain kertoi kertomasta päästyään, kuinka onnellinen hän oli. Hän sanoi ettei unohtaisi täällä viettämiään päiviä koskaan. Ja parasta mitä nämä päivät olivat hänelle lahjoittaneet, olivat hänen oma satuprinsessansa, nimeltään Tilda, ja kohta vietettäisiin häitä!

— Satuprinsessa Tilda, sanoi Kassinen silmät vilkkuen ja nauroi hereästi. Hän katsoi Julius-setää, ravisti päätään ja puhkesi uudestaan nauruun.

Neiti Lohi hääri keittiössä ja iloisempaa kotilohikäärmettä ei Pikkuveli ollut nähnyt koskaan.

— Minäkin pidän noidista, neiti sanoi, sillä jos ei yksi sellainen hirvitys olisi eilen illalla lentänyt meidän ikkunamme ohi, ei Julius olisi milloinkaan heittäytynyt kaulaani eikä mitään olisi koskaan tapahtunut.

Kassinen loikkasi ilmaan.

— No onpas hienoa, hän aloitti vihaisesti, mutta kohautti sitten hartioitaan.

— No jaa, sehän on vain maallista, hän sanoi. Mutta minusta tuntuu että

Kruununhaassa ei enää tämän koommin kyöpeleitä näy.

Mutta neiti Lohi vain hyöri ja tuli iloisemmaksi ja iloisemmaksi mitä enemmän ajatteli häitä.

— Sinä Pikkuveli saat olla laahuksenkantaja, hän sanoi ja taputti Pikkuveljeä poskelle. Minä ompelen sinulle mustan samettipuvun! Oijoi, miten soma sinusta tulee!

Pikkuveljeä puistatti... musta samettipuku! Risto ja Kaisa kyllä nauraisivat itsensä kipeiksi!

Mutta Kassinen ei nauranut, hän suuttui.

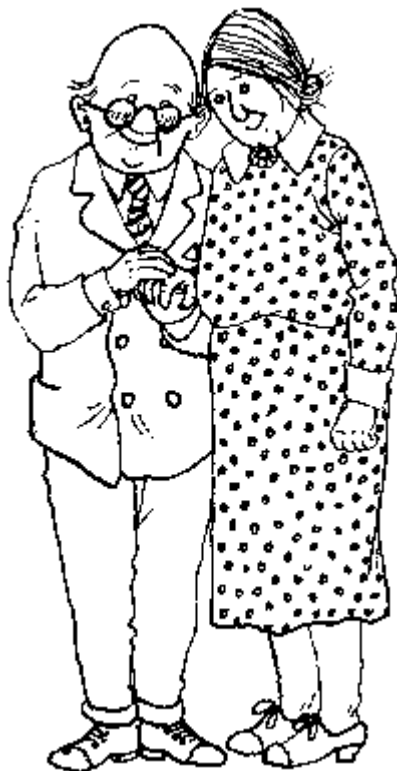
— Minä en ala mitään, jollen minä myös pääse laahuksenkantajaksi, hän sanoi. Ja minä haluan myös mustan samettipuvun. Ja soma minustakin pitää tulla, muuten minä en ala mitään!

Silloin oli neiti Lohen vuoro nauraa.

— Jaa jaa, niistäpä tulisikin hauskat häät, jos sinut päästettäisiin kirkkoon!

— Sitä minäkin, sanoi Kassinen innokkaasti. Minä voisin seisoa sinun takanasi mustassa samettipuvussa ja heilutella korviani koko ajan ja ampua kunnialaukauksia silloin tällöin, sillä häissä pitää ampua kunnialaukauksia!

Julius-setä, joka oli niin onnellinen että halusi kaikkien muidenkin olevan onnellisia, sanoi että tottakai Kassinen saisi olla mukana häissä. Mutta silloin sanoi neiti Lohi, että jos hänen täytyi ottaa Kassinen laahuksenkantajaksi, hän oli mieluummin kokonaan menemättä naimisiin.

Sillekin päivälle tuli ilta. Pikkuveli istui ylhäällä Kassisen kuistinportailla ja katsoi kuinka hämärä laskeutui Kruununhakaan ja valot syttyivät kaikkialla Helsinkiin, niin kauas kuin silmä kantoi.

Niin, ilta oli tullut ja siinä hän istui Kassisen vieressä ja kaikki oli hyvin. Jossakin Länsi-Satakunnassa höyrysi juna paraillaan asemalle ja Julius-setä kiipesi

siitä ulos. Jossakin Itämerellä vaahtosi valkoisen laivan keula kohti Helsinkiä isä ja äiti kannellaan. Neiti Lohi oli Rauhankadulla ilahduttamassa Fridaa. Tassu oli ryöminyt yöksi koriinsa nukkumaan. Mutta ylhäällä katolla istui Pikkuveli parhaan ystävänsä kanssa ja he söivät yhdessä pullia suuresta pussista, neiti Lohen vastaleipomia hyviä pullia, ja kaikki oli hyvin. Mutta silti Pikkuveli näytti huolestuneelta. Sille, joka oli Kassisen paras ystävä, ei ollut olemassa rauhaa.

— Minä olen koettanut selittää sinulle parhaan kykyni mukaan, sanoi Pikkuveli. Minä olen pitänyt sinusta huolta, olen totisesti. Mutta nyt minä en tiedä mitä tapahtuu.

Kassinen otti pussista uuden pullan ja nielaisi sen kokonaisena.

— Oletpa sinä tyhmä! Nythän kukaan ei voi jättää minua sanomalehden konttoriin eikä saa minusta hirveää kasaa viisipenni-siä, siitä minä olen pitänyt huolen. Niiltä katoaa maku koko juttuun, Villeltä ja Rullelta ja koko joukolta, kai sinä sen käsität!

Pikkuvelikin otti vielä yhden pullan ja haukkasi sitä mietteissään. — Ehei, kyllä se olet sinä joka tässä tyhmä on, hän sanoi. Koko Kruununhaka takuulla vilisee kohta väkeä, kaikenlaisia typeryksiä, jotka haluavat nähdä sinut lennossa ja koettavat varastaa moottorisi ja vaikka mitä.

Kassinen myhäili.

— Luuletko todella? Ajatella jos vaikka olisit oikeassa! Silloinhan tästä saattaisi sittenkin tulla iloinen ilta.

— Iloinen ilta, sanoi Pikkuveli harmissaan, ei ikinä enää rauhallista hetkeä, kuten sanottu, ei sinulle eikä minulle. Kassinen myhäili entistä tyytyväisemmin.

— Ihanko totta, oijoi, toivottavasti olet oikeassa! Pikkuveli suuttui tosissaan.

— Entä kuinka sinä aiot selviytyä ehjin nahoin, hän sanoi kiivaasti. Kuinka sinä aiot selviytyä, jos kaiken maailman kansa parveilee täällä?

Silloin Kassinen painoi päänsä kallelleen ja katsoi Pikkuveljeä alta kulmain.

— Siihen on olemassa kolme keinoa. Tärsyttäminen ja kujeileminen ja huijaaminen. Ja minä aion käyttää niitä kaikkia kolmea.

Hän oli niin veijarin näköinen, että Pikkuveljen oli pakko nauraa tahtomattaan. Hän tirskahti, ensin ihan hiljaa ja lyhyesti, mutta sitten tirskahtukset aivan kuplivat hänestä, ja mitä enemmän hän hihitti, sitä ihastuneemmaksi kävi Kassinen.

— Hohoo, hän sanoi ja lyödä muksautti Pikkuveljeä niin että tämä melkein putosi portailta. Ja silloin Pikkuveli tirskuu entistä enemmän ja ajatteli, että kenties hauskuus alkoikin vasta nyt.

Mutta Kassinen istui portailla ja tuijotti ihastuneena pieniä mustia ukkovarpaitaan, jotka pistivät esiin hänen risaisista sukistaan.

— Ei, näitä minä en myy! hän sanoi. Älä jankuta ollenkaan, Pikkuveli! Nämä ukkovarpaat kuuluvat maailman rikkaimmalle pampulle eivätkä ole enää kaupan.

Hän pisti käden taskuunsa ja kilisytteli tyytyväisenä viisipenni-siään.

— Hohoo, rikas ja kaunis ja tavattoman viisas ja sopivan paksu paraassa iässään oleva mies, se olen minä se. Maailman paras Kassinen kaikin puolin. Vai mitä Pikkuveli?

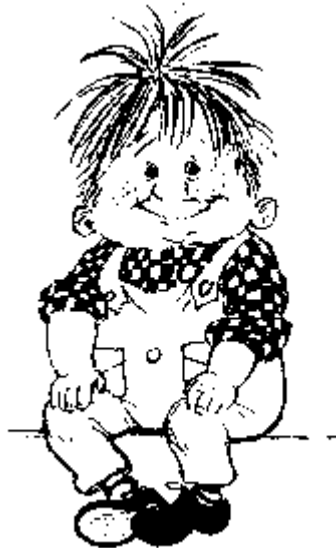
— Kyllä, sanoi Pikkuveli.

Mutta Kassisen taskussa oli muutakin kuin viisipennisiä. Siellä oli myös pistooli ja ennen kuin Pikkuveli ehätti estämään, kajahti laukaus, joka kiiri yli koko Kruununhaan.

Jaaha, nyt se alkaa, ajatteli Pikkuveli, sillä hän näki kuinka ympärillä olevissa taloissa availtiin ikkunoita ja kuuli kiihtyneitä ääniä.

Mutta Kassinen lauloi ja löi tahtia pienillä mustilla ukkovarpaillaan:

*Hei hauskaa pitää olla ja paukkuakin saa
hei sumfaritiralla pum hui jalleraa
aina kujeita mä keksin ja vekkuli mä oon
hei sumfaritiralla ja pum.
Heipä hei hoipa hoi
Kassisesta pitämättä kuka olla voi
hei sumfaritiralla hei pum falleraa!*

Pikkuveli asuu aivan tavallisessa talossa aivan tavallisen kadun varrella, mutta ylhäällä katolla ison savupipun takana on pieni talo ja talon ovesta kyltti, jossa lukee »Katto-Kassinen – Maailman paras Kassinen». Katto-Kassisen selässä on potkuri. Sen avulla hän lentää ikkunan kautta Pikkuveljen luo kujeilemaan aina tarvittaessa: »Hauskaa pitää olla, muuten minä en ole mitään», sanoo Maailman paras Katto-Kassinen.

Maailman paras Katto-Kassinen sisältää kirjat:

Pikkuveli ja Katto-Kassinen

Katto-Kassinen lentää jälleen

Katto-Kassinen kujeilee

18431

ISBN 978-951-0-13581-5

9 789510 135815

